

TEOFIL GAVRIL

editor

SCHIMBARE DE DIRECȚIE

**O PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ
DESPRE HOMOSEXUALITATE**

II

„Cartea de față vine să destrame puterea celor care au inoculat tendința înăscută a orientării sexuale. Trăim în epoca relativității morale, care susține că toate valorile morale sunt la fel de bune și poți să apuci cu încredere pe calea care te îmbie și care se potrivește cu personalitatea ta. Este nevoie de astfel de voci, care să se audă și să descrie atât dezastrul conducerii vieții după „principiul plăcerii”, cât și posibilitatea de transformare interioară și de cunoaștere a scopului esențial al ființării umane.”

– CRISTINA GHIMPĂU, *psiholog*

„O carte strategică, care risipește unul dintre miturile zilelor noastre – cel al homosexualității înăscute, oferind în același timp date și informații necesare pentru o schimbare reală.”

– BOGDAN MATECIUC

Director Executiv la Alianța Familiilor din România (2007-2014)

„Cartea de față se remarcă atât prin faptul că riscă a trata subiectul homosexualității într-un epocă postmodernă, cât și prin ajutorul pe care-l oferă cititorului, de a înțelege și accepta că această anormalitate nu e de factură genetică, ci are drept cauză acceptul omului de a-L respinge pe Dumnezeu. Mai mult, ceea ce aduce în plus față de celelalte cărți scrise pe aceeași temă este partea practică, prin intermediul căreia se evidențiază indivizi ce au fost subjugăți de acest păcat, dar, mai ales, maniera supranaturală prin care Dumnezeu i-a eliberat, schimbându-le direcția vieții.”

– CALEB NECHIFOR

Diacon și lider de tineret, doctorand în teologie biblică

„SCHIMBARE DE DIRECȚIE ascunde comori de experiență și informații, dovedindu-și pe deplin utilitatea în mediul bisericesc și laic deopotrivă, medii în care problematica homosexualității este evitată sau ignorată. Cartea oferă soluții practice persoanelor aflate în căutarea de răspunsuri – răspunsuri care pot fi descoperite citind lucrarea de față.”

– IOSIF PINTICAN, *psiholog clinician și psihoterapeut*

Directorul Centrului Creștin de Reintegrare Socială Onisim

„Articole, luări de poziții, mărturii, sfaturi practice, organizații de specialitate – toate acestea le puteți găsi în cartea de față. Varietatea scrierilor dorește să atragă atenția asupra realității pe care nu o mai putem ascunde: păcatul homosexualității există nu doar în adunările altor religii, ci și în adunările creștinilor. Din nefericire, el există și în bisericile din România. Pentru a fi informați, pentru a lupta corect împotriva celor care „schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru”, dar și pentru a-i putea ajuta până la capăt pe cei care strigă după ajutor, recomand citirea acestei cărți.”

– LUCIAN ONIGA, *fondatorul și Președintele Fundației Peniel*

„SCHIMBARE DE DIRECȚIE oferă cititorului o lectură ușoară, dar foarte profundă. Ea redefinește, într-o manieră metaforică, ideea despre homosexualitate, invitând cititorul să își extragă toate informațiile despre «celălalt diferit», înainte de a-l judeca și critica. Astfel, niciuna dintre cele două acțiuni impulsive nu se va mai materializa în acțiune împotriva celui ce se confruntă cu această dificultate socială, spirituală și de identitate. Dumnezeu oferă iertare fiecărei ființe umane, El ne iubește pe toți, deci și pe homosexuali. Cartea explorează această perspectivă salvatoare despre modul în care orice individ care dorește poate să se «vindece». Lectura ei ne invită pe fiecare dintre noi la reflecție, dar, mai mult decât orice, ne invită la a avea inițiativa în a sprijini persoanele prinse în acest comportament disfuncțional – homosexualitatea. Practice, dar și teoretice, cele două volume sunt importante pentru biblioteca unui specialist, dar și un ghid de inițiere în vindecarea personală a celor care se luptă cu homosexualitatea.”

– ANA PAȘCALĂU, *psiholog și psihoterapeut*

„Cartea aceasta este un mare ajutor pentru cei care doresc într-adevăr o schimbare în viața lor. Citind-o, înveți că totul este posibil cu Dumnezeu, chiar și pentru tine! Numai El îți poate schimba cu adevărat viața.”

– GHIȚĂ SCHINTEIE, *pastor*

TEOFIL GAVRIL
editor

SCHIMBARE DE DIRECȚIE

**O PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ
DESPRE HOMOSEXUALITATE**

Editura Carmel Print
Arad, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Schimbare de direcție / ed.: Gavril Teofil. - Arad : Carmel
Print, 2015 - 3 vol.

ISBN 978-973-7738-67-7

Vol. 2. - 2015. - ISBN 978-973-7738-65-3

I. Teofil, Gavril (ed.)

241

616.89-008.442.36

Editor: Teofil Gavril

Referent științific:

Lector univ. dr. Emanuel Adrian Sârbu, Universitatea din București

Traducerea și tehnoredactarea: *www.contracurentului.com*

Corectura: Radu Mîrza

Coperta: Teofil Gavril

Copyright © 2015 *www.contracurentului.com* și autorii menționați. Toate drepturile asupra cărții aparțin *www.contracurentului.com*.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a *www.contracurentului.com*.

Articolele prezentate au apărut inițial pe site-ul *www.contracurentului.com*.

Pentru informații sau sugestii, ne puteți scrie la adresa:

admin@contracurentului.com.

Tiparul executat de Carmel Print

Arad – România

Strada Weitzer nr. 12

Telefon 0257 250670

E-mail: *carmelprint@gmail.com*

PAȘI SPRE SCHIMBARE

10 SFATURI PENTRU PĂSTRAREA INTEGRITĂȚII SEXUALE

JOE DALLAS

Dacă ești serios cu privire la menținerea purității morale în viața ta, aceste sfaturi practice, despre cum să rămâi consecvent și concentrat asupra țintei, sunt scrise special pentru tine.

Sfatul 1: Fii sincer!

Recunoaște că ispita sexuală este de neevitat în cultura noastră obsedată de sex. Imagini erotice pe panouri publicitare, filme, televiziunea și o mie de alte stimulente te bombardează zilnic. Faptul că ești creștin nu te scutește de ispită – cel mai sfânt dintre bărbați poate să cadă pradă ei [dacă nu se roagă și nu veghează – vezi Matei 26:41, n. trad.]. Deci, primul pas spre menținerea integrității sexuale este să fii sincer. Recunoaște față de tine însuși că ispita sexuală este o problemă pe care trebuie să o iei în considerare. Amintește-ți avertizarea lui Ioan: „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri.” (1 Ioan 1:8)

Sfatul 2: Fii serios!

Ar trebui să știi până acum că păcatul sexual devastează pe oricine are legătură cu el. Ceea ce poate nu știi este că fiecare fantezie sexuală pe care o întreții, fiecare conversație în care flirtezi pe care o porți sau fiecare „a doua privire” în care te complaci, reprezintă sămânța pentru SIDA, adulter, o inimă zdrobită, o viață distrusă. Fii serios – dacă întreții pofta, dansezi pe marginea prăpastiei. Acționează concret acum, cât mai poți. „Pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.” (Iacov 1:15)

Sfatul 3: Fii pregătit!

Dacă tu crezi cu adevărat că va veni un cutremur cândva, te pregătești pentru el făcând un plan de salvare. Dacă tu crezi cu adevărat că ispita sexuală este comună și poate deveni mortală,

vei face și pentru ea un „plan de salvare”. Hotărăște, în avans, ce să faci când ești ispitit: cum să-ți distragi atenția de la ispită, pe cine să suni, cum să scapi de întâlniri. Chiar Sfântul Pavel a recunoscut: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.” (1 Corinteni 9:27) Îți poți permite să faci mai puțin?

Sfatul 4: Păstrează legătura!

Păcatul sexual înfloarește în întuneric. Dacă ești prins într-un viciu sexual, un lucru este sigur: secretul care îți înconjoară comportamentul face ca el să-și păstreze puterea asupra ta. Oricât de rușinat te simți să recunoști problema ta față de o altă persoană, realitatea este că nu poți învinge pe cont propriu. Dacă ai fi putut, nu ai fi făcut-o până acum? Urmează sfatul lui Iacov: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5:16). Găsește un prieten creștin de încredere, matur, căruia să i te destăinuie. Fă din acel prieten un partener în restaurarea ta și nu presupune *niciodată* că ai ajuns într-un punct în care nu mai este nevoie să dai socoteală.

Sfatul 5: Fii dur!

Cred că este undeva o a unsprezecea poruncă ce avertizează: „Să nu te amăgești.” Dacă ești serios cu privire la integritatea sexuală, te vei distanța nu numai de orice păcat specific la care ești cel mai mult predispus (fantezii, pornografie, relații sexuale, prostituție), ci te vei distanța, *de asemenea*, de orice persoană sau lucru care te ademenește la acel păcat. Uneori, chiar și o activitate legitimă (anumite filme, muzică sau cluburi, de exemplu) pot să fie OK pentru alți oameni, dar nu și pentru tine. Fii brutal de onest cu privire la stilul tău de viață: orice te face să fii înclinat spre păcatul sexual trebuie să dispară. „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite”, a spus Pavel, „dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebuie să pună stăpânire pe mine.” (1 Corinteni 6:12)

Sfatul 6: Primește ajutor!

Păcatele sexuale sunt adesea simptomele unor nevoi emoționale mai profunde, pe care un bărbat încearcă să le satisfacă pe căi greșite. Pocăința și renunțarea la păcatul

respectiv sunt primul pas necesar, dar recunoașterea conflictelor sau nevoilor care te-au condus la acel comportament poate să fie următorul pas, care cere un anumit ajutor specializat din partea unui consilier creștin. Nu ezita să cauți sfat după voia lui Dumnezeu, dacă ești prins în capcana ciclului unui comportament neîntrerupt, scăpat de sub control. Răspunsul de care ai nevoie poate să fie mai mult decât: „Roagă-te și treci peste asta!” Regele David (care, apropo, nu era străin de păcatul sexual) a găsit adăpost în mentoratul înțelept al lui Samuel (1 Samuel 19:18). Dacă ești gata să cauți ajutor calificat pentru taxe, îngrijire medicală sau consiliere pentru carieră, cu siguranță că vei dori să faci același lucru pentru a-ți păstra integritatea sexuală.

Sfatul 7: Simte-te confortabil!

Problema ispitei sexuale nu va dispărea. A fost cu noi din vremuri imemorabile și, fără îndoială, ne va chinui până va veni Cristos. Deci simte-te confortabil cu ideea că va trebui să-ți stăpânești dorințele sexuale toată viața, amintindu-ți întotdeauna că integritatea sexuală este doar o parte a procesului de sfințire generală, pentru toată viața, prin care trec toți creștinii. „Nu... că am și ajuns desăvârșit”, le-a spus Pavel filipenilor (Filipeni 3:12). Așa că învață să iubești procesul de îndreptare, nu perfecțiunea.

Sfatul 8: Primește dragoste!

„Am căutat dragoste în multe locuri greșite”, se plânge un cântec vechi. Păcatul sexual de care ești atras poate fi într-adevăr un substitut ieftin (deși intens) pentru dragoste. Te poți căi de păcat, dar nu și de nevoia pe care păcatul o reprezintă. Deci primește dragoste în viața ta: de la prieteni, familie, tovarăș de viață, tovarăși de credință. Un bărbat care iubește cu adevărat și care știe că este iubit cu adevărat, este mult mai puțin probabil să caute ceea ce are deja, în locuri în care nu va găsi niciodată acel lucru. „De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură?” a întrebat Isaia (Isaia 55:2). Învață să fii apropiat și sincer. Este unul dintre cele mai bune moduri în care îți poți păzi inima și integritatea.

Sfatul 9: Primește har!

Nu bărbatul fără păcat ajunge la țintă, ci mai degrabă bărbatul care a învățat să se ridice după ce se poticnește. Dacă lupta pare fără sfârșit, amintește-ți: când te dedici integrității sexuale, te dedici unei direcții, nu perfecțiunii. Te poți poticni pe cale – nu este o justificare pentru păcat, doar o imagine realistă a vieții, într-o lume căzută. Ceea ce determină succesul sau eșecul unui bărbat imperfect este voința lui de a se ridica, de a-și mărturisi greșeala și de a continua în direcția căreia s-a dedicat. Amintește-ți abordarea lui Pavel: „Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești.” (Filipeni 3:13-14)

Sfatul 10. Trăiește-ți viața!

Care este pasiunea ta? Care este chemarea ta? Cât de clare sunt scopurile tale? Și apropo, te distrezi? Bărbatul care nu-și trăiește viața – o pasiune, un sentiment al sensului, o abilitate de a se distra la fel de tare cum lucrează – este un bărbat cu un gol potrivit pentru păcatul sexual. Viața înseamnă mai mult decât cum să te păstrezi curat din punct de vedere sexual, oricât de importantă este puritatea. Viața înseamnă să știi cine ești și de ce ești, unde se află prioritățile tale și încotro te îndrepti. Dacă nu știi acestea despre tine însuși, trebuie să te gândești serios. Dedică-te îmbunătățirii vieții tale, ca un bun ispravnic al darurilor și oportunităților tale, și fă aceasta în contextul în care cauți să-ți păstrezi integritatea sexuală. Integritatea sexuală de dragul ei este un lucru bun; integritatea sexuală de dragul unei chemări mai înalte este mai bună. Deci întoarce-te neapărat de la păcatul tău. Dar, în timp ce o faci, întoarce-te către o viață orientată spre un scop, pasionată, plină de sens. Aceasta este pocăința în sensul ei adevărat, cel mai frumos.

[Joe Dallas, *10 Tips For Maintaining Sexual Integrity*. Copyright © Joe Dallas. Publicat cu permisiune.]

AI DECIS SĂ RENUNȚI LA HOMOSEXUALITATE? IATĂ CUM POȚI REUȘI!

Deoarece nu cunoaștem situația ta exactă și unde te afli tu personal în lupta cu homosexualitatea, îți oferim câteva indemnuri valabile pentru cei care vor să renunțe la homosexualitate. Urmează ca tu să dai la o parte ce nu ți se potrivește, de exemplu, dacă nu accesezi pornografie și niciun homosexual nu are ID-ul tău, nu este nevoie să-ți instalezi filtru antipornografie și să-ți blochezi ID-ul.

Cel mai important în lupta pentru învingerea homosexualității este să ai o relație corectă cu Dumnezeu. Când El va fi prima prioritate pentru tine, vei vrea să duci o viață curată pentru a-I arăta că Îl iubești și nu vei mai ezita să renunți la homosexualitate. Deci, dacă ești creștin, roagă-te cu seriozitate și studiază Cuvântul lui Dumnezeu zilnic, postește și nu lipsi de la nicio strângere a bisericii tale. Vei vedea rezultate care te vor bucura.

Dacă Dumnezeu nu a fost Cel mai important pentru tine până acum, cultivă relația ta cu El. Ia o Biblie și începe să citești, mai ales Noul Testament. Vei vedea cum Dumnezeu a hotărât să-i izbăvească pe oameni, să-i scape de osânda păcatului. Asupra ta atârnă osânda păcatului, iar singura modalitate de a scăpa de această osândă este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, oricât de mizerabil te-ai simți, oricât de murdar ai fi, ia Scriptura în mână și citește. Și nu te lăsa de cititul Scripturii, pentru că în ea este putere. Nu spunem că Scriptura are ceva magic. Dar cititul Scripturii, cu siguranță, te ajută să-ți descoperi identitatea, să afli cine ești tu, cine este Dumnezeu și, de fapt, vei descoperi că poți fi eliberat de păcatul tău.

Nu asculta clișeele manipulative ale seculariștilor și ale promotorilor agendei homosexuale, care îți spun că te-ai născut homosexual și nu te poți schimba, ci găsește cărți și alte resurse care prezintă corect dezvoltarea homosexualității. Educă-te cu

privire la factorii care contribuie la atracția față de persoanele de același sex și vei găsi răspuns la multe dintre întrebările tale.

O altă recomandare utilă este: „Evită compătimirea!” Nu spune, pentru nimic în lume: „Vai, săracul de mine!” Nici măcar în mintea ta. „Ce-am ajuns, cum am ajuns, eu nu mai am scăpare, eu nu mai reușesc, eu sunt blestemat.” Nu, nu ești. Ești perfect la fel ca ceilalți oameni. Există diferențe între noi ca indivizi, dar cei care au atracții homosexuale nu sunt mai nenorociți decât alții, pentru că ar avea ceva în plus de dus. Cum ai tu bătlăii, au și ceilalți oameni bătlăii. Cum ai tu ispite, au și ceilalți oameni ispite. Cu alte cuvinte, nu te compătimi, nu-ți plânge de milă. Pentru că în momentul în care îți plângi de milă, nu ai timp să acționezi.

Cei care vor să facă ceva cu privire la viața lor trebuie să plătească un preț. Iar în prețul acesta, nu ai timp să te plângi, să spui: „Vai, săracul de mine, ce cruce grea mi-a dat Dumnezeu!” Această compătimire niciodată nu-ți va face bine, ci te va sili să te complaci în starea respectivă. Într-un fel, deplângi starea în care ai ajuns, dar în alt fel, găsești o plăcere deosebită în a te plânge de starea în care ești și niciodată nu vei ieși de acolo. Dacă vrei să scapi de homosexualitate, nu te mai plânge. Acționează!

Un alt sfat. Nu te resemna! Nu spune: „Am încercat tot ce a fost posibil și am epuizat toate soluțiile.” Nu le-ai epuizat pe toate. Câtă vreme încă trăiești și respiri, soluțiile nu s-au terminat. Dacă le-ai terminat chiar pe toate, le iei iarăși de la capăt. Nu ai încotro. Viața pe pământul acesta este o luptă și pentru tine și pentru ceilalți. Ei au lupte la un anumit capitol, tu ai lupte la un alt capitol. Aceasta nu înseamnă că tu ești mai nenorocit, iar ei mai puțin nenorociți. Da, tu s-ar putea să fii mai nenorocit din cauză că deja ai mușcat din păcatul acesta și poate ai vreo boală cu transmitere sexuală sau poate ai tot felul de afecțiuni pricinuite de stilul de viață pe care l-ai adoptat. Dar bătlăia este aceeași. Luptă! Cei care nu se resemnează, nu se dau bătută, nu se compățimesc, ci iau decizii radicale cu privire la

viața lor, pot să-și ușureze extraordinar de mult bățlia și pot să o câștige.

Un alt lucru de făcut este automotivarea. Automotivarea înseamnă opusul a ceea ce spuneam mai înainte, compătimire și resemnare. Automotivarea înseamnă: pot, cu siguranță pot. Visează la viața sănătoasă și eliberată, gândește-te la ea. Ea să fie dorința permanentă din inima ta. Gândește-te cât de bine este să fii un bărbat curat la capitolul acesta, neimplicat, fără să ai tot felul de zbateri în mintea ta și tot felul de pofte care să te chinuiască. Este o viață extraordinară, mult mai ușoară decât bățlia pe care o ai acum de dat.

Trebuie să fii un om care se automotivează. Pentru că riscul în viața ta este să te dai bătut. Riscul este să te resemnezi, să cazi într-o pantă a autocompătimirii și să nu mai ieși de acolo. Fugi de asta! Caută automotivarea. Uită-te pe YouTube, decât să te uiți pe tot felul de canale pornografice, și caută filme motivaționale. Vei găsi oameni care nu au mâini și nu au picioare, totuși se aruncă și învață să înoate, conduc mașini și pilotează avioane, predau la universitate, scriind cu piciorul la tablă, dau concerte și cântă cu picioarele la orgă sau pian. Vei găsi oameni extraordinari, care luptă pentru viața lor. Iar tu ai și picioarele, ai și mâinile, așadar ai avantaje față de ei. Nu te lăsa dus încoace și încolo, spunându-ți că nu se poate, că bățlia este pierdută. Nu există așa ceva. Atâta vreme cât vrei, atâta vreme cât Îl chemi și pe Dumnezeu în ajutor, reușita este garantată.

Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le faci este să ieși din mediul homosexual. Nu rămâne în acel mediu, cât timp nu-ți face bine pentru sănătatea ta, pentru psihicul tău, pentru spiritul tău. Ieși din mediul care te provoacă la păcat, te ispitește, te poate îmbolnăvi, îți întreține homosexualitatea. Da, este greu. După ce te-ai obișnuit o anumită perioadă într-un asemenea mediu, după ce ți-ai construit viața pe relații cu oameni dintr-un asemenea mediu, după ce poate ți-ai găsit un serviciu, anumiți doctori, dacă ai contractat și o boală, să ieși, să te duci într-o altă localitate, într-un alt loc este un gest colosal,

este ca aruncarea în necunoscut. Dar este un gest absolut necesar.

Când păcatul te înfășoară și te strânge și vezi că nu mai ai încotro, când vezi că bătaia este imensă și grea, fă tot ce poți ca să ieși din mediul acela. Da, s-ar putea ca aceasta să însemne ani de zile de trăit la limita existenței, s-ar putea să trebuiască să construiești relații noi, să dai socoteală unora de ce ai dispărut și unde ai dispărut. Sunt lucruri care nu sunt comode deloc. Dar, pentru sănătatea ta, trebuie să faci un asemenea gest. Și nu oricum, nu te arunca înainte în orice condiții, ci caută să cântărești foarte bine decizia pe care o iei. Caută, dacă se poate, să găsești un mediu în care să ajungi, spre care să mergi, pentru că o asemenea decizie îți poate ușura mult bătaia. Deci, mediul este unul dintre lucrurile care trebuie schimbate și costă foarte mult să schimbi mediul, dar este un lucru posibil. Iar în momentul în care viața îți este pusă în pericol, când riști să te afunzi în păcat tot mai tare, să mori de anumite boli, nimic nu este prea mult. Atunci trebuie pur și simplu să iei decizii radicale cu privire la viața ta.

Deci, ieși din mediu și intră într-un mediu mai sănătos. De regulă, împrejurul bisericilor sunt comunități de oameni care ți-ar prinde foarte bine. Da, este reticență când aud despre bărbați care se confruntă cu homosexualitatea și știm lucrul acesta, pentru că am încercat să integrăm astfel de oameni în diferite comunități religioase. Dar dacă Dumnezeu te ajută și găsești un mediu bun, aceasta contribuie la sănătatea ta.

Următorul nostru sfat este: renunță la pornografie! Dacă accesezi pornografie, apelează la cineva de încredere care să-ți instaleze un filtru. Nu trebuie să-l instalezi tu, fiindcă dacă știi parola vei putea deseta oricând vei vrea. Dacă nu ai la cine să apelezi pentru filtru, unul dintre noi ți-l poate instala gratuit, fără deplasare. Dacă îți cunoaște vreun homosexual ID-ul, va trebui să ți-l blochezi, iar dacă ai conturi pe site-uri homosexuale, să ți le ștergi. Pentru telefon însă, orice program ai folosi pentru web filter nu asigură securitate maximă, de aceea ar fi indicat să nu ai internet pe telefon. Deocamdată este

singura soluție viabilă. Noi am compilat o listă utilă de materiale pe pagina *Pornografia și masturbarea*, pe care le poți accesa sau descărca, iar la www.x3watch.com găsești un program care, odată instalat, îți permite celui care te monitorizează să vadă pe ce site-uri intri. Există speranță pentru eliberarea de pornografie, după cum poți vedea pe www.pornografiaraneste.ro.

Trebuie să renunți complet la masturbare. Este dificil, fiindcă atunci când te masturbezi se produc reacții chimice asemănătoare cu cele din creierul celor care se droghează, dar nu este imposibil. În lupta ta cu masturbarea vei mai avea eșecuri, dar evită ca în căderile tale să recurgi la fantezii. Cu cât vei apela mai mult la fantezii cu bărbați, cu atât îți vei întări homosexualitatea.

Aruncă toate materialele care îți trezesc gânduri nepotrivite față de bărbați. Amintiri ale trecutului, suveniruri ale unor excursii speciale cu fostul iubit, brățări, ceasuri de mână sau alte daruri semnificative de la prietenii homosexuali, fotografii, filme, benzi video legate de homosexualitate. Înregistrări ale unor cântăreți homosexuali, filme cu teme homosexuale, benzi care promovează imoralitatea sau senzualitatea nepotrivită, cântece care erau „speciale” pentru tine și pentru un anumit prieten sau iubit homosexual. „Micul carnețel” cu numere de telefon ale foștilor prieteni din stilul de viață homosexual. Îmbrăcămintă, precum accesorii care erau folosite pentru a-i seduce pe alții, haine cumpărate din cauza asocierii cu moda „homosexuală”, lenjerie intimă sau îmbrăcămintă „sexy” care declanșează sentimente de poftă greșită, gece sau pantaloni de piele care îți amintesc de anumite baruri, de oameni sau practici sexuale imorale. Uneori este nevoie și ca posesiuni importante din casa sau apartamentul tău, poate chiar mașina ta, să fie date sau vândute, datorită asocierii strânse cu o persoană sau cu un eveniment pe care trebuie să-l lași în urmă. Pentru mai multe pe această temă, vezi *Ține-te bine de puritatea sexuală!*

Deoarece, de obicei, bărbații cu atracții homosexuale sunt prea apropiați de mamă, ajungând să se identifice cu ea, nu cu tatăl, de care sunt prea îndepărtați, lipsa dragostei și susținerii

masculine din partea tatălui, reală sau fals percepută, se erotizează în adolescență și se transformă în atracție homosexuală. Astfel, până ce nevoia ta normală de dragoste și susținere masculină nu va fi satisfăcută în mod sănătos prin relații apropiate, nesexuale, cu bărbați care se simt confortabil cu masculinitatea lor, atracțiile tale sexuale și emoționale nesănătoase față de bărbați nu se vor diminua. De aceea, petrece cât mai mult timp cu tatăl tău și alocă mai puțin timp mamei tale. Dezvoltă prietenii sănătoase cu bărbații care sunt siguri de masculinitatea lor.

Evită mediul feminin. Dacă ești învățat să stai mai mult cu mama, ia o măsură cu privire la aceasta. Dacă te simți foarte bine în preajma colegelor, la școală sau la serviciu, fă ceva. Schimbă mediul. S-ar putea să râdă unii de tine că ai vocea nu știu cum, că te miști mai nu știu cum. Este prețul pe care trebuie să-l plătești. Cum vrei, să renunți la bătălie din cauza unor vorbe? Nu sta într-un mediu feminin decât strictul necesar! Îți prinde bine să stai într-un mediu masculin.

Deci, nu sta prea mult cu fetele și apropie-te de grupurile de bărbați. Petrece timp cu bărbații care nu au probleme cu homosexualitatea, făcând activități de interacțiune de grup tipic masculine; dacă ești încă tânăr, sport, în primul rând. Alte activități de grup masculine ar fi: vizionarea de meciuri de handbal, baschet, aventura parc (un fel de alpinism în spații special amenajate în aer liber), bowling, patinoar. Vezi ce activități se practică în biserica personală: tabără de schi, tabără de supraviețuire, cățărat, oferirea unei mâini de ajutor celor în nevoie, prin construirea a diferite case sau alte facilități. Totuși, evită să petreci timp cu un singur bărbat, pentru a nu dezvolta o atracție nepotrivită sau o dependență emoțională față de el.

Încă un aspect la calupul acesta „de evitat”. Ieși! Du-te! Dacă spuneam că este nevoie să ieși dintr-un mediu care favorizează homosexualitatea, să te muți într-un alt mediu, acest „ieși” pe care îl spunem acum este: ieși afară, ieși în relații, ieși la efort, ieși la joacă. Da, la joacă. Du-te și integrează-te într-o echipă de fotbal de cartier, de unde stai tu. Nu rata niciun meci.

Du-te la meciuri, du-te în anturajul bărbaților sănătoși care aleargă, fug, fac efort. Dacă ai un serviciu sedentar, care îți permite să stai la computer multă vreme, ia în considerare să-l schimbi pe unul care este plătit mai puțin, dar în care faci efort fizic. Ai nevoie să te simți bărbat. Stând pe scaun la un birou și lucrând pe computer, nu-ți simți masculinitatea din tine. Nu simți împlinită menirea ta de bărbat, ci, într-un anumit mod, intră în mintea ta informația că faci o slujbă feminină, iar aceasta nu te ajută absolut deloc. Ai nevoie de o slujbă masculină, bărbătească.

Care dintre prietenii tăi își construiește casă? Du-te să-l ajuți să construiască la casă. Sau du-te să lucrezi pe șantier. Cum adică, tu, care ești poate bolnav, să muncești pe șantier? Da, du-te și muncește pe șantier! De la muncă nu a murit nimeni și nu spunem lucrul aceasta cu vreo răutate sau dorință de răzbunare. Îl spunem pentru că noi, bărbații, avem nevoie să simțim bărbăția, masculinitatea din noi, care ne este inhibată. Societatea modernă parcă completează împotriva identității noastre sexuale, pe femei le masculinizează, iar pe bărbați îi feminizează.

De aceea trebuie să ieși. Ai părinți, du-te la țară, sapă grădina, ajută-i pe acolo, bate o scândură la locul ei, construiește, repară la acoperiș, repară gardul! Fă ceva bărbătesc neapărat. Ai o echipă, ai niște prieteni care joacă fotbal, caută în cartier o sală de sport. Vezi cine se joacă pe acolo, încearcă să te integrezi într-o echipă de fotbal, de baschet, de orice sport. Du-te la ceva la care se face sport și mișcare și este specific bărbătesc. Pentru că te va ajuta extraordinar de mult să redescoperi bărbatul din tine. Sau să-l descoperi, dacă încă nu l-ai descoperit. Să vezi că ești bărbat. Să-ți stabilești, să-ți delimitezi bine identitatea pe care o ai.

Deci, ieși la muncă fizică, ieși dintr-un mediu preponderent feminin într-un mediu masculin, implică-te în tot felul de proiecte. Uită-te în localitatea ta, în jurul tău, se desfășoară anumite activități sportive, competiții, întâlniri. Uită-te în ziarele locale. De regulă acolo găsești că se anunță un maraton, o competiție, un concurs de săniuș, o acțiune a unei asociații

voluntare de igienizare a unui parc. Du-te în astfel de locuri, pentru că îți prinde extraordinar de bine.

Apoi, dacă ai un comportament efeminat, uită-te cu atenție cum vorbesc, cum se mișcă și cum se poartă bărbații și imită-i. Evită diminutivele și lungirea sunetelor, ca și tonul alintat. Ai grijă cum te îmbraci. Unii dintre cei care se luptă cu homosexualitatea ies în evidență pentru că sunt prea aranjați și „asortați”. Tinerii de astăzi devin tot mai efeminați, dar tu nu-ți poți permite un asemenea „lux”. Nu te lua după metrosexuali, urmează exemplul bărbaților care emană masculinitate sănătoasă.

Pentru o îmbunătățire a situației, consilierea ajută. Urmează sfatul dat de *www.peoplecanchange.com*: „Dacă îi spui unui terapeut: vreau să mă ajuti să devin hetero, cel mai probabil va spune: este imposibil sau neetic. Dacă îi spui: am nevoie să mă ajuti să mă simt mai mult ca un bărbat și mai conectat cu alți bărbați sau să mă ajuti să-l iert pe tatăl meu sau să scap de mama mea care mă sufocă sau să mă eliberez de mânie sau să înving adicția sexuală sau să mă vindec de abuzul sexual..., orice terapeut competent ar trebui să fie capabil și dispus să lucreze cu tine în ceea ce privește acestea. Homosexualitatea este un simptom. Vindecă problema de bază, iar homosexualitatea se va îngriji de ea însăși.” Dacă nu găsești pe cineva potrivit, vom căuta pe cineva care să-ți acorde ajutor în acest sens.

Pe lângă consiliere, este neapărată nevoie să găsești unul sau doi bărbați serioși în credință, care să te monitorizeze și cu care să te întâlnești ritmic pentru a da socoteală, răspunzând concret la întrebările pe care ți le vor pune cu privire la gânduri homosexuale, fantezii homosexuale, masturbare, pornografie, tentativa de a contacta homosexuali. În afara întâlnirilor voastre regulate, când simți o nevoie puternică de a te masturba, de a viziona pornografie sau de a contacta homosexuali, trebuie să îi suni, să le dai un SMS sau să le trimiți un e-mail, anunțându-i cu ce te confrunți și cerându-le să se roage pentru tine, urmând ca la prima întâlnire să te întrebe dacă te-ai păstrat curat. În acest sens, vezi *Crearea unui plan personal de acțiune și Monitorizarea*.

Pentru suport emoțional online, poți vorbi cu câțiva dintre noi prin e-mail, pe Yahoo! Messenger sau Skype. Pentru a ne cunoaște mai bine, îți punem la dispoziție interviuri la *Radio Vocea Evangheliei Cluj* și *Credo TV*.

Dacă dorești să discuți cu un slujitor al Domnului la telefon, îți putem face legătura cu cineva potrivit.

Dacă vrei să te alături unui grup de suport online sau unui grup de discuții pentru foștii homosexuali, prietenii și partenerii de căsătorie ai unor homosexuali și foști homosexuali și cunoști limba engleză, poți să o faci. Găsești detalii despre aceasta la *Grupuri de suport online*. Poți doar să citești postările sau să te alături oricând discuției, cu speranțele, luptele, întrebările și gândurile tale.

Ai auzit de *Alcoolicii Anonimi*? Poate ar fi bine să iei în considerare spusele lui Dave din *Un mod mai bun de a trăi*:

„OK, nu ești alcoolic. Ai băut vreodată alcool în exces? AA este părintele programelor în 12 pași, iar aceste programe au ca scop modificarea comportamentelor adictive. Scopul final al programelor în 12 pași este să ne ajute să ne corectăm, să ne schimbăm sau să ne reparăm gândirea, ca să facem alegeri mai bune, mai sănătoase.

Programul în 12 pași este o opțiune disponibilă pentru tine, ca să începi să îmbunătățești viața ta și viețile celor din jurul tău. Programele în 12 pași oferă un loc unde nu numai că ne putem destăinui altora, dar putem să și lucrăm asupra unor chestiuni pe care le împărtășim numai lui Dumnezeu sau cuiva de încredere.

Odată ce îți permiți să participi pe deplin la program, vei fi capabil să te adresezi problemei, să lucrezi în ceea ce o privește, să te vindeci și să crești, învățând să te ierți pe tine însuși și pe alții. Vei fi capabil să dai drumul resentimentelor și ranchiunelor, să accepți responsabilitatea pentru binele și răul din trecutul tău, să ceri iertare, să cauți să repari greșelile și să corectezi relele din trecut. Aceste programe îți prezintă, de asemenea, conceptul de grup de suport, unde poți da socoteală pentru acțiunile tale și unde poți dezvolta abilități pentru prevenirea recăderii.”

Dacă locuiești în apropiere de Timișoara, ai avantajul că poți să participi la întâlnirile grupului de suport *Dependenții de Sex și de Dragoste Anonimi*.

Reține, este foarte important să ai așteptări realiste cu privire la ieșirea din homosexualitate. Opusul homosexualității nu este heterosexualitatea, ci sfințenia. Schimbarea constă în stoparea comportamentului homosexual și este realizabilă pentru toți cei care doresc cu adevărat acest lucru. Unora dintre foștii homosexuali le apar atracții sexuale pentru femei. Dintre aceștia, cei mai mulți dezvoltă atracții sexuale pentru o singură femeie, și anume pentru soția lor. De obicei, atracțiile sexuale pentru bărbați rămân la foștii homosexuali. Ele nu au legătură cu căsătoria, ci sunt ispite sexuale cu care un fost homosexual se va lupta toată viața și pe care trebuie să le învingă. Satan este abil, de aceea îl va lovi întotdeauna în punctul lui slab. În acest sens, vezi *Dacă sunt ispitit, înseamnă că nu sunt eliberat?* Totuși, atracțiile pentru bărbați se pot diminua, dacă fostul homosexual își face partea. Pentru a descoperi în ce constă schimbarea, vezi *Un nou studiu despre terapiile reparative*.

Păstrează în minte că, pentru bărbați, implicarea într-o relație cu o femeie, înainte de rezolvarea problemei homosexualității, duce doar la agravarea acesteia, fiindcă o femeie oferă ceva diferit față de un bărbat. O relație sentimentală cu o femeie nu trebuie să aibă loc înainte de cel puțin trei ani de la ultima relație sexuală de orice gen cu un bărbat, cel mai bine nu înainte de cinci ani și nu mai devreme de doi ani de la ultima relație de dependență emoțională față de un bărbat. Pentru a afla mai multe despre dependența emoțională, accesează *Dependența emoțională*.

Nu-ți fă iluzii! Căsătoria nu vindecă nici homosexualitatea, nici bisexualitatea. O dovadă în acest sens este faptul că unul din cinci homosexuali au fost căsătoriți. De asemenea, bisexualii care nu primesc ajutor pentru ieșirea din homosexualitate sunt chinuiți de atracții homosexuale și, indiferent cât de bună este relația lor emoțională și sexuală cu soția, au impulsuri puternice de a comite adulter cu bărbați.

Deci, dacă ești deja căsătorit, va trebui să te controlezi ca să nu te gândești la bărbați când întreții relații sexuale cu soția, ci să te concentrezi asupra ei. Dacă nu ești căsătorit, dar ai de gând să-ți întemeiezi o familie, pregătește-te să îi spui viitoarei soții, înainte de căsătorie, despre lupta ta cu homosexualitatea. O femeie are dreptul să aleagă în cunoștință de cauză. În această privință, vezi *Ar trebui un fost homosexual să le spună celor dragi despre trecut?* De asemenea, soția unui fost homosexual trebuie să îl susțină în lupta lui cu homosexualitatea, iar dacă nu știe despre ea, nu o poate face. Femeile care, fără să știe, se căsătoresc cu bărbați homosexuali sau dependenți sexual, sunt adesea atrase de ei din cauza slăbiciunii sau zdrobirii lor. O femeie care se teme de sexualitatea masculină puternică poate fi atrasă de „blândețea” unui bărbat homosexual. O femeie care are dificultăți în a relaționa cu cineva altfel decât să-i poarte de grijă, codependentă, este atrasă de un bărbat cu probleme, precum un dependent de sex. Nu ai nevoie de o astfel de soție!

Dar nu numai viitoarea ta soție trebuie informată, ci și părinții, frații și prietenii tăi apropiați. Susținerea familiei și a grupului de suport de prieteni are un rol esențial în lupta cu homosexualitatea. De obicei, homosexualii se ascund de membrii familiei, dar nu uita: nimeni nu te cunoaște cu adevărat până nu știe adevărul despre tine. În acest sens, vezi *Ar trebui să strigăm de pe acoperișul caselor?*

Și, nu în ultimul rând, dacă ai practicat orice formă de sex homosexual și dacă nu te-ai testat regulat pentru HIV/SIDA, te sfătuim să faci testul. Infectarea se poate produce în orice tip de contact sexual. Dacă ești infectat, este important să afli cât mai repede, pentru a începe terapia, ceea ce îți va da șanse de viață mai mari, dar și pentru a-i proteja pe cei din jurul tău. Dacă dorești să afli mai multe despre infectarea cu HIV/SIDA, contactează-ne în acest sens. De asemenea, deoarece bărbații care fac sex cu bărbați prezintă un risc crescut pentru infectarea cu hepatită, pe lângă testul HIV, este nevoie să te testezi și pentru virusurile hepatice A, B și C, dar și pentru virusul

papiloma uman (HPV), care poate cauza anumite tipuri de cancer anal.

Mai este un punct pe care foarte mulți nu-l abordează. De ce unii nu simt atracție sexuală față de persoanele de sex opus? Oare căsătoria, sexul, sunt un dat obligatoriu? Oare acesta este drumul pe care trebuie să mergem toți?

Te-ai întrebat dacă nu cumva rolul tău în viața aceasta este unul mai important decât să ai o relație cu cineva și să-ți trăiești viața într-un mod firesc, obișnuit, banal? Dacă Dumnezeu a pregătit pentru tine ceva măreț? Ceva pentru care nu mai este loc de o relație, ceva care îți va solicita toată atenția și efortul, ceva care îți va da o valoare nemăsurată, comparativ cu firescul unei vieți obișnuite? Dacă ești chiar tu omul care va schimba ceva în lume?

Poți să ai o viață împlinită și semnificativă chiar dacă te lupți cu homosexualitatea. Renunțarea la homosexualitate cere un efort considerabil, dar merită. Dumnezeu dă biruință.

[Copyright © www.contracurentului.com. Articolele, precum și interviurile menționate, sunt disponibile pe site-ul *Contra Curentului*.]

AR TREBUI SĂ STRIGĂM DE PE ACOPERIȘUL CASELOR?

ALAN MEDINGER

Erau opt sau nouă ani de când ieșisem din homosexualitate. *Regeneration* fusese înființată și eram activ în *Exodus*. Apărusem la radioul și televiziunea creștină și fusesem identificat ca fost homosexual într-un număr de publicații creștine. Dar acum, cu cooperarea mea, unul dintre cotidienele din Baltimore avea să scrie un articol despre *Regeneration* și Alan Medinger. Când a publicat povestea, ea a apărut pe pagina întâi în ziarul de duminică și conținea fotografia mea. Acum lumea seculară avea să știe; vecini, prieteni, colegi de muncă.

Luni, după ce a apărut articolul, am pășit în birou simțindu-mă complet gol. Nu mă pot gândi la niciun alt mod în

care să-mi descriu sentimentul. Nu mai puteam controla cine știa și simțeam că pentru cei mai mulți dintre colegii mei, era o situație atât de jenantă, încât nu aveau să menționeze nimic, dacă nu deschideam eu discuția. Acea zi de luni a fost una dintre cele mai dificile din viața mea. Așa cum s-a dovedit, pentru cei mai mulți prieteni ai mei, descoperirea adevărului nu a părut să schimbe prea mult lucrurile.

Anterior interviului care a condus la acel articol, am simțit că promisem un mesaj clar de la Domnul că venise timpul să înlătur toate limitările impuse publicității. Dumnezeu fusese blând, îngăduindu-mi să mă fac cunoscut în viața publică câțiva ani, dar acum restricțiile existente împiedicau lucrarea misiunii și trebuiau să dispară.

Cei mai mulți bărbați și femei care ies din homosexualitate nu trebuie să decidă cu privire la articole pe prima pagină în ziarul local. Dar efectiv, pentru fiecare bărbat sau femeie cu un trecut homosexual, decizia cu privire la cui să spună este critică – adesea agonizantă. Mulți nu simt că au direcția clară pe care am avut-o eu. Pentru mulți, chestiunea are de-a face nu cu un interviu de presă, ci cu discuția cu un prieten apropiat sau cu un membru de familie, cu un pastor, cu cineva cu care se întâlnesc sau cu membri ai unui grup de părtășie în casă, de la biserică. Pentru mulți este o decizie extrem de dureroasă, una despre care simt corect că poate să aibă un impact major asupra celor mai importante relații ale lor, asupra propriei lor vindecări în desfășurare și asupra eforturilor lor de a duce o viață în ascultare de Dumnezeu.

Pentru a-i ajuta pe cei care se luptă cu aceste decizii, aș dori să ofer șapte principii cu privire la decizia de a le spune altora despre trecutul nostru homosexual și să sugerez apoi cum ar cântări ele în luarea acestor decizii dificile. Mai întâi, principiile:

1. Cea mai mare libertate este să nu-ți pese cine știe

Când nu avem nimic de ascuns, suntem complet liberi. Când știe toată lumea sau nu ne pasă cine știe despre trecutul nostru homosexual, acest lucru devine mai puțin important pentru noi. Nu mai protejăm permanent acel domeniu al vieții

noastre. Nu trebuie să fim mereu în gardă. Dacă spunem sau nu unei persoane sau alteia nu este o problemă și suntem liberi să ne concentrăm asupra altor lucruri și liberi să fim cine suntem cu adevărat.

2. Una dintre cele mai mari amenințări pentru vindecarea noastră este să cădem din nou în izolare

Pentru mulți oameni, un pas mare în procesul de vindecare are loc când ne contactează prima oară și sparg astfel izolarea care a ascuns mulți ani lupta lor cu homosexualitatea. Izolarea este un teren propice pentru rușine. Izolarea în această chestiune ne desparte de suportul iubitor al altor oameni. Complet singuri cu lupta noastră, adesea singura voce pe care o auzim cu privire la acest subiect este vocea dușmanului, expert în acuzare și înșelare. În special pentru cei care vin dintr-un mediu creștin conservator, se deschide o perspectivă nouă asupra vieții și realității, când află că pot fi deschiși și sinceri cu privire la acea parte a vieții lor, față de creștini.

Când cineva părăsește misiunea pentru foștii homosexuali, este posibil să se întoarcă la izolare. În special dacă deschiderea rămăsese între limitele sigure ale grupului. Creșterea permanentă cere interacțiune cu alți creștini. Ascultarea fidelă cere adesea darea de seamă în cadrul Trupului lui Cristos. O identitate personală sănătoasă cere să avem un loc unde să ne simțim liberi să fim cine suntem noi cu adevărat. Nu putem să avem niciuna dintre acestea, dacă ne întoarcem la izolare.

3. Consecințele dezvăluirii trecutului nostru pot fi severe

Am fi nesocotiți să minimalizăm posibilele consecințe negative – pentru noi înșine și pentru cei pe care îi iubim – care pot să apară din cauză că suntem deschiși cu privire la trecutul nostru. În unele medii religioase, un trecut homosexual ar putea descalifica total pe cineva pentru misiune. Cei care slujesc ca profesori, antrenori de cercetași, în armată sau care au roluri foarte importante în companii sau organizații conservatoare, trebuie să recunoască faptul că temerile lor cu privire la consecințele dezvăluirii ar putea fi întemeiate.

Și sunt oameni dragi de care trebuie să ținem seama. La mine, cea mai mare durere a dezvăluirii mele publice a fost posibilul său efect asupra copiilor mei. Recent, un reporter de la un alt ziar local mi-a cerut să fac un articol despre *Regeneration*. I-am cerut să amânăm până la terminarea anului școlar. Nu vroiam ca fiul meu de 15 ani să fie nevoit să meargă pe holurile școlii în ziua în care povestea mea apărea în ziarul de dimineață. Poate greșesc protejându-l astfel, dar nu greșesc crezând că pentru un băiat de 15 ani într-o astfel de situație, ar exista consecințe.

4. Nimeni nu te cunoaște cu adevărat, dacă nu știe despre trecutul tău homosexual

Suntem cine ne-a făcut Dumnezeu, plus suma experiențelor noastre. Să fim incapabili să împărtășim una dintre cele mai mari lupte – și sper una dintre cele mai mari victorii – din viața noastră cu cineva pe care îl iubim cu adevărat, înseamnă să-i luăm acelei persoane oportunitatea de a cunoaște cine suntem cu adevărat. Dacă trebuie să ocolim întotdeauna o parte majoră din viața noastră, înseamnă că ascundem o parte din noi înșine de cei apropiați nouă. Nu poate exista intimitate adevărată într-o astfel de situație. Părinți, frați, soți, soții sau viitori soți sau soții, prieteni adevărați, pastori, creștini de care suntem strâns legați, tuturor li se contestă dreptul de a ne cunoaște cu adevărat, dacă nu le facem cunoscută această parte din viața noastră. Relațiile nu pot ajunge niciodată la potențialul lor, dacă nu suntem sinceri și vulnerabili.

5. Nu vrei să fii definit de trecutul tău homosexual

Frank Worthen, unul dintre întemeietorii *Exodus*, a spus că pentru aceia dintre noi care ne aflăm la conducere în misiunea pentru foștii homosexuali, trecutul homosexual este urma piroanelor în mâinile noastre. Nu poate dispărea, fiindcă mărturia personală este o parte esențială a misiunii noastre. Alții, însă, care nu sunt persoane publice în acest gen de misiune, au dreptate nevrând să fie cunoscuți ca „fostul homosexual”. Nimeni din Trupul lui Cristos nu ar trebui să fie definit de păcatele din trecut. Și totuși, din cauza atitudinii

multor creștini față de homosexualitate și a faptului că atât de puțini foști homosexuali sunt vizibili în Biserică, acea identitate, odată cunoscută, poate să rămână lipită de noi. Ea poate să devină filtrul prin care suntem priviți de frații și surorile noastre.

6. Faptul de a fi deschis îți permite să-i ajuți pe alții

Mulți oameni mi-au mărturisit, cu o anumită amărăciune și rușine, că cineva le-a dezvăluit lupta sa personală cu zdrobirea sexuală, iar ei, jurând să nu-și descopere trecutul, au păstrat tăcerea, fără să îi împărtășească speranța pe care știau că o puteau oferi. Când vorbesc într-o biserică, de orice mărime ar fi ea, sunt contactat invariabil de cineva din acea biserică, o persoană care se confruntă cu o problemă sexuală serioasă – cineva care este foarte probabil să fi suferit în tăcere ani de zile. Nu cred prea mult că „profesionalismul” meu îi face să vină în față; ci faptul că îmi fac cunoscută mărturia, iar aceasta mă face neamenințător. Ei știu că sunt capabil să le înțeleg dilema.

7. Mărturia ta Îi poate da glorie lui Dumnezeu

Cu cât lumea spune mai mult că nu ne putem schimba, cu atât mai multă glorie primește Dumnezeu când o facem. Împărtășirea Evangheliei nu este o opțiune pentru creștin; este parte a ordinelor noastre de înaintare. Pentru mine și, probabil, pentru tine, o parte a Veștii Bune este că, în viața noastră, Dumnezeu a câștigat victoria asupra homosexualității. Putem spune despre lucrările Lui minunate sau Îl putem tăgădui. Este un mesaj dur, dar nu este adevărat?

Cinci dintre principiile de mai sus par să susțină dezvăluirea trecutului nostru. Două din ele – posibilitatea consecințelor negative reale și faptul că am putea fi definiți de trecutul nostru – par să fie împotriva dezvăluirii. Mai există un motiv împotriva dezvăluirii care nu a fost menționat, și el este probabil motivul-cheie pentru mulți oameni. Mândria înrădăcinată în stima de sine scăzută.

Stima de sine scăzută este elementul-cheie în condiția homosexuală. Mulți dintre noi au învățat să scape de durerea stimei de sine scăzute prin diferite mijloace de autoprotecție. Unii dintre noi, determinându-ne valoarea prin felul în care

creдем că ne văd alții, ne-am creat o identitate falsă care ar câștiga respectul și admirația altora. Să dezvăluim cuiva adevărul despre noi înșine ar însemna să punem în primejdie persoana falsă pe care am creat-o cu atâta atenție; persoana care este creația mândriei noastre.

Dar aceasta înseamnă să ne agățăm de vechea noastră zdrobire. Nu este ceva justificat. Autoprotecția și falsa imagine nu ne vor ajuta niciodată să scăpăm de stima de sine scăzută. Trăindu-ne viața ca persoana care suntem cu adevărat, vom scăpa de ea. Trăind în concordanță cu cine suntem cu adevărat este ceea ce ne forțează să ne acceptăm pe noi înșine și ne permite, în final, să aflăm dacă cineva ne iubește sincer și acceptă persoana care suntem cu adevărat. Dușmanul nu va mai putea să șoptească: „Dacă ar ști cu adevărat și ei te-ar respinge.” Dezvăluirea de sine potrivită poate fi parte a procesului de vindecare. Dacă îngăduim fricii și rușinii să ne țină închiși într-o identitate falsă, aceasta împiedică procesul de vindecare. Cu siguranță al Doisprezecelea Pas al *Alcoolicilor Anonimi* – să ducem mesajul celorlalți – se bazează în parte pe aceste principii. AA consideră al Doisprezecelea Pas esențial în **menținerea** recuperării.

Deci cum decidem? Cui îi spunem? Ce este „dezvăluirea potrivită” pe care tocmai am menționat-o? Dacă accepți cele șapte principii de aici, va trebui să ajungi la concluzia că fiecare dintre noi are nevoie să se dezvăluie cuiva – pentru a fi cunoscut cu adevărat. Mai mult, eu cred: cu cât suntem mai liberi să dezvăluim adevărul despre noi înșine, cu atât este mai bine. Posibilitatea consecințelor negative și șansa de a fi pentru totdeauna etichetat ca „fost homosexual” hotărăsc momentul și amploarea dezvăluirii noastre, dar nu ar trebui să fie o justificare pentru a nu o face deloc. În sfârșit, măsura și durata vindecării ar trebui să influențeze cât de publică ne facem viața și cum ne folosim viețile ca pe un semn de speranță pentru alții.

Psalmistul ne spune: „Fiecare neam de om să laude lucrările Tale și să vestească isprăvile Tale cele mari!” (Psalmul 145:4). Să ne hotărâm să facem aceasta.

[Alan Medinger, *Should We Shout It From the Housetops?*
Copyright © 1992 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus
și publicat cu permisiune.]

BĂRBAȚI EFEMINAȚI, FEMEI MASCULINE ALAN MEDINGER

„Nu pot să suport bărbații efeminați!” Cel care o spune nu este un tip macho, care se adresează tovarășilor săi; este un bărbat care se luptă el însuși cu homosexualitatea. Am auzit aceste cuvinte de nenumărate ori, de la bărbații care vin la noi, pentru a primi ajutor în lupta cu homosexualitatea.

În mod ironic, înțeleg de ce simt ei astfel. Bărbatul care are o problemă homosexuală tânjește după masculinitate. Este atras – poate prea puternic – de masculin. Deficitul de masculinitate pe care îl simte în el însuși se exprimă în dorul după sau în atracția excesivă pentru masculinitatea altor bărbați. De asemenea, este ceva obișnuit că disprețuim la alții ceea ce urâm la noi înșine.

Dar ceilalți? Mulți, mulți oameni, care sunt siguri de identitatea lor sexuală, sunt și ei deranjați de bărbații efeminați și, într-o măsură mai mică, de femeile masculine. Care este problema aici? Cu siguranță este una demnă de explorare, în misiunea noastră.

Efeminarea la bărbați și masculinitatea la femei sunt fără îndoială asociate cu homosexualitatea. Desigur, nu toate persoanele homosexuale au aceste caracteristici, iar mulți bărbați efeminați și multe femei masculine nu sunt homosexuali, dar trăsăturile sunt destul de comune pentru a crea stereotipuri aproape universal recunoscute. Homosexuali folosesc aceste stereotipuri pentru a se recunoaște unul pe celălalt și, mai des decât ar trebui, când întâlnesc un bărbat efeminat sau o femeie masculină, heterosexualii suspectează că este vorba de homosexualitate.

În general, aceste caracteristici sunt exprimate în vorbire, în îmbrăcăminte și în mișcările trupului. Femeia care face pe

grozava, cu voce profundă, care poartă blugi bărbătești și o cămașă de flanel, transmite imaginea unei lesbiene „dure”. Bărbatul grațios, îmbrăcat perfect, ale cărui cuvinte sunt rostite cu un accent și un ton ușor diferit, transmite imaginea bărbatului homosexual efeminat.

Interesant, pe cât de des întâlnim în misiunea noastră efeminarea la bărbați și masculinitatea la femei, pe atât de rar sunt ele confruntate direct. În parte, aceasta se poate datora faptului că mulți dintre noi pur și simplu nu ne-am gândit la așa ceva. Mai des, suspectez că nu ne-am ocupat de ele pentru că dăm dovadă de o adevărată ambivalență cu privire la acest subiect.

În mulți dintre noi se dă o luptă între o reacție curajoasă de a spune: „Haide, poartă-te ca un bărbat!” și o înțelegere mai profundă a faptului că sentimentele de a nu fi corespuns standardului niciodată sunt printre cele mai dureroase laturi ale homosexualității. Știm că masculinitatea și feminitatea adevărată nu se măsoară în lucruri superficiale ca felul în care pronunțăm cuvintele, aruncăm o minge sau ne încrucișăm picioarele, totuși vedem în anumite manierisme și afectări o trăire a vieții vechi, de care persoana vrea să scape.

Un lucru important, pe care încercăm să îl facem în misiunea noastră, este să susținem masculinitatea la bărbați și feminitatea la femei. Indicarea caracteristicilor contrarii ar părea să fie opusul afirmării. „Știi că te miști ca o fată” nu va suna drept susținere, pentru un bărbat care se luptă cu homosexualitatea.

Ca și creștini, ar trebui să fim deasupra susținerii stereotipurilor societății despre „bărbații adevărați” și „femeile adevărate”, în special când ei sunt atât de răniți de cei pentru care nu se ridică la înălțime. Ca și creștini, ar trebui să apreciem minunata diversitate pe care a creat-o Dumnezeu în noi. O parte din diversitate are de-a face cu amestecul diferit de daruri masculine și feminine, pe care le găsim în fiecare individ.

După ce am spus toate acestea – și crezându-le – tot sunt de părere că bărbații și femeile care înving homosexualitatea

trebuie să se confrunte cu trăsăturile lor efeminate, respectiv masculine și, pentru un număr de motive, cred că vindecarea este ajutată de un efort rezonabil de a le învinge.

Primul motiv este unul foarte practic. O cauză majoră a homosexualității noastre poate fi o lipsă de susținere la începutul copilăriei. Acum, la maturitate, o parte majoră a vindecării vine dacă suntem susținuți de alții în masculinitatea sau în feminitatea noastră. Totuși, comportamentul efeminat al unui bărbat este potrivit pentru a aduce tocmai opusul – fie evitare sau dezgust din partea altor bărbați fie, în cazul bărbaților mai buni, mai amabili, a unei forme de condescendență – care ne tratează ca pe niște băieței slabi. La o femeie, comportamentul masculin poate stârni fie evitarea, fie o formă exagerată de susținere, despre care femeia simte că nu este reală.

Susținerea reală de care avem nevoie este mai probabil să vină dacă este un răspuns firesc la masculinitatea sau feminitatea noastră percepută. Nu va veni firesc, dacă avem caracteristici sau manierisme extreme ale sexului opus.

Al doilea motiv pentru care cred că eliminarea acestor caracteristici este bună, se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Noul Testament recomandă anumite exprimări ale masculinității și feminității pentru bărbați, respectiv pentru femei (1 Corinteni 11:4-5). Chiar și creștinii conservatori au reușit, cumva, să ignore acele porunci, fără îndoială, simțind că ele sunt într-un anumit sens arbitrare. Ce contează al cui cap este acoperit și al cui cap nu este acoperit în Biserică? Presupun că lui Dumnezeu nu Îi pasă cu adevărat al cui cap este acoperit, dar cred cu adevărat că Dumnezeu are un scop clar cu poruncile respective. El cheamă la o expresie exterioară vizibilă a diferențelor și complementarității pe care le-a pus în noi.

Aceste diferențe aparent arbitrare pot fi comparate cu manierele – forme de comportament recomandate, care sunt, de cele mai multe ori, arbitrare. Dar manierele sunt adoptate de oamenii dintr-o cultură din două motive importante. Mai întâi, ele duc la un comportament previzibil, care face viața mai

confortabilă pentru alții. În al doilea rând, ele sunt semne simbolice ale respectului. Ne îmbrăcăm cu o anumită măsură de modestie, mestecăm cu gura închisă, pentru că am învățat că alții așteaptă de la noi să o facem și se simt mai confortabil când o facem. Ne ridicăm când intră în cameră persoane mai în vârstă sau un bărbat deschide ușa pentru o femeie în semn de respect. O societate care ignoră manierele, așa cum a făcut a noastră cel puțin din anii 1960, învață în mod clar să îi ignore pe alții în interesul puternicului eu.

Dumnezeu ne-a creat să fim creaturi sociale – să trăim în familii și comunități. Dacă trăim conform unor modele oarecum previzibile, comunitățile și familiile noastre funcționează mai bine. Când căutăm să ne conformăm formelor potrivite de comportament masculin și feminin, arătăm respect atât pentru masculinitate, cât și pentru feminitate – ceva ce lipsește foarte mult astăzi.

Un al treilea motiv pentru care schimbarea este în ordine – și acesta este tot unul practic – este că efeminarea la bărbați și masculinitatea la femei trimit semnale care ne conduc tocmai la oamenii cu care nu trebuie să avem relații. Bărbatul cu cămașa neîncheiată la nasturi până la piept și cu gulerul ridicat trimite un mesaj – conștient sau inconștient. Bărbații heterosexuali pur și simplu nu se îmbracă așa. Acest fapt reflectă cel puțin o ambivalență cu privire la învingerea homosexualității.

În sfârșit, multe dintre caracteristicile efeminate la bărbați și chiar mai mult, dintre caracteristicile masculine la femei, sunt esențialmente defensive în natura lor, iar renunțarea la defensivă este în mod clar parte a procesului de vindecare. Femeia masculină adoptă o îmbrăcăminte și maniere care vor îndepărta bărbații. Postura ei declară: „Atinge-mă și te voi face bucăți.” Ea nu va învinge lesbianismul în spatele acestui zid. Pentru a-și accepta adevăratul sine feminin, va trebui să devină vulnerabilă în unele privințe.

Bărbatul efeminat, care nu știe cine este el ca bărbat și care simte că nu poate ajunge la masculinitate, alege ca modele nu bărbați, ci femei; deseori selectând femeia care este în exterior

puternică, așa cum vrea el să fie, dar în interior tandră și vulnerabilă, așa cum simte el că este. El devine Judy Garland sau Barbra Streisand sau adoptă un rol prin care râde de el însuși, atât de comun în cultura homosexuală.

Totuși, adevărul este că nu își va învinge niciodată homosexualitatea până nu renunță la personalitățile false. Chiar dacă trebuie să nu fie nimeni pentru un timp, trebuie să renunțe la sinele fals, defensiv, înainte să poată deveni persoana dorită de Dumnezeu.

Da, cred că este bine ca bărbații și femeile care vor să învingă homosexualitatea să renunțe pe cât posibil la caracteristicile efeminate, respectiv masculine. Cu toate acestea, trebuie să păstrăm echilibrul și înțelepciunea. Făcându-ne pe fiecare dintre noi unic, Dumnezeu a îmbinat masculinul și femininul în fiecare dintre noi. Unele femei vor fi mai puternice și mai competitive decât altele; unii bărbați vor fi mai sensibili și mai blânzi decât alții. Lăudat să fie Domnul pentru unicitatea noastră!

Problema bărbaților efeminați și a femeilor masculine este într-adevăr una dificilă. Cât de mult trebuie să ne conformăm? Cât de mult trebuie să ne acceptăm exact așa cum suntem? Avem nevoie de echilibru. Cred că vom ajunge cel mai bine la echilibru dacă ne ațintim privirile la Isus. Isus ne iubește și ne acceptă exact așa cum suntem, indiferent cât de ciudați sau de singulari ne-a făcut trecutul nostru. Dar, ca toți creștinii, suntem pe calea devenirii; suntem un popor aflat într-un proces și, ca un popor aflat într-un proces, ar trebui să încercăm să renunțăm la lucrurile care sunt parte a trecutului nostru distrus. Ar trebui să căutăm să devenim tot ceea ce ne-a creat Dumnezeu să fim.

Dumnezeu a creat bărbatul și a spus: „Bun” și a creat femeia și a spus „Bun”. Este ceva minunat și glorios în masculinitate și feminitate. Cred că de aceea suntem dezgustați de distorsiunile a ceea ce simțim că sunt masculinitatea și feminitatea. Deși nu vom înțelege poate niciodată deplina esență a masculinității și feminității, Dumnezeu a avut un scop făcându-ne bărbați și femei, făcându-ne diferiți. El este un Dumnezeu al ordinii, nu al

confuziei, și nu ne vrea confuzi cu privire la masculinitatea sau feminitatea noastră. Este dificil, dar este bine să înțelegem adevărul.

[Alan Medinger, *Effeminate Men, Masculine Women*. Copyright © 1993 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CÂND ACORDĂM PREA MULTĂ ATENȚIE
TRECUTULUI
ALAN MEDINGER

Cei care lucrează cu copiii care au fost molestați sexual sau cu familiile lor, știu că, de multe ori, modul în care părinții reacționează la molestare va hotărî cum reacționează copilul la ea. Dacă un băiat este pipăit puțin în autobuz, iar părinții se poartă ca și cum s-a întâmplat cel mai rău lucru din lume și îl duc repede la un terapeut, este probabil ca băiatul să creadă că a fost puternic afectat; iar aceasta ar putea să aibă consecințe severe pentru el în anii care vor veni. Pe de altă parte, dacă tatăl băiatului spune: „Există astfel de perversi printre noi. Dacă se întâmplă din nou, ori îi spui șoferului, ori pleci de lângă el”, este posibil ca episodul să nu aibă consecințe prea mari.

Cei mai mulți copii folosesc aluziile părinților cu privire la felul în care ar trebui să reacționeze în tot felul de situații. Am auzit recent un adult, întrebând o copilă al cărei tată își părăsise familia: „Ești supărată pe tatăl tău?” M-au trecut fiorii, fiindcă eram sigur că acel copil a interpretat aceasta drept: „Ar trebui să fii supărată pe tatăl tău.” Dacă nu fusese supărată înainte, se poate foarte bine să fi fost, după ce i-a fost dată sugestia.

Copiii răspund astfel pentru că mesajul este transmis de o imagine a autorității – de obicei de un părinte. Aceeași reacție, dacă ar veni de la un tovarăș de aceeași vârstă, nu ar influența la fel de mult copilul.

Cred că tu și cu mine suntem vulnerabili la același gen de influență. Cei mai mulți dintre noi nu avem părinți care să ne spună cum să reacționăm în situații dificile sau, dacă avem, nu le

mai acordăm autoritatea pe care le-o dădeam când eram copii. Totuși, avem alte autorități care pot să ne influențeze puternic, fără să fim de acord în mod conștient.

Acele autorități sunt oamenii pe care îi privim ca experți în comportamentul uman: psihologi, psihiatri, sociologi, lucrători sociali etc. Pentru scopurile articolului, îi vom numi pe toți „experți”. Ei nu ne spun neapărat cum ar trebui să răspundem la evenimentele ultimei săptămâni, ci mai degrabă la ce s-a întâmplat să ne influențeze cu zece sau douăzeci de ani în urmă.

Înțelegerea pe care o aduc experții este adesea de o importanță extraordinară. Elizabeth Moberly este un psiholog cercetător, iar explicația ei despre originile homosexualității descrise în cartea sa *Homosexualitatea: O nouă etică creștină*, a ajutat nenumărați oameni care au apelat la misiunile noastre. Nu o singură dată am văzut un bărbat de 30 de ani sau mai în vârstă, începând să plângă când i-am descris teoriile dr. Moberly. El s-a identificat complet cu „detașarea defensivă”, cu „ambivalența față de persoanele de același sex” și cu imaginea pe care o zugrăvește ea, arătând cum homosexualitatea este un impuls de a suplini deficiențele tatălui. Dintr-odată a înțeles de ce era cum era și a știut intuitiv că acea înțelegere a deschis ușa spre vindecare.

Dumnezeu ne-a dat minți care sunt curioase. Suntem instinctiv curioși cum funcționează lucrurile – cum funcționăm noi. Sunt sigur că dorința de a înțelege ne-a fost dată intenționat de Dumnezeu, pentru a fi folosită în administrarea creației Sale. Este un lucru bun. Dar dorința de a înțelege, ca multe alte daruri, poate să ne facă să dăm de necaz, mai ales dacă acordăm prea multă autoritate experților care încearcă să explice comportamentul nostru. Văd aceasta întâmplându-se iar și iar în misiune, când cineva ia o teorie psihologică actuală și își reinterpretează trecutul pentru a fi în acord cu ea. „Dr. Cutare spune că X cauzează Y. Eu am Y; prin urmare, trebuie să mi se fi întâmplat X.”

Cele mai extreme exemple ale acestui lucru se găsesc în „restaurarea amintirilor reprimite”, prin care o persoană își

„amintește” uneori ceva ce nu i s-a întâmplat niciodată în trecut. I se spune că evenimentul a fost atât de traumatic, încât l-a reprimat în toți acei ani; iar acum, este adus la suprafață prin sugestia consilierului. Dar aceasta începe să fie ceva mai puțin obișnuit și nu de asta doresc să mă ocup aici.

Vreau să mă refer la un lucru care se întâmplă destul de des. Cineva ia un eveniment din trecut care i s-a întâmplat cu adevărat și îl reinterpretează în lumina teoriilor psihologice sau comportamentale actuale. Îngăduiți-mi să ilustrez cum s-ar fi putut face aceasta, cu un exemplu din viața mea.

Tatăl meu se juca deseori cu mingea cu fratele meu, Pete; dar nu s-a jucat niciodată cu mingea cu mine. Este un fapt. Acum aş putea cu ușurință să îl interpretez ca însemnând că tatăl meu îl prefera pe fratele meu mai dezvoltat fizic, mai athletic, mai mult decât pe mine. Pete se potrivea mai bine cu idealul tatălui meu pentru un băiat, decât mine; deci tatăl meu l-a acceptat pe Pete și m-a respins pe mine. Interpretarea are sens întru totul, în lumina faptului că eu am devenit homosexual, iar fratele meu nu; și corespunde înțelegerii noastre că o primă cauză a homosexualității este respingerea din partea tatălui.

Singura problemă este că, atât cât pot să-mi dau seama, este total incorectă. Tatăl meu m-a rugat de multe ori să joc mingea cu el, iar eu l-am refuzat întotdeauna. Nu m-a obligat niciodată, ceea ce ar reflecta pasivitatea lui; dar nici nu m-a respins. Dacă aş fi ajuns să cred că tatăl meu m-a respins în mod clar, sunt sigur că mai mult aş fi complicat, decât aş fi ajutat procesul de vindecare.

Iată câteva moduri prin care am văzut că aplicarea teoriilor psihologice în evenimentele trecute are efecte negative. Ne acordăm statutul de victime. Doriința de a fi victime este de fapt ceea ce îi conduce pe unii oameni să facă, plini de entuziasm, ca teoria să se potrivească situației lor. ***Concentrându-ne asupra a ceea ce ni s-a făcut, renunțăm la responsabilitatea pe care o avem pentru păcatele noastre și o punem asupra altora.*** Dacă suntem supărați, folosim aceasta pentru a ne

justifica mânia continuă. Sau dacă tindem să judecăm, aplicându-ne teoriile psihologice, ne simțim foarte justificați judecând alți oameni. Dacă ne concentrăm asupra a ceea ce au făcut părinții noștri, sfârșim rănindu-i pe nedrept sau afectând grav relația prezentă cu ei. Putem crea de fapt o „mamă sufocantă” sau un „tată absent emoțional” acolo unde nu a fost cazul. Putem transforma un episod de explorare sexuală reciprocă cu un băiat puțin mai mare, care ne era vecin, într-un caz de abuz sexual din partea unui adult.

Poate că ne amintim un eveniment de la începutul vieții noastre, cu perfectă acuratețe, dar nu ne amintim la fel de clar reacția noastră de atunci la el. Un motiv este că uităm ce abilitate uimitoare au copiii de a accepta simplu lucrurile. Lumea lor este adesea destul de îngustă încât, mai des decât ne-am aștepta, ei nu știu că situația din viața lor nu este așa cum ar trebui. Mama și tata strigă unul la altul mult, dar asta este tot ce știu copiii; deci, dacă nu este ceva prea violent sau vicios, ajung să creadă că așa se poartă părinții. Cu toate acestea, mai târziu, venind în contact cu teoriile experților, pot să atașeze acelor amintiri ficțiunea că pe vremea aceea au fost „devastați”.

Nu cred că orice copil care crește în sărăcia cumplită din Bangladesh este îngrozitor de traumatizat emoțional de sărăcie. Sunt sigur că mulți dintre ei o acceptă pur și simplu ca parte a vieții. Ei nu știu că viața ar trebui să fie diferită.

În sfârșit, faptul de a acorda teoriilor actuale o importanță pe care nu o au în trecutul vieții noastre, ne-ar putea face să ne înșelăm total. Teoria actuală s-ar putea să nu fie foarte precisă sau, dacă este, să nu se aplice situației noastre. Ne-am putea trezi investind o mare cantitate de energie emoțională în ceva ce nu merită efortul. Așa ar fi putut sta lucrurile cu mine, dacă aș fi presupus că tatăl meu m-a respins în mod clar.

Ce ar trebui să facem atunci cu privire la examinarea trecutului nostru, să nu o facem deloc? Nu, sigur că nu. De multe ori trecutul ne dă indicii care ne vor ajuta să găsim vindecarea și creșterea care ne-au ocolit atâtea ani. Ar trebui să

privim în trecut, dar să o facem cu precauție și cu rugăciune. Iată câteva gânduri care ar fi de ajutor:

1. Fă-o cu o anumită măsură de smerenie! Nu lua teoria cuiva și trecutul tău și nu te gândi că ai înțeles totul despre tine. Suntem creaturi uimitor de complexe. Privește orice teorie, în special cele care sunt nou apărute, cu un scepticism sănătos. Descopăr că cei care inventează asemenea teorii de obicei exagerează aplicabilitatea lor – spunând uneori că teoria lor include pe oricine care are un anumit tip de problemă. Lucrurile stau rareori așa.

2. Caută ca soluțiile spirituale să reiasă din felul în care interpretezi trecutul! Dacă înțelegerea la care ai ajuns nu te conduce la (a) pocăința de păcatele tale mai profunde, (b) iertarea celor care te-au rănit cu adevărat, (c) o relație mai apropiată, mai intimă cu Domnul sau un comportament semnificativ schimbat, atunci începe să cauți altundeva răspunsurile.

3. Nu zăbovi prea mult în trecut! *Faptul că rămânem prea mult în trecut face din noi victime și începe să ne ofere o justificare subtilă pentru comportamentul păcătos. Trecutul poate fi locul care alimentează mila de sine.*

Isus de-abia dacă a adus în discuție trecutul cuiva, când i-a slujit. Femeia de la fântână este singura care îmi vine în minte. Iar mesajul Scripturii este clar: trebuie să ne concentrăm asupra zilei de azi. Astăzi este singura zi în care ne putem pocăi, putem ierta, putem respinge vechile minciuni, putem lua decizii noi. Pocăiește-te, apoi iartă, respinge vechile minciuni, ia noile decizii necesare și continuă-ți viața.

[Alan Medinger, *Reading Too Much into the Past*. Copyright © 2000 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CÂND AI O CĂDERE SEXUALĂ: DIFERENȚA DINTRE
RĂSPUNSURILE CORECTE ȘI CELE GREȘITE
ALAN MEDINGER

Apelul telefonic era atât de diferit de celelalte pe care le primisem de la acel bărbat numit Gary. În ultimii ani, sunase de câteva ori ca să ne împărtășească bucuria libertății lui nou aflate. După ani de zile de activitate homosexuală, găsisese o misiune *Exodus*. Liderul ei – un bărbat de o mare sensibilitate – îl consilia, iar viața lui se schimbase complet.

Era în alt oraș, dar pentru că era ajutat de articolele noastre din buletinul de știri și pentru că își dăduse seama că eram cam de aceeași vârstă, telefona, din când în când, la *Regeneration*.

Una dintre bucuriile noii lui vieți era prietenia pe care o avea cu bărbații heterosexuali și cu cuplurile căsătorite din biserica lui. Una dintre acele relații determinase apelul. Unul dintre bărbați, cu totul pe neașteptate, îi făcuse un avans sexual, iar Gary cedase. Gary își asuma întreaga responsabilitate pentru ceea ce făcuse, dar de fapt avusese parte de o surpriză neplăcută. Nu avea idee că acel bărbat căsătorit era interesat de sexul homosexual.

Când încercam să îl consiliesc, m-a întrebat dacă am scris vreodată despre ce ar trebui să facă o persoană dacă are o cădere sexuală. Nu scrisesem, dar era o idee bună pentru un articol, deci iată-l.

Aveam de gând să intitulez articolul „Dacă ai o cădere sexuală”, dar m-am hotărât pentru „Când ai o cădere sexuală”, recunoscând adevărul că toți cădem din când în când. A fost un singur om desăvârșit. Desigur, aici ne interesează păcatul sexual, dar ceea ce se spune nu se limitează la căderile sexuale care implică o altă persoană; se poate aplica la consumarea de pornografie, la masturbare sau doar la cedarea la poftă. În cele ce urmează, mă bazez pe propria mea experiență, pe cea a lui Gary și pe ceea ce am văzut întâmplându-se în viețile altor oameni pe care i-am consiliat.

Tipul de situație căreia mă adresez aici va fi cea a lui Gary; cea a unei persoane care a avut în mare parte biruință și apoi, spre marea sa supărare, cade.

Când are de-a face cu o cădere sexuală, reacțiile persoanei sunt de obicei un amestec de răspunsuri potrivite și nepotrivite. Dacă persoana este un creștin destul de matur în credință și este în legătură cu Domnul, de obicei vor urma răspunsurile potrivite, iar ele le vor reduce la tăcere pe cele nepotrivite. Să ne uităm la ambele tipuri de răspunsuri.

Răspunsuri nepotrivite

Pentru cineva ca Gary, care a fost „curat” trei ani – sau trei luni – și apoi cedează acestui gen de păcat, despre care crezuse că îl lăsase în urmă, iată câteva răspunsuri tipice greșite:

1. Disperare din cauza „recordului” pătat – „Mă descurcam așa de bine și acum am stricat totul.” Atitudinea persoanei este că tot ce a fost bun în ultimele luni sau în ultimii ani a fost anulat, iar acum trebuie să o ia de la început. Nu este deloc așa. Cu siguranță, Dumnezeu a lucrat în timpul perioadei de ascultare. A existat creștere și schimbare. Un moment de slăbiciune nu anulează luni sau ani de succes.

Disperarea revelează o anumită mândrie în cel care se luptă cu homosexualitatea. În adâncul inimii lui, este un glas care spune: „Sunt o persoană prea bună ca să mi se întâmple asta.” Sau este posibil ca recordul cumpătării să fi devenit mai degrabă o chestiune de mândrie decât de recunoștință.

2. Folosirea psihologiei pentru justificare – După ce disperarea începe să se estompeze, uneori, oamenii încep să caute motivele pentru care au făcut ce au făcut. Nu este nimic greșit în aceasta – numai dacă nu devine o justificare subtilă pentru păcat. De obicei, există anumite lucruri care ne fac deosebit de vulnerabili la păcat, dar nu ele sunt cauza. Cauza este întunericul care locuiește în inima noastră.

3. Retragera față de cei care pot ajuta – Iar și iar descoperim că atunci când cineva încetează să vină la unul din grupurile noastre și/sau încetează să meargă la biserică, este din cauză că a căzut din nou în păcatul sexual. Când are cea mai

mare nevoie de Trupul lui Cristos, aleargă în cealaltă direcție. Uneori de rușine; alteori pentru că se simte un ipocrit. Mai neliniștitor, aceasta poate să însemne că fuge de Dumnezeu, fiindcă nu suportă condamnarea pe care o simte când se află în prezența Lui.

4. *Folosirea căderii pentru a justifica mai mult păcat* –

Aceasta se leagă de răspunsul numărul 1 de mai sus. „Ei bine, mi-am pătat recordul acum; pot la fel de bine să merg până la capăt.” Sau persoana simte că, deoarece oricum va trebui să treacă prin întregul proces de pocăință și recuperare, poate la fel de bine să se distreze puțin acum, iar mai târziu să mărturisească și să se ocupe de problemă. Este posibil ca acest lucru să fie cauza tendinței oamenilor de a se lăsa pradă poftelor. Din nou, aceasta arată că s-au concentrat asupra recordului lor alb ca zăpada, și nu asupra felului în care păcatele lor Îl rănesc pe Domnul.

5. *„Dumnezeu trebuie să fie total dezgustat de mine”*

– Omul vede tot ce a făcut Domnul pentru el, tot ajutorul pe care i l-a pus la dispoziție, și simte că și cum l-ar fi aruncat toate acestea în fața lui Dumnezeu. Cum l-ar mai putea iubi Dumnezeu acum? În realitate, Dumnezeu a știut întotdeauna că era capabil de acele lucruri, dar, cu toate acestea, l-a iubit.

Fiecare dintre răspunsuri oferă o oportunitate de aur pentru dușman, ca să-și ducă la îndeplinire cel mai mare plan, să ridice o barieră între noi și Dumnezeu. Satan este mai interesat să ne îndepărteze de Dumnezeu, decât să ne facă să păcătuim sexual. Pentru el, păcatul sexual este mai ales mijlocul prin care vrea să-și împlinească scopul diabolic. De aceea, răspunsurile noastre la căderile pe care le avem sunt atât de critice.

Răspunsuri potrivite

Sunt multe feluri în care putem răspunde în mod potrivit la o cădere. Iată câteva dintre ele:

1. *Lasă ca supărarea ta să fie pentru întristarea pe care l-ai provocat-o Domnului!* – O anumită supărare este potrivită când păcătuim. Ni se cere să ne căim din inimă. Dar supărarea și pocăința noastră ar trebui să fie din cauză că L-am

rănit pe Cel care ne iubește cel mai mult. Uneori, după ce am păcătuit, mă imaginez mergând la cruce și aruncând un alt păcat pe umerii lui Isus; adăugând încă un păcat la greutatea care Îi sfâșie trupul. „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit” (Psalmul 51:4). Aceasta este adevărata întristare pentru păcatele noastre, nu un simplu regret că ne-am dezamăgit pe noi înșine.

2. Mărturisește păcatul tău lui Dumnezeu și oamenilor potriviți! – Nu te simți ca și cum ar trebui să rămâi în stadiul de jelire. Nu întristarea ta plătește pentru păcatele tale; Isus a făcut-o deja. Odată ce ai recunoscut realitatea păcatului, mărturisește-l repede și complet lui Dumnezeu și oricui altcuiva căruia ar trebui să i-l mărturisești; partenerului tău de căsnicie, pastorului tău, celui în fața căruia ești responsabil, liderului tău de grup.

Din mărturisirea ta față de o altă persoană, pot să iasă lucruri mari. Un slujitor al bisericii pe care îl cunosc a avut recent o cădere sexuală – prima pentru el – cu o altă persoană și în mai puțin de 24 de ore a mărturisit soției lui și supraveghetorului său din biserică. Consecințele, deși dureroase, au fost minunate. Slujitorul și soția lui au început să comunice la o profunzime la care nu comunicaseră niciodată înainte. Supraveghetorul l-a suspendat din slujba de slujire pentru un timp, dar l-a și trimis ca să primească ajutor. Bărbatul a fost nevoit să se confrunte cu chestiuni pe care le suprimase ani de zile. Niciunul dintre acele lucruri nu s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi mărturisit oamenilor potriviți.

3. Lasă ca mărturisirea și pocăința ta să fie o împăcare cu Domnul! – Nu, nu trebuie să păcătuim mai mult ca să se înmulțească harul (Romani 6:1), dar am descoperit că unele dintre momentele când am fost cel mai mult copleșit de dragostea și îndurarea Domnului au fost când am mărturisit un păcat. Înțelegerea harului Său minunat devine un motivator puternic pentru a nu păcătui din nou.

4. Pune-te iar pe treabă! – Nu înceta să mergi la întâlnirile de grup. Nu înceta să mergi la biserică. Nu contribui la victoria lui Satan.

5. Lasă ca acea cădere să fie o treaptă spre atingerea unui țel, nu o piatră de moară! „Dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot” (Psalmul 37:24). Am văzut multe lucruri bune întâmplându-se în viețile oamenilor, după ce au păcătuț și s-au pocăit. De exemplu, unii au devenit mai smeriți și mai ancorați în realitatea că au nevoie de Isus în fiecare zi din viața lor.

I-am văzut pe alții cărora, când au păcătuț după o lungă perioadă de abstenență, li s-au deschis ochii cu privire la vulgaritatea păcatului lor. Ei înțeleg că nu este ceea ce au vrut cu adevărat, iar acel păcat devine ultimul cui în sicriul vechii lor vieți.

Romani 8:28 prezintă toate aceste răspunsuri potrivite. Domnul poate face să apară binele în toate circumstanțele, dacă Îl iubim și căutăm să ne trăim viața în acord cu scopurile Lui. Nu dispera niciodată!

[Alan Medinger, *When You Fall: Distinguishing between Right & Wrong Responses*. Regeneration News, septembrie 2000. Copyright © Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CÂT DE EFICIENTE SUNT DE FAPT MISIUNILE FOȘTILOR HOMOSEXUALI?

Institutul pentru Cercetarea Familiei (FRI) este adesea întebat despre misiunile foștilor homosexuali.

În general dăm referințe cu un punct de vedere moderat cu privire la astfel de eforturi. La urma urmei, intențiile lor sunt bune. Totuși, aceste organizații nu sunt o binecuvântare pură. Să luăm în considerare următoarele fapte:

Nu există îndoială că unii dintre cei care sunt atrași în comportamentul homosexual sunt convertiți sau lecuiți de stilul de viață homosexual de acele grupuri. Acest fapt îi supără pe activiștii homosexuali, deoarece majoritatea susțin că s-au născut așa și nu se pot schimba. Existența celor care s-au schimbat este o adevărată „deficiență în argumentația

homosexuală”, fiindcă arată minciuna uneia dintre tacticile lor. Și îi forțează pe apologeții homosexuali să argumenteze că cei care s-au schimbat nu erau cu adevărat homosexuali sau altfel nu și-ar fi schimbat o tautologie mai degrabă naivă, care ignoră dovezile clare.

În ciuda recomandărilor călduroase ale multor foști homosexuali, există îndoieli că ratele de vindecate ale organizațiilor foștilor homosexuali sunt ceva cu care se pot lăuda. Toate adicțiile, îndeosebi adicțiile sexuale, sunt greu de frânt și mult mai mulți oameni încearcă să scape de ele decât cei care reușesc în final. Este nevoie de mult timp, efort și bani pentru fiecare vindecare. În dolari, rata de vindecare pentru adicțiile sexuale este printre cele mai rele, dintre toate păcatele obișnuite.

Alcoolicii Anonimi par să fi popularizat sloganul „este nevoie de cineva pentru a salva pe cineva”. Deși tema respectivă a influențat mulți lucrători sociali în ultimele câteva decenii, dovada că ea într-adevăr funcționează nu este atât de clară. *FRI* a încercat să găsească dovada că foștii drogați fac cea mai bună treabă convertind drogații să renunțe la droguri, foștii bețivi fac cea mai bună treabă dezvățându-i pe alcoolici de alcool și foștii homosexuali fac cea mai bună treabă convertindu-i pe homosexuali să renunțe la homosexualitate. Până acum nu am găsit o dovadă convingătoare că vreunul dintre programele pentru foști, conduse de foști, au mai mult succes decât programele încurajate de neprofesioniști care nu sunt foști sau decât cele conduse de psihologi, lucrători sociali sau psihiatri. Oricare ar fi, rata de succes la dependenți nu este foarte ridicată.

Fiindcă profită de principiul „este nevoie de cineva pentru a salva pe cineva”, liderii misiunilor foștilor homosexuali nu trebuie să aibă licențe la colegiu și, în general, nu au. Entuziasmul convertirilor este considerat la fel de bun sau mai bun decât calificările. Dar poate că educația formală nu produce nicio diferență când este vorba de a ajuta oameni. La urma urmei, multe studii care au comparat ratele de vindecare ale studenților la psihologie sau psihiatrie, adesea raportează ca

bune sau mai bune ratele de vindecare ale studenților, decât cele ale doctorilor în filozofie sau ale doctorilor în medicină din domeniu. O asemenea încredere solidă în entuziasm este totuși îngrijorătoare pentru cei care vor fapte solide, de încredere. La urma urmei, cei care nu sunt instruiți din punct de vedere tehnic vor avea dificultăți în a evalua literatura științifică pe tema homosexualității (sau pe orice altă temă). Entuziasmul nu este un substitut pentru instruirea care face posibilă evaluarea critică a rapoartelor și afirmațiilor științifice.

Orice funcționează uneori

Un fapt important de amintit când evaluăm afirmațiile oricărui remediu sau program, este tocmai că aproape orice tratament sau remediu funcționează pentru unii oameni. De fapt, *FRI* nu cunoaște niciun program căruia i se face publicitate, de la terapia nudului la terapia de șoc și orice altele între ele, care să nu poată susține un anumit succes și care să nu prezinte unele recomandări pentru a-l dovedi. Întotdeauna există unii care depun mărturie că un program dat a fost, într-o anumită măsură, bun pentru ei sau i-a vindecat.

Adevărata problemă deci nu este dacă unii sunt ajutați, ci mai degrabă dacă o proporție cât de cât rezonabilă a celor contactați de programul foștilor sunt vindecați. Mai mult, se compară proporția celor care sunt vindecați cu proporțiile celor vindecați de alte programe sau se așteaptă pur și simplu până ce persoana îmbătrânește (ceea ce funcționează pentru cele mai multe adicții, dacă persoana nu moare mai întâi)?

De obicei, grupurile orientate spre vindecare sau spre tratamente susțin o rată de succes de aproximativ 1/3 pentru cei care rămân pe toată durata tratamentului. Desigur, mulți dependenți trec pe la grupurile foștilor ca să arunce o privire. Unii chiar încearcă programul sau tratamentul pentru un timp. Dar mulți, probabil și mai mulți, nu rămân în cursă. Cum numărăm aceste persoane? Dacă le considerăm eșecuri, atunci programul arată mai rău. Dar dacă nu le numărăm deloc, nici aceasta nu este tocmai corect. În mod clar, exprimarea în cifre a

ratelor de vindecare, pentru orice program al foștilor, este excepțional de dificilă.

Exprimarea în cifre a ratelor de vindecare este chiar și mai dificilă când programul sau organizația refuză deliberat colectarea datelor. *Exodus*, cel mai mare consorțiu al foștilor, nu colectează nicio formă de date despre vindecări sau convertiri. În schimb, colectează date despre numărul de cărți vândute, numărul de întrebări, numărul de participanți la conferințe etc. Ca multe organizații de servicii sociale, *Exodus* nu are dovezi solide că abordarea sa funcționează, altele în afara setului obișnuit de recomandări.

În mai am vorbit cu un membru al bordului de directori al *Exodus*. Ne-a oferit replica oficială obișnuită a serviciului social, că nu știm cât de mulți au fost atinși, dar știm că unii au fost. Și dacă este unul sau mulți, cel puțin... Am vorbit cu liderii unui alt grup al foștilor homosexuali în iunie și ne-au dat același răspuns. Este oarecum frustrant, deoarece întotdeauna există oameni care ar vrea să finanțeze, sub pretextul ajutorării altora. Prudența dictează ca programele să demonstreze cât de mult se face cu banii care li se dau. Din nefericire, ca atât de multe servicii sociale sau programe de ajutor, misiunile foștilor homosexuali nu pot oferi informația crucială.

Când programele guvernului sunt evaluate cu atenție, de obicei nu reușesc să realizeze mult. Deci dovada eficienței este o cerere atât legitimă, cât și prudentă. Când Bob Davis, Director la *Exodus North America*, a fost pus la zid de activiștii homosexuali la mijlocul lui iulie 1998, fiindcă doi lideri inițiali ai *Exodus* își părăsiseră soțiile pentru homosexualitate, a spus: „Nu susținem că avem 100% succes. Știm că există mulți oameni care vin la *Exodus*, iar după o perioadă de timp realizează că din cauza dificultății din procesul de schimbare devin descurajați și renunță... Aceasta nu neagă faptul că sunt mulți oameni care rămân și experimentează o schimbare semnificativă.” (*Christian News*, 27 iulie 1998)

Așa cum sugerează exemplul Exodus, unii din liderii mișcării foștilor homosexuali par să fie încă pe jumătate prinși

în mrejele stilului de viață homosexual. Ca o consecință, un număr semnificativ al celor din conducere cad din nou în homosexualitate, când, dacă pur și simplu ar fi plecat, ar fi scăpat, ar fi stat departe și ar fi mers mai departe, poate că ar fi scăpat complet.

Este un adevăr trist că cei care au fost cândva serios implicați într-o adicție sunt mai susceptibili la ispitele acelei adicții decât cei care de la început nu au fost dependenți de ea. Înregistrările publice documentează câteva cazuri de lideri ai programelor foștilor alcoolici și foștilor consumatori de droguri care „au început din nou să bea mult”.

De exemplu, imaginați-vă că aveți o biserică mare. Adulterul este o problemă obișnuită. Într-o congregație mare, este previzibil că mulți se luptă cu faptul că au comis adulter sau că sunt ispitiți serios să o facă. Să ne imaginăm mai departe că organizați un program pentru a ajuta astfel de indivizi. Anunțați că la o anumită oră, într-o anumită încăpere, toți cei care au comis adulter sau doresc să o facă, se vor întâlni împreună ca să se consoleze unul pe celălalt, să se roage, să citească Biblia, să asculte discursurile celor care au învins etc.

Ce se va întâmpla? Previzibil, haos.

De ce?

Fiecare bărbat din încăpere va ști că fiecare femeie din încăpere fie a comis adulter, fie vrea să comită. Fiecare femeie din încăpere va ști că fiecare bărbat din încăpere fie a comis adulter, fie vrea să comită. În timp ce mulți ar putea fi ajutați de această misiune, este sigur că programul va fi, de asemenea, un stimul pentru formarea unor perechi de indivizi adulteri, servind ca un fel de prezentare. Prin concentrarea unei misiuni asupra unui anumit păcat sau a unei anumite probleme și prin aducerea împreună a celor cu respectiva dificultate, probleme semnificative sunt aproape garantate.

Să luăm în considerare mărturia lesbienei Sandi Wiggins: „Cu puțin peste zece ani în urmă am fost implicată în două misiuni diferite ale foștilor homosexuali. Am fost implicată până la a fi liderul unui grup mic și consilieră la o linie telefonică

fierbinte. Gândirea mea a fost schimbată complet și imperativ. M-am angajat în misiunile foștilor homosexuali din cauza suferinței mele profunde, cognitive și spirituale, datorită faptului de a fi creștină și lesbiană. Am întâlnit-o pe partenera mea la o conferință *Exodus*. Cu aproximativ cinci ani în urmă, m-am îndreptat către o a treia misiune a foștilor homosexuali.

În ultimii doi ani m-am rugat și m-am gândit mai intens pentru decizie în sufletul meu. Aveam homofobie profund interiorizată, din cauza felului în care am înțeles că Biblia și, în consecință, Dumnezeu, gândea despre mine. Credeam într-un totu că nu puteam trăi o viață împlinită sau să fiu creștină sau să fiu autorealizată, dacă atracțiile mele pentru același sex nu dispăreau.

Acum am văzut că toate aceste lucruri sunt posibile în viața mea și că pot să continui să-L urmez pe Isus.”

Observați progresia.

Sandi avea „homofobie interiorizată”. Adică se simțea rău cu privire la implicarea ei în homosexualitate. Dar nu vroia să renunțe la ea, deci și-a petrecut timpul în preajma celor cu dorințe homosexuale, la suprafață ajutându-i (și, crede *FRI*, ea vroia sincer să-i ajute să renunțe). Totuși, homosexualii erau peste tot în jurul ei. Dacă își schimba din nou gândirea, oamenii „potrivii” erau acolo ca să o ajute să respingă acest lucru și să-și „revină”. Sandi și-a petrecut timpul în preajma homosexualității și homosexualilor, iar, în cele din urmă, a întâlnit-o pe adevărata ei dragoste [homosexuală].

Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”, inclusiv poruncile împotriva imoralității sexuale. Din nefericire, când li se cere să aleagă între împlinirea sexuală și/sau personală și a-L urma pe Cristos, oamenii adesea o aleg pe cea dintâi și o reinterpretează pe cea de a doua.

Dacă doamna Wiggins ar fi scăpat și ar fi mers mai departe, astăzi viața ei ar fi putut fi foarte diferită. Dar acum ea este un cancer atât în mișcarea foștilor homosexuali, cât și în biserică, susținând și argumentând, prin viața ei, că cineva poate afirma că îl urmează pe Isus, fără să o facă de fapt.

[Just How Effective Are the Ex-Gay Ministries? Copyright © 1998 Family Research Institute. Tradus și publicat cu permisiune. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la Exodus International, contactează Exodus Global Alliance.]

CE IMPLICĂ SCHIMBAREA?

Este foarte important să ai așteptări realiste cu privire la ieșirea din homosexualitate. Uneori oamenii cred că dacă se roagă suficient sau dacă își doresc destul de mult, homosexualitatea lor va dispărea pur și simplu. Este o așteptare nerealistă. Schimbările în domeniul orientării sexuale au loc ca urmare a unui proces care implică, de obicei, un efort personal deosebit.

Imaginează-ți că vrei o grădină de legume. Te-ai putea ruga ani de zile ca Dumnezeu să facă legumele să crească în curtea ta din spate. Când nu se întâmplă nimic, te-ai putea chiar hotărî să fii supărat pe Dumnezeu pentru că nu ți-a auzit rugăciunile. Totuși, realitatea este că, în timp ce Dumnezeu poate face ca legumele să crească, noi trebuie să pregătim solul, să plantăm semințele, să udăm și să plivim și să facem și alte lucrări. Aceasta asigură cea mai bună șansă ca să existe o abundență de legume de cules. În același fel, oamenii care vor să experimenteze schimbarea în sexualitatea lor, trebuie să muncească mult ca parte a acestui proces.

Dumnezeu, desigur, Își face lucrarea Lui, iar prin Duhul Lui împlinește lucruri pe care nu le putem face noi înșine, dar noi trebuie să pregătim terenul în viețile noastre și să cooperăm cu ceea ce vrea Dumnezeu să facă.

Cât va dura aceasta?

Schimbarea depinde de un număr de factori. Aceștia includ:

1. Problemele de bază care sunt implicate

Cu cât factorii de bază implicați în atracția cuiva față de persoanele de același sex sunt mai dificili și mai complecși, cu atât procesul schimbării poate dura mai mult. De exemplu, procesul poate dura mai mult pentru o persoană care a

experimentat un abuz sexual sever în copilărie, decât pentru cineva care a experimentat un abuz sexual ușor.

2. Cât de mult suport are o persoană

Cu cât o persoană folosește mai mult lucruri care o ajută, cu atât progresul pe care se poate aștepta să-l facă este mai bun. De exemplu, o femeie care frecventează doar grupul de sprijin este mai probabil să facă un progres mai lent decât o altă femeie, care participă, de asemenea, la consilierea individuală, este implicată în părtășia bisericii și are prieteni cu care poate împărtăși ce se întâmplă în viața ei.

3. Abilitatea și bunăvoința de a înfrunta problemele personale dificile.

Cum procesul schimbării implică înfruntarea problemelor personale dificile și durerea legată de aceste probleme, abilitatea și bunăvoința unei persoane de a înfrunta aceste lucruri va afecta rata progresului său. Legată de bunăvoință este întrebarea dacă o persoană vrea cu adevărat să se schimbe.

Nu este neobișnuit ca procesul schimbării să dureze 5-10 ani. Nu este un motiv de disperare. O ușurare semnificativă a intensității sentimentelor homosexuale poate, de asemenea, să vină mult mai repede. Dacă Dumnezeu este parte a procesului, El va umbla cu tine, te va proteja, îți va călăuzi pașii și va face ca lumina Lui să strălucească în întuneric. *Amintește-ți că scopul final nu este heterosexualitatea, ci să-L urmezi pe Dumnezeu și să-ți dai viața Lui.*

Există vreo garanție că va funcționa?

Ca în cazul oricăror probleme personale profunde pe care o persoană poate că vrea să le schimbe, nu există rezultate garantate. Nimeni nu-ți poate promite că în atâția sau atâția ani, vei experimenta o schimbare completă a orientării sexuale. Mulți oameni experimentează o schimbare completă a orientării sexuale. Înainte erau atrași numai de persoanele de același sex, acum sunt atrași numai de sexul opus.

Alți oameni experimentează un progres semnificativ către acea țintă. Pot să fie acum pe deplin atrași de sexul opus și să fie gata pentru căsătorie, rămânând cu foarte puțină atracție față de

persoanele de același sex. Pentru alții, poate exista o mare schimbare în atracția lor față de sexul opus, fără nicio schimbare în atracția față de cei de același sex.

Iar alții pot deveni capabili să facă alegeri sănătoase în ceea ce privește comportamentul lor și totuși să descopere că atracția și dorințele lor rămân aceleași. Când doi oameni se confruntă cu aceeași problemă, normal ar fi să se aștepte la rezultate diferite. Deci schimbarea are loc, dar nu putem garanta măsura sau viteza cu care are loc schimbarea.

Cum are loc schimbarea?

Este util să înțelegem cele trei caracteristici ale schimbării; baza ei, rolul nostru și rolul lui Dumnezeu în procesul schimbării și cum arată procesul schimbării.

Cel mai bun fundament pentru a porni pe drumul schimbării

1. Viața este mai mare decât orientarea sexuală.

Nu lăsa ca dorința de a părăsi homosexualitatea să devină ținta principală a vieții tale. Nu deveni obsedat de schimbare, și acesta este un lucru nesănătos. În schimb, trăiește o viață echilibrată. Vor fi momente când vei lucra foarte mult la schimbarea acestui domeniu din viața ta și momente când vor avea prioritate alte lucruri.

2. *Dumnezeu te iubește și te acceptă așa cum ești astăzi.* [Există o preocupare universală a lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor oamenilor: 1 Timotei 2:4, 2 Petru 3:9, Ezechiel 33:11. În sensul acesta, Dumnezeu îi iubește pe toți oamenii, cu dragostea care oferă mântuirea tuturor: Ioan 3:16. Dar dragostea este mai mult decât preocuparea generală pentru mântuirea oamenilor, este o afecțiune specială manifestată în relație, iar aceasta este condiționată: Ioan 14:21, 23. Apare aici condiția „dacă”: „Dacă mă iubește cineva, Tatăl meu îl va iubi.” Aceasta este dragostea în relație, pe care Dumnezeu nu o are pentru cel care trăiește în păcat. N. trad.] Ceea ce gândești, simți și faci poate, desigur, să afecteze percepția și experimentarea de către tine a dragostei Sale, dar dragostea Lui pentru tine nu este condiționată de ceea ce gândești, simți sau faci. [Dragostea pe care ne-o oferă

Dumnezeu este necondiționată, dar nu putem beneficia de ea în orice condiții. Vezi Ioan 14:21, 23: „Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui... Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.” N. trad.] Nu este nevoie să te schimbi mai întâi sau să fii perfect sau să te îndrepti, pentru ca Dumnezeu să te iubească. Să înțelegi aceasta intelectual este un lucru; să o știi adânc, în interiorul tău, este cu totul alt lucru, dar aceasta este de cea mai mare importanță. Când știm că Dumnezeu ne iubește cu adevărat și nu ne părăsește niciodată, avem o temelie solidă de pe care să înfruntăm problemele dificile din viețile noastre.

Uneori suntem tentați să mergem la una din cele două extreme. Prima extremă spune că Dumnezeu iubește pe toată lumea în afară de mine – eu nu sunt destul de bun. Este, pur și simplu, o minciună. Nimeni nu este „destul de bun” pentru ca Dumnezeu să-l iubească, totuși, pentru că Dumnezeu ne-a creat, ne iubește pe fiecare dintre noi. Biblia spune: „pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi...” (Romani 5:8). Dumnezeu ne iubește în zdrobirea și păcătoșenia noastră.

A ne duce la cealaltă extremă, de a spune că Dumnezeu mă iubește exact așa cum sunt și, prin urmare, nu trebuie să mă deschid schimbării pe care El vrea să o aducă în viața mea, iar nu este adevărat. Dumnezeu ne iubește așa cum suntem, dar ne iubește prea mult ca să ne lase așa. El vrea să ne aducă la plinătate și la o înțelegere și mai mare a ceea ce înseamnă să fii fiul sau fiica Lui.

Parte a faptului de a cunoaște că Dumnezeu ne iubește cu adevărat și ne acceptă este să ajungem să ne iubim și să ne acceptăm așa cum suntem astăzi [după ce ne pocăim și facem tot ce ține de noi ca să trăim în neprihănire, n. trad.]. Este nevoie să recunoaștem partea din noi înșine care experimentează atracție față de persoanele de același sex și să

lucrăm pentru a împlini nevoile **legitime** și pentru a rezolva rănilile care au condus la o asemenea atracție.

3. Nu trebuie să te identifice după orientarea sexuală.

Dintr-o perspectivă creștină, identitatea de bază a unei persoane mântuite este cea de copil mult iubit al lui Dumnezeu. Este ceea ce ești cu adevărat, fie că știi sau nu în acest moment. Nu trebuie să folosești o etichetă precum homosexual sau lesbiană [dacă nu mai trăiești în păcatele homosexualității: fantezie homosexuală, masturbare, consum de pornografie, relații emoționale nepotrivite cu bărbați, dependență emoțională, sex homosexual de orice tip, n. trad.]. În loc de a spune: „Așa sunt eu”, poți descrie ceea ce simți sau experimentezi printr-o afirmație simplă, precum: „Mă confrunt cu sentimente homosexuale”; „Sunt atras de alți bărbați/alte femei” sau: „Experimentez atracție față de persoanele de același sex.” În special când procesul schimbării este descurajator, și uneori va fi, este important să-ți amintești că aparținem lui Dumnezeu și că nimic nu ne poate despărți de El. Această realitate ne poate ajuta să păstrăm o perspectivă corectă și ne poate face să ne concentrăm asupra bunătății și dragostei lui Dumnezeu față de noi și a credincioșiei Lui în toate circumstanțele.

Pentru mulți oameni, schimbarea are loc când facem efectiv două lucruri:

1. *Este nevoie să ne ocupăm de problemele de bază ale atracției homosexuale.* Acestea sunt evenimentele și dinamica negative și vătămătoare din copilărie, precum abuzul sexual, respingerea, lipsurile în relația cu părinții noștri, rușinea etc. În timp ce nu putem schimba ce s-a întâmplat, putem schimba cum ne afectează ele astăzi și cum înțelegem ce s-a întâmplat.

2. *Când sunt implicate probleme de bază este nevoie, de asemenea, să distrugem modelele nesănătoase ale trăirii și gândirii și să învățăm în schimb unele noi.* De exemplu, dacă am trăit ani de zile în moduri care au fost influențate de rănirea și durerea copilăriei, acele moduri au devenit obiceiuri și tipare, moduri automate de a face lucruri și a răspunde. Adesea, tiparele au fost întărite prin

fantezie și masturbare. Dacă sunt obiceiuri nesănătoase, trebuie să ne dezvățăm de ele și este nevoie ca ele să fie înlocuite cu noi moduri de a trăi și a răspunde.

Procesul schimbării

1. *Procesul schimbării este, în același timp, diferit și la fel pentru toată lumea.*

Fiecare persoană are personalitate, istorie personală, sistem de sprijin unice și așa mai departe. În același timp, sunt multe fire comune în procesul de schimbare al celor mai mulți oameni. Abuzul sexual în copilărie sau probleme cu tatăl sau cu mama sunt două surse comune, la care mulți bărbați și femei trebuie să lucreze. Un sentiment de a fi „diferit” și de a accepta etichetele pe care colegii le pun pe această diferență este, de asemenea, o poveste comună.

2. *Schimbarea are loc în trei domenii: comportament, fantezie și atracție.*

Cum schimbarea este un proces, este important de înțeles că schimbarea dintr-un domeniu se poate întâmpla mai devreme decât schimbarea dintr-un alt domeniu. În timp ce putem face schimbări cu privire la ceea ce facem și la ceea ce gândim, avem mai puțin control asupra sentimentelor și atracțiilor. Nu fi descurajat dacă un domeniu începe să se schimbe și altul nu – este normal.

3. *Lucrurile devin mai rele, înainte de a deveni mai bune.* Când începem să lucrăm cu problemele dificile din trecut, deseori există multă durere de înfruntat. Lucrurile pot părea mai rele, pur și simplu pentru că începem să facem față problemelor din trecut, care înainte au fost ignorate sau negate. Dumnezeu este credincios ca să ne îndrume la oamenii potriviți, la biserică, prieteni, resurse și alte lucruri de care avem nevoie în această călătorie. Și, mai mult decât orice, El Însuși pășește alături de noi!

[*What Does Change Involve?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CREȘTEREA ÎN MASCULINITATE: ÎNCEPEREA
CĂLĂTORIEI
ALAN MEDINGER

Următorul extras face parte din cartea lui Alan Medinger, *Creșterea în masculinitate: Continuarea călătoriei*.

Capitolul 2: Creșterea în masculinitate – esențială pentru vindecare

„Aveam numărul vostru de telefon de trei ani. Am tot amânat, dar, în cele din urmă, a trebuit să vă sun.” Afirmații ca acestea sunt deseori auzite în birourile *Regeneration*. *Regeneration* face parte din coaliția mondială de misiuni creștine *Exodus*, al căror scop primordial este să îi ajute pe bărbați și pe femei să învingă homosexualitatea. Uneori cred că dacă fiecare creștin care se confruntă cu homosexualitatea, care are numărul nostru de telefon pus bine în portmoneu sau în sertar, ar decide să ne sune în aceeași zi, liniile telefonice ar fi supraaglomerate.

Acest gen de apel sugerează trei lucruri despre apelant. Mai întâi, evident, că se află la un anumit nivel de nefericire din cauza homosexualității. În al doilea rând, obstacole puternice – cel mai adesea ambivalența și teama – l-au oprit să sune pentru ajutor. În al treilea rând, în cele din urmă, a ajuns în punctul în care homosexualitatea i-a adus atâta nefericire, încât este dornic să se confrunte cu obstacolele; este dornic să se adreseze ambivalenței sau să înfrunte temerile.

Bariere în căutarea ajutorului

Să ne uităm la obstacolele și la domeniile specifice de nefericire cu care se confruntă cel care se luptă cu homosexualitatea. Primul obstacol cu care are de-a face este natura păcatelor de tip **dependență**. Deși un bărbat își poate urî homosexualitatea cu toată inima și cu toată mintea lui, în același timp, o iubește în diferite moduri. Pentru mulți dintre noi, relațiile homosexuale au fost ani și ani de zile felul în care am făcut față vieții, un mod de scăpare, de automângâiere, de găsire a unei alinări temporare a durerii îngrozitoare sau a

sentimentului de goliciune interioară. O uram și în același timp o iubeam, iar în ambivalența noastră eram paralizați.

Îmi uram homosexualitatea. Mă determina să fac lucruri prostești și degradante. Mă împingea să-mi asum riscuri despre care știam că mă puteau costa totul: soția, copiii, cariera, chiar viața. Dar timp de zece ani, căsătorit fiind, m-am agățat de ea. Cum aș fi putut trăi fără ea?

Cel de al doilea mare obstacol în căutarea ajutorului este teama. Este simpla teamă de necunoscut. „Dacă am de-a face cu această misiune, ce mă vor determina să fac acești oameni sau ce vor face cu mine? Ce fel de oameni sunt? Sunt vreun grup de fundamentalști înguști la minte, bătauși de homosexuali deghizați sau, la cealaltă extremă, vânzători ambulanti ai unei noi teorii psihologice scrântite?” Este și teama de a te face cunoscut, o teamă înrădăcinată de obicei în mândrie sau rușine. „Sunt creștin de zece ani. Ar trebui să fiu în stare să am singur grijă de mine însumi. Să admit problema și să caut ajutor ar însemna să admit ce eșec sunt ca și creștin. Poate că oamenii se vor întreba chiar dacă sunt sau nu creștin.” Aceste temeri sunt adesea mai intense la cineva care a crescut într-o comunitate creștină conservatoare, unde stigmatul homosexualității este cel mai sever.

Stima de sine scăzută face foarte mult parte din homosexualitatea masculină. Aceasta este una din temele principale ale cărții Dr. William Console, *Nu mai sunt homosexual*. Ca apărare principală împotriva durerii stimei de sine scăzute, am construit o imagine – spre beneficiul nostru și al altora – a unui bărbat care este bun și drept, gândește clar și acționează înțelept. Astfel, să stăm înaintea altei persoane și să spunem: „Sunt homosexual”, înseamnă să facem bucați identitatea falsă, care ne-a oferit singura fărâmbă de stimă de sine pe care am avut-o vreodată.

„În cele din urmă ne-a fost de ajuns” – Surse de suferință

În ciuda obstacolelor de mai sus, bărbații caută ajutor. Ce suferință este atât de puternică, încât un bărbat să ia în

considerare părăsirea dependenței și să fie dornic să treacă printr-un asemenea teren minat de temeri? Dacă bărbatul este creștin – iar marea majoritate a bărbaților care vin la misiunile *Exodus* au o anumită credință sau încredere în moralitatea creștină – suferința vine din unul sau două domenii.

Mai întâi, și poate cea mai evidentă, este suferința din cauza comportamentului. Bărbatul se află într-un conflict îngrozitor din cauza contradicției dintre ceea ce crede că este un comportament bun, și ceea ce face. Simte ca Pavel, care a scris Romani 7, că este împins să facă tocmai lucrurile pe care le urăște. Totuși, este posibil să simtă că problemele lui Pavel trebuie să fi fost minore în comparație cu ale lui. În special dacă în cazul lui comportamentul merge dincolo de masturbare și fantezie. (În această carte includ fantezia și masturbarea în comportamentul homosexual.) Aș estima că peste 90% dintre bărbații care vin la misiunile pentru foștii homosexuali vin pentru că percep un conflict puternic între comportamentul lor și ceea ce cred ei că vrea Dumnezeu pentru ei.

Al doilea domeniu de suferință are de-a face cu direcția atracțiilor sexuale. Este atras sexual de bărbați, dar vrea să fie atras de femei. La un bărbat, atracția creează un dor interior intens, cu privire la care simte că nu va dispărea niciodată și pe care crede, ca și creștin, că nu îl poate împlini niciodată. Dorința poate fi pur sexuală sau poate fi emoțională. Deși tindem să credem că homosexualitatea masculină se concentrează asupra atracției fizice, iar homosexualitatea feminină asupra atracției emoționale, la mulți bărbați există o dorință copleșitoare de fi ținută în brațe, de a li se purta de grijă, de a fi iubiți de un bărbat sau, prin transfer, de a ține în brațe un bărbat, de a avea grijă de el și de a-l iubi. Am auzit bărbați care, după standardele heterosexuale, trăiau într-o promiscuitate sexuală de necrezut, exprimându-și durerea și plângând: „Nu vroiam sex; vroiam doar să mă iubească cineva.” Îi cred. Dorul neîmplinit poate fi la fel de intens ca cel pur sexual. Desigur, cele două nu pot fi total separate. Leanne Payne și alții au arătat de multe ori cum

dorințele noastre sexuale sunt adesea dorințe emoționale mai profunde, care au fost transformate în erotism.

Atracția față de persoanele de același sex este doar o latură a suferinței în ceea ce privește natura atracțiilor lui; cealaltă este lipsa lui de atracție față de sexul opus. Nu are absolut deloc sentimente romantice sau sexuale față de femei, dar vrea ca într-o zi să se căsătorească și să aibă copii. Ca și alți bărbați, are sentimentul că mare parte din scopul și împlinirea vieții unui bărbat vine prin căsătorie și prin faptul de a avea copii. Vrea să se simtă atras de o femeie, dar în zadar. Absența oricărei atracții față de sexul opus se află la baza sentimentului său că nu va putea duce niciodată o viață normală, că este blocat într-un anumit loc și că nu va fi niciodată în stare să se împace cu viața.

Există un al treilea domeniu de suferință, care poate să nu iasă la iveală până ce bărbatul nu începe să se confrunte cu primele două. El are de-a face cu identitatea sa ca bărbat. Pentru că nu este la fel de direct „sexual” precum comportamentul și atracțiile, poate că, la început, nu îl va lega de condiția lui homosexuală. Pe lângă aceasta, este atât de mult parte din „cine este el”, încât poate că nici nu se gândește că este posibil să fie schimbat. Nu este o identitate care spune pur și simplu: „Sunt homosexual”, ci una care merge mult mai profund. Ea spune: „Nu sunt bărbat” sau cel puțin: „Nu sunt bărbat cum sunt alți bărbați.” Nu corespunde. În adolescență, uneori și mai devreme, s-a simțit diferit de băieți, diferit fiind tradus întotdeauna ca „mai puțin ca” sau „inferior”. Sentimentele respective au continuat în adolescență și la maturitate. Chiar și astăzi, în compania bărbaților, simte cumva că nu face parte din lumea lor.

Aspecte ale adevăratei identități

Problemele lui în această privință se concentrează în două domenii ale vieții. Mai întâi, simte un mare disconfort sau jenă în compania bărbaților, în particular a grupurilor de bărbați, și în special în situații neorganizate. Se simte întotdeauna ca și cum ar fi în afara lumii lor, privind din exterior. De multe ori,

nu are aceleași interese pe care le au bărbații, iar aceasta susține sentimentele lui care îl fac să stea întotdeauna separat de ei.

În al doilea rând, problema identității se arată în convingerea lui și deseori în experiența lui în multe domenii, în care nu poate face lucruri pe care le fac bărbații. Nu numai în compania bărbaților, ci și în familie și în altă parte, are sentimente puternice de nepotrivire în exercitarea virtuților masculine, îndeosebi în luarea inițiativei și exercitarea autorității. Aceasta își găsește expresia în asumarea de către el a unui rol foarte pasiv în viață sau, cum este cu unii bărbați, în asumarea unui stil autoritar dur, care încearcă să ascundă sentimentele de slăbiciune și nesiguranță.

Evident, aceste caracteristici pot fi prezente la bărbații a căror orientare sexuală este heterosexuală, dar există o diferență fundamentală în natura deficienței, între cele două tipuri de bărbați. La bărbatul cu orientare heterosexuală, nesiguranța se bazează pe convingerea de multe ori aflată în subconștient: „Sunt inadecvat ca bărbat.” La bărbatul cu orientare homosexuală totuși, convingerea ascunsă este: „Nu sunt bărbat.” Cei mai mulți băieți și bărbați luptă mult timp și din greu să dovedească – în mare măsură, lor înșiși – că sunt adecvați ca bărbați. Cei mai mulți dintre noi, cei care creștem cu orientare homosexuală, renunțăm devreme la luptă. Crezând că nu putem fi niciodată bărbați, căutăm masculinitatea altui bărbat.

Ori de câte ori mi se cere să descriu ce se întâmplă în vindecarea bărbatului homosexual, mă adresez celor trei domenii pe care tocmai le-am descris: comportamentul, atracțiile și identitatea. Explic că cel care se luptă cu homosexualitatea se poate aștepta să obțină victorie totală sau aproape totală în domeniul comportamentului, o schimbare semnificativă, dacă nu completă, în direcția atracțiilor sexuale, și poate ajunge să se simtă total confortabil și să fie împăcat cu identitatea lui masculină – cu masculinitatea lui. Sunt convins că o asemenea schimbare este posibilă pentru orice bărbat care o

caută cu adevărat și care își predă cu adevărat viața și sexualitatea lui Isus.

Caracterul central al identității

Deși vindecarea bărbatului homosexual este în multe moduri un proces indirect – care provine din schimbările semnificative din viața lui spirituală – aproape oricine învinge homosexualitatea va trebui să se confrunte cu toate cele trei elemente ale problemei. Nu se va vindeca până ce nu se va fi ocupat de comportament, atracții și identitate și până ce, într-o anumită măsură, ele se vor fi schimbat. Deși înclinația lui naturală este să se concentreze asupra comportamentului și atracțiilor – pentru că acolo simte cea mai mare durere – cred că rodul cel mai bogat apare în viața lui dacă se concentrează cel mai tare (și de la început) asupra domeniului identității.

Acest lucru este adevărat din două motive. Mai întâi, identitatea este mai maleabilă la atacul direct, decât comportamentul sau atracțiile. Încă nu am întâlnit bărbatul care să spună: „Astăzi voi începe să fiu atras mai degrabă de femei, decât de bărbați” și, excluzând o adevărată minune, să descopere că s-a schimbat într-adevăr ceva. Cât despre comportament, deși încercarea de a rămâne ascultător va fi întotdeauna o parte esențială în procesul de vindecare, o schimbare în comportament, fără o schimbare similară, profundă, în identitate, poate fi doar puțin mai mult decât abținerea „cu pumnii strânși”. Identitatea, pe de altă parte, după cum voi arăta, poate fi schimbată semnificativ printr-un program de alegeri conștiente și acțiuni specifice.

Al doilea motiv pentru care procesul schimbării este încurajat atât de semnificativ când ne ocupăm de problema identității, se datorează faptului că identitatea masculină incompletă a unui bărbat este ceea ce conduce și direcționează comportamentul și atracțiile. Identitatea masculină frântă sau incompletă este mecanismul conducător care dă direcție atracțiilor sexuale și motorul care dă putere comportamentului păcătos. Să examinăm aceasta mai în detaliu.

Cu privire la atracții, esența atracției sexuale par să fie „diferențele” sau „deosebirea”. Desigur, pentru bărbatul cu orientare heterosexuală, o anumită atracție se datorează faptului că știe că penisul lui, interacționând cu vaginul femeii, îi aduce o plăcere extraordinară. Dar toți știm că există mult mai mult decât atât în atracția sexuală. Dar sânii femeii? De ce sunt un obiect al atracției sexuale pentru bărbat? Sunt simple organe care se află acolo pentru a hrăni un copil; nu au funcție sexuală directă. Dar șoldurile ei, rotunjimea și moliciunea pielii ei? Dar unele lucruri pe care le face intenționat, ca faptul că își lasă părul să crească lung sau folosește ruj? De ce ar trezi ele atracțiile sexuale la cei mai mulți bărbați? Există un număr de motive. Trupul unei femei – sânii ei, rotunjimea ei – trezește dorința unui bărbat de a i se purta de grijă; diferențele ei intrigă apetitul lui pentru mister; vulnerabilitatea ei declanșează dorința lui de a cuceri. Toate acestea au sens, dar ce îl atrage cel mai mult sexual pe un bărbat la o femeie este faptul că ea este „altfel”. Are lucruri pe care un bărbat nu le are în el însuși.

Caracteristicile pe care le are o femeie, pe care un bărbat nu le are, care simbolizează femeia, îl atrag la ea. Ele exprimă femininul și atrag masculinul. Partea masculină a unui bărbat tânjește după cealaltă parte. Din punct de vedere spiritual, bărbatul tânjește după plinătate, după restaurarea acelei părți din el care a fost îndepărtată când a fost creată femeia. Sau poate fiindcă bărbatul și femeia împreună Îl pot reflecta mai bine pe Dumnezeu decât bărbatul sau femeia separat – amândoi au fost creați după chipul lui Dumnezeu – un bărbat are o dorință puternică pentru o împlinire care Îl reflectă mai bine pe Creatorul său.

Sunt bărbat și caut să-mi găsesc împlinirea în femeie. Dar dacă un bărbat nu are sentimentul interior că este bărbat? Va simți aceleași atracții față de o femeie? Va fi ea „altfel” decât el? Nu, acesta este punctul critic. Dacă simte că nu este complet ca bărbat, prima lui dorință nu va fi după femei, ci pentru plinătatea masculinității; va fi atras de masculinul din alți bărbați. Aceasta va fi pentru el acel „altfel”. Este coasta care îi

lipsește. Va fi modul lui de a atinge plinătatea. Urmează deci că dezvoltarea masculinității noastre – găsirea plinătății în noi înșine – va ajuta mult atât la diminuarea atracțiilor față de persoanele de același sex, cât și la apariția atracțiilor sexuale față de femei.

Am spus că identitatea masculină incompletă, pe lângă determinarea direcției atracțiilor sexuale, este și motorul care conduce comportamentul homosexual. Puterea enormă a imboldului homosexual este văzută în lucruri incredibil de prostești, chiar nesănătoase, pe care mulți bărbați homosexuali le fac pentru a avea un anumit contact cu masculinitatea. Ce îl face pe un bărbat, altminteri rațional, să agate un tânăr necunoscut cu aspect dur și să-l ducă în apartamentul lui, știind foarte bine că riscă să fie jefuit și bătut sau chiar mai rău? De ce un bărbat inteligent, căsătorit, care este om de afaceri sau specialist, riscă arestul și umilirea publică, având contact sexual cu un bărbat într-un loc public? De ce m-am dus în mod repetat într-un bar homosexual de pe o magistrală principală din Baltimore, știind că puteam să fiu văzut de cineva, iar toată înșelăciunea mea să fie descoperită?

Am făcut acele lucruri din cauza dorinței enorme din noi. Am fost împinși să ajungem la un anumit contact cu ceva ce reprezenta sau simboliza masculinitatea: o înfățișare solidă, dură, mușchii, penisul unui bărbat. Erau simboluri ale masculinității – ale masculinității pe care noi nu o aveam – și am fost împinși, adesea obsesiv, să le privim îndelung, să le atingem, să le mirosim, să devenim una cu ele, într-un anumit sens. Masculinitatea noastră incompletă striga după aceasta, striga după elementele ei lipsă.

Leanne Payne ilustrează dorința puternică după masculinitate prin **teoria canibalismului**. În *Imaginea frântă* ea descrie cum canibalii mănâncă numai oamenii pe care îi admiră, crezând că mâncându-i pot obține unele din trăsăturile lor. Dorința „mistuitoare” pentru masculinitate devine evidentă la bărbatul homosexual: un bărbat care simte să îi lipsească masculinitatea completă își satisface nevoia pentru ea prin

comportamentul homosexual, sperând să dobândească o parte din masculinitatea celui alt bărbat.

Punctul-cheie de amintit totuși este că dorința după masculinitatea altui bărbat este prezentă numai la bărbatul care simte că îi lipsește masculinitatea proprie. Nu așa stau lucrurile cu toate poftele? Tânjim după lucrurile pe care nu le avem sau credem că nu le avem. Atât de intensă este pofta – atât de puternic este motorul care îl împinge pe un bărbat la comportamentul homosexual – încât chiar și când un asemenea comportament desfiide atât dorința lui umană fundamentală de a se proteja, cât și convingerile lui religioase de bază, tot nu se poate opri.

Problema identității se manifestă în alt fel. Mulți dintre noi văd faptul că nu am fost susținuți de bărbați (sau dimpotrivă, sentimentul că am fost respinși) ca pe un element-cheie în dezvoltarea homosexualității noastre. În această privință, impulsul homosexual puternic este o rugămintă disperată a băiețelului din interior: „Îmi va arăta un bărbat că am o anumită valoare, ca de la bărbat la bărbat?” Nu este doar o dorință de a alina durerea stimei de sine scăzute. Poate că un bărbat este destul de prețuit de femeile din viața lui și recunoaște că are daruri extraordinare în anumite domenii, dar strigătul băiețelului este încă acolo. Valoarea lui trebuie arătată de un bărbat, iar domeniul în care este prețuit trebuie să exprime masculinitatea.

Ca în multe alte aspecte ale vieții, în special în domeniile nevoii mai profunde, această nevoie poate fi sexualizată. Din acel punct, o legătură sexuală sau pur și simplu primirea unui semnal că un alt bărbat te dorește, chiar și numai ca obiect sexual, satisface cumva temporar dorul. Aceasta explică mare parte din sexul cu necunoscuți pe care îl fac bărbații homosexuali, faptul că merg acolo unde alți bărbați vin la ei, chiar și atunci când contactul sexual nu este dorit. Uneori, în drum spre casă, venind de la lucru, chiar și când știam că nu voi putea explica faptul că am întârziat mai mult de o jumătate de oră, tot mă opream la un bar homosexual. Nu căutam contactul sexual, speram doar că un bărbat îmi va arăta că mă dorește.

Nicio scurtătură pentru creștere

Dumnezeu ne-ar putea rezolva foarte repede pe fiecare dintre noi și ar putea să ne dea într-o clipă victorie totală asupra păcatelor sexuale. A existat o astfel de rezolvare rapidă în vindecarea mea, prin faptul că în momentul convertirii am fost eliberat de dorința pentru sex. Dar pentru că are un plan mult mai bun pentru noi, nu acesta este felul în care lucrează

Dumnezeu de obicei. El nu este mulțumit să ne vadă doar împlinindu-ne dorința de a pune capăt comportamentului păcătos, nici nu este satisfăcut să fim doar atrași sexual de femei. Vrea să devenim bărbații care ne-a creat El să fim, bărbați adevărați în orice privință. El îngăduie continuarea păcatului sexual, ca să ne aducă în punctul în care vom renunța la ceea ce ne ține în robie. La fel, El permite să continue durerea masculinității nedezvoltate, pentru a ne face, în cele din urmă, să dorim să trecem prin procesul dureros al transformării în bărbații care ne-a creat El să fim.

Când creșteau copiii mei, uram să îi văd rănindu-se fizic. Totuși, tot le scoteam roțile ajutătoare de la bicicletă. Preferam să văd că le curge puțin sânge și că sunt zgâriați, decât să nu fie niciodată în stare să meargă cu bicicleta. Preferam să îi văd încercând, căzând și încercând iar, decât să îi văd devenind indivizi temători.

Dacă acestea sunt circumstanțele tale, pare că Dumnezeu te necăjește? Te lasă să te legeni în vânt în homosexualitatea ta, până ce vei înțelege în cele din urmă ce trebuie să faci? Bineînțeles că nu. Una din principalele metafore pe care le folosește Dumnezeu ca să descrie relația pe care o vrea cu noi este cea dintre un tată și un fiu. Ce dorește orice bărbat pentru fiul lui, mai mult decât să ajungă la masculinitatea deplină? Deci dacă noi, care suntem păcătoși, o dorim pentru fiii noștri, cu cât mai mult trebuie să o dorească Dumnezeu pentru noi? El, care a sădit în fiecare din noi toate atributele masculinității, nu ar putea dori nimic mai puțin decât ca atributele ei să crească și să înflorească pe deplin. Și așa cum un tată disciplinează fiul pe care îl iubește, tot astfel Tatăl nostru ne lasă să suferim în

zdrobirea noastră, până ce auzim glasul Lui și începem să căutăm ce are El mai bun pentru noi în această privință, masculinitatea deplină.

Dumnezeu a rânduit familia în care fiecare tată să-și învețe fiul ce înseamnă să fie bărbat. Știm că viața nu a fost întotdeauna așa. Păcatul a intrat în lume, iar faptul de a fi tată, ca orice altceva, a devenit imperfect. Totuși, planul final al lui Dumnezeu pentru noi nu s-a schimbat. În timp ce planul Lui original pentru viețile noastre este posibil să fi eșuat din cauza păcatului omenesc, răscumpărarea este a noastră prin Isus Cristos. Dumnezeu va fi Tatăl nostru și ne va însoți în procesul care ne conduce la masculinitatea deplină. Toate lucrurile devin noi în Isus Cristos.

[Alan Medinger, *Growth into Manhood: Resuming the Journey*. Copyright © 2000 Alan Medinger. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM ESTE MAI BINE, SĂ RENUNȚI IMEDIAT SAU PROGRESIV?

ALAN MEDINGER

Îl știam pe Paul de mulți ani, de când a venit prima dată la *Regeneration*, ca tânăr care se lupta cu atracții nedorite față de persoane de același sex. Era inteligent, un creștin serios și părea să aibă cea mai mare parte din viață în ordine – avantaje promițătoare cu privire la perspectivele lui de a avea parte de o restaurare semnificativă. Totuși, după câțiva ani, a decis să se arunce în viața homosexuală și a petrecut câțiva ani în ea. Aceasta nu a însemnat părăsirea creștinismului sau a convingerilor sale că un comportament homosexual este păcătos. Părea mai mult o simplă răzvrătire.

Din fericire, ca în cazul multor alți rebeli sau fii risipitori, după un număr de ani, Paul a devenit convins de păcat și a luat decizia, așa cum a spus el, „să se întoarcă la Dumnezeu” și să încerce iar să lase homosexualitatea în urmă. A întrebat dacă

putea să fie monitorizat de mine. Am fost bucuros să joc acel rol în viața lui.

La începutul verificării lui săptămânale, era mulțumit de el însuși când erau trei sau patru zile pe săptămână când *nu* făcea sex cu bărbați. Cu trecerea lunilor, căutarea bărbaților și relațiile sexuale s-au diminuat, ca și folosirea pornografiei de pe internet. În cele din urmă, a ajuns în punctul în care făcea sex cu bărbați poate o dată la trei sau patru luni, iar folosirea pornografiei s-a redus la privirea ocazională a conturilor neclare de pe canalul *Playboy*, a imaginilor tremurătoare care sunt vizibile pentru cei care nu plătesc abonamentul. A continuat să se masturbeze regulat, dar datorită tuturor celorlalte schimbări pe care le făcuse în viața lui, atât el cât și eu eram mulțumiți de progres. Deși niciunul dintre noi nu o exprima verbal, Paul și cu mine eram dornici să lăsăm ca progresul lui treptat să îl conducă în cele din urmă la eliberare totală sau aproape totală.

Dar este ceva realist? Care sunt șansele ca Paul să ajungă la o victorie reală, urmând calea gradată, progresivă? Îl va conduce progresul treptat la eliberarea totală sau aproape totală?

Înainte de a începe să răspund la aceste întrebări, îngăduiți-mi să afirm clar că, așa cum stau lucrurile cu toți cei care se luptă cu păcatul sexual, există numai trei perspective pentru viitorul lui Paul:

1. Progres continuu. Relațiile sexuale cu bărbații și folosirea pornografiei aparțin clar trecutului, iar masturbarea încetează și ea în cele din urmă. (Cândva mă voi referi la posibilitatea unei victorii *totale* asupra poftei față de orice bărbat, dar acum să presupunem că este posibilă o victorie aproape totală.)

2. Staționare. Relațiile sexuale cu bărbații și folosirea pornografiei au încetat și nu este probabil să reapară, în timp ce pofta și masturbarea continuă la un nivel pe care Paul îl poate accepta, nivelul despre care presupune că este probabil tipic pentru cei mai mulți bărbați.

3. Căderea în homosexualitate activă. Fie se aruncă în ea complet, fie se întoarce la ea în mod repetat, ca într-un fel de „beție”.

Cu alte cuvinte, Paul poate să fie mai bine, să rămână la fel sau să ajungă mai rău. Evident, sunt sigurele lui opțiuni.

Cred că cei mai mulți oameni care vin la misiunile noastre rămân cam acolo unde este Paul acum, la nivelul „staționar” de la perspectiva 2. Simțind că au un anumit control asupra poftei, aleg să rămână acolo; nu alunecă înapoi, dar nici nu înaintează.

Am trei probleme cu acest lucru. Prima și cea mai evidentă problemă este că cei care încearcă să trăiască la „nivelul staționar” continuă să păcătuiască; ei au devenit toleranți cu păcatul. A doua problemă este că, într-un fel, este cel mai greu să trăiești zi de zi la nivelul staționar. Când pofta și masturbarea rămân o opțiune, fiecare ispită are ca rezultat o luptă – dacă opțiunea de a păcătui este încă prezentă, atunci trebuie să mă lupt ca să mă asigur că nu iese „de sub control”. Iar a treia problemă este că păcatul are o putere pe care nu o înțelegem pe deplin și, dacă lășăm orice măsură de păcat în viețile noastre, vom fi întotdeauna vulnerabili la păcate mai periculoase. Puțin păcat este tocmai punctul de sprijin de care are nevoie Satan ca să ne atragă mai adânc pe căile lui.

Deci, dacă perspectiva 2 nu este satisfăcătoare și cu siguranță perspectiva 3 nu este, rămânem cu perspectiva 1: progresul continuu până ce pofta și masturbarea se vor opri și ele în cele din urmă. Dar de ce trebuie să aibă loc treptat? De ce nu dintr-odată? De ce nu hotărăște Paul pur și simplu: „Asta este, gata cu pofta, gata cu masturbarea, gata cu totul.”

Nu este probabil ca Paul să aleagă să se oprească dintr-odată, din două motive. Primul este că pare să fie mult mai dureros decât calea progresivă. În *Marele divorț* de C. S. Lewis, unui bărbat care trăiește în iad i se dă oportunitatea de a merge în cer, dacă va îngădui unui înger să omoare o șopârlă mică de pe umărul lui. Pentru oricine care s-a luptat cu păcatul sexual, șopârla reprezintă clar pofta. Bărbatul din iad recunoaște cât de distructivă este șopârla, dar se roagă în toate modurile posibile

ca șopârla să nu fie omorâtă. Una din rugămințile pe care le face îngerului este: „Sincer, nu cred că este nici cea mai mică nevoie pentru aceasta (omorârea șopârlei). Sunt sigur că voi putea avea grijă de ea acum. Cred că procesul treptat ar fi mult mai bun decât omorârea ei.” El urăște și iubește șopârla și știe exact cât de chinuitor ar fi ca îngerul să pună mâna pe acel lucru și să-l zdrobească. Modalitatea treptată pare mult mai puțin dureroasă.

Un al doilea motiv, și mai semnificativ, pentru care Paul și alții ca el sunt mai dornici să aleagă o abordare treptată, decât o renunțare bruscă, este că au hotărât să se oprească dintr-odată de multe ori înainte și de fiecare dată au eșuat. De cele mai multe ori, jurămintele de renunțare au avut loc în dimineața ce a urmat momentelor când s-au lăsat pradă păcatului sexual. După ore de bălăceală în mocirla pornografiei pe internet și după ce a găsit alinare prin masturbare, bărbatul creștin știe că nu trebuia să facă ce a făcut, simte un dispreț total față de sine și își promite: „Nu voi mai face niciodată așa ceva. De data asta va fi diferit.” Dar nu este. În câteva săptămâni sau o lună, este iar în mocirlă.

Nu am idee de câte ori am jurat să renunț la masturbare. Incluzând anii de homosexualitate activă și anii de lupte mai ușoare cu pofta, după ce am devenit creștin, cu siguranță a fost de mai mult de 500 de ori. Mă îndoiesc că sunt atipic. Mai este de mirare că cei mai mulți dintre noi urmăm calea progresivă?

Dar iată care este problema: calea progresivă rareori funcționează – cel puțin nu în ea însăși. Desigur, toate lucrurile sunt posibile când ești cu Dumnezeu, așa că unii bărbați și unele femei au ajuns la eliberare deplină de poftă în mod treptat, dar eu nu cunosc pe niciunul dintre ei.

Unde ne duce aceasta? Am decis deja că vrem să urmăm perspectiva 1, dar nu putem ajunge la ea renunțând brusc sau alegând să oprim păcatul treptat. Deci există speranță pentru cei mai mulți dintre noi? Bineînțeles că există. Abordarea treptată nu va funcționa prin ea însăși, dar *poate* funcționa cu un element suplimentar, pe care îl voi numi *nu mă voi mai lăsa pradă niciodată*. Nu acel „niciodată din nou” care vine în „dimineața de după”,

care se bazează pe tăria noastră sau chiar pe tăria noastră cu ajutorul lui Dumnezeu. De fapt, nu este declarația că nu voi mai păcătui niciodată. Mai degrabă, este declarația pe care I-o fac lui Dumnezeu că sunt *dornic să nu mai simt niciodată* orice plăcere sau încântare sau eliberare de durere pe care mi-a adus-o pofta. *Niciodată* este cuvântul-cheie. Înseamnă să Îi spun lui Dumnezeu: „Vreau să nu mai simt niciodată brațele unui bărbat (unei femei) în jurul meu, să nu mai simt niciodată sentimentul minunat al orgasmului, să nu mai vibrez la încântarea aventurii, să nu mai simt niciodată siguranța pe care mi-o dă o femeie (un bărbat) care are grijă de mine.” Renunțând la „niciodată din nou” înseamnă să renunți la orice îți place atât de evident la homosexualitate.

Nu renunți la comportament; aceasta nu funcționează niciodată. Renunți la *răsplată*. Și nu o faci dimineată, după ce te-ai dezgustat; o faci conștient și intenționat, în discuția ta cu Tatăl tău ceresc. Și o faci înțelegând deplin la ce renunți. Evaluezi corect costul.

Până nu faci aceasta, alegi să deții controlul. Atât timp cât tu ești cel care hotărăște cât de mult păcat este acceptabil înainte de a trece de o linie invizibilă, tu deții controlul. Nu Dumnezeu.

Cu dorința de a spune „niciodată”, I-ai predat cu adevărat controlul lui Dumnezeu. Într-un anumit punct, dacă vrea să obțină victoria pe care o dorește, Paul va trebui să capituleze astfel față de Dumnezeu.

Ce se întâmplă când o facem? Mai întâi *este* chinuitor. Când bărbatul din *Marele divorț* îi îngăduie ingerului să ia șopârla și să o zdrobească, bărbatul scoate „un strigăt de agonie cum nu am auzit niciodată pe pământ”. Dar durerea chinuitoare nu durează. De fapt, în mod tipic, apare curând un sentiment minunat de pace. S-a dus o luptă, iar tu și Dumnezeu ați câștigat.

Înseamnă că nu vei simți lipsa recompenselor? Ba da, dar acum situația va fi diferită. Aș compara noua situație cu sentimentele pe care le are cineva care pierde un prieten drag sau pe cineva iubit. La început durerea pare aproape de neîndurat, dar în cele din urmă se schimbă. Ceva îți amintește

de prietenul tău, iar un sentiment momentan de mare tristețe vine peste tine, dar trece repede. Este posibil ca un dor pentru zilele de demult să persiste mulți ani, dar aproape întotdeauna dispare.

Altceva foarte minunat se întâmplă după renunțare, ceva ce face viața mult mai ușoară. După renunțare, când apare ispita, fie dintr-o sursă externă, fie din emoții interioare, foarte probabil vei fi în stare să o respingi înainte să prindă rădăcină în tine și să ajungă mult mai dificil de învins. Când te vei confrunta cu o ispită veche, va deveni a doua natură pentru tine să spui: „Nu este o opțiune.” În final, este calea mai ușoară.

Toți ne găsim pe o cale a sfințirii progresive. Trebuie să facem zilnic pași mici, ca să devenim tot mai mult cine vrea Dumnezeu să fim. Paul trebuie să urmeze calea progresivă, pentru că este o cale de ascultare zilnică de Dumnezeu. Dar pentru a deveni pe deplin bărbatul care vrea Dumnezeu să fie el, cu siguranță va trebui ca la un moment dat să renunțe dintr-odată.

Mai trebuie menționat un lucru despre renunțare, care este o sursă de frustrare pentru mulți. Aproape întotdeauna, *această* renunțare va fi determinată de Dumnezeu. Nu poți face să se întâmple. Dar (și este important), numai în umblarea ta cu El pe calea luptelor de zi cu zi, în ascultare de El, vei ajunge într-un loc în care vei simți clar că îți spune că este timpul și locul pentru a lua decizia. În timp ce mergi pe calea progresivă, El te va conduce în acel loc.

[Alan Medinger, *Cold Turkey or the Gradual Way?* Copyright © 2002 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM SĂ IERTĂM?

ALAN MEDINGER

Pentru cei profund răniți, iertarea poate fi un proces. Putem satisface porunca Domnului când, prin actul voinței noastre, iertăm; dar vindecarea de efectele a cele ce ni s-au făcut poate

cere iertare la nivele mai profunde din punct de vedere emoțional. Aceasta poate fi o lucrare pe termen lung a Duhului Sfânt. *Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!* – Luca 23:34

Că noi, fiind creștini, trebuie să iertăm, este dincolo de orice îndoială. Iar și iar, cuvintele lui Isus spun aceasta atât de clar.

Că adesea este dificil de iertat – în special unde a avut loc o rănire profundă – este, de asemenea, destul de evident. Așa că mulți dintre oamenii care vin la noi pentru a-i sluji se luptă ani și ani ca să ierte, poate un părinte inadecvat, poate pe cineva care i-a molestat.

Cuvintele lui Isus pe cruce, pentru cei care Îl batjocureau, Îl torturau și Îl omorau ne pot ajuta în lupta noastră de a ierta, pentru că ele au venit din umanitatea lui Isus. El nu a spus: „Vă iert”, pentru că pe cruce a renunțat la divinitatea Lui. S-a identificat total cu noi, iar – Dumnezeu fie lăudat – prin harul Său minunat, ne putem identifica și noi cu El.

Înainte de a privi la exemplul de iertare al lui Isus, îngăduiți-mi să vă împărtășesc ceva ce cred că este critic în ajungerea la iertare, îndeosebi acolo unde o ofensă a lăsat răni adânci și de durată. Noi iertăm la trei nivele.

Mai întâi, alegem să iertăm la nivelul voinței. Facem așa ca răspuns la porunca lui Dumnezeu, iar acea alegere trebuie să fie fără nicio rezervă conștientă, pe cât posibil.

În al doilea rând, iertăm cu mintea – adică iertăm cu înțelegerea. Tatăl meu a suferit de probleme mentale severe, cea mai mare parte din viața mea. De-abia putea să aibă grijă de el însuși, cu atât mai puțin să aibă grijă de creșterea unor fii. Am înțeles asta, iar acest lucru m-a ajutat să iert.

În sfârșit, iertăm și cu inima – centrul emoțiilor noastre – și pentru mulți dintre noi, aceasta este marea barieră. Alegem să iertăm; vedem care este motivul pentru a ierta; și apoi abuzatorul sau cineva de același sex sau clasă sau cineva cu un rol similar face ceva care atinge rana noastră nevindecată, iar furia și mânia izbucnesc. Descoperim că nu am iertat cu adevărat.

Obişnuiam să sfătuiesc oamenii să aleagă să ierte – în voinţa lor – apoi cererile legii vor fi satisfăcute şi nu vor mai fi traşi la răspundere pentru neiertarea lor la un nivel mai profund. Acum cred că a fost un sfat greşit. El ne împarte în mai multe părţi (trup, minte, emoţii etc.), într-un fel care nu corespunde cu felul în care ne vede Dumnezeu. Suntem o unitate; avem un centru al fiinţei noastre, iar din acel centru – din inimă – trebuie să vină iertarea sau nu am iertat cu adevărat.

Pentru cei mai mulţi dintre noi, în domeniile rănirii profunde, iertarea va fi un proces. Va fi nevoie de timp pentru ca iertarea să ajungă la inimă. Pentru Isus nu a fost aşa. Evident, El a vrut să-i ierte pe cei care L-au răstignit. Totuşi, spre deosebire de noi, a văzut clar în inimile chinuitorilor Săi şi a ştiut sigur că nu ştiau ce făceau. Ar putea să dureze mult timp până vom avea o cunoaştere atât de profundă. În plus, din cauza lipsei Lui absolute de păcat, a putut ierta din inimă chiar în momentul suferinţei Lui de nespus. În natura noastră păcătoasă, ar fi atât de dificil pentru noi să ne luăm privirea de la durerea noastră, chiar de la durerea care ne-a fost provocată cu douăzeci sau treizeci de ani în urmă. Deseori acea durere justifică modul în care abordăm viaţa.

Pentru noi, adevărata iertare poate fi atât de dificilă; obstacolele, atât de formidabile. Dar dacă Isus a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, atunci, cu siguranţă, piedicile care fac iertarea atât de dificilă pentru noi au fost prezente şi pentru El. Să ne uităm la cruce şi să vedem cum a putut ierta Isus.

În primul rând, cuvintele Lui arată că nu le-a atribuit motivaţii rele chinuitorilor Săi. În loc să spună că sunt cruzi, sadici sau flămânzi după putere, a spus că nu ştiau ce făceau. Probabil ştia că ei gândeau că ce făceau era corect, pentru a menţine ordinea. Aceia dintre noi al căror tată nu a fost cu adevărat tată, atribuim eşecul lui egoismului sau ambiţiei sau chiar dorinţei de a răni, când adevărul poate fi – şi de obicei este – că a fost un tată cât de bun a ştiut el să fie, dar neavând el însuşi un tată bun, „nu a ştiut ce face”.

În al doilea rând, Isus nu a crezut că iertarea Lui trecea cu vederea actul răstignirii Lui. Cât de des ne temem că dacă iertăm, transmitem un mesaj că acea faptă nu a rănit. Pur și simplu nu este adevărat și este o asemenea minciună, încât trebuie să vină de la tatăl tuturor minciunilor. Iertarea creștină nu transmite un astfel de mesaj. Când a fost făcut un rău teribil și vine o iertare adevărată, contrastul dintre gloria lui Dumnezeu și urâtenia păcatului poate aproape să ne orbească. Cine crede că atunci când Corrie Ten Boom l-a iertat pe soldatul nazist care i-a omorât sora, a trecut cu vederea fapta lui îngrozitoare? Nu, iertarea ei a fost o dovadă glorioasă despre puterea binelui asupra răului.

În sfârșit, când auzim cuvintele lui Isus pe cruce, vedem că El l-a lăsat Tatălui judecata finală. Cuvintele lui Isus au arătat iertarea din inima Lui, dar în forma Lui umană, El l-a lăsat Tatălui judecata finală. Adevăratul opus al iertării poate să nu fie neiertarea, ci judecata. Ce dificil poate fi acest lucru! Cineva care a fost molestată sexual când era copil nu poate înlătura îngrozitorul abuz cu convingerea că ofensatorul nu știa ce făcea. Nu poate să-i atribuie ofensatorului nici măcar posibilitatea unui motiv bun. Singurul lucru pe care îl putem face este să-l lăsăm lui Dumnezeu judecata finală și pedeapsa pentru păcat. Poate că la baza păcatului neiertării stă cererea noastră de a păstra pentru noi rolul de judecător.

Pentru cei profund răniți, iertarea poate fi un proces. Poate fi nevoie de intervenția supranaturală a Duhului Sfânt.

[Alan Medinger, *How Shall We Forgive?* Copyright © 1991 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE ATÂT DE PUȚINE VINDECĂRI INSTANTANEE? ALAN MEDINGER

De ce nu ne vindecă Dumnezeu pe toți instantaneu de homosexualitatea noastră?

Ar putea.

Vrem să o facă; Îi cerem să o facă.

Doar Îi cerem să fim eliberați de ceva ce El urăște – să fim eliberați de un impuls puternic de a ne comporta într-un mod pe care El îl numește păcătos.

Răspunsul meu – unul pe care l-am auzit și eu de la alții de multe ori – este că homosexualitatea este doar un simptom și că Dumnezeu nu vrea să Se ocupe doar de simptom. El vrea să ajungă la problemele mai adânci. Disconfortul luptei homosexuale este ceea ce ne face să ne deschidem ca El să facă o lucrare mult mai profundă, nu doar să Se ocupe de homosexualitatea noastră.

Deși există un anumit adevăr aici, am ajuns să cred că nu este un răspuns pe deplin satisfăcător. Să presupunem că rădăcinile homosexualității unui bărbat ar fi ura pentru bărbatul care l-a molestat când era copil, o hotărâre de a-și împlini întotdeauna propriile nevoi cu orice preț și un dispreț continuu pentru tatăl lui. Nu l-ar putea Dumnezeu face să-l ierte pe molestator, să rupă jurământul lui de autosuficiență și să se pocăiască de atitudinea față de tatăl lui – totul, instantaneu și din toată inima? Cred că ar putea. El este Dumnezeu și poate să facă minuni în orice mod alege.

Văzând slăbiciunea vechiului meu răspuns, dar crezând că un răspuns este important, fiindcă întrebarea reflectă chinul adevărat al multora dintre cei care se luptă cu homosexualitatea, am căutat alte răspunsuri, în rugăciune. Cred că Dumnezeu mi-a arătat trei, iar eu sunt încântat de ele. Unul vorbește despre natura lui Dumnezeu și realitate, al doilea, despre relația noastră cu Domnul, și al treilea, despre cum vrea El să ne raportăm unul la celălalt. Îngăduiți-mi să vi le fac cunoscute.

Primul răspuns este destul de simplu. Că suntem vindecați instantaneu astăzi sau că vom fi vindecați treptat în următorii douăzeci de ani, prea puțin contează în contextul eternității. Dintr-o perspectivă eternă, durata vieții noastre pe pământ scade până la a fi nesemnificativă. Această perspectivă l-a făcut pe Pavel să spună că privește „toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Cristos Isus,

Domnul meu” (Filipeni 3:8). Cred că Dumnezeu vrea să avem o perspectivă eternă, iar luptele noastre în lume trebuie să ne facă să adoptăm perspectiva cea mai realistă – o perspectivă eternă – a vieții.

Al doilea răspuns trebuie să aibă de-a face cu felul în care ne raportăm la Dumnezeu. El a ales să fie în relație cu noi și, pentru că trăim în timp, relația Lui cu noi trebuie să aibă loc în timp. Natura vindecărilor miraculoase este de așa fel încât ele au loc în afara timpului. Pentru ca Dumnezeu să lucreze cu noi în afara timpului, trebuie să schimbe natura relației Lui cu noi.

Deși lucrarea pe care o împlinește în noi printr-o vindecare miraculoasă face ceva pentru relația noastră, ea nu este decât un mod în care Îl experimentăm pe El. În umblarea mea creștină, luptele și problemele mele sunt cele care mă așează de obicei pe genunchi, într-un mod mai profund și mai deschis. Îl cunosc pe Dumnezeu într-un anumit mod pentru că sunt unul dintre cei care au avut o vindecare miraculoasă a părții sexuale a homosexualității proprii acum șaptesprezece ani. Totuși, Îl cunosc în mult mai multe moduri – și cred că mai intim – din cauza luptelor și problemelor pe care le-am întâmpinat de atunci. Acei mulți ani de luptă cu mânia, judecata și tendința mea către protecție de sine continuă să înlăture straturile din jurul inimii mele, care mă împiedică să-L cunosc pe Dumnezeu în sensul cel mai deplin și mai adevărat.

Un al treilea motiv pentru care cred că Dumnezeu rareori vindecă pe cineva de homosexualitate instantaneu are de-a face cu comunitatea – ceva la care evanghelicii nu se gândesc suficient de des. Calea obișnuită a lui Dumnezeu este ca vindecarea să aibă loc în comunitatea credincioșilor. În cele mai multe circumstanțe, El vrea ca noi – Trupul lui Cristos aici pe pământ – să fim agenții vindecării Sale. Aceasta se aplică dacă vindecarea vine repede, ca răspuns la punerea mâinilor și ungerea cu ulei de către bătrâni (Iacov 5:14), sau dacă are loc treptat, prin dragostea, grija și sfatul altor credincioși. În unele sensuri, există mai multe binecuvântări când Dumnezeu vindecă treptat, prin comunitatea creștină.

V-ați întrebat vreodată de ce a trebuit să ne începem viața ca niște copilași; neajutorați, scoțând sunete ascuțite, ființe mici și în nevoie, care au nevoie de atâta îngrijire? Planul lui Dumnezeu a fost și este ca fiecare dintre noi să crească, să se dezvolte, să învețe și să simtă dragostea prin alții. Cu excepția lui Adam și a Evei – și ei nu s-au descurcat prea bine – El a ales să nu ne facă de la început adulți educați, pe deplin dezvoltați. Planul Lui a fost comunitatea – să avem grijă unul de celălalt.

Într-un cămin creștin, cine primește de obicei cea mai mare binecuvântare în creșterea copilului, copilul sau părintele? Pentru că am fost ambele, afirm că părintele. Dacă îți slujesc în durerea ta emoțională sau fizică, cine primește cea mai mare binecuvântare, tu sau eu? Cred că eu.

Vindecarea homosexualului, ca cele mai multe vindecări, are loc de obicei în cadrul comunității credincioșilor. Astfel, nu numai cel care se luptă cu homosexualitatea este vindecat, ci binecuvântările îi copleșesc pe toți cei care au fost folosiți de Dumnezeu în vindecare. Dumnezeu este glorificat în ochii întregii comunități, iar comunitatea este binecuvântată și zidită.

Dumnezeu face mai mult decât să creeze o relație perfectă între El și mine; El Își întemeiază Împărăția. Când Isus va domni, Împărăția va fi pe deplin realizată. Între timp, El pregătește cetățenii Împărăției. Un mod în care o face este învățându-ne să ne slujim unul pe celălalt în comunitate.

Aici este un mesaj pentru biserica lărgită. Vindecarea bărbatului homosexual și a femeii homosexuale oferă oportunități glorioase altor creștini de a fi binecuvântați și întăriți. Prin slujbele de vindecare, prin rugăciunea de mijlocire, prin consiliere și simplă prietenie, creștinii au oportunitatea de a fi parte a planului glorios al lui Dumnezeu. Tu vei fi binecuvântat, Trupul va fi zidit, iar Dumnezeu va fi glorificat, când iei parte la acest proces.

Vindecarea instantanee oferă un semn convingător al marii puteri a lui Dumnezeu, un semn de care toți avem nevoie, acum și oricând. Vindecarea treptată, prin Trupul lui Cristos, face și

mai mult. Face și mai evidentă realitatea prezenței lui Isus aici, printre noi.

[Alan Medinger, *Why So Few Instant Healings?* Copyright © Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE LA IZOLARE, LA RELAȚIE ȘI INTIMITATE ALAN MEDINGER

Homosexualitatea este o problemă legată de relații. Relația noastră cu Isus Cristos este cea mai importantă pentru vindecarea noastră, dar imediat după ea se află nevoia de a învăța să ne raportăm sănătos la persoanele de același sex. Trebuie să identificăm obstacolele care ne-au împiedicat să avem relații sănătoase și să învățăm să facem deosebirea între prietenii și relații intime. Apoi trebuie să realizăm că avem nevoie de ambele.

Dacă dr. Bill Consiglio are dreptate, iar homosexualitatea începe de multe ori cu o stimă de sine scăzută, atunci este probabil ca mulți homosexuali să fie oameni izolați, deoarece cred că există puține lucruri la ei care să fie interesante sau atrăgătoare pentru alții.

Dacă Elizabeth Moberly are dreptate, iar un element critic în dezvoltarea homosexualității este îndepărtarea față de părintele de același sex – ceea ce ea numește detașare defensivă – atunci mulți homosexuali au descoperit la o vârstă fragedă că retragerea într-un anumit fel de izolare este un mod eficient de a se proteja de durerea emoțională.

Mulți dintre noi cred că homosexualitatea este alcătuită în principal din două probleme: o problemă de identitate și o problemă relațională. Desigur, cele două se intersectează într-un anumit punct: ce simt cu privire la mine însumi este într-o anumită măsură un produs al relațiilor mele – dar la alte nivele, cele două probleme trebuie să fie abordate separat.

Problema relațională are două laturi: o lipsă de relații și genul greșit de relații. Bineînțeles, nevoia noastră înnăscută

pentru relații sănătoase dătătoare de viață și incapacitatea noastră de a intra în ele, ne conduc la tipul greșit de relații. Lupta de a învinge homosexualitatea este o luptă de a zdrobi dependențele de relațiile sexuale și emoționale păcătoase și nesănătoase și de a învăța să ne raportăm la oameni în mod sănătos și corect.

Cartea *Falsa intimitate* [*False Intimacy: Understanding the Struggle of Sexual Addiction* de Harry Schaumburg, n. trad.] este o resursă valoroasă atât pentru cei care caută să ajute pe alții, cât și pentru cei care caută ajutor. Una dintre premisele de bază ale autorului este că persoana dependentă din punct de vedere sexual încearcă să folosească sexul ca substitut pentru intimitate. Oprit de la intimitatea adevărată prin tipare de autoapărare adânc înrădăcinate, dependentul de sex este atras puternic înspre întâlnirea sexuală sau înspre fantezia care umple temporar golul pe care îl lasă lipsa de intimitate reală. Sunt de acord cu autorul, dar cred că la un nivel și mai profund, homosexualul sau persoana dependentă de sex încearcă să folosească sexul ca substitut pentru relații. Mai mult, cred că încurajându-l pe cel care se luptă cu dependența să caute relații intime, fără a lucra mai întâi la relații, scurtcircuităm un proces natural și astfel, nu se ajunge adesea nici la relații, nici la intimitate.

De fapt, voi risca să fac ceea ce alții nu sunt pregătiți să facă și voi spune că în afara căsătoriei, relațiile sunt mai importante decât intimitatea. O spun bazându-mă pe observația mea că dintre cei necăsătoriți, foarte puțini funcționează bine fără relații, totuși văd pe mulți care nu au pe nimeni cu care să fie intimi, descurcându-se destul de bine.

Folosesc termenul de relație pentru a descrie starea care există între doi oameni sau într-un grup de oameni, care se conectează la un nivel important. În acest sens, cred că este un cuvânt oarecum mai puternic decât prietenia, care implică o încântare a unuia față de celălalt, dar nu în mod necesar o conectare emoțională. Pe de altă parte, o relație împlinește nevoi emoționale importante, dar nu implică deschiderea,

onestitatea și vulnerabilitatea totală, necesare pentru a fi cu adevărat intimi.

Mai întâi, să vedem ce sunt relațiile. Apoi, le vom compara cu intimitatea, iar apoi ne vom referi la problemele izolării și la soluția lor pentru persoana care se luptă cu homosexualitatea.

Ce caracterizează relațiile de care avem nevoie? Când ne uităm la oamenii care trăiesc vieți izolate, ce anume dintr-o relație le poate împlini unele dintre nevoile fundamentale, în caz contrar ei putând ajunge la relații sexuale sau emoționale greșite?

Mai întâi, o relație semnificativă este voluntară. Putem să lucrăm într-un birou aglomerat sau să trăim într-o familie numeroasă, totuși să fim îngrozitor de izolați. Faptul că te afli, din punct de vedere fizic, cu alți oameni nu rezolvă problema. Trebuie să alegem să fim cu acei oameni, iar ei să aleagă să fie cu noi.

În al doilea rând, există interese, țeluri sau valori și convingeri împărtășite – nu nevoi reciproce. Relația bazată pe nevoi reciproce tinde să devină codependentă; te va secătui de viață. Relația bazată pe interese, țeluri și convingeri comune se concentrează înspre exterior și conduce la bucuria descoperirii și a aventurilor comune. Aceasta o face să fie dătătoare de viață; ceea ce ne conduce direct la a treia trăsătură a unei relații semnificative, care este faptul că trebuie să fie plăcută. Îmi place ce facem împreună și mă bucur să fiu cu tine.

În afara acestor trei elemente, relațiile importante pot să ia multe forme. Cei doi pot să fie la fel în multe aspecte sau să se completeze unul pe celălalt. Pot să fie apropiați ca vârstă sau din generații diferite. Deși relațiile vor fi cel mai probabil între două persoane de același sex, nu este întotdeauna așa. Și ele pot să implice un grup mic – mai mult decât doi oameni – și de fapt, la bărbați, de multe ori așa este.

Ce are o relație intimă, iar tipul de prietenie descris aici nu are? În general, elementul de a cunoaște cu adevărat și de a fi cunoscut. Există un nivel mai profund de onestitate și vulnerabilitate și, astfel, un nivel mai profund de încredere. Mă

cunoști cu adevărat și mă accepți și de aceea cred că vei rămâne întotdeauna alături de mine. Evident, profunzimea mai mare aduce recompense speciale, care nu sunt prezente în alte relații.

Dar să căutăm intimitatea fără să o lăsăm să se dezvolte din prietenie, înseamnă să facem la nivel emoțional ceea ce am făcut la nivel fizic. Suntem atât de înfometați, încât ne aruncăm în cele mai intense relații pe care le putem avea – fie fizic, fie emoțional. Alergăm imediat în căutarea prăzii, fie pentru a merge în pat împreună, fie pentru a începe să ne spunem unul celuilalt cele mai ascunse și mai întunecate secrete. Asemenea relații, centrate pe nevoie, sunt cel mai adesea condamnate să eșueze.

La bărbați, procesul de trecere de la prietenie la o relație mai profundă și la intimitate pare să decurgă mai natural decât la femei. Mai întâi de toate, bărbații, pentru că tind să se concentreze mai mult asupra lumii exterioare, tind să își bazeze relațiile pe interese și convingeri comune. Apoi, adesea fiind mai puțin verbali, există o tendință mai redusă – și posibil mai puțină nevoie – să vorbească în termeni intimi. În acest fel, timpul clădește o legătură bazată pe încredere, astfel încât când este cu adevărat nevoie, știm la cine putem merge. Bărbații ajung treptat la o relație intimă și pot să treacă ani de zile înainte ca intimitatea să fie exprimată verbal.

Am câțiva astfel de prieteni. Un bărbat îmi era prieten de douăzeci de ani și nu cred că am avut vreodată o discuție profundă „de la inimă la inimă” și, de fapt, ne-am văzut destul de rar. Totuși, sunt sigur că amândoi știam de legătura care exista între noi. Când mi-am pierdut slujba, a fost imediat alături de mine, iar faptul că a fost acolo a fost lucrul cel mai firesc pe care îl putea face, dat fiind legătura nerostită care se dezvoltase între noi de-a lungul anilor. Câțiva ani mai târziu, când el a fost într-un necaz serios, de o natură foarte personală, am fost alături de el. Anii au format o încredere și o vulnerabilitate serioasă, chiar dacă o asemenea încredere nu a fost recunoscută prin cuvinte.

Precum știe toată lumea, femeile relaționează destul de diferit, atât pentru că tind să fie mai pricepute la exprimarea verbală, cât și din cauza unei „cunoașteri” interioare care le permite să îi înțeleagă pe alții la un nivel profund, mult mai repede decât bărbații. De aceea, când o femeie este înfometată după relații, aceasta o poate determina mai degrabă să se rețină de la ele în mod conștient, decât să intre în grabă într-o relație, având mari așteptări. Asemenea așteptări sunt rareori împlinite și de multe ori o sperie și o îndepărtează pe cealaltă persoană. Vedem aceasta în mod repetat în misiunea noastră.

În slujirea noastră pentru cei care vor să învingă homosexualitatea, dacă punem accentul prea mult – și prea devreme – pe nevoia de intimitate, împingem frecvent bărbații la ceva ce nu sunt gata să înfrunte, iar femeile, la ceva cu care nu se descurcă. Să luăm o mică pauză.

Acum, haideți să discutăm ce îi izolează pe oameni. Care sunt lucrurile pe care trebuie să le învingem, pentru a fi capabili să intrăm în relații cu oameni care vor împlini nevoia noastră omenească de legătură și conectare?

Mai întâi, cred că ignoranța. Pur și simplu nu știm cât de importante sunt relațiile sau ne fixăm asupra căsătoriei sau asupra altui gen de intimitate profundă și trecem cu vederea simpla noastră nevoie de contact uman. Am descoperit că atunci când încep să mă izolez, dacă fac ceva amuzant cu oamenii care îmi plac, acest lucru mă scoate din izolare mai bine decât orice altceva, desigur mai bine decât introspecția cu privire la motivul pentru care mă simt izolat.

Recent, treceam printr-o perioadă în care mă simțeam izolat. Într-o seară, fiul meu m-a convins, pe mine și pe alți membri de familie, să jucăm Tripoli. Nu sunt chiar pasionat de Tripoli, dar, după o seară în care am stat în jurul unei mese, râzând și tachinându-ne unul pe celălalt, am fost total înviorat. Nu pot explica ce s-a întâmplat, dar nu pot explica nici ce se întâmplă cu trupul meu când îmi mănânc cerealele dimineța. Nu am idee ce fac riboflavina și niacinul pentru trupul meu, dar am încredere în experți că am nevoie de ele. Sunt, de asemenea,

încredințat că a fi cu alți oameni – chiar pentru a juca Tripoli – îmi hrănește cumva sufletul.

Creștinii în special au o problemă cu punerea accentului pe ceea ce fac cu alți oameni, în opoziție cu a fi pur și simplu cu oamenii care le plac.

Homosexualitatea se dezvoltă din răspunsurile noastre fie față de nevoi neîmplinite la începutul vieții, fie dintr-o traumă de un anumit fel, deseori dintr-un abuz. Esențialmente, aceste răspunsuri sunt defensive. „Nu mă vei mai răni din nou” sau „Îmi voi împlini propriile nevoi.” Nu-l condamnăm pe copil pentru că răspunde astfel; poate că a fost singurul mod în care putea supraviețui. Dar când asemenea răspunsuri devin modul în care ne raportăm la lume, sunt greșite; sunt păcătoase. De asemenea, ne izolează.

În cea mai mare parte a timpului, zidul eului nostru ne izolează de alții, un zid pe care noi l-am ridicat și pe care numai noi îl putem dărâma. El poate lua mai multe forme.

Protecția de sine ne izolează. În cele din urmă, zidul împotriva intimității spune: „Dacă cineva se apropie, mă va răni.” Dar de multe ori este și un zid împotriva oricărui tip de relație. Nimeni nu te va respinge niciodată, dacă nu încerci să ai legătură cu cineva. Nu vei fi niciodată umilit, dacă nu te aventurezi să faci ceva.

Centrarea pe sine ne izolează. Convingerea că împlinirea nevoilor mele este atât de importantă, încât toate celelalte trebuie să ocupe locul doi, este o barieră sigură în calea relațiilor. Este un fapt că cei mai mulți dintre noi nu știu cu adevărat care ne sunt nevoile. Cei care merg din biserică în biserică pentru că nu găsesc una care „să-i hrănească”, este posibil să fie înfometați după relații. Crezând că nevoia lor reală este o închinare captivantă, o predicare grozavă sau un grup dinamic de celibatari, nu stau niciodată destul timp ca să formeze relații cu adevărat satisfăcătoare.

Mila de sine, care urmează adesea celorlalte două „euri”, duce poate la cea mai mare izolare. Durerea mea emoțională este vina altora sau a lui Dumnezeu. Lipsa totală de atractivitate

a mii de sine îi asigură deseori izolarea, persoanei prinse în capcana ei. Cine vrea să fie prieten cu o gaură neagră?

Autoprotecția, centrarea pe sine și mila de sine sunt toate moduri păcătoase de raportare la lume. Sunt păcătoase pentru că ne plasează în centrul universului, iar pentru creștini, sunt păcătoase fiindcă sunt înrădăcinate în teama că trebuie să fim propriul nostru protector – Dumnezeu nu este suficient.

Deci pasul decisiv de urmat pentru dărâmarea zidului este pocăința. Recunoaștem față de Dumnezeu că autoprotecția, centrarea pe sine, mila de sine au fost moduri greșite de a face față vieții. Trebuie să dorim să ne încredem în El, în timp ce înaintăm și încercăm să trăim conform cu natura pe care ne-a dat-o El ca și creaturi relaționale.

Este un pas îngrozitor pentru cel cu adevărat izolat. Dar nu trebuie să fie un pas uriaș. Nu este o săritură peste zidul adevăratei intimități. Este îndepărtarea a câte unei pietre pe rând, este faptul de a lăsa alți oameni să intre în viața mea în moduri neînsemnate. Înseamnă să încerci să te bucuri de o altă persoană în cel mai simplu mod.

După ce l-a creat pe Adam, Dumnezeu a declarat: „Nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2:18). Deși cea mai bună soluție a lui Dumnezeu la singurătatea omului a fost să creeze femeia, Dumnezeu nu spunea doar că nu era bine ca omul să fie fără soție. În mod clar, Dumnezeu exprima nevoia bărbatului și a femeii de a fi în relație cu alții, ca și unul cu celălalt. Creând familia, dându-ne daruri diferite, faptul că mult mai multe lucruri pot fi făcute împreună cu alții decât de unul singur, toate indicau că Dumnezeu vroia să avem o varietate de relații, în afara celei de căsătorie.

Dumnezeu ne-a dat un mijloc de împlinire a nevoii noastre imediate de intimitate – o relație intimă, glorioasă cu Fiul Său.

Între timp, putem scăpa de izolarea noastră de alți oameni dacă începem să căutăm prietenii. Poate că ele se dezvoltă încet și adesea cu dificultate, dar în cele din urmă sunt dătătoare de viață. Ele conduc la adevărata intimitate sau nu, dar în final, cu siguranță, ne vor împlini ca și creaturi relaționale.

[Alan Medinger, *From Isolation to Relationship to Intimacy*. Copyright © 1993 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DECIDE, ACȚIONEAZĂ, SCHIMBĂ! PSIHOLOG ȘTEFANIA BOTEZ

În ciuda oricăror determinări *interioare* (unele pulsuni, tendințe, percepție și valoare de sine deteriorată) sau *exterioare* (condiționările învățate, modelarea social-mediatică, etichetările pe care, de altfel, ai ajuns să ți le asumi, comportamentele, acțiunile și anturajele saturate de promiscuitate)... în ciuda acestora, ce și-au pus amprenta și ți-au marcat comportamentul într-unul de tip homosexual, *tu* poți – dacă vrei, să decizi *schimbarea*.

Ia-ți curajul de a aborda realitatea împreună cu cineva de încredere, un consilier sau psihoterapeut creștin abilitat; analizați împreună „rădăcinile”, efectele, recunoaște deschis afectarea resimțită în plan individual și relațional, stabilește-ți obiectivele dezirabile și acționează în acest sens. Foarte important va fi să faci distincția între tendințe și comportamentul manifest; nu uita, tendința conștientizată, supusă și făcută ca orice alt gând, „rob ascultării de Cristos” – nu este păcat; doar comportamentul înfăptuit atrage după sine atât simțămintele de vinovăție, de inadecvare, cât și sancționarea socială și cea divină.

Sexualitatea este doar unul dintre aspectele existenței tale; ai o personalitate complexă și capacități multiple, pentru a trăi și a dezvolta comportamente și acțiuni care să te bucure pe tine, pe semenii tăi și pe Creatorul tău.

O viață în care să poți atinge pragul „autorealizării” (după cum îl denumea Maslow), al împlinirii deplinei capacități pe care o deții ca potențialitate sau, așa după cum o numea Mântuitorul, „o viață din belșug”, *este posibilă*. O viață în care tu să poți experimenta sentimente de bunăstare interioară, bucuria comuniunilor armonioase, a relației de tip heterosexual

împlinitoare, o viață în care să poți deveni un adult demn, părinte responsabil și membru de încredere al comunității.

Dumnezeu are gânduri și planuri bune pentru tine, astfel încât viața ta poate dobândi, prin credința și conlucrarea cu harul răscumpărător, un caracter etern binecuvântat.

Decide, acționează, schimbă!

[Copyright © Ștefania Botez. Publicat cu permisiune. Psihologul Ștefania Botez locuiește în Iași. Este Președinte la *Asociația Consilierilor Creștini din România* și psihoterapeut în formare în terapia de cuplu și familie.]

DEPĂȘIREA „STĂRII STAȚIONARE DE FOST HOMOSEXUAL”

ANDREW COMISKEY

Sunt vinovate misiunile foștilor homosexuali de crearea unei replici creștine la subcultura homosexuală? Misiunile foștilor homosexuali prezintă riscul creării unei subculturi distincte. Compusă numai din indivizi care caută să iasă din homosexualitate, această subkultură înlocuiește stilul de viață homosexual, ca o comunitate alternativă.

Există multe paralele cu stilul de viață homosexual. Subcultura foștilor homosexuali perpetuează atitudini și puncte de referință homosexuale puțin voalate, în special mentalitatea „noi-ei”. Numai că acum, în loc ca „ei” să fie lumea heterosexuală, Biserica „heterosexuală” devine antagonistul, care îi determină să intre în contact cu alți foști homosexuali, care „înțeleg cu adevărat”.

Desigur, paralelele dintre comunitatea homosexuală și cea a foștilor homosexuali încetează, când luăm în considerare scopurile lor. Scopul fundamental al comunității foștilor homosexuali este trecerea de la homosexualitate, la plinătatea lui Cristos și a Bisericii Sale. Dar pentru noi, ca misiuni ale foștilor homosexuali, crearea în mod subtil a unui „platou” pe care foștii homosexuali își pot întemeia propria lor comunitate distinctivă, este o violare fundamentală a chemării noastre. Este,

de asemenea, o violare a unei teme importante a Noului Testament. Pavel spune în cartea Galateni că cei care sunt creștini nu ar trebui să se deosebească pe baza unor caracteristici secundare, ca a fi iudeu sau grec. El cheamă Biserica să caute mai întâi unitatea, ca trup întreg, o unitate care depune mărturie despre lucrarea profundă de reconciliere a lui Cristos.

Același principiu li se aplică aceloră dintre noi care suntem foști homosexuali. Când ne despărțim de Biserică în general, minimalizăm realitatea că Cristos – nu trecutul nostru sexual – este baza pentru identificarea noastră în comunitatea credincioșilor.

Mai mult, nu putem depăși homosexualitatea dacă ne concentrăm relațional, în primul rând, asupra unora care se luptă și ei cu ea. Cum să înaintez în plinătatea lui Cristos, fără să mă raportez la indivizi mai maturi, care și-au rezolvat problemele sexuale? Oamenii care sunt „mai împliniți” decât suntem noi tind să ne facă să ne exersăm „mușchiul” relațional. Maturitatea lor lansează o provocare stării noastre de fapt și mărește percepția noastră limitată de sine.

Este ca atunci când joci tenis cu cineva care este un jucător mai bun decât tine. Suntem forțați să ne mișcăm repede – nu suntem „siguri” de victorie. Dar, prin meci, devenim puternici și mai încrezători în sine, mai capabili să înfruntăm provocările iminente care vor veni.

Același fel de creștere are loc în relațiile cu cei cu care nu avem în comun lupta homosexuală. Văzând împlinirea lor, aruncăm o privire fugară asupra a ceea ce vom deveni noi. Imaginea reflectată face să strălucească o parte a imaginii de sine pe care, de obicei, prietenii care au fost homosexuali nu o răsfrâng asupra noastră, în special când este vorba de o decizie heterosexuală fermă. Dacă vrem să fim împliniți, avem nevoie de semne tangibile ale maturității, revelate prin relații sănătoase cu oamenii cu care nu avem în comun lupta sexuală. Nevoia de a ieși de pe „platoul foștilor homosexuali” a devenit evidentă pentru mine, ca Director la *Desert Stream*. Esențialmente,

participanților noștri li se întâmplă două lucruri – fie iau ce învață la *Desert Stream* și aplică în contextul propriei biserici; fie încearcă să facă din *Desert Stream* biserica lor, cu Isus ca terapeut al lor, care există, în primul rând, ca să-i vindece de homosexualitate. Primul grup devine liber; al doilea grup devine mulțumit de sine, iar în mod ascuns, introspectiv și, în cele din urmă, lipsit de speranță.

Câte un pas odată

Depășirea homosexualității pare să aibă loc treptat – este un proces în timp, prin faptul că o persoană învinge un aspect al problemei, apoi trece la următorul.

Pentru majoritatea celor care trec pe la *Desert Stream*, stadiul inițial implică o eliberare de teama irațională care înconjoară problema. Eliberarea îi scapă, pentru a se concentra asupra învingerii comportamentelor dependente, a ruperii relațiilor idolatre cu cei de același sex și a învățării felului în care să se raporteze la membrii aceluiași sex. O atmosferă de grijă și acceptare este crucială aici. Când intră în prezența vindecătoare a lui Isus și a creștinilor cărora le pasă, participanții încep să descopere o nouă profunzime a sincerității. Apare un limbaj nou al intimității, precum și o conștiință nouă a sensului strigătului de dragoste al inimii. Viața interioară a sexualității proprii începe să se exprime deschis, într-un mod care produce teamă, dar care este în ordine.

Isus este prezent – valurile puternice ale dorinței sexuale se ridică și se lovesc de prezența Lui. El devine Cel care deosebește dorința adevărată de cea falsă, nevoia legitimă de expresia nelegitimă a copilului interior, care are nevoie de afirmare și corecție.

În timpul acestui proces, misiunea oferă protecția grijii, care permite strigătului inimii să se conecteze cu Isus și ceilalți. Este un context sfânt. Dar nu este singurul de care este nevoie pentru vindecare.

Neliniște sporită

După șase sau douăsprezece luni în programul *Living Waters* al *Desert Stream*, un participant poate să simtă o neliniște și o

agitație chinuitoare. Ca un adolescent care își dorește mult să ajungă la maturitate, individul dorește să perceapă imaginea de ansamblu.

Se satură să-și examineze o nevoie sau alta, să stabilească limitele prietenilor cu cei care duc aceleași lupte. O dorință adevărată, sănătoasă pentru o creștere mai mare, începe să se ridice și se simte sufocată de limitele *Desert Stream*.

Și este bine! Am învățat să binecuvântezi această dorință, pentru că știu că în esență ea este o tărie interioară, nouă, care trebuie să găsească un alt context decât *Desert Stream*, pentru a fi liberă.

Problema neliniștii trebuie să fie identificată și întărită de noi, ca slujitori. Pentru că ea arată că Însuși Dumnezeu îl aduce pe individ la un nou punct de plecare, prin care trebuie să treacă, pentru a ajunge la identificarea cu Trupul mai mare al Bisericii și cu relațiile din ea, care pot facilita plinătatea. Cei pe care îi consiliem trebuie să fie învățați de noi să iasă din misiunea foștilor homosexuali și să ajungă la plinătatea care poate fi realizată numai în afara serviciilor noastre.

Facilitarea schimbării

Cum facilităm tranziția? Mai întâi, trebuie să descoperim baza ei biblică. În Efesenii 3:16-19, Pavel se roagă să fim întăriți cu dragostea lui Isus, primind plinătatea dragostei Tatălui pentru noi.

Duhul Sfânt ne dă putere să primim și să umblăm în adevărurile pline de putere pe care Dumnezeu le-a avut întotdeauna în plan pentru noi. Individul care iese din homosexualitate trebuie să ajungă „înfrădăcinat și întemeiat” în dragostea lui Isus. Această dragoste este calea de ajungere la plinătate, care include potențialul relațiilor heterosexuale.

Principiul se aplică în esență tranziției de la misiunea pentru foștii homosexuali la trupul mai mare al Bisericii. În misiunea pentru foștii homosexuali oferim un mediu protejat, unde rănilor, nevoile și dependențele pot fi identificate și aduse la lumina dragostei lui Dumnezeu. Dar odată ce aceasta a avut loc, individul are nevoie de puterea dragostei, pentru a ieși din

mediul sigur, plin de grijă al misiunii pentru foștii homosexuali, în lumea reală, copleșitoare, a comunității creștine mai mari. Cu alte cuvinte, vindecarea trebuie să aibă loc în arena creștină, care este mai mare. Acest pas cere puterea dragostei. Îi dă putere individului să iasă din concentrarea asupra problemelor personale și să intre într-o dimensiune completă a dragostei lui Dumnezeu, așa cum este ea revelată în Biserică.

Relație care dă putere

Cum se primește această putere? Trebuie să-i învățăm mai întâi pe oamenii noștri să asculte de Isus, să înceteze activitatea forțată și neîncetată și să intre într-o relație de la inimă la inimă cu El. Cineva nu poate să se ridice cu o putere cu adevărat înaripată, dacă nu a ajuns la ea prin așteptarea în prezența Lui. Problemele care debilează și fragmentează sufletul trebuie să fie eliberate, pentru a ajunge la dragostea lui Dumnezeu și pentru a fi învăluiți de ea. Deci trebuie să-i învățăm pe oamenii noștri să comunice cu Isus, punând accentul pe ascultarea cuvintelor Lui și pe primirea puterii pe care o dă El, iar și iar. Am descoperit eliberarea unei puteri noi, punând jos agenda proprie și așteptând cu simplitate puterea pe care numai Dumnezeu o poate da. Sunt eliberat ca să răzlesc prin încercările exterioare, datorită reînnoirii interioare pe care mi-o dă El în rugăciune și meditație.

În prezența lui Isus, am devenit conștienți de dorul sufletului după o libertate mai mare. Strigăm către El, iar El ne înalță strigătul la un loc mai înalt și dă acelui dor un adevărat obiect al dorinței.

De exemplu, mulți participați la *Desert Stream* încep să simtă un dor pentru completare, o dorință de alinare a singurătății, printr-o relație de legământ cu cineva. Durerea este simțită cel mai acut în rugăciune. Inițial mulți o interpretează ca pe o dorință homosexuală dar, în timp, ea se transformă în una heterosexuală. Dorința față de persoanele de același sex face loc imaginii încă neformate a sexului opus. Propria lor vindecare, alături de dorința mereu prezentă a Domnului de a susține adevărata identitate sexuală și adevăratul dor, fac să se ridice o

singurătate dureroasă, care tânjește după intimitatea cu sexul opus.

Acest dor trebuie să fie binecuvântat. Este un motivator puternic, în același fel în care nemulțumirea datorată limitării misiunii pentru foștii homosexuali poate face pe cineva să iasă din ea.

Acești doi motivatori – nemulțumirea crescândă față de mediul foștilor homosexuali și dorul pentru intimitatea cu sexul opus, oferă un impuls natural pentru schimbare și creștere. Când este în acord cu noua autoritate a Duhului Sfânt, individul este pregătit să intre în comunitatea mai mare a lui Cristos.

Domnul ne dă o stare interioară de putere și o dorință care ne obligă să ieșim în exterior – departe de misiunea pentru foștii homosexuali și în Biserică. Trebuie să avem această putere interioară, din cauza împotrivirilor emoționale pe care suntem nevoiți să le înfruntăm și să le depășim, în includerea într-un întreg mai mare.

Karen de la *Desert Stream* afirmă acest lucru foarte clar:

„Trebuie ca eu să fiu cea care inițiază relații cu alții în biserica mea. Nu pot aștepta să vină ei la mine sau ca ei să fie tot ce am eu nevoie.

Dacă vreau să mă integrez în biserica mea, trebuie să fiu pregătită, cu ajutorul lui Isus, să întind o mână și să folosesc ce este mai bun acolo.”

David, un lider de la *Desert Stream*, a văzut că puterea lui Isus i-a dat harul să iasă din relații concentrate, în primul rând, asupra propriilor sale nevoi. A format câteva prietenii care implicau dăruirea lui față de alții.

„La *Desert Stream*”, spune el, „toți ajung să-și înțeleagă nevoile și felul în care să le îndeplinească. Sunt înconjurat de consilieri buni.

Dar lucrurile sunt diferite în Biserică. Trebuie să cresc și să realizez că oamenii nu sunt acolo doar ca să-mi îndeplinească mie nevoile. Și eu sunt acolo ca să slujesc altora. Am lucruri bune de dat, dar asta înseamnă să fiu dornic să trec peste binele și răul părții reale, imperfecte, în care mă aflu.

Domnul mi-a dat tăria să continui cu biserica mea, chiar dacă mulți oameni nu-mi înțeleg lupta. Și, rămânând lipit de ea, am ajuns la o nouă tărie.”

Asumarea riscului în relații

Ca slujitori ai foștilor homosexuali, trebuie să încurajăm în participanții noștri acea tărie interioară crucială, care îi obligă să caute părtășie în afara mediului nostru. Aceasta implică identificarea nemulțumirii legitime, care se ridică în ei, când văd limitările slujirii noastre.

Aceasta implică, de asemenea, ajutorul acordat lor, pentru a se trezi la viață față de Duhul Sfânt care locuiește în ei, care îi înrădăcinează într-o putere mai mare și le trezește o foame mai mare după intimitate, dincolo de prietenia cu alți foști homosexuali. Prin misiunea noastră, oamenii trebuie să fie echipați și provocați să se identifice și să se integreze în Trupul mai mare al Bisericii.

Tranziția

Tranziția practică spre Biserică include câțiva pași de bază. Primul implică să ne vedem serviciul ca fiind limitat – el este destinat unui singur sezon. Oamenii noștri trebuie să fie întotdeauna conștienți că scopul final este să devină mădulele sănătoase, dătătoare de viață, ale Trupului lui Cristos, care să nu mai aibă nevoie de serviciile noastre.

În timpul perioadei petrecute cu noi, trebuie să-i ajutăm pe consiliați să identifice și să se ocupe de rănilile și concepțiile greșite care întârzie tranziția.

Iertarea trebuie aplicată în Biserică celor care au fost duri și arbitrari. Neiertarea înrădăcinată în respingerea din trecut tinde să întărească mentalitatea „noi-ei”.

Trebuie să iertăm; noi și numai noi avem datoria înaintea lui Dumnezeu să ne curățim calea de cruzimea altora față de noi. Dacă nu iertăm, rămânem legați de propria noastră imaturitate.

Încercăm să ne protejăm, considerând în mod nesocotit Biserica în ansamblul ei ca fiind antagonistă față de noi. În acest proces, ne separăm de adevăratele surse de dragoste, care ne așteaptă în mod potențial în Biserică. Iertarea indivizilor

ignoranți și cruzi, cu care am ajuns să identificăm Biserica, ne dă posibilitatea să intrăm în comunitatea credincioșilor.

La un alt nivel, avem pur și simplu nevoie să-i sprijinim și să-i încurajăm pe oamenii noștri când caută să se implice în comunitatea mai mare. Să înveți cum să dai și cum să primești în mod semnificativ, în ceea ce este perceput ca lumea „străină” a Bisericii, poate fi înspăimântător.

Misiunile foștilor homosexuali trebuie să ofere suportul care micșorează teama. Putem face tranziția mai puțin neplăcută pentru oamenii noștri, încurajând orice mic pas în comunitate și ajutându-i să se confrunte cu temerile reale care apar atunci când o fac. Un astfel de suport trebuie să fie o parte importantă a slujirii noastre, când cel care se luptă este în mijlocul nostru. Nu este folositor să-i oferim un serviciu pentru un timp limitat, dacă acel serviciu nu-i dă putere să se integreze în comunitatea credincioșilor.

Scopul nostru, ca slujitori în misiunea foștilor homosexuali, trebuie să fie să-i ajutăm efectiv pe alții să stea în picioare fără noi. Odată ce este receptiv la resursele copleșitoare, provocatoare și vindecătoare ale trupului mai mare al Bisericii, cel care se luptă cu homosexualitatea poate trece cu recunoștință dincolo de contextul „fost homosexual”, într-un context al plinătății, pe care noi nu-l putem oferi.

Starea staționară: Ce spun alții

La câțiva ani după ce am ieșit din homosexualitate, am ajuns la o stare de confort. Aveam prietenii foarte satisfăcătoare cu persoane de același sex. Mă gândeam: „Aș putea sta așa tot restul vieții.” Atunci am realizat că ceva era greșit. Nu existau prietenii semnificative cu femei în viața mea. – Shawn Corkery, fost membru al personalului *Desert Stream*

Când am devenit creștină, mi-a fost teamă că Dumnezeu mă va obliga să mă căsătoresc. Numai după ce am depășit acea teamă, a putut Domnul să înceapă să lucreze cu adevărat în viața mea. În câțiva ani, am realizat că nu mai eram homosexuală. Ajunsesem la starea staționară, un loc de mulțumire asexuală. După patru ani, a avut loc o trezire a

sentimentelor heterosexuale. Pentru a ieși din starea staționară, trebuie să fii dornic să-ți asumi riscuri. Nu vreau să sune banal, dar calea de ieșire începe cu rugăciunea. – Luanna Hansberger, fostă membră a personalului *Regeneration*

Sentimentul de a fi „blocat” este rezultatul unei idei greșite. Heterosexualitatea este identitatea dată nouă de Dumnezeu, nu ceea ce simțim. Poate că nu vom fi niciodată atrași de persoanele de sex opus. Dar Dumnezeu ne va da o atracție iubitoare și sănătoasă pentru partenerul nostru de căsătorie. – Jack Hickey, fost Director la *Reconciliation*

Starea staționară este un loc în care te simți cu adevărat mulțumit, te înconjoari cu oameni „din misiune” și eviți să te implici în Biserică. Pentru a ieși din starea staționară, trebuie să te implici în scena heterosexuală a Bisericii. Trebuie să-ți asumi riscul și să spui: „Asta e, o s-o fac și o să-mi placă, chiar dacă mă omoară.” Aceasta a fost atitudinea mea, când colega mea de apartament și cu mine am dat o petrecere de Crăciun cu câțiva ani în urmă. Am invitat un număr egal de bărbați și femei și am fost surprinsă cât de bine m-am distrat. Pentru mine a fost un punct de cotitură. – Starla Allen, fostă membră a personalului *Desert Stream*

Mă doare să admit că sunt încă în starea staționară. M-am implicat total în misiunea foștilor homosexuali. Mă izolez de relațiile heterosexuale în multe feluri – pur și simplu nu am timp. Pe de altă parte, m-am îndrăgostit de trei femei de când am părăsit homosexualitatea. Relațiile nu au mers, din diferite motive. Toate încercările mele de a forma o relație heterosexuală au sfârșit în frustrare. Mă agăț de promisiunile Cuvântului lui Dumnezeu. Cred ce mi-a spus El, că într-o zi voi fi căsătorit. Trebuie să o cred într-un mod foarte profund, știind că Dumnezeu va face să se întâmple aceasta la timpul potrivit. – Doug Houck, fondator al *Metanoia Ministries*

[Andrew Comiskey, “*Getting Off the Ex-Gay Plateau*”. Copyright © Andrew Comiskey. Tradus și publicat cu permisiune. Andrew Comiskey este fondator și Director Executiv la *Desert Stream*, o misiune creștină care oferă ajutor

celor care vor să renunțe la comportamentul homosexual. Poate fi contactat la Desert Stream Ministries, 706 Main Street, Grandview, Missouri 64030, USA, telefon: (01)866.359.0500, (01)816.767.1730, e-mail: acomiskey@desertstream.org, site: www.desertstream.org.]

DESEXUALIZAREA NEVOII MAI PROFUNDE ALAN MEDINGER

Cu douăzeci de ani în urmă, Dumnezeu m-a eliberat de homosexualitate. Natura vindecării mele – o eliberare instantanee de fantezii sexuale și dorință nestăpânită – a fost cu siguranță o minune. De obicei nu le spun despre ea celor care vin la noi pentru prima dată, din simplul motiv că este genul de vindecare pe care oricine ar vrea să o primească, dar puțini o primesc. A-i încuraja pe oameni să caute acest gen de minune, când de fapt, pentru ei, calea de ieșire din homosexualitate poate fi lungă și dificilă, ar însemna să-i îndrept către descurajare.

Când am fost vindecat, am presupus că am fost „total vindecat” de homosexualitatea mea. La urma urmei, nu mai vroiam sex cu bărbați, îmi doream soția fizic și pur și simplu nu mă mai luptam cu pofta în gândurile mele. De-a lungul anilor, totuși, am văzut că aveam nevoie de mai multă vindecare și schimbare decât avusesem parte în acea seară din anul 1974. Homosexualitatea înseamnă mai mult decât sex și existau alte părți importante din mine care aveau nevoie să fie vindecate și schimbate.

Cu trecerea anilor, m-am întrebat pe mine însumi și L-am întrebat pe Domnul: „Ce anume a făcut Dumnezeu când m-a eliberat de o viață de homosexualitate?” Este o întrebare importantă, pentru că cel mai adesea o minune este ceva ce se întâmplă instantaneu, ceva care ar fi putut avea loc natural într-o perioadă mult mai lungă de timp. De exemplu, ocazional, prin ceva numit „îmbunătățire spontană”, trupul poate să scape de cancer – tratat. Oamenii s-au rugat pentru soacra mea după

ce cancerul se răspândise în mai mult de jumătate din trupul ei. În câteva săptămâni, toate urmele cancerului au dispărut, fără să mai revină vreodată. Soția mea, eu și un prieten ne-am rugat pentru depresia debilitantă a tatălui meu, o stare în care fusese aproape patruzeci de ani – și a fost vindecat instantaneu. Treptat, s-ar fi putut întâmpla oricum, dar prin rugăciune și eliberare, Dumnezeu a făcut vindecarea într-o clipă.

Ceea ce cred că a făcut Dumnezeu pentru mine într-o clipă, în 1974, a fost să rupă legătura dintre nevoile profund neîmplinite și sex. Nevoile nu au dispărut, cum aveam să descopăr în anii următori, dar nu mai erau sexualizate. Ceea ce Dumnezeu a făcut în mine dintr-odată, poate să facă parte, și eu cred că va face, din vindecarea progresivă a celor mai mulți bărbați și femei care se luptă cu homosexualitatea (sau cu alte tulburări sexuale).

După vindecare am avut în continuare o puternică dorință ca un bărbat să aibă grijă de mine. Încă mă simțeam ca un băiețel care caută un tată. Sentimentul propriei mele masculinități era atât de nedevelopat, încât tânjeam după un bărbat puternic, de încredere, cu care să relaționez și de la care aș fi putut obține tărie. Dar nu era ceva sexual; gândul la sexul cu un bărbat devenise ceva uneori dezgustător, alteori stupid.

Când anii au trecut, acele nevoi puternice au dispărut, într-o asemenea măsură, încât nu cred că nevoile mele pentru relații masculine ar putea să fie mai normale decât sunt astăzi. De fapt, astăzi văd acea schimbare lungă, înceată, ca fiind la fel de extraordinară ca minunea instantanee din 1974.

Cu toate acestea, în 1974 nevoile mele erau încă acolo și erau puternice, dar nu mai erau sexualizate. Ceea ce s-a întâmplat în viața mea într-o clipă, cred că ți se poate întâmpla și ție, în timp. Mai mult, cred că ruperea legăturii dintre sex și nevoi este o parte esențială în vindecarea celor mai mulți bărbați și femei care înving homosexualitatea.

Să examinăm această legătură și cum poate să fie ea ruptă.

Sexul ca intensificator

Mai întâi, de ce ne sexualizăm nevoile – sau rezolvarea lor? Cred că o facem pentru că sexul este una dintre cele mai intense experiențe pe care o au cei mai mulți oameni și pentru că orice atinge sexul devine mai plin de viață. La fel cum sarea sporește aroma mâncării, sexul intensifică puterea oricărei experiențe. Te simți singur și obosit? Orice alinare găsești, va părea mult mai repede satisfăcătoare dacă are un element sexual.

Sexul amplifică sentimentele. Este interesant că folosim cuvântul „extaz” pentru a descrie atât experiențele sexuale, cât și pe cele religioase.

Folosim sexul pentru că nevoile noastre sunt în mod fundamental relaționale, iar sexul este o experiență relațională. Unii oameni folosesc mâncarea și drogurile ca pe un mod de a-și alina durerile care provin din nevoi neîmplinite, dar calitatea amorteii pe care o oferă ele este mult mai puțin satisfăcătoare decât relațiile trecătoare, pe care sexul sau fantezia sexuală le oferă celor ale căror nevoi sunt în primul rând relaționale.

Sexul are putere din cauza calităților sale simbolice, care gravitează în jurul atingerii, controlului și purtării de grijă. Există o putere simbolică uimitoare în întâlnirea cu o persoană, când intră în trupul meu sau eu în al său. Să fii cuprins de brațele altuia oferă sentimente de securitate, de purtare de grijă, sentimentul de a fi dorit. Sexul îmi poate da un sens al valorii, chiar dacă sunt doar folosit de celălalt.

Pentru un bărbat sau o femeie care se confruntă cu homosexualitatea, unele dintre cele mai intense nevoi pot fi împlinite temporar prin sex.

Sunt singur? Sexul mă face să intru în contact cu o altă persoană. Sunt plictisit? Sexul este excitant. Mă simt lipsit de valoare? Într-o întâlnire sexuală (reală sau imaginară), cineva mă vrea. Îmi lipsește sensul identității sexuale? Pot să intru în contact cu masculinitatea sau feminitatea după care tânjesc. Cineva mă vrea ca bărbat sau femeie.

Legăturile sunt puternice, iar în timp, prin ani de contacte sexuale sau fantezii în timpul masturbării, devin tot mai

puternice. Nevoile noastre și o exprimare sexuală a împlinirii lor parcă ar fi lipite cu super glue sau prin sudură.

Cum să rupi legătura

Dacă așa stau lucrurile, cum rupem lanțurile, legătura? Este greu, dar se poate – pentru fiecare dintre noi. Mai întâi, trebuie să recunoaștem că există o legătură. Mulți oameni o fac deja. Mulți dintre cei care intră prima dată în biroul meu – chiar și cei care trăiesc în cea mai mare promiscuitate – spun: „Știi, nu căutam sex, ci pe cineva care să mă iubească.”

În al doilea rând, trebuie să ne rugăm zilnic pentru acest lucru. Rugăciunea zilnică nu numai că va păstra vie în noi realitatea legăturii, dar unde nu putem rupe legătura prin puterea noastră, Îl lasă pe Dumnezeu să ofere solventul care va începe să o dizolve.

În al treilea rând, este nevoie să hotărâm în rugăciune și deliberat care sunt nevoile reale, apoi să căutăm să găsim căi legitime de împlinire a lor. Ele vor fi oarecum diferite pentru fiecare dintre noi. Nu ar trebui să ne concentrăm asupra unei nevoi, din cauză că este prezentă în mod stereotip la o persoană homosexuală.

A identifica o nevoie și a încerca apoi să găsești moduri legitime de a o împlini, este o încercare majoră a vieții. Dacă, de exemplu, ești singur, nu este de obicei din cauza circumstanțelor sau a mediului; probabil că este din cauza unor lucruri din firea ta sau din felul în care relaționezi cu oamenii. Să spui: „Ieși în oraș și fă-ți niște prieteni” este mai rău decât un sfat ieftin; îți trivializează problemele și nevoile. Să înveți cum să te raportezi la oameni în moduri dăătoare de viață, care să nu fie sexuale, poate să fie un efort major în viața ta. Cu toate acestea, este o cheie importantă în vindecarea ta.

Mai mult, dacă problema ta este un sentiment profund al lipsei de valoare, pot să-ți spun oricât de mult că ai o valoare inestimabilă fiindcă Isus a murit pentru tine – până te vei întâlni cu această realitate în umblarea ta cu Domnul, cuvintele mele sunt aproape inutile. Poate că vom ajunge să prețuim cine suntem în Domnul, mai degrabă decât prin atractivitatea

noastră sexuală, numai după ani de timp special, liniștit, petrecut cu Cel care ne dă valoare, dar aceasta este esențial pentru vindecarea noastră.

Deseori, când nevoile sunt extreme, inițial numai Domnul le poate împlini. Prin urmare, El este primul tău mijloc de vindecare. Apoi, când intensitatea nevoilor se diminuează, El te va pune acolo unde alți bărbați creștini și alte femei creștine vor începe să le îplinească.

Un sentiment al scopului

O cale de a mări viteza rușrii legăturii dintre nevoie și sex, este să cauți să găsești un scop în viață. Atât de multe nevoi care ne conduc spre sexualitate – singurătatea, plictiseala, sentimentul lipsei de valoare – sunt împlinite când descoperim un sentiment al scopului în viața noastră. Un sentiment al scopului implică trăirea pentru alții sau pentru o cauză mai înaltă; înseamnă să trăim concentrați pe ceva exterior nouă. Mulți oameni din misiunea noastră înaintează mult în vindecare, în timp ce slujesc ca lideri sau învățători de grup. Descoperirea unui scop în viață și înfruntarea provocărilor inevitabile, care apar când încercăm să împlinim acel scop, ne vor face mai conștienți de adevărata noastră dependență de Isus. O dependență de sex nu va oferi nimic.

Când rupem legătura, timpul intensifică procesul. Vechile tipare de a răspunde sunt zdrobite. Răspunsurile sexuale imediate la stimuli devin mai puțin frecvente. Felul în care foloseam sexul pentru împlinirea unor nevoi care nu sunt sexuale, avea clar caracteristici ale dependenței. Abstenența zdrobește dependențele. Uneori dependențele noastre au fost psihologice. După vindecarea inițială, un lucru de care eram conștient că-mi lipsește era încântarea de a căuta un partener sexual, de a fi în căutarea prăzii, excitarea de a-mi asuma riscuri în ceea ce făceam. Într-o anumită măsură, eram prins în capcana propriei mele adrenaline. Cred că nu a fost nevoie de nimic, în afară de trecerea timpului, pentru a rezolva acel aspect.

La un anumit punct în vindecarea ta, vei deveni capabil să te gândești la sexul homosexual separat de nevoia reală care te

conduce la el și vei vedea că nu este ceea ce vroiai cu adevărat. Ca și în cazul meu, poate că îți va părea stupid sau dezgustător.

Nu te îngrijora dacă, devenind conștient de o nevoie, îți va apărea în minte o potențială „soluție” sexuală. Nu vei uita că aceasta a adus odată alinare temporară, dar cu trecerea timpului, vei ajunge să știi la nivelele cele mai profunde ale ființei tale, că sexualizarea nevoilor a fost un drum înfundat.

Dumnezeu vrea să te vindece. De cele mai multe ori nu o va face printr-o minune bruscă, dramatică; va dura ceva timp. Dar procesul va fi accelerat când vei fi în stare să separi nevoile de sex. Când se va întâmpla aceasta, El va începe să-ți împlinească nevoile și să-ți arate cum le pot împlini alte relații. Sexul nu le va împlini niciodată.

[Alan Medinger, *De-Sexualizing the Deeper Need*. Copyright © 1994 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DUMNEZEU ESTE RĂBDĂTOR; FII ȘI TU RĂBDĂTOR
CU TINE ÎNSUȚI!
ALAN MEDINGER

Alături de mulți alți bărbați, am fost privilegiat să particip la marea întâlnire *Stai în spărtură* organizată de *Misiunea Promise Keepers* din Washington D.C. [Bărbații membri în această organizație creștină fac o promisiune de a fi angajați în practicarea purității spirituale, morale, etice și sexuale. N. trad.] Dumnezeu m-a binecuvântat în acea zi, dar cele mai memorabile momente au venit seara, în timpul călătoriei de întoarcere cu autobuzul la Baltimore. A trebuit să fac călătoria cu un adevărat sfânt. Autobuzul nostru școlar era aglomerat, astfel încât am fost norocos să găsesc un loc lângă un străin. Cel care stătea lângă mine, Ed, era un tânăr liniștit și modest. Monta covoare, era căsătorit și avea doi copii. Era credincios cam de cinci ani.

Ne-am făcut cunoscute pe scurt mărturiile, iar când conversația a înaintat, a devenit evident că Ed nu avea o părere

prea bună despre el ca și creștin. Compara misiunea mea cu program întreg – mă auzise la un post local de radio în săptămâna precedentă – cu viața lui, în care simțea că își îndeplinea jalnic chiar și rolul de soț și tată. Dar în timpul discuției noastre, a reieșit că doi dintre colegii lui, care stăteau în spatele nostru, nu erau credincioși, dar el îi adusese la întâlnirea *Promise Keepers*, în ciuda marii lor împotriviri. Se lamenta cu privire la starea părinților săi necredincioși, dar a menționat că el și soția lui îi conduceau într-un studiu biblic săptămânal. Mi-a spus, de asemenea, că își pusese casa în vânzare, pentru ca familia lui să se mute cu socrii săi, iar apoi soția lui să poată renunța la serviciu, ca să se ocupe de copii.

Acel bărbat făcea lucruri pe care eu, care eram creștin de douăzeci și trei de ani, era puțin probabil să le fac. Pe Mall, în Washington, noi, bărbații, am fost chemați să ne smerim. Cu Ed am fost într-adevăr smerit. Ce îi puteam spune? Lăudat fie Dumnezeu, am spus ceva ce am crezut că era de ajutor și care mi-a dat tema pentru articolul din buletinul de știri al acestei luni. Am spus, cu privire la sentimentele lui de insuficiență ca soț și tată: „Ed, fii puțin mai răbdător cu tine însuși. Dumnezeu este răbdător. Și, în afară de asta, cine ești tu ca să decizi unde ar trebui să fii în acest moment, în umblarea și creșterea ta ca și creștin?” Este o întrebare bună pentru noi toți.

Când L-am primit pe Cristos ca Domnul și Mântuitorul meu în 1974, mă afluam cam acolo unde era Ed. Curând după convertire, m-am grăbit și am cumpărat tot felul de cărți despre viața creștină, îndeosebi cele care descriau cum aș putea fi un soț și un tată mai bun. Am încercat să pun în practică lucrurile pe care le-am citit și am dat greș, iar și iar. Mă simțeam mizerabil.

Să citesc cărți era ca și cum mi-aș fi turnat cărbuni aprinși pe cap. Știam că ar trebui să fiu liderul, autoritatea, protectorul, bărbatul puternic de care aveau nevoie soția și copiii mei. Dar fiecare eșec, fiecare fals început, fiecare abandonare a eforturilor specifice de a fi capul spiritual al familiei, fiecare eșec de a

continua, fiecare ezitare, m-au făcut doar să înțeleg și mai profund cât de mizerabil am eșuat ca soț, tată și bărbat.

În ciclul îngrozitor al eșecului și autocondamnării, alinarea a venit mai întâi când am citit *Crișă în masculinitate* de Leanne Payne. Pentru prima dată, am văzut că nu puteam face lucrurile pe care le fac bărbații, pentru că nu mă maturizasem niciodată ca să devin bărbat. Dar ceea ce a fost și mai eliberator, a fost descoperirea care a venit prin Duhul Sfânt, că Dumnezeu vedea lucrurile în același fel. Nu mă condamna pentru eșecurile mele. Știa că trebuia să mă maturizez și avea să fie foarte răbdător, în timp ce procesul urma să aibă loc.

Răbdarea este una dintre cele mai clare manifestări ale harului lui Dumnezeu. Inițial, El ne primește exact așa cum suntem, iar apoi ne prezintă modelul tatălui perfect pentru noi, pe deplin iubitor și care ne acceptă, în timp ce întotdeauna ne îndeamnă să ne schimbăm și să creștem.

Înțeleasă corect, răbdarea față de noi înșine este una din cele mai mari susțineri pe care le avem în procesul de vindecare. Răbdarea față de noi înșine îndepărtează condamnarea – dar nu face compromis cu păcatul. Răbdarea nu are de-a face cu direcția în care ne îndreptăm, ci mai degrabă cu intervalul de timp necesar ca să ajungem acolo.

Răbdarea nu spune: „Ei bine, așa sunt eu.” (Vezi *Știrile Regeneration*, mai 1997). Nu găsește doar un nivel „acceptabil” al păcatului pentru mine, în punctul respectiv al umblării mele. Standardul lui Dumnezeu rămâne perfecțiunea absolută, puritatea absolută.

Răbdarea nu oferă doar un substitut pentru acele standarde. Pur și simplu renunță la un program autoimpus pentru atingerea standardelor. Răbdarea are de-a face cu timpul.

Câțiva ani mai târziu, îmi amintesc că mi-am spus: „Sunt creștin de zece ani; nu ar trebui să arunc o a doua privire bărbatului acela chipeș, musculos.” Poate că ți-ai spus: „Sunt în procesul de recuperare de cinci ani; este ridicol că am încă o teamă îngrozitoare de relațiile masculine (feminine).” Sau: „Nu există niciun motiv pentru care să mă mai lupt cu masturbarea,

după tot ce a făcut Dumnezeu pentru mine în ultimii șapte ani.” Răspunsul meu este: „Cine spune?” Cine este destul de înțelept ca să poată spune când ar trebui să se afle o persoană într-un anumit stadiu, în dezvoltarea sa? Cine poate judeca aceasta despre sine?

Am avut părinți care m-au iubit, cu toate acestea tatăl meu suferea de o boală mintală. Nu am fost niciodată molestată sexual când eram copil, dar pe de altă parte am fost expus la pornografie de la o vârstă fragedă. Nu am fost niciodată părăsit fizic, dar eram un sportiv jalnic. Experiențele tale poate că au fost mai bune sau mai rele decât ale mele, în acele privințe. Dat fiind toate aceste variabile și alte sute, cine poate spune când ar trebui tu sau eu să ajungem într-un punct dat? Numai Dumnezeu cunoaște inima.

Răbdarea implică speranță. Să fii răbdător înseamnă să fii răbdător pentru ceva. Nu înseamnă să te lași pradă păcatului sau imaturității. Nu suntem răbdători când renunțăm. Suntem răbdători când recunoaștem că într-o zi vom fi curați și drepecți, că într-o zi ne vom simți pe deplin confortabil în masculinitatea sau feminitatea noastră.

Răbdarea manifestată cum trebuie va fi concentrată pe Dumnezeu. Multele noastre eșecuri vor fi dovada că nu putem ajunge acolo prin noi înșine, cu puterea noastră. Vom privi permanent la Dumnezeu, care formează în interior noul bărbat sau noua femeie. El este singurul care ne poate schimba. Mai degrabă Îl vom căuta pe Dumnezeu și vom avea încredere în El să ne schimbe, decât vom căuta totul prin noi înșine, fără El.

Condamnarea și rușinea se hrănesc din stima de sine scăzută și din sentimente de lipsă de valoare. Aceste sentimente ne închid în vechea noastră identitate și ne conduc la moduri păcătoase, de multe ori senzuale, de a face față unei situații. Răbdarea este antiteza condamnării și rușinii. Răbdarea ne eliberează ca să creștem.

Răbdarea este în mare măsură ca iertarea; este o virtute cu trei laturi. Acceptăm adevărul că Dumnezeu este răbdător cu noi și devenim răbdători cu noi înșine. Când devenim răbdători

cu noi înșine, găsim că am devenit mai răbdători cu alții. Fiecare fațetă a răbdării încurajează pe alții, iar răbdarea crește. Gândește-te bine la aceasta.

Să cunoaștem profunzimea răbdării lui Dumnezeu față de noi înseamnă să fim cufundați în harul Său. Dumnezeuul nostru minunat, desăvârșit, sfânt, vrea să mă iubească în toți anii de care am nevoie ca să devin ca Isus. Mulțumesc, Doamne.

[Alan Medinger, *God Is Patient, Be Patient with Yourself*. Copyright © 1997 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

FIȚI DESĂVÂRȘIȚI! CE ÎNSEAMNĂ ACEASTA?

ALAN MEDINGER

Împăcarea standardului de perfecțiune al lui Dumnezeu cu realitatea imperfecțiunii noastre este dificilă. Răspunsul este harul lui Dumnezeu, dar cum umblăm în harul Lui, fără a-l folosi ca o scuză pentru păcat?

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48) Aceste cuvinte ale Domnului nostru sunt spuse, așa cum ne așteptam, în predica de pe munte; la încheierea porțiunii în care Isus dă un set cu totul nou de legi, care ne spun că a privi pe cineva cu poftă este echivalentul adulterului, că mânia poate fi echivalentă cu crima și că trebuie să ne iubim dușmanii.

Chemarea pe care ne-o adresează Isus de a fi perfecți este singurul standard pe care îl putea stabili pentru noi și totuși, în același timp, este un standard imposibil de îndeplinit. Este singurul standard pe care Domnul nostru ni l-a putut oferi, ținând cont de posibilele alternative. Ar fi putut El spune: „Fiți dar 75% lipsiți de egoism, 90% caști, 98% cinstiți...”? Sau ce ziceți de: „Fiți iubitori și caritabili, atât cât vi se pare corect”? Nu, un Dumnezeu drept și iubitor nici nu poate accepta păcatul, nici nu ne poate permite – dată fiind starea noastră de păcat – să stabilim propriile noastre standarde. Dacă trebuie să fie o judecată și dacă există iertare pentru păcate, cu siguranță că

un Dumnezeu iubitor ne-ar arăta dinainte cu ce măsură vom fi judecați și pentru ce anume avem nevoie de iertare. Totuși, este cu adevărat un standard imposibil; unul pe care niciunul dintre noi nu îl va îndeplini în viața aceasta. Natura păcatului nostru, tendința noastră de a acționa egoist, sunt prea înrădăcinate. Oricât am încerca să eliminăm toate păcatele cărnii, am fi curând cuprinși de mândrie sau i-am judeca pe alții. Să încercăm să fim caritabili și să dăm tot ce avem și ne vom trezi preocupați de noi înșine și de cum cheltuim fiecare bănuț și fiecare oră.

Cum împăcăm acestea? Cum trăim, chemați la perfecțiune, dar știind că nu putem fi perfecți? Există un singur răspuns posibil – harul. Între ceea ce suntem și ceea ce suntem chemați să fim, se întinde curcubeul glorios al harului lui Dumnezeu. El este atât un acoperiș asupra noastră, cât și un pod către Tatăl – darul Lui neprețuit, dar fără plată. Îndurarea lui Dumnezeu, prin viața, moartea și învierea Fiului Său, a plătit pe deplin eșecul nostru de a corespunde. Isus a luat în locul nostru pedeapsa pe care o cere un Dumnezeu drept, iar prin identificarea cu El suntem eliberați de obligația de a suferi noi înșine pedeapsa.

Acesta este răspunsul final, dar pentru aceia dintre noi care se luptă zilnic cu păcatul, adică pentru noi toți, nu este un răspuns pe deplin satisfăcător. O întrebare care ne apare imediat în minte este: „Dar atunci cum să trăiesc astăzi?” Deși poate că nu mergem atât de departe încât să punem întrebarea retorică a lui Pavel: „Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?” (Romani 6:1), totuși înțelegem riscul de a folosi harul lui Dumnezeu ca pe o libertate de a păcătui. Știm că am profita de harul lui Dumnezeu, chiar până în punctul de a nesocoti ce Îl costă harul pe Dumnezeu, căzând astfel într-un păcat și mai adânc decât păcatul pentru care ne însușeam conștient acel har.

Este o problemă practică și reală, pentru aceia dintre noi care ne luptăm cu orice tip de păcat predominant, ca pofta sau masturbarea cronică. De câte ori putem să păcătuim și să ne pocăim? Răspunsul lui Dumnezeu este clar, de 70 de ori câte 7 sau de câte ori avem nevoie. Dar ce se întâmplă cu inimile noastre când începem să alunecăm într-un asemenea tipar, în

care adevărata remușcare pentru păcat pălește, iertarea devine rutină și ne trezim chiar gândindu-ne că vom fi iertați, înainte de a păcătui? Nu este această ultimă stare mai rea decât prima?

Un asemenea mod de gândire ne poate ușor conduce înapoi la legalism; acceptarea intelectuală a harului lui Dumnezeu, dar cu atâta teamă de a nu abuza de el, încât ne luptăm ca și cum el nu ar exista.

Am văzut oameni la amândouă extremele acestei dileme – libertinii creștini (ce minunat cuvânt vechi) care profită de harul lui Dumnezeu și legalisții, care se poartă ca și cum el nu ar fi disponibil. În final, și unii și ceilalți sunt robi; unii, robi ai patimilor lor, ceilalți, robi ai legii. Calea lui Dumnezeu nu este nici scuza de a păcătui, nici legalismul; este libertatea. El ne cheamă la ascultare și ne cheamă să știm că pentru El suntem acceptabili – și, prin urmare, ar trebui să fim și pentru noi înșine – chiar dacă nu suntem ascultători întotdeauna.

Cei mai mulți dintre noi se luptă undeva între cele două extreme, oscilând cu regularitate între ele. Cu siguranță mi-am făcut partea în ce privește oscilația, dar, de-a lungul anilor, când am ajuns să accept anumite principii, oscilația mea a devenit mai puțin gravă. Îngăduiți-mi să vi le împărtășesc.

Mai întâi, trebuie într-adevăr să recunoaștem că perfecțiunea nu este posibilă în această viață. În domeniul nostru de misiune, apreciez în special un citat din C. S. Lewis, care sună cam așa: „Castitatea perfectă este precum caritatea perfectă; este ceva ce puțini dintre noi vom experimenta în această viață.” Putem accepta repede că nu vom fi niciodată perfect caritabili – complet lipsiți de egoism în tot ce facem. De ce nu putem accepta faptul că cei mai mulți dintre noi nu vom fi niciodată perfect caști – liberi de a avea vreodată un gând impur? Oricât am încerca, păcatele sexuale sunt întotdeauna cumva mai puțin acceptabile. Nu ar trebui să fie așa.

Am sentimente amestecate cu privire la practica unora dintre grupurile noastre, care numără zilele de când s-au masturbat ultima dată. În general vorbind, sunt oameni devotați, care Îl iubesc cu adevărat pe Domnul și vor să trăiască

în ascultare de El, dar cumva, creșterea lor pare să nu treacă dincolo de abținere. O parte atât de mare din energia lor este controlată, încât rămâne puțin pentru o creștere mai profundă. Poate fi vorba de o concentrare excesivă asupra legii sau a simptomelor problemei. Cei care se concentrează asupra unei creșteri mai profunde, care văd masturbarea ca pe un simptom al problemei (deși unul păcătos), par să se bucure de o libertate mai mare, iar în final de o vindecare mai profundă.

Recunoașterea trebuie să aibă loc aici, ca în cazul oricărei dependențe reale. Am învățat din metoda celor 12 pași că unde este prezentă **dependența reală**, este necesară **abținerea absolută**. Dacă tu crezi că ai o dependență într-un anumit domeniu, citește literatură despre dependențe și vezi dacă starea ta îndeplinește criteriile.

Sunt convins că în cele mai multe situații nu așa stau lucrurile.

Recunoscând că întotdeauna păcătuim sexual într-o anumită măsură, nu înseamnă că negăm puterea lui Dumnezeu de schimbare a vieții sau procesul de sfințire. Pentru cei care duc o viață creștină, progresul va avea loc, iar în anumite domenii păcatul va înceta să fie o problemă. Dar anumite păcate rămân, iar pentru mulți, în special pentru bărbați, domeniul persistent al păcatului este cel sexual.

Al doilea principiu este că scopul nostru nu ar trebui să fie perfecțiunea, ci mulțumirea lui Dumnezeu. De cele mai multe ori când sunt conștient de păcat în viața mea, prima mea reacție este o profundă dezamăgire față de mine însumi. Credeam cu adevărat că am depășit aceasta. O persoană ca mine ar trebui să fie mai presus de aceasta. Ce aroganță! Și ce subtilă este această atitudine!

Trebuie să ne amintim regulat nouă înșine că păcătuim împotriva lui Dumnezeu, nu a noastră. Aproape întotdeauna folosesc Psalmul 51 în rugăciunile mele de pocăință. „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit” (v. 4). Pentru că gândesc mai clar în imagini, uneori îmi imaginez că Îl văd pe Isus atârând pe cruce, îngreunat literalmente de fiecare păcat pe

care l-am înfăptuit vreodată, iar eu mă duc la El și Îi mai pun unul pe umeri, spunând ușuratic: „Uite încă unul pentru Tine!” În mintea mea, cred că aceasta fac păcatele mele.

Dragostea este cel mai mare motivator pentru ascultare. Când te trezești că lupți, începe să iubești.

Al treilea principiu este că direcția noastră, nu poziția noastră este ceea ce contează. Nu mă aștept ca fiul meu să fie perfect, dar cu siguranță vreau să crească – spiritual, fizic, intelectual. Cred că Tatăl nostru ceresc simte la fel cu privire la noi.

Capcana aici, desigur, este să cădem în raționalizare sau amăgire, când tolerăm păcatul. Schimbarea este greu de recunoscut în noi înșine. Un jurnal poate fi de mare ajutor în această privință. Ne este de ajutor să aruncăm acea privire de ansamblu de care avem nevoie, pentru a măsura cu acuratețe creșterea.

În procesul de căutare mai degrabă a creșterii, decât a perfecțiunii, riscăm într-adevăr să cădem pradă amăgirii. Păcatul repetat, iertat în mod repetat, devine trivializat sau chiar acceptat ca „păcat anormal”. Dacă permitem vocii Duhului Sfânt să amuțească, am putea chiar ajunge să negăm că un comportament păcătos este păcătos. Ce situație îngrozitoare, pentru că dacă nu ne recunoaștem păcatul, înseamnă că nu primim harul minunat al lui Dumnezeu. O viață în Trupul lui Cristos, cu o dare de seamă reală, este cea mai bună protecție împotriva amăgirii.

Tensiunea dintre căutarea perfecțiunii și acceptarea faptului că nu putem fi perfecți ne cere să facem mereu corectări parțiale, dar este în ordine; îndurarea lui Dumnezeu este atât de mare, încât harul Său se extinde și la aceasta.

Standardul lui Dumnezeu este perfecțiunea. Viața noastră ca și creștini trebuie să fie una de libertate perfectă. Singurul mod de a împăca cele două este să ne ațintim privirile nu asupra perfecțiunii sau a căderilor noastre, ci asupra lui Isus Cristos.

[Alan Medinger, *Be Ye Perfect: What Does That Mean?*
Copyright © 1992 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus
și publicat cu permisiune.]

HOTĂRÂREA DE A ÎNFRUNTA DUREREA ALAN MEDINGER

Fără durere nu există câștig! Înțelepciunea redusă la un clișeu își pierde deseori puterea.

Dar pentru cel care învinge homosexualitatea este o înțelepciune pe care trebuie să o luăm foarte în serios. Cu excepția circumstanțelor speciale, în care Dumnezeu face cu adevărat o minune, aproape tot ce trebuie să se întâmple când învingem homosexualitatea va implica o anumită durere. Pocăința, iertarea altora și creșterea – care, împreună cu vindecarea Domnului sunt elemente ale învingerii homosexualității – toate implică o anumită măsură de durere. Lipsa dorinței de a înfrunta durerea este bariera care îi oprește pe mulți dintre cei care vor să învingă homosexualitatea, să experimenteze schimbarea pe care o doresc atât de mult.

Homosexualitatea a luat forma răspunsului nostru la durere – cel mai adesea durerea respingerii, abuzului sau stimei de sine scăzute. Tiparele comportamentului și gândirii care ne-au condus la homosexualitate, au fost tiparele autoprotecției față de acele dureri. După ce am simțit durerea de timpuriu în viață, am luat hotărârea să nu mai îngăduim niciodată să ne aflăm într-o poziție în care experiențele dureroase s-ar putea repeta. Este posibil ca răspunsurile noastre să se fi datorat faptului că experiențele noastre au fost într-adevăr îngrozitoare sau ele reflectă faptul că, pentru un motiv sau altul, avem o personalitate foarte înclinată să evite durerea. Oricum ar fi, fără o anumită dorință de a înfrunta durerea, vindecarea nu va progresa foarte departe.

Care sunt durerile care par atât de amenințătoare pentru cei care înving homosexualitatea, încât evitarea lor le domină viața? Eu văd șapte, foarte comune:

Umilirea – Dacă încerc să fac ceea ce fac alți bărbați (alte femei), voi da greș și voi fi umilit, iar aceasta va fi de nesuportat. Rănile fizice sau emoționale – Dacă intru într-o poziție în care nu dețin controlul, cineva mă va răni (abuza), iar aceasta va fi devastator.

Respingerea – Nu mă voi apropia de nimeni, astfel nu voi putea fi respins. Nu pot suporta respingerea.

Privirea la întunericul dinăuntru – Nu este vorba aici despre o discuție cu noi înșine, ci mai degrabă despre o teamă interioară de a permite Duhului Sfânt să Se ocupe de noi, în anumite domenii de păcat profund, precum mândria sau mânia.

O viață singuratică, tristă – Singura plăcere pe care o am se găsește în fanteziile mele. Ele nu sunt mare lucru, dar cum aş putea trăi fără ele?

Mediocritatea – Dacă nu excelez nu am valoare și nu suport să mă simt lipsit de valoare. O viață castă sau singuratică – dacă nu voi primi o anumită formă de intimitate, pur și simplu mă voi ofili emoțional.

Să fii gata să înfrunți dureri ca acestea înseamnă să nu le negi. Respingerea, umilirea, singurătatea și restul se întâmplă – frecvent – și sunt dureroase. Dar avem două alegeri; ori riscăm durerea și ne împăcăm cu viața, ori rămânem cu vechile metode de a-i face față. Să renunțăm la vechile metode de a-i face față înseamnă să părăsim drogul care ne-a stăpânit dintotdeauna. Negarea, izolarea, controlul, pofta, toate ne îngăduie să evităm durerea, dar în cele din urmă se transformă din protectori în temniceri. Modul nostru de a ne proteja a devenit o robie.

Cum înfruntăm durerea, când metodele noastre de a o evita au devenit atât de înrădăcinate? Văd o singură soluție. Trebuie să vrem să înfruntăm durerea și să-L lăsăm pe Isus să ne mângâie. Nu pare să fie o veste foarte bună, nu-i așa? Dar nu cunosc o altă cale.

La început, aceasta cere să acceptăm adevărul că putem îndura durerea, chiar dacă se întâmplă ce este mai rău. Nu ne va omorî. Nu vom fi distruși sau devastați. Va fi neplăcut, dar putem îndura.

Apoi, trebuie să fim cinstiți și să calculăm rațional costul. Evitarea durerii nu este o opțiune. Mai degrabă, trebuie să ne întrebăm: „Merită să îndur durerea, ca să devin cu adevărat liber?” Nu avem promisiunea că Domnul va îndepărta durerea. La urma urmei, chiar ***El a fost făcut desăvârșit prin suferință*** (Evrei 2:10 și 5:8). Avem promisiunea că Isus va fi cu noi în suferință, dar nimeni nu știe cu adevărat ce înseamnă aceasta până ce nu trece prin durere cu El.

Trebuie, de asemenea, să vedem că înfruntarea durerii face parte din viețile noastre de creștini ascultători. Domnul urăște felul în care suntem proprii noștri protectori. Urăște să ne vadă întemnițați în izolare și teamă. Ascultarea înseamnă să vrem să devenim bărbatul sau femeia care ne-a creat El să fim, și nu vom deveni acea persoană până ce nu vom vrea să trecem prin durere. Dar fiți siguri, crucea este semnul nostru că Isus va trece prin durere cu noi. „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5:3-5). Există o veste bună în aceasta. Experimentarea dragostei și puterii lui Isus în durerea și suferința noastră va fi o bucurie mai mare chiar și decât vindecarea de care vom avea parte.

[Alan Medinger, *Deciding to Face the Pain*. Copyright © 1995 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

INIMA MULȚUMITOARE: UN ANTIDOT PENTRU POFTĂ

ALAN MEDINGER

Te-ai întrebat vreodată de ce luptele tale cu pofta par să vină ciclic? Dintr-un anumit motiv, se pare că te lupti mai tare cu pofta un anumit număr de zile sau săptămâni, iar apoi, fără un motiv aparent, lupta scade în intensitate. Treci printr-o perioadă

relativ ușoară, dar apoi, aproape inevitabil, ispitele puternice se întorc, iar luptele încep iar.

Când duceam o viață de homosexual – înainte de a fi creștin – îmi puneam întrebări cu privire la aceasta. Îmi amintesc chiar că mă gândeam că poate are de-a face cu fazele lunii. Uneori părea să fie ceva regulat. Știam că fenomenul nu îmi era specific numai mie, pentru că îi auzisem pe alții vorbind despre el și citisem despre el – chiar și despre sugestia cu fazele lunii.

La femei, astfel de sentimente ale dorinței sexuale se corelează cu ciclul lunar. Există o anumită dovadă în această privință, deși probabil că nu este un răspuns complet. Dar la bărbați? Nu avem nimic care să corespundă unui ciclu menstrual. Cel mai apropiat lucru de el ar fi acumularea spermei, care creează o dorință fizică de eliberare. Dar dacă ar fi așa, atunci masturbarea ne-ar elibera, iar presiunea ar dispărea. De fapt, pare să se întâmple tocmai opusul. Cedează masturbării astăzi și este mult mai probabil ca mâine să te masturbezi mai mult, nu mai puțin. De fapt, pentru mulți bărbați, perioadele de luptă intensă continuă zile întregi, chiar săptămâni. „Eliberarea” nu schimbă ciclul.

Deci, cu ce putem corela acele cicluri? Ce se întâmplă în interiorul (sau în exteriorul) nostru și ne face să trecem prin perioade de luptă intensă cu pofta? Iar dacă aflăm ce, putem face ceva ca luptele să fie mai puțin intense sau să apară mai rar?

Probabil că nu există un singur răspuns la aceste întrebări, dar examinând luptele mele cu pofta, am ajuns la o corelație, care cred că se poate aplica pe cale largă. Foarte pe scurt, lupta mea cu pofta pare să se intensifice când am o inimă nemulțumitoare. Bineînțeles, este nevoie de o explicație.

Îngăduiți-mi să încep cu un comentariu despre natura de bază a poftei. Pofta nu este același lucru cu dorința sexuală. Toți suntem în stare să simțim oricând dorință sexuală. Pofta apare când decidem să luăm dorința sexuală și să o folosim în fantezii, în amintiri sau în imagini specifice. Cred că aproape întotdeauna, chiar în clipa în care avem un gând sexual, ni se oferă posibilitatea de a alege fie să întreținem gândul, fie să îl

respingem. Este punctul critic în ceea ce privește pofta. O dată vom spune: „Voi urma această plăcere, poate numai puțin.” Desigur, „numai puțin” înseamnă în realitate că ne înșelăm singuri. Odată ce invităm pofta înăuntru, ea devine un musafir de care scăpăm foarte greu. Alteori spunem: „Nu, nu voi face aceasta”, iar dorința pleacă, fără vreo luptă reală. Faptul că putem răspunde în moduri total opuse arată că în cele două situații, în interiorul nostru se întâmplă ceva diferit.

Ceea ce spun eu este că lupta noastră depinde în mare măsură de cum răspundem când apare prima dată ispita și că ceva din interiorul nostru ne îndreaptă către acel prim răspuns. Aici cred eu că are impact faptul de a avea sau nu o inimă mulțumitoare.

În misiune, ca și în propria mea viață, am văzut două atitudini care apar la cei care se luptă cu homosexualitatea, atitudini care preced cedarea în fața poftelor; două voci, dacă vreți. Una spune: „Merit ceva.” Cealaltă spune: „Nu ar trebui să trec prin asta.” Cele două voci se numesc **mândrie** și **autocompătimire**. Ele sunt antitezele unei inimi mulțumitoare. Atât mândria, cât și autocompătimirea, sunt răspunsuri obișnuite la stima de sine scăzută, o stare văzută de mulți ca fiind una dintre cele mai obișnuite cauze ale homosexualității – în special la bărbați.

Mândria înalță sinele. Mândria îmi spune că merit lucruri bune. Mândria îmi spune că am câștigat lucruri bune. Mândria îmi spune că eu sunt adevăratul judecător a ceea ce este bine pentru mine.

Plăcerea sexuală este un lucru bun. „Merit o oarecare plăcere sexuală. Cu ce am făcut recent, am câștigat-o. Într-adevăr, eu sunt cel care ar trebui să hotărască dacă să am sau nu acest lucru bun.” Astfel de raționalizări pot fi ceea ce provoacă ispita să vină atât de puternic, după ce am avut un succes semnificativ. În cazul meu, dacă am avut o conferință deosebit de bună sau dacă am terminat cu succes un proiect, o voce din interiorul meu îmi spune uneori că merit o răsplată.

Autocompătimirea este cealaltă latură a mândriei. Autocompătimirea îmi spune că sunt un biet om. Autocompătimirea îmi spune că lovitura pe care am primit-o de la viață nu este dreaptă. Autocompătimirea îmi spune că merit o oarecare mângâiere.

„Merit dreptul de a mă mângâia pe mine însumi, ținând cont de ceea ce trebuie să accept de la viață. Nu ar trebui să fiu nevoit să mă confrunt cu lupte sexuale și cu toate celelalte care apasă asupra mea. Dumnezeu, nu ar fi corect să-mi interzici o mică plăcere.” Acest mod de gândire este ceea ce ne face să vrem să ne retragem îndeosebi în poftă, când suntem supărați sau când am avut parte de respingere. Pe de altă parte, o inimă mulțumitoare știe că, de fapt, nu merităm nimic. Tot ce avem, inclusiv talentele noastre, sunt daruri de la Dumnezeu. Nu am nevoie să mă răsplătesc, pentru că Dumnezeu mi-a dat deja mult mai mult decât merit. Într-o inimă mulțumitoare nu este loc pentru mândrie.

O inimă mulțumitoare nu își va plânge de milă și nu va avea nevoie să se mângâie singură. Înfruntând necazurile sau perioadele dificile, este în stare să-și privească problemele în perspectivă. Dintr-o inimă mulțumitoare vine o viziune a vieții care recunoaște că nu suntem îndreptățiți să fim fără probleme. Autocompătimirea nici măcar nu intră în discuție.

Cei mai mulți dintre noi sunt destul de capabili să sară de la mândrie la autocompătimire, folosind tot felul de justificări pentru a se arunca în piscina poluată a poftei. Inima este înșelătoare, iar pentru a câștiga războiul împotriva poftelor, va trebui să găsim niște căi de a ne schimba inimile.

Încercarea de a ajunge la o inimă mulțumitoare este ceva mult mai profund decât căutarea unui antidot pentru poftă sau găsirea unui nou mod de a rezista ispitei. Ea cere o schimbare majoră în inima noastră, una care este atât de profundă, încât va schimba felul în care trăim. O asemenea schimbare este atât de profundă, încât va fi experimentată într-o viață dedicată zilnic căutării unei umblări mai apropiate cu Domnul.

Modurile în care ajungem să avem o inimă mai mulțumitoare sunt evidente, când ne gândim la ele. Iată numai trei, pe care le poate încerca oricine:

1. *Lasă ca rugăciunile de mulțumire să fie o parte centrală a momentelor tale de liniște!* Când sunt deprimat și iritabil, Îi mulțumesc uneori lui Dumnezeu pentru fiecare binecuvântare care îmi vine în minte: pentru fiecare parte a trupului meu, pentru fiecare dar pe care îl am, pentru fiecare relație, pentru fiecare posesie și, desigur, pentru cel mai prețios lucru dintre toate – viața, mântuirea, Isus Însuși. Cuvintele de mulțumire au puterea să ne schimbe.

2. *Extinde-ți mijlocirile pentru a include rugăciuni pentru unii dintre oamenii care au cea mai mare nevoie, de oriunde ar fi ei!* Tocmai am primit un mesaj prin e-mail, care transmitea o cerere de la un episcop din Ruanda, care ne cerea să ne rugăm pentru suferința îngrozitoare prin care trec oamenii din zona lui. Cum să nu ajungem la o perspectivă corectă asupra vieții, când ne rugăm pentru oameni ale căror suferințe sunt mult mai mari decât ale noastre?

3. *Încearcă să descoperi, în rugăciune, atitudinile tale de autocompătimire sau mândrie și pocăiește-te de ele!* Pentru mine, descoperirea păcatelor mele ascunse și faptul că m-am pocăit de ele, probabil că a contribuit mai mult la schimbarea persoanei care sunt, decât orice altceva ce am făcut.

Duhul Sfânt va coopera cu tine. Dumnezeu vrea să ai o inimă mulțumitoare, pentru că vrea ca fiecare dintre fiii și fiicele Sale să aibă o viață biruitoare. Iar El ne-a descoperit că jertfa noastră de mulțumire Îi place. [„Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalmul 50:23) N. trad.]

O inimă nemulțumitoare ne îndreaptă către noi înșine, iar acolo se află dificultățile noastre. O inimă mulțumitoare ne conectează cu Dumnezeu, sursa noastră pentru toate lucrurile care sunt bune.

[Alan Medinger, *Grateful Heart: An Antidote to Lust*. Copyright © 1997 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

LUPTĂ-TE LUPTA CEA BUNĂ, INDIFERENT DE PREȚ! ALAN MEDINGER

Pentru mulți bărbați și femei, lupta de a învinge homosexualitatea este lungă și dificilă. Ispitele de a renunța sau de a face compromisuri sunt mari. Cu toate acestea, motivele de a rămâne în luptă cântăresc mult mai mult decât motivele de a renunța.

„Am petrecut ani de zile încercând să mă schimb. Am urmat programele voastre, am fost la consilieri. Am încercat totul, dar nu s-a schimbat nimic. De fapt, încercarea de a mă abține și căderile m-au condus doar la depresie și la un comportament și mai viciat. A fost îngrozitor. Ce ar putea fi mai rău? Da, sunt creștin și da, vreau să fiu ascultător față de Dumnezeu, dar pentru mine nu este posibil. Dumnezeu îmi știe slăbiciunile, înțelege și iartă. Am decis să încerc să găsesc un bărbat și să intru într-o relație cu adevărat fidelă. Știu că nu este tocmai ce îmi cere Dumnezeu, dar pentru mine este lucrul cel mai apropiat de idealul Său. El va înțelege. Îi slujim Dumnezeului harului, care ne cunoaște slăbiciunile.”

De-a lungul anilor am auzit aceste cuvinte de mai multe ori, din partea unor creștini care au decis să renunțe la lupta cu homosexualitatea și să se stabilească în lucrul cel mai apropiat pe care simțeau că îl puteau face pentru a corespunde cât de cât standardului lui Dumnezeu – o relație homosexuală permanentă, fidelă. Nu ne adresăm aici persoanei care justifică total viața homosexuală, ci mai degrabă celui care admite că Dumnezeu a spus că un comportament homosexual este păcătos, dar care susține că pentru el abținerea nu este o posibilitate și, prin urmare, ca și creștin, trebuie să facă alegerea care pare să fie cea mai bună alternativă pentru el, din care niciuna nu este ideală.

Această abordare a câștigat în ultimii ani un sprijin teologic considerabil. Teologul catolic Pr. Charles E. Curran, care a predat la *Universitatea Catolică* din Washington până ce Vaticanul i-a luat dreptul de a predă, credea că biserica lui ar trebui să urmeze această cale. Am citit și am auzit aceeași poziție susținută de multe ori și de liderii principalelor biserici protestante.

Pare să fie atât de rezonabil! Toți suntem păcătoși și, dată fiind natura noastră, poate că este cea mai bună viață posibilă pentru unii oameni. O relație bazată pe dedicare poate păzi o persoană de un păcat și mai grav. Slujim unui Dumnezeu iubitor. Vrea El să ducem o viață lipsită de speranța de a avea parte de dragoste intimă, o viață de nesfârșită frustrare? Faptul că o persoană nu s-a schimbat nu înseamnă că nimeni nu se schimbă. Când vorbim despre vindecarea fizică, știm că uneori Dumnezeu vindecă, iar uneori nu. De ce ar fi diferit cu homosexualitatea? Faptul că te-a vindecat pe tine nu înseamnă că mă va vindeca pe mine.

Trebuie să admit că, fiind martorul luptelor prin care trec unii bărbați și femei în încercarea de a învinge homosexualitatea și, văzând cât de mult durează uneori lupta, o parte din mine striga, spunând: „Haide, găsește o persoană și stabilește-te la casa ta și fă cel mai bun lucru de care ești în stare.” Într-un anumit sens, pare să fie abordarea iubitoare.

Știu totuși, ca și creștin și ca unul care cunoaște natura homosexualității din experiența personală și din misiune, că ar fi un sfat îngrozitor. Referindu-ne la aceasta ca la un „compromis”, haideți să privim atât la consecințele luării unei asemenea decizii, cât și la consecințele faptului de a îndemna pe cineva să ia o astfel de decizie.

Mai întâi, există un pericol spiritual serios într-un asemenea compromis. În decizia respectivă este implicată premisa că sunt atât de bun cât pot. Aceasta poate să fie cea mai rea piedică în calea pocăinței. A spune că sunt atât de bun cât pot, înseamnă să dau o sentință pe care niciunul dintre noi nu o poate da. Cred că de aceea ne-a spus Isus: „Fiți dar desăvârșiți, după cum și

Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48), chiar dacă știa că natura noastră păcătoasă însemna că niciunul dintre noi nu va ajunge la o astfel de desăvârșire în viața aceasta. A ne stabili un standard diferit de cel al lui Dumnezeu ar fi aroganță dusă la extrem. Ar însemna să ne fim propriul Dumnezeu. Nu, noi trebuie să căutăm desăvârșirea și să ne bazăm pe harul Lui minunat atunci când eșuăm.

Un asemenea compromis este orientat mai degrabă spre scop, decât spre mijloc. Un lucru care ne deosebește pe noi, creștinii, de cea mai mare parte a lumii, este că *trebuie să ne concentrăm asupra felului în care ne trăim viețile în ascultare de Domnul, nu asupra rezultatelor finale*; ele depind de Dumnezeu. Dacă vom fi vindecați, dacă vom trăi vieți împlinite sexual și emoțional, sunt „rezultate” care depind de Dumnezeu. Astăzi sunt chemat să trăiesc fiecare zi pe rând, așa cum mi-a cerut Dumnezeul meu iubitor.

Apoi este problema inimii; ea este cu adevărat „nespus de înșelătoare și de deznădăduit de rea” (Ieremia 17:9). Dacă un astfel de compromis este avansat ca o alternativă acceptabilă pentru un creștin, când renunță cineva și când face compromisul? După șase luni la *New Directions*? După cinci săptămâni sau cinci ani de luptă intensă? Știind propria mea inimă înșelătoare, vă asigur că aș fi făcut compromisul mai degrabă mai devreme, decât mai târziu. Care este atunci diferența între un compromis rațional și păcatul justificat de noi înșine?

Din punct de vedere practic, câți dintre cei care au găsit o vindecare minunată și o viață heterosexuale binecuvântată, nu ar fi găsit-o niciodată dacă ar fi urmat opțiunea compromisului, când calea părea prea dificilă? De fapt, de multe ori, când lupta este cea mai intensă, iar viitorul pare cel mai întunecat, sunt rostite cuvintele celei mai profunde predări: „Dumnezeule, indiferent ce se va întâmpla – voia Ta să se facă, nu a mea” și se deschid în sfârșit ușile către schimbarea reală.

Compromisurile noastre pot avea implicații sociale serioase. Am fost creați ca să fim ființe sociale și trebuie să luăm în

considerare efectul deciziilor noastre asupra altora. „Personal sunt împotriva avortului, dar nu mă voi ridica împotriva dreptului unei femei de a face avort”, și așa avem un milion și jumătate de avorturi pe an în țara aceasta [SUA, n. trad.]. „Divorțul nu este niciodată bun, dar uneori este cea mai bună cale”, și astfel jumătate dintre căsătoriile din țara noastră se desfac, lăsând milioane și milioane de copii fără un părinte și, prea adesea, trăind în sărăcie.

Istoria ne arată că în chestiunile morale, compromisul, chiar când este motivat de compasiune și rațiune – poate cel mai adesea când este motivat de standardele noastre de compasiune și rațiune – are consecințe îngrozitoare. Să declari că homosexualitatea nu este planul lui Dumnezeu, dar este singurul răspuns rezonabil și plin de compasiune pentru unii, înseamnă să spui: castitatea sau o căsătorie heterosexuală fidelă nu sunt cu adevărat singurele opțiuni pentru noi. O asemenea abordare de tip compromis va face mulți tineri, care s-ar fi putut împotrivi cu succes vieții homosexuale, să o accepte.

Oferirea unui sfat care ar înlocui standardele lui Dumnezeu cu ale noastre, în numele compasiunii, ar fi ca și cum am declara că Dumnezeu nu are compasiune, că standardele Lui sunt arbitrar. Istoria ar trebui să ne arate că standardele lui Dumnezeu nu sunt niciodată arbitrar; ele sunt întru totul în acord cu dragostea Lui pentru noi. Dumnezeu spune „nu”, pentru că ne iubește. Vedem că alternativa la calea lui Dumnezeu nu este libertatea, ci sărăcia, boala și moartea.

În sfârșit, mai este problema că acest compromis despre care discutăm aici, în cele mai multe cazuri, pur și simplu nu funcționează. Cei mai mulți bărbați homosexuali caută în cele din urmă o relație permanentă, fidelă. Dar știm din experiență și din numeroase statistici, că pe astfel de relații nu te poți bizui.

Compromisul chiar nu poate fi justificat pe motive spirituale, morale sau practice. Isus a spus: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu” (Ioan 14:23). Nu a sugerat nicăieri să facem doar cum putem mai bine și să facem compromis cu păcatul. Noi, creștinii, suntem chemați la o

ascultare plină de iubire față de Dumnezeu, nu la satisfacția personală.

Biserica este chemată să susțină Cuvântul lui Dumnezeu. În multe feluri, este chemată la un rol parental, fiind asemenea lui Dumnezeu, care este atât Cel care poartă de grijă, cât și Cel care dă legea. Când Biserica este lipsită de echilibru în rolurile sale masculin și feminin, fie va ajunge la compromis, fie la legalism. Trăim într-o perioadă când pericolul mai mare pare să fie compromisul.

Biserica este chemată să îl iubească pe păcătos și să fie un agent al harului pentru aceia dintre noi care cad; nu este niciodată chemată să facă un compromis cu păcatul.

Calea pe care am ales-o este una dificilă – calea cea îngustă, pe care puțini o aleg. Dar este calea care duce la viață. Eu, unul, prefer să lupt lupta cea bună și să cad, decât să fac un compromis. Pentru că dacă voi cădea, știu că am un apărător de partea mea. Dacă accept compromisul, cine știe unde mă voi opri?

[Alan Medinger, *Fight the Good Fight, No Matter What*. Copyright © 1992 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

MAREA MINCIUNĂ: NICIO DOVADĂ A SCHIMBĂRII BOGDAN MATECIUC

În vara anului 2009, unele publicații din România preluau o știre difuzată pe canalele internaționale, legată de posibilitatea trecerii unei persoane de la homosexualitate la heterosexualitate. Se afirma, printre altele, că *Asociația Americană de Psihiatrie* a comunicat oficial că „nu există nicio dovadă științifică publicată care să susțină eficacitatea «terapii reparative» ca tratament pentru schimbarea orientării sexuale a cuiva”.

Este una dintre cele mai mari minciuni, repetată la nesfârșit de unele asociații din domeniul sănătății mintale, în încercarea de a nega realitatea că unii homosexuali se pot schimba. Am compilat materialul de mai jos pentru a arăta, în contradicție cu

ce spun unele asociații înregimentate politic, ce afirmă studiile științifice publicate la zi.

Asociația Americană de Psihiatrie (APA) nu este singura care repetă acest refren.

Asociația Americană de Psihologie pretinde că „la zi, nu există cercetări științifice adecvate care să arate că terapia menită să schimbe orientarea sexuală (numită uneori terapie reparativă sau de conversie) ar fi sigură sau eficientă”.

Asociația Americană pentru Consiliere afirmă: „Nu am găsit *nicio dovadă științifică* publicată în reviste de psihologie verificate care să arate că terapia de conversie este eficientă în schimbarea orientării sexuale a cuiva, de la atracții față de persoanele de același sex la atracții către sexul opus” și pretinde că „*nu există suport empiric în acest sens*” (cu privire la terapia reparativă/de conversie).

Asociația Națională a Asistenților Sociali: „Nu există date care să demonstreze că terapiile reparative sau de conversie sunt eficiente și, de fapt, ele pot fi dăunătoare” (Davison, 1991; Haldeman, 1994).

În plus, *U.S. Surgeon General* (autoritatea medicală supremă din SUA) declara în 2001 că „nu există *nicio dovadă științifică valabilă* că orientarea sexuală se poate schimba” (Haldeman, 1994; APA, 2000).

Iată un consens impresionant. Dar este o minciună. De unde știm?

Sigur, unele declarații se ascund în spatele unor formulări subtile gen „dovezi științifice *valabile*” sau „cercetări științifice *adecvate*”, singurele dovezi valabile care ar întruni criteriile lor fiind rapoartele care afirmă că eforturile de schimbare sunt întotdeauna ineficiente.

De ce ar minți toate aceste asociații? Avem de-a face cu o teorie a conspirației sau, dintr-o altă perspectivă, cu o obsesie a teoriei conspirației? Pentru a înțelege de ce acest consens este corect politic printre principalele asociații de specialitate din Statele Unite, ar trebui să înțelegem mai întâi cum se pune problema în contextul social din acea țară, unde sensibilitățile

sociale față de minoritățile de tot felul sunt exacerbate, iar toleranța și acceptarea fără discernământ sunt ridicate la rang de virtute.

Cu toate acestea, există multe dovezi ale acestei mari minciuni.

Adevărul incorect politic: peste 23 de studii publicate

Voi prezenta mai jos 23 de studii empirice și studii de caz publicate în ultimii 40 de ani. Laolaltă, ele arată că 1202 persoane cu orientare homosexuală dintre cele 3036 din cele 23 de studii (39,59%) au înregistrat un anumit grad de schimbare către heterosexualitate.

Jones & Yarhouse, Book: Ex-Gays? A Longitudinal Study, InterVarsity Press, 2007. Au înregistrat o anumită schimbare heterosexuală: 33 din 73.

Shidlo & Schroeder, Professional Psychology: Research and Practice, 2002. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 14 din 202.

Nicolosi, Byrd & Potts, Psychological Reports, 1997. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 573 din 882.

Berger, American Journal of Psychotherapy, 1994. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 1 din 1.

MacIntosh, Journal of the American Psychoanalytic Association, 1994. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 276 din 1215.

Gohryn & Sevlie, Journal of Clinical Psychiatry, 1993. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 1 din 1.

Schechter, International Forum of Psychoanalysis, 1992. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 1 din 1.

Van den Aardweg, Book: On the Origins and Treatment of Homosexuality, 1986. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 37 din 101.

Schwartz & Masters, American Journal of Psychiatry, 1984. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 35 din 54.

Pattison & Pattison, American Journal of Psychiatry, 1980. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 11 din 11.

Birk, Book: Homosexual Behavior: A Modern Reappraisal, 1980. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 18 din 29.

Masters & Johnson, Book: Homosexuality in Perspective, 1979. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 29 din 67.

Socaridies, Book: Homosexuality, 1978. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 20 din 45.

Callahan, Book: Counseling Methods, 1976. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 1 din 1.

Freeman & Meyer, Behavior Therapy, 1975. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 9 din 11.

Canton-Dutari, Archives of Sexual Behavior, 1974. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 44 din 54.

Birk, Journal of Sex and Marital Therapy, 1974. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 14 din 66.

Liss & Weiner, American Journal of Psychotherapy, 1973. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 1 din 1.

Barlow & Agras, Journal of Applied Behavior Analysis, 1973. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 2 din 2.

Pittman & DeYoung, International Journal of Group Psychotherapy, 1971. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 3 din 6.

Truax & Tournay, Diseases of the Nervous System, 1971. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 20 din 30.

Hatterer, Book: Changing Homosexuality in the Male, 1970. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 49 din 143.

McConaghy, British Journal of Psychiatry, 1970. Au înregistrat cel puțin o anumită schimbare heterosexuală: 10 din 40.

Referințele mele pentru aceste studii sunt:

1) *Homosexuality: The Use of Scientific Research in the Church's Moral Debate*, de psihologii Dr. Stanton L. Jones și Dr. Mark A. Yarhouse. InterVarsity Press, 2000.

2) *New Direction Ministries of Canada: Homosexuality and the Possibility of Change Project*.

3) *www.narth.com*.

4) *Ex-Gays? A Longitudinal Study of Religiously Mediated Change in Sexual Orientation*, de Dr. Stanton L. Jones și Dr. Mark A. Yarhouse. InterVarsity Press, 2007. Vezi *www.narth.com*.

5) *Changing Sexual Orientation: A Consumers' Report*, <http://psycnet.apa.org/psycinfo/2002-01066-003>.

Nu sunt aceste 23 de studii și studii de caz publicate în ultimii 40 de ani suficiente pentru a demonstra minciuna asociațiilor înregimentate politic?

Dacă nu, iată și alte aspecte:

Studiul lui Shidlo și Schroeder a descoperit, în mod accidental, 14 cazuri de tranziție de succes către heterosexualitate (din 202 subiecți) în ciuda faptului că acești doi psihologi homosexuali își propuseseră să arate că terapiile de conversie sexuală sunt periculoase!

Pentru a recruta subiecți pentru studiu, au publicat anunțuri în reviste pentru homosexuali, cu titlul *Ajutați-ne să demonstrăm răul produs de terapiile homofobe*. Titlul inițial al studiului era *Terapiile homofobe: O dovadă a răului*. Pentru mai multe detalii, vezi www.drthrockmorton.com/article.asp?id=201.

Mai mult:

Dr. Robert L. Spitzer de la *Universitatea Columbia* a intervievat 200 de subiecți care fuseseră predominant sau exclusiv homosexuali și care afirmău că au înregistrat o schimbare a orientării sexuale. Pe baza răspunsurilor lor la 114 întrebări cu răspuns fix, el a concluzionat că 60% dobândiseră „o bună funcționare heterosexuală” (ceea ce presupunea gânduri homosexuale lipsă sau rare) și 19% obținuseră o schimbare „completă” (fără gânduri, fantezii sau

dorințe homosexuale constante). Studiul a fost publicat în *Archives of Sexual Behavior*, octombrie 2003. Vezi www.narth.com.

Dr. Warren Throckmorton a analizat 11 studii și a publicat un articol intitulat *Constatări empirice și clinice inițiale privind procesul de schimbare pentru foștii homosexuali*. În articol, Throckmorton declară: „Analiza mea asupra literaturii contrazice politica principalelor asociații din domeniul sănătății mintale, în sensul că sugerează că orientarea sexuală, despre care se credea cândva că este o trăsătură sexuală fixă, este de fapt flexibilă la mulți oameni și se poate schimba ca urmare a terapiei pentru unii, a consilierii religioase pentru alții și spontan, pentru alte persoane.” Publicat în numărul din iunie 2002 al *Professional Psychology: Research and Practice*.

Asociația Națională pentru Cercetarea și Terapia Homosexualității a discutat cu 206 terapeuți și consilieri care au lucrat cu persoane care doreau să-și schimbe orientarea homosexuală. Laolaltă, acești 206 specialiști lucraseră cu un total de cel puțin 9702 clienți homosexuali care doreau o reorientare sexuală.

Peste 40% dintre terapeuți au declarat că majoritatea (61% sau mai mult) clienților lor adoptaseră fie „o orientare predominant heterosexuală (nu doar comportament)” sau „înregistraseră o scădere semnificativă a gândurilor, sentimentelor și comportamentelor homosexuale nedorite” sau ambele. Cu o medie de 47 de clienți per terapeut, aceasta reprezintă peste 2350 de clienți care au înregistrat o importantă conversie homosexualitate-heterosexualitate, potrivit terapeuților care au lucrat cu ei. Publicat în revista de specialitate *Psychological Reports* din aprilie 1997. Vezi www.narth.com.

Singura concluzie rezonabilă este aceea că există substanțiale dovezi empirice că unii homosexuali au avut parte cel puțin de o anumită schimbare a orientării sexuale.

Orice ar spune unii, fie ei chiar asociații oficiale de specialitate, ideea că nu există dovezi empirice ale schimbării este o mare minciună.

[Copyright © 2009 Bogdan Mateciuc. Acest articol a apărut inițial pe www.homosexualitate.ro (*Speranță și Vindecare pentru Homosexuali*). Publicat cu permisiune.]

MONITORIZAREA

Dacă te lupți cu homosexualitatea, pe lângă consiliere este nevoie să găsești câțiva bărbați creștini dedicați, care să te monitorizeze și cu care să te întâlnești pentru a da socoteală, răspunzând concret la întrebările pe care ți le vor pune cu privire la gânduri homosexuale, fantezii homosexuale, masturbare, pornografie și tentativa de a contacta homosexuali. În afara întâlnirilor voastre regulate, când simți o nevoie puternică de a te masturba, de a viziona pornografie sau de a contacta homosexuali, trebuie să îi suni, să le dai un SMS sau să le trimiți un e-mail, anunțându-i cu ce te confrunți și cerându-le să se roage pentru tine, urmând ca la prima întâlnire să te întrebe dacă te-ai păstrat curat.

Întrebări prin care dai socoteală

Dumnezeu lucrează prin Trupul lui Cristos ca să aducă vindecare și restaurare. Îngăduie-le partenerilor tăi care te monitorizează să te privească în ochi și să-ți pună întrebări specifice, directe:

1. Te-ai simțit [inserează ceea ce te provoacă emoțional] de la ultima noastră întâlnire? Dacă da, cum ți-ai controlat sentimentele?

2. Te-ai [inserează obiceiul tău (obiceiurile tale) emoțional(e) negativ(e), prin care răspunzi la ceea ce te provoacă] de la ultima noastră întâlnire?

3. Ai întreținut gânduri senzuale de la ultima noastră întâlnire?

4. Te-ai masturbat sau ai început să te masturbezi de la ultima noastră întâlnire?

5. Te-ai uitat la cineva cu senzualitate de la ultima noastră întâlnire?

6. Ai intrat pe site-uri discutabile, ai privit videoclipuri inacceptabile sau ai folosit pornografie de la ultima noastră întâlnire?

7. Te-ai angajat în comportament inacceptabil, inclusiv aluzii sexuale sau întâlniri sexuale cu oricine altcineva în afară de soția ta, de la ultima noastră întâlnire?

8. Ai avut zilnic momentele tale de liniște cu Domnul de la ultima noastră întâlnire?

9. Ce te învață Dumnezeu?

10. Te-ai rugat cu soția și copiii tăi regulat de la ultima noastră întâlnire?

11. I-ai spus unui alt partener care te monitorizează ceva ce eviți să-mi spui mic/să ne spui nouă?

12. Ai făcut vreuna dintre cele de mai sus înainte de ultima noastră întâlnire și încă nu mi-ai mărturisit?

13. Ai mințit la vreuna dintre întrebările de mai sus sau ai ascuns informații, pentru a evita să spui întreg adevărul?

Modifică aceste întrebări, pentru a se adresa specific nevoilor tale.

Decide în inima ta că vei răspunde sincer la aceste întrebări!

[Copyright © 2013 www.contracurentului.com. Fragmentul *Întrebări prin care dai socoteală* este extras din articolul *Creating Your Personal Action Plan* de Dan Hitz. Copyright © Reconciliation Ministries 2007. Tradus și publicat cu permisiune. Dan Hitz este Director la *Reconciliation Ministries*, o misiune creștină care oferă suport în lupta cu homosexualitatea. Poate fi contactat la *Reconciliation Ministries*, 11174 West 13 Mile Road, Warren, Michigan 48093, USA, site: www.recmin.org, e-mail: DHitz@recmin.org.]

NU SUNT CONTABIL

ALAN MEDINGER

Cu zece ani în urmă am părăsit lumea afacerilor pentru a deveni Director cu normă întreagă la *Regeneration*. Fusesem contabil. Absolvisem contabilitatea la colegiu, luasem examenul

CPA cu câțiva ani mai târziu. Am lucrat ca și contabil pentru o companie patru ani; apoi pentru o a doua, douăzeci și doi de ani. Deși am reușit în managementul financiar, devenind revizor, apoi trezorier, iar în final vicepreședinte financiar, întotdeauna am fost implicat într-o anumită măsură în contabilitate, iar în inima mea eram contabil.

Cei mai mulți dintre prietenii mei erau contabili. În cele mai multe zile, luam prânzul cu alți contabili. Viața socială a soției mele și a mea implica alți contabili și soțiile lor (mai târziu femei contabil și soții lor – dar nu mai era chiar la fel). Mergeam la cine și dansuri pentru contabili. Mergeam în excursii sponsorizate de asociația contabililor.

Făceam parte dintr-un club republican pentru contabili, jucam în liga de volei a contabililor și eram colecționar de monede, așa că m-am alăturat clubului de colecționari de monede al contabililor.

Pentru o vreme, ca tânăr contabil, am aparținut grupului de presiune politică *Liga de Apărare a Contabililor*. Grupul fusese format pentru a combate prejudecățile și stereotipurile care au ca țintă contabilii. Eram zugrăviți constant ca tipi palizi, slabi, sfioși, micuți, în genul Uriah Heep, vârați undeva în camera din spate a unui birou, acoperindu-ne chipurile cu o șapcă verde, pentru a ne proteja de singurul bec care lumina birourile noastre acoperite de hârtii.

Protestam ori de câte ori filmele sau mass-media ne zugrăveau în acest fel. Declaram că suntem ca oricine altcineva și făceam publicitate unor atleți robuști care studiaseră contabilitatea sau unor oameni de afaceri duri care se ridicaseră de la contabilitate la conducerea unor corporații mari.

Era poziția noastră publică. Eram ca oricine altcineva. Dar, ca să fiu perfect sincer, nu eram pe deplin convinși. Știam că de fapt ne simțeam mai confortabil unul în jurul celuilalt. Eram cumva diferiți. Când nu era nimeni în afară de noi la o întâlnire, uneori ne puneam toți șepcile verzi, ne relaxam și ne simțeam grozav, ca în vremurile de demult.

Dar, cu zece ani în urmă, când am intrat în misiune cu normă întreagă, am părăsit toate acelea. Am renunțat la vechea identitate. Nu a fost ușor – în special când am simțit că trebuia să ard șapca cea veche. Mi-am păstrat unii dintre vechii prieteni, dar am demisionat din asociația contabililor, din clubul de colecționari de monede al contabililor și din toate celelalte. I-a șocat – chiar i-a mâniat – pe prietenii mei contabili. Au simțit că le întorceam spatele. Cu vehemență, au încercat să mă întorcă de la ceea ce făceam. „Este nenatural”, au afirmat ei. „Negi cine ești cu adevărat. Nu va merge niciodată. Poți reprimă contabilitatea pentru un timp, dar vei fi nenorocit – sau te vei întoarce.”

A fost dificil. Cum schimbi percepția pe care o ai despre tine însuși? Dacă nu eram contabil, cine eram? Uneori simțeam că nu aveam identitate. Încă mă simțeam atât de diferit de cei care nu erau contabili. Dar treptat a avut loc schimbarea. Când am ajuns să fiu înconjurat de oameni care nu erau contabili, care mă iubeau și mă acceptau așa cum eram, și când Dumnezeu a continuat să-mi amintească faptul că contabilitatea era ceea ce făceam, nu cine eram, treptat am început să mă schimb.

S-a întâmplat cu zece ani în urmă și sincer, nu mă mai definesc pe mine însumi ca și contabil. Era ce făceam; nu cine eram. Desigur, din când în când simt dorința puternică să mă reped la niște cărți de contabilitate și tot mai cred că pot completa un formular de impozite folosind cele mai bune dintre ele. Dar nu aceasta sunt eu.

Cine sunt eu? Sunt soț, tată, bunic, frate, prieten. Sunt un credincios născut din nou, umplut de Duhul Sfânt, în Isus Cristos. Sunt episcopalian, un membru al Trupului lui Cristos. Sunt un fiu al Regelui. Sunt unul dintre cei răscumparați de Domnul. Sunt american. Sunt Alan Medinger și sunt o creație a lui Dumnezeu și sunt unic în toată lumea. Acesta sunt eu. Dumnezeu mi-a arătat că sunt mult mai mult decât credeam că sunt.

[Alan Medinger, *I Am Not an Accountant*. Copyright © 1994 Alan Medinger. Tradus și publicat cu permisiune.]

O ABORDARE REALISTĂ A ATRACȚIILOR

ALAN MEDINGER

Mi-a luat douăzeci și doi de ani, dar în sfârșit am fost în stare să găsesc o definiție a homosexualității, care cred că este atât succintă, cât și de necontestat. Iat-o:

Homosexualitatea este starea în care atracțiile sexuale și/sau romantice ale unei persoane sunt în principal sau exclusiv mai degrabă față de persoanele de același sex, decât față de persoanele de sex opus.

Definițiile simple sunt adesea cel mai greu de găsit și așa au stat lucrurile și aici. Când ne gândim la homosexualitate, ne gândim la confuzia identității de gen, la dependență emoțională, la dependență sexuală și așa mai departe. Dar aceste lucruri nu înseamnă homosexualitate. Ele sunt prezente la oameni care nu sunt homosexuali și nu sunt prezente la toți cei atrași de persoane de același sex. Ele sunt probleme comune multora dintre cei atrași de același sex, dar nu înseamnă homosexualitate.

La **atracții** se referă homosexualitatea și ele sunt problema. Astfel că putem spune, cu o anumită acuratețe, că dacă îți schimbi atracțiile, problema homosexuală dispare. Atracțiile sunt problema fundamentală.

Acesta va fi un articol „fundamental”, 101% despre homosexualitate, ca să spun așa. Vom examina în profunzime homosexualitatea uitându-ne la atracții și, făcând aceasta, sper să ofer sfaturi valoroase, despre cum să te confrunți cu atracțiile în moduri care încurajează libertatea pe care o dorești.

Un adevăr absolut fundamental despre atracții este că nu e păcat să fii atras și trebuie să recunoaștem constant acest adevăr. Atracția, în ea însăși, nu este păcat, chiar când este pervertită sau îndreptată înspre un scop păcătos. De-a lungul anilor am văzut atât de mulți oameni luptându-se să accepte acest adevăr în inimile lor! Un exemplu ilustrează perfect acest lucru. Într-o seară de vară, Harry a plecat de la o ședință de consiliere pentru a mânca ceva înainte de începerea unei

întâlniri *Regeneration*. Era extrem de încântat când a părăsit biroul consilierului, simțind că în rugăciunea cu consilierul lui făcuse un mare progres. Apoi, chiar în fața biroului consilierului, a zărit un bărbat făcând jogging – un bărbat extrem de musculos, fără cămașă, doar în pantaloni scurți de jogging. Sentimente de dorință au năvălit în Harry, iar el a trecut de la exaltare, la disperare. Faptul că s-a uitat la acel bărbat a ruinat totul.

Când a ajuns la întâlnire, a împărtășit cele întâmplate grupului de suport. I-am spus lui Harry că atracția lui față de acel bărbat nu anula nicidecum ceea ce Domnul făcuse în ședința de consiliere, că era nerezonabil să aștepte ca atracțiile să dispară instantaneu și că, deoarece nu transformase atracțiile în poftă și fantezie, așa cum ar fi făcut în mod normal, experimentase o victorie. Cuvintele noastre au fost de ajutor, dar tot nu au îndepărtat în întregime dezamăgirea pe care o simțea față de sine.

OK, dacă atracțiile nu sunt păcat, de ce suntem atât de preocupați de ele? Există trei motive foarte bune pentru a fi preocupați de atracții. Mai întâi, atracțiile pot duce la păcat. Iacov scrie: „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea” (Iacov 1:14-15). Mulți dintre noi știm, după ani de zile de experiență dură, că aventurile noastre cu păcatul au început cu atracții față de o anumită persoană sau față de o anumită imagine.

În al doilea rând, atracțiile scot la iveală un dor plin de durere. Nu vorbesc aici numai despre dorințele sexuale, ci mai degrabă despre dorințele profunde de atingere, susținere și intimitate, care strigă pentru a fi împlinite. Când aceste doruri sunt înrădăcinate în lipsuri majore din copilărie, ele îi provoacă o durere semnificativă individului când se află în prezența unui anumit tip de persoană. În plus, creștinul care încearcă să îl asculte pe Dumnezeu fără să aline durerea prin poftă sau relații greșite, prelungește de fapt durerea.

În al treilea rând, atracțiile te împiedică să trăiești viața pe care tu și Dumnezeu vreți să o trăiești. Acest lucru este evident în cazul homosexualității. Să fii căsătorit și să ai copii este parte a planului lui Dumnezeu pentru cei mai mulți dintre noi, iar mulți dintre cei care au învins homosexualitatea vor acestea pentru ei înșiși. Dar faptul de a te simți constant atras sexual și/sau romantic de persoane de același sex blochează procesul. Cu fiecare atracție față de cineva de același sex, simți că viața ta nu duce nicăieri. Dacă atracțiile față de cei de același sex s-ar diminua, ai fi capabil să te îndrepti mai ușor înspre dezvoltarea atracțiilor față de sexul opus și să te împaci cu viața ta.

În general, nu putem face nimic, în mod direct, pentru ca atracțiile să dispară. Este un adevăr dur, pe care trebuie să îl înfruntăm. Atracțiile există pur și simplu, iar hotărârea noastră de a le schimba sau chiar de a I le oferi lui Dumnezeu, are de obicei puțin efect. Ne simțim lipsiți de putere în privința lor, iar aceasta duce la sentimente de deznădejde și chiar de disperare. Poate că atunci când eram adolescenți, credeam că vom depăși atracțiile. Dar nu mai credem astfel. Anii au dovedit cât de tenace sunt ele, iar cu trecerea anilor, ele par să facă tot mai mult parte din noi.

Puterea și aparenta lor permanență se datorează faptului că ne stăpânesc în trei domenii ale ființei noastre. Atracțiile s-au format în trupurile, sufletele și duhurile noastre.

1. Trupurile noastre. Suntem produse ale obiceiului. Ani și ani de activitate, ca răspuns la stimuli, și-au croit cel mai probabil drum în sistemul nostru de răspuns automat. Vezi cum un anumit gen de persoană și anumite răspunsuri – care duc la dorința sexuală – încep să aibă loc automat.

2. Sufletele noastre (inimile, emoțiile și structura noastră psihologică). [Sufletul (Gr. = psyche) cuprinde emoțiile, intelectul și voința noastră. N. trad.] În sufletele noastre sunt spații mari, goale, care tânjesc să fie umplute. Când apare un anumit gen de persoană, o voce interioară începe imediat să strige: „Poate că în sfârșit este persoana care va umple acel spațiu gol, îngrozitor, dinăuntrul meu.”

3. Duhurile noastre. Păcatul are puterea lui; nu numai păcatele poftei și imoralității sexuale, ci și păcatele idolatriei (de exemplu, „Ea poate fi totul pentru mine.”), invidiei (de exemplu, „Vreau să posed masculinitatea acelei persoane.”) și răzvrătire (de exemplu, „Știi ce spune Dumnezeu, dar trebuie să împlinesc această nevoie.”). În mod frecvent, forțele demonice joacă, de asemenea, un rol în viața persoanei care se angajează în relații sexuale păcătoase.

OK, atracțiile sunt îngrozitor de puternice, sunt adânc înrădăcinate în noi, iar în mod direct nu putem face nimic cu privire la ele. Atunci ce putem face?

Primul lucru pe care vreau să îl sugerez este să le acceptăm. Nu vreau să spun să le acceptăm ca acceptabile; vreau să spun să le acceptăm ca realitate. Nu le poți alunga. Probabil că și dacă te rogi nu vor dispărea. Vindecarea nu începe când scapi de atracții. Mai degrabă, faptul că ești atras este locul de plecare pentru călătoria înspre vindecare. Nu te neliști. Să nu-ți pară rău pentru tine. Atracția față de lucrurile greșite definește ispita, iar ispita este factorul central al vieții creștine. „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească” (1 Corinteni 10:13).

Deci, acceptă realitatea atracțiilor tale și apoi începe procesul *indirect* care va duce la schimbarea lor. Aceasta se poate face prin înfruntarea aceluiași trei factori care fac atracțiile atât de puternice:

1. *Renunță la obicei!* Problema ta nu este că găsești atrăgători toți bărbații, toate femeile sau anumite genuri de bărbați sau femei. Dacă reflectă cu adevărat opera Creatorului, atunci ar fi o prostie, chiar o greșală, să nu recunoști frumusețea lor reală. Problema nu este că recunoști frumusețea persoanei; problema este ce vrei să faci cu acea persoană – ce se declanșează în tine – când vezi frumusețea sa. După ani de răspuns repetat la frumusețe cu relații sexuale, ai determinat în creierul tău tipare de răspuns la stimuli precum: văd un bărbat musculos → doresc ca el să mă protejeze → facem sex; sau întâlnesc o femeie sigură pe sine → doresc ca ea să aibă grijă de mine → facem sex.

Ruperea acestor legături înlătură obiceiul, ceea ce se face cel mai bine prin substituție. Nu nega frumusețea persoanei, ci obișnuiește-te să răspunzi cu altceva. De obicei, pentru creștini, va fi ceva centrat pe Dumnezeu. Când vezi un bărbat sau o femeie atrăgătoare, începe să Îl lauzi pe Dumnezeu, repetă iar și iar anumite versete din Scriptură sau roagă-te în tăcere pentru persoana respectivă. O altă formă de substituție ar fi să lași persoana atrăgătoare să fie un semn pentru tine, ca să te uiți imediat în jur după cineva de sex opus sau pur și simplu după cineva care nu este genul tău și să începi să cauți frumusețea în acea persoană. Ea poate fi întotdeauna găsită.

Scăparea de orice poftă poate că ar însemna prea mult chiar acum, dar pentru cei mai mulți, înlăturarea obiceiului este posibilă.

2. *Identifică nevoile reale din spatele atracției și caută să le îndeplinești în mod legitim!* De câte ori am auzit un bărbat, chiar și pe cel mai promiscuu bărbat, spunând: „Nu căutam sex; doar pe cineva care să mă țină în brațe.” Află de ce ai o asemenea dorință puternică de a fi ținut în brațe sau de a fi susținut sau de a obține valoare sau siguranță de la altcineva. Caută vindecarea răni și găsește modalități de a împlini nevoia, care să fie mai degrabă constructive decât distructive. Este unul dintre scopurile principale ale misiunilor noastre, deci este un subiect prea vast pentru a intra în detaliu aici, dar îngăduie-mi să fac o sugestie practică, pentru o aplicare imediată. Înțelege tu însuși că un contact sexual cu o altă persoană nu îți va împlini nevoia și dezvoltă apoi obiceiul de a-ți aminti aceasta când întâlnești o persoană care este atrăgătoare pentru tine din punct de vedere sexual. „Mi-ar plăcea să fiu în brațele acelei femei. M-aș simți atât de bine, dar știu că ea nu poate umple acel loc care mă doare, din interiorul meu. Numai Dumnezeu poate.”

3. *Caută păcatele ascunse și pocăiește-te de ele!* Sunt convins că cele mai puternice mijloace de a aduce o schimbare profundă în noi înșine sunt pocăința și convertirea. Așa moare omul cel vechi și poate trăi omul cel nou. În spatele oricărei atracții sexuale nenaturale se află un păcat sau păcate care nu sunt

sexuale în ele însele. Am scris aceasta de multe ori. Păcatele care le sunt comune celor care se luptă cu homosexualitatea sunt idolatria (închinarea la creatură mai mult decât la Creator), invidia (dorința de a poseda acea persoană sau o parte din ea), lipsa de recunoștință (lipsa de mulțumire față de Dumnezeu pentru ce ți-a dat), neîncrederea în Dumnezeu (crezând că trebuie să-ți îndeplinești propriile nevoi) și lista ar putea continua.

Pentru unii, modul de a descoperi păcatul ascuns presupune consiliere creștină. Pentru fiecare, implică trăirea vieții creștine normale de rugăciune, citirea Scripturii, închinare, slujire și părtășie creștină.

La începutul acestui articol am scris că dacă îți schimbi atracțiile, problema va dispărea. Ceea ce sper este că acum vezi că schimbarea despre care vorbesc este schimbarea care rupe legătura dintre vederea unei persoane atrăgătoare și apariția sentimentelor sexuale.

Scopul tău nu este să încetezi să-i găsești pe bărbați atrăgători sau pe femei atrăgătoare. Că o persoană este atrăgătoare fizic poate fi un adevăr obiectiv. Că o persoană poate fi un prieten minunat poate, de asemenea, să fie adevărat. Dar scopul tău nu mai este să transformi sentimentele de atracție în dorință sexuală sau romantică.

Ceea ce am sugerat ajută la împlinirea acestui lucru. Poți căuta în mod conștient să rupi „obiceiul de legătură”. Amintindu-ți constant că sexul nu va împlini cele mai profunde nevoi ale tale și găsind căi legitime de împlinire a nevoilor, desexualizezi nevoile. În sfârșit, prin viața creștină normală vei îndepărta obstacolele păcatului și zdrobirii, care îți blochează calea către relații sănătoase și naturale, cu bărbați și femei.

Fiindcă am petrecut mai mult de jumătate din viață alimentând atracțiile față de persoanele de același sex, poate că nu voi fi niciodată în stare să mă uit la bărbați în felul în care o fac cei mai mulți bărbați. Poate că voi avea mereu o apreciere exagerată a frumuseții și forței masculine. Dar atracția nu se mai transformă în dorință sau în sentimente sexuale. Aceasta a fost

o parte importantă a vindecării mele. Poate fi la fel și pentru tine.

[Alan Medinger, *A Realistic Approach to Attractions*. Copyright © 2002 Alan Medinger. Tradus și publicat cu permisiune.]

PARTE A CEVA MAI MARE

ALAN MEDINGER

„De când îmi amintesc, m-am simțit diferit.” Mulți, dacă nu cei mai mulți dintre cei care simt atracții față de persoane de același sex, au spus-o de nenumărate ori. Cei care vor să-și justifice homosexualitatea folosesc afirmația ca să dovedească faptul că s-au născut homosexuali. Totuși, cei care caută schimbarea o folosesc ca să argumenteze că ceva a mers greșit, chiar înainte ca atracțiile sexuale să înceapă să se dezvolte.

În orice caz, pentru aceia dinte noi care s-au confruntat cu atracții față de persoane de același sex, afirmația de mai sus este probabil una dintre cele mai exacte interpretări pe care le putem da începutului vieții noastre. Toți avem tendința să proiectăm sentimentele prezente în copilăria din trecut, pentru a ne ajuta să înțelegem viața noastră de astăzi, dar sunt convins că pentru cei mai mulți dintre noi, atracțiile față de cei de același sex s-au dezvoltat de timpuriu în viață, sentimentul puternic de a fi diferit era într-adevăr prezent și a reprezentat o forță puternică în dezvoltarea noastră.

Cum are impact asupra dezvoltării faptul că te simți diferit

Copiii, în mod natural, încearcă să învețe cine sunt comparându-se cu cei din jurul lor, și anume cu cei de aceeași vârstă. Dacă un copil se simte diferit, de obicei interpretează diferența ca pe un semn al inferiorității. Comportamentele și atitudinile majorității stabilesc standardul, iar dacă un copil percepe că nu se ridică la înălțimea standardului, este probabil să creadă că este inferior. Din cauză că astfel de sentimente de inferioritate sunt dureroase, un copil este în stare să se retragă din lumea celor de aceeași vârstă, ca să minimalizeze

sentimentele de durere. În consecință, se instalează o anumită izolare, iar copilul nu mai are parte de implicarea socială cu cei de aceeași vârstă, care modelează creșterea. Aceia dintre noi, care caută să învingă atracțiile față de persoane de același sex, am descoperit că despărțirea de alții, când eram copii, a împiedicat, în cele din urmă, abilitatea noastră de a dezvolta și a menține relații sănătoase ca adulți – genul de relații de care avem nevoie pentru a învinge homosexualitatea. Îngăduiți-mi să explic de ce.

Nu este neobișnuit ca un copil izolat să devină introspectiv și tot mai conștient de sine. În mod ironic, conștiința de sine duce la mai multă izolare. Tindem să considerăm conștiința de sine ca fiind o stare nefericită, dar neutră moral. Cu toate acestea, conștiința de sine se poate ușor transforma în egocentrism, egocentrismul în preocupare de sine, iar preocuparea de sine în narcisism. Nu are rost să mai spun că oamenii (cel puțin oamenii sănătoși), în general, nu vor să fie în preajma unor oameni preocupați de sine sau narcisiști, cel puțin nu pentru mult timp. Cine vrea să fie cu cineva care vede lumea și pe ceilalți, numai în contextul în care au impact asupra lui? Mulți oameni se bucură de prieteni care sunt „diferiți”, dar puțini vor o persoană preocupată de sine, ca prieten apropiat.

Din izolare, mai apare încă o trăsătură care împiedică o persoană să aibă relații sănătoase, dătătoare de viață. Oamenii izolați tind să fie mai degrabă observatori ai lumii din jurul lor, decât participanți la ea și astfel, să devină cu ușurință critici, cinici sau judecători. Din locul lor superior deasupra mulțimii, emit judecăți asupra gloatei obișnuite, a celor care își duc viața făcând ce li se pare firesc. Dacă nu sunt destul de inteligenți ca să-și ascundă atitudinea, vor îndepărta și mai mult oamenii de ei.

Izolați, preocupați de sine și având un spirit critic – am zugrăvit o imagine destul de neatrăgătoare a persoanei cu atracții față de cei de același sex, nu-i așa? Desigur, nu fiecare persoană cu atracții față de cei de același sex manifestă toate aceste trăsături și, cu siguranță, ele nu sunt proprietatea

exclusivă a celor cu atracții față de persoane de același sex. De fapt, narcisismul pare să fie un blestem major printre bărbați, în starea lor căzută. Dar, în misiunea mea, am văzut aceste caracteristici prezente în trecutul a sute de bărbați și femei. Le-am văzut în oamenii din grupurile noastre, în ședințele de consiliere – și le-am văzut în oglinda mea. Aș fi putut fi băiatul din poster, pentru tipul de persoană pe care am descris-o mai sus. Totuși, cred că înving aceste trăsături și cu siguranță i-am văzut pe alții învingându-le.

Odată ce ne-am hotărât că vrem să învingem homosexualitatea, probabil că vom descoperi că aceste tipare de gândire, de sentiment și comportament prezintă un obstacol uriaș pentru noi, în urmărirea plinătății pe care o căutăm. Mulți specialiști susțin că narcisismul, cel puțin în forma sa clinică, este incurabil. Aceia dintre noi care suferă de el, în orice măsură, văd legătura absurdă și lipsită de sens în care ne pune. „Trebuie să încerc să fiu mai puțin conștient de mine însumi.” Folosim introspecția pentru a încerca să ne eliberăm de introspecție.

Dar există speranță. Putem scăpa de sentimentele de inferioritate, de preocupare de sine și de un spirit critic. Dificultatea noastră în a menține relații sănătoase ne-a oprit creșterea, dar ne putem schimba și putem relua procesul creșterii.

Antidotul: să devenim parte a ceva mai mare

Ceea ce trebuie să se întâmple a început probabil în cei mai mulți dintre voi. În mare parte are de-a face cu a ajunge să te vezi ca parte a ceva mai mare decât ești tu însuși. Aici funcționează principiul înlocuirii. Înlocuim imaginea noastră ca agent autonom, independent, cu o imagine a noastră ca parte a ceva mai mare.

Aceasta mi s-a întâmplat prima dată cu câțiva ani în urmă. Mulți ani am făcut parte din bisericile carismatice, ceea ce înseamnă că mă aflu deseori în mijlocul credincioșilor a căror închinare este foarte fizică. Pe lângă închinarea la Dumnezeu cu mintea și limba noastră, adesea ne ridicăm mâinile, ne legănăm

sau batem din palme. Unii chiar dansează. Ai crede că timpul de închinare sau de laudă ar trebui, întotdeauna, să fie timpul în care ne concentrăm cel mai mult asupra lui Dumnezeu. Nu și pentru mine. Invariabil, când încercam să-L laud pe Domnul, începeam să mă întreb: „Să ridic mâinile acum? Să le ridic complet sau doar pe jumătate? Cum cânt? Cânt fals? Faptul că mă gândesc la mine acum nu este bine; ar trebui să mă concentrez asupra lui Isus.” Eu, eu, eu, până la dezgust.

Apoi, într-o zi, prin harul lui Dumnezeu, am descoperit o cale de a lupta eficient cu preocuparea de sine în închinare. Dintr-odată, am început să mă văd doar ca pe unul din cei o sută și cincizeci sau cam așa ceva de oameni care Îl laudau pe Domnul. Am adoptat perspectiva Lui și am privit în jos, ca din cer, și am văzut un grup de oameni laudându-L pe Dumnezeu și închinându-se Lui. Eram parte a grupului, dar nu ieșeam în evidență în niciun fel. Închinarea la Dumnezeu era un lucru minunat și nu aveam nicio dorință să îndrept atenția asupra mea.

Am continuat să folosesc aceasta în închinare și în alte situații în care vechea mea conștiință de sine începea să apară. Funcționează în orice fel de circumstanță. Renunțăm la noi înșine văzându-ne ca parte a ceva mai mare decât noi înșine. Dar a ne imagina așa cum tocmai am descris este doar o parte a felului în care putem deveni liberi de noi înșine și mai concentrați asupra lui Dumnezeu și a altor oameni. Îngăduiți-mi să vă împărtășesc modurile în care este încurajat acest proces.

1. *Faptul că ești născut din nou* – Un mod în care oamenii obișnuiesc să descrie convertirea este să deseneze două seturi a câte trei inele concentrice. Înainte de a-L accepta pe Isus ca Domn și Mântuitor, locuim în inelul central, alții se află imediat în jurul nostru, iar Dumnezeu în inelul cel mai îndepărtat de centru. Suntem în centrul universului nostru, chiar și în relația cu Dumnezeu.

Apoi, la convertire, Dumnezeu ocupă locul central, alții sunt în al doilea inel, iar noi ocupăm poziția cea mai îndepărtată de centru. Deci, dacă ești un credincios născut din nou, ai ieșit deja

din locul central. Te poți trezi trebuind să lupți regulat ca să nu te așezi iar în centru, dar să învățăm să-L lăsăm pe Domnul să fie Domnul, face parte din viața creștină. Dar spiritual, ai renunțat la locul acela. Nu uita asta!

2. Renunță la individualism! – Aceasta nu înseamnă să renunți la unicitatea ta. Unicitatea ta e dată de Dumnezeu. El te-a făcut să fii diferit de orice altă persoană care a trăit vreodată. Dar individualismul este spiritul epocii noastre și este distructiv, din punct de vedere social și psihologic. El cere „drepturile mele, spațiul meu”. La o convocare recentă a bisericii, episcopul meu a vorbit despre trei faze prin care trecem, de la creștere la maturitate. Când suntem bebeluși sau copilași suntem dependenți; ca adolescenți suntem independenți, iar ca adulți suntem interdependenți. În lumina adevărului că homosexualitatea este o formă de dezvoltare oprită, nu este surprinzător că mulți dintre cei atrași de persoane de același sex sunt blocați în stadiul de adolescent. Renunță la el!

3. Renunță la dreptul pe care îl ai asupra ta! – Această expresie minunată este folosită de mai multe ori de Oswald Chambers, în cartea lui devoțională *Supremul meu, pentru culmile Lui*. Este o tranzacție spirituală între tine și Dumnezeu. Este o întoarcere și o reafirmare a ceea ce s-a întâmplat cu tine la convertire.

4. Amintește-ți că ești parte a unui trup! – Scriptura are o astfel de lecție profundă pentru noi în 1 Corinteni 12:12-31. *Da, ești diferit!* Dar diferit nu înseamnă inferior. În acest pasaj, Pavel spune cum fiecare mădular al Trupului lui Cristos aduce diferite contribuții la întreg și că aceasta nu-i dă o valoare mai mare decât a altuia. Același principiu se poate aplica în fiecare aspect al vieții noastre – în familie, slujbă, vecinătate, în orice comunitate de oameni cu care suntem conectați. La serviciu unii sunt contabili, unii vânzători, unii funcționari, unii vicepreședinți, unii muncitori, dar toți au valoare și toți pot aduce o contribuție vitală la întreg. Fiindcă trăim într-o lume ierarhizată, unii vor primi recompense materiale mai mari sau

vor avea un prestigiu mai mare pentru contribuția lor, dar ca și credincioși, știm că fiecare parte a trupului este importantă și că fiecare are valoare.

5. *Începe să te vezi pe tine însuși ca parte a întregului!*

– Am ilustrat aceasta văzându-mă pe mine în închinare. Dar în orice domeniu – în familie, biserică, comunitate – poți folosi ochii imaginației ca să vezi imaginea cea mare, cu tine ca fiind doar o parte a ei. Este un exercițiu realist. El ne conduce de la perspectiva distorsionată pe care o avem despre noi înșine ca centru al universului, la a ne vedea, mai precis și realist, ca fiind doar o parte a ceva mai mare ca noi înșine. Exersează aceasta, oricând interacționezi cu alți oameni. Fă-o până ce devine perspectiva ta naturală!

6. *Urmărește un scop sau o cauză care poate deveni o pasiune!* – Aceasta te va uni cu alți oameni și îți va da oportunitatea de a te concentra asupra unui scop, mai mult decât asupra ta însuși. Devii una cu cei cu care ai același scop. În anii de început ai *Exodus*, mulți dintre noi, cei narcisiști, am fost ajutați să ne autodepășim, urmărind cu pasiune scopul nostru comun de a vedea înființarea unor misiuni pentru ajutarea celor care vor să învingă homosexualitatea.

Homosexualitatea este o problemă relațională. Creștem în relații. Nu putem crește până ce nu scăpăm din lumea sinelui. Faptul de a ne vedea ca parte a unei imagini mai mari ne va aduce la realitate și ne va elibera, ca să trăim în lumea bărbaților și femeilor, lumea din care ne-am retras cu ani în urmă, lumea unde începe procesul de vindecare.

Ești parte a planului mai mare al lui Dumnezeu pentru toate lucrurile. Acceptă aceasta.

[Alan Medinger, *A Part of Something Greater*. Copyright © Alan Medinger. Tradus și publicat cu permisiune.]

POFTA: MAREA EVADARE

ALAN MEDINGER

Pofta are o asemenea putere asupra noastră pentru că ne oferă ceea ce căutăm; are capacitatea de a ne micșora durerea (pe termen scurt). Înțelegerea acestui lucru ne poate ajuta să ne împotrivim ei. De ce este lupta împotriva poftei sexuale atât de dificilă pentru unii oameni?

Răspunsul este simplu: Pentru că de fiecare dată satisfacerea poftei funcționează. Ne oferă ceea ce căutăm – alinarea imediată a durerii sau disconfortului.

Este disponibilă mai repede decât orice altă sursă pe care o avem, pentru a ne alina durerea. Nu trebuie să mergem la magazinul de băuturi sau chiar la cabinetul medical, pentru a o obține. Nu trebuie să găsim o persoană sau să cheltuim bani pentru ea. Tot ce avem nevoie este chiar în mintea noastră. Iar pentru unii dintre noi, mintea este ca o bibliotecă sau, și mai bine, ca un magazin de casete video, care este deschis douăzeci și patru de ore pe zi și nu implică costuri de închiriere.

Pofta acționează mai repede ca orice calmant de pe piață. Are capacitatea de a elibera instantaneu de orice durere conștientă. Te simți singur? Sau slab sau inadecvat? Obosit, dar nu poți dormi? Nu poți suporta cine ești? Acceptă puțină poftă și aceste sentimente vor dispărea imediat.

Bineînțeles, știm că alinarea este doar temporară. Știm că ea nu rezolvă nimic pe termen lung și, de fapt, deseori înrăutățește lucrurile. Ne vom simți și mai rău cu privire la noi înșine mâine. Este un pas înapoi, când încercăm să mergem înainte. Știm că, într-un fel, după ce i-am cedat, Dumnezeu va părea puțin mai îndepărtat.

Dar vrem alinare imediată și, cumva, în aceasta, ca în multe alte laturi ale vieții noastre, imediatul exercită o putere atât de disproporționată asupra noastră. Suntem atât de înclinați să dăm un bine mai mare pe termen lung, pentru un beneficiu mai mic pe termen scurt, încât uneori trebuie să ne întrebăm dacă suntem sau nu creaturi raționale.

Vreau să aruncăm o privire la acest aspect al poftei – calitatea ei de a alina durerea – deoarece cred că odată ce înțelegem dinamica felului în care folosim pofta în acest fel, putem face pași care vor diminua puterea ei asupra noastră.

Nu vorbesc despre scăparea completă de pofta sexuală. Victoria pe termen lung asupra poftei va veni când vom înainta în relația noastră cu Domnul, astfel încât, consecvent, dorința noastră pentru El va nesocoti orice altă dorință. În această privință, învingerea poftei este autocontrol, una dintre roadele Duhului și, așa cum știm, cele mai multe roade ale Duhului cresc foarte încet, în timp ce ne maturizăm în relația cu Domnul.

Aceasta nu va fi o discuție pe larg despre împotrivirea la ispită, deși dacă ceea ce se spune aici poate fi respectat în momentul ispitei, victoria asupra ispitei va fi mult mai probabilă.

Când vorbesc despre poftă aici, vorbesc despre pofta sexuală. Putem pofți multe lucruri, dar în articolul de față, ne vom concentra asupra poftei sexuale. Deși aceasta poate fi o problemă atât pentru bărbați, cât și pentru femei, ea tinde să fie mai mult o problemă a bărbaților, fiindcă bărbații au o capacitate mai mare decât femeile de a se bucura de plăcerea sexuală, separat de relație. Prin urmare, pofta sexuală folosită pentru alinarea durerii sau disconfortului, este mai probabil să ofere o răsplată imediată mai degrabă bărbaților, decât femeilor.

Dacă putem folosi pofta pentru a scăpa de durere, atunci rezultă că pofta va fi o luptă mai mare pentru cei care au nevoi neîmplinite profunde sau sunt răniți emoțional. Rănirea sau nevoile sunt sursele durerii pentru care căutăm alinare. Din cauză că, aproape universal, bărbații homosexuali au nevoi de bază neîmplinite și sunt răniți profund într-un anume fel, marea majoritate a bărbaților homosexuali – inclusiv cei care înving homosexualitatea – se vor lupta puternic cu pofta.

Același lucru se poate spune despre cei mai mulți bărbați care au probleme sexuale care le scapă de sub control. În misiunea noastră a fost interesant de observat cât de mulți din

programul nostru *Noi începuturi* (pentru bărbații cu probleme heterosexuale care le scapă de sub control) vin la grup, gândind că au parte, pur și simplu, de prea mult sex sau că îi stăpânește doar plăcerea fizică a sexului. În cele din urmă, aproape toți descoperă că dependența sexuală este modul în care s-au ocupat de o rănire profundă. Deseori, trecutul lor nu este prea diferit de al celor care se luptă cu homosexualitatea.

Un individ este mai probabil să recurgă la poftă pentru alinarea durerii, dacă are un anumit tip de personalitate sau dacă și-a format anumite tipare de comportament din copilărie. Dacă este în general pasiv sau dacă și-a format tipare de comportament de a fugi, mai degrabă decât a lupta, pofta îi oferă un loc minunat pentru a fugi când se confruntă cu durerea sau conflictul. În general, oamenii cu personalități dependente sunt oameni cu tipare adânc înrădăcinate de a evita durerea, în loc de a o înfrunta. Din nou, aceasta îl face pe bărbatul homosexual un candidat posibil pentru lupte puternice cu pofta. Homosexualitatea masculină este, prin natura ei, o întoarcere înspre interior, o retragere din lumea competitivă, provocatoare, a bărbaților, într-o lume a fanteziei și alinării de sine.

Fiecare dintre noi este mai vulnerabil la poftă în unele momente. Avem declanșatori diferiți; dureri sau disconforturi diferite, pentru care am dezvoltat un tipar de a lăsa ca pofta să fie evadarea noastră. Pentru mine, mânia, un sentiment pe care poate nu vreau să-l recunosc sau cu care poate nu vreau să mă confrunt sau oboseala, pur și simplu un disconfort de care vreau să scap. (Desigur, oboseala diminuează capacitatea noastră de rezistență). Cei care sunt în programul *Alcoolicilor Anonimi* folosesc acronimul HALT [oprește-te, n. trad.] pentru hungry [înfometat, n. trad.], angry [supărat, n. trad.], lonely [singur, n. trad.] sau tired [obosit, n. trad.], sentimente despre care știu că îi fac vulnerabili la folosirea alcoolului. Pentru mulți dintre celibatarii noștri, sentimentele de singurătate duc la o mare dorință de evadare.

Dar cei mai puternici declanșatori tind să fie durerile legate de cauzele homosexualității sau dependenței. Respingerea (de

obicei din partea unui bărbat), dominarea (adesea din partea unei femei), orice declanșează sentimente de slăbiciune, neputință sau lipsă de valoare; ele duc la o intensitate a durerii emoționale care strigă după alinare. Mulți dintre noi, ani și ani de zile am găsit o alinare temporară a acestor sentimente dureroase intense, folosind drogul poftei.

Cunosc un bărbat care era șef de departament la o universitate mare și în fiecare an trebuia să alcătuiască bugetul departamentului său – ceva ce se simțea total inadecvat să facă. An după an trecea prin același ritual; amâna sarcina până în ultimul moment și apoi, în cele din urmă, se lupta să o îndeplinească, dar simțind că făcuse o treabă complet necorespunzătoare. Și an după an, de îndată ce bugetul era făcut, ceda poftei, ieșea în oraș și își găsea un prostituat tânăr. Stresul alcătuirii bugetului ne-a trezit tuturor sentimente de slăbiciune și insuficiență, iar pe el îl conducea la evadarea sexuală.

Dacă tu crezi că ești o persoană care folosește pofta ca să scape de durere, cum învingi acest tipar de comportament? Există moduri de a o face, atât pe termen lung, cât și pe termen scurt.

Totuși, mai întâi cred că este de ajutor să înțelegem dinamica felului în care pofta are o asemenea putere de a ne alina durerea. Este simplu. Omul este capabil să se concentreze asupra unui singur lucru odată, iar când avem gânduri prin care poftim, orice altceva este blocat; anxietatea, durerea emoțională, vina, regretele, disconfortul fizic, orice altceva. Alegem să ne concentrăm mai degrabă asupra fanteziei sexuale, decât asupra durerii care ne asediază. Conștient sau inconștient, știm că trebuie să alegem fie să îndurăm durerea un timp, fie să avem parte de o alinare imediată prin poftă.

Pe termen scurt – în momentul în care ne confruntăm cu o dorință puternică de a folosi pofta ca mijloc de scăpare – există numai două direcții legitime pe care le putem urma. Putem înfrunta durerea sau ne putem întoarce atenția spre altceva. În înfruntarea durerii, cel mai bun ajutor al nostru este Domnul. Îi

spunem despre durerea noastră. „Doamne, am făcut un lucru atât de stupid, de prostesc astăzi; mă simt atât de lipsit de valoare. Doamne, mă simt atât de groaznic. Știu că pot scăpa de aceste sentimente prin fantezie și masturbare, dar știu și că Tu poți avea grijă de ele într-un mod mai bun. Ajută-mă.” Domnul va răspunde la acest strigăt. A făcut-o de multe ori pentru mine. Dar haideți să fim sinceri; alinarea și mângâierea pe care le aduce Domnul de obicei nu sunt un anestezic atât de rapid ca pofta. În procesul apropierii de Domnul și în cele ce îți spune El vei îndura o anumită durere. Întrebarea este:

Vrei să înduri durerea?

Cealaltă direcție legitimă pe care o poți urma este să îți întorci atenția spre altceva. Poate fi orice tip de distragere a atenției care îți angajează mintea, dar pentru mine, din nou, este de obicei concentrarea asupra Domnului. În momentul luptei, mi-L imaginez pe Isus pe cruce, suferind și murind pentru păcatele mele și îmi amintesc că mă gândesc să mai adaug un păcat pe care să-l poarte El. Sau îmi pot imagina că Isus și cu mine stăm lângă un râu, vorbind unul cu celălalt. Mâna Lui este pe umărul meu. Dacă orice altceva dă greș, spun iar și iar Numele lui Isus. Principiul înlocuirii poate lucra minunat aici.

Isus ne-a făcut pe noi, poporul Lui, să fim Trupul Lui aici pe pământ, așa că ajutorul tău imediat poate veni de la un alt credincios; fie cineva cu care poți vorbi despre durerea ta, fie cineva a cărui companie sau conversație te îndepărtează de la concentrarea asupra durerii. De aceea îndemnăm membrii grupurilor noastre să cheme un alt membru al grupului, când trec printr-o ispită deosebit de puternică.

Soluția pe termen lung este, desigur, să te confrunți cu durerea și disconfortul. Dacă durerea sau disconfortul vin de la luptele normale ale vieții, atunci trebuie să existe o combinație de două lucruri.

Mai întâi, acceptă că o anume durere și un anume disconfort în viață sunt inevitabile. Fiecare, cu o anumită frecvență, avem sentimente de singurătate, slăbiciune, mânie, oboseală. Aceasta face parte din viață. Acceptarea pune aceste sentimente într-o

perspectivă corectă și ne pregătește să acceptăm un alt adevăr important; că peste puțin timp, sentimentele vor trece. Și aceasta va trece.

În al doilea rând, dacă durerea depinde de circumstanțe – ești singur pentru că nu ai prieteni sau pentru că tot dai greș la lucru, fiindcă nu ești făcut pentru slujba actuală – caută să schimbi circumstanțele. Este mai ușor de spus decât de făcut, nu-i așa? Dar ce altă cale există?

Dacă simți că durerea vine din problemele de bază, de genul celor care au contribuit probabil de la început la homosexualitatea sau dependența ta, evident, trebuie să ajungi la ele. Cu aceasta se ocupă misiunea noastră. Pentru aceasta sunt consilierii. De aceea poate că ne luptăm cu Domnul lună după lună, în perioadele noastre de liniște. Descoperirea rădăcinilor (de obicei, păcate mai adânci) și aducerea lor la Domnul, prin pocăință adevărată care aduce iertare sau îngăduind ca dragostea, vindecarea și adevărul Său să înlocuiască sursa durerii; acesta este procesul vindecării. El vine la vremea stabilită de Domnul și când cooperăm.

Nu este scopul acestui articol să-ți spună cum să depășești durerea, ci mai degrabă să te ajute să înțelegi un mod greșit în care poate te confrunți cu ea. De fiecare dată când suntem ispitiți, noi nu alegem doar dacă să păcătuim sau nu sexual, de dragul plăcerii, ci să Îi întoarcem sau nu Domnului spatele prin neascultare, cu scopul de a evita o anumită durere sau un anumit disconfort. Faptul că am înțeles că foloseam pofta pentru a scăpa de durere și disconfort m-a ajutat mult în lupta mea cu pofta. Cred că poate fi la fel pentru tine.

Isus înțelege procesul. El, care a fost ispitit în orice fel în care suntem și noi, ne cunoaște slăbiciunea și cât de prostește și degrabă vom alege alinarea durerii, în loc de calea Lui mult mai bună. Dar ne aude când strigăm la El, este cu noi ca să ne ajute să începem iarăși dacă dăm greș, iar prin Duhul Lui Sfânt, ne călăuzește înspre calea vindecării durerii mai profunde pe care o simțim.

Pofta este un **drog** care alină durerea. Isus este **remediul**.

[Alan Medinger, *Lust: The Great Escape*. Copyright © 1994 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

ROLUL CONSILIERII ȘI AL GRUPURILOR DE SUPT BRYAN KLEWER

Parte a mesajului *Exodus* este că Dumnezeu are un plan pentru schimbare. Cele mai multe dintre misiunile *Exodus* oferă consiliere și grupuri de suport celor care caută schimbarea. În acest articol explicăm locul pe care consilierea și grupurile de suport îl au în planul lui Dumnezeu pentru schimbare.

Să începem luând în considerare câteva lucruri despre maturizare, care se aplică oricui. De la cădere, nimeni nu se maturizează exact conform planului lui Dumnezeu. Toți experimentăm trei lucruri:

1. Trauma are loc și ne lasă răniți. Rănila în sentimentul identității noastre ne fac să fim mai puțin decât ceea ce a avut Dumnezeu în minte când ne-a creat. Rănila ne blochează creșterea. Ele blochează sau încetinesc maturizarea corespunzătoare. Suntem răniți primind ceva ce nu ar trebui sau lipsindu-ne ceva ce Dumnezeu a plănuț să avem nevoie.

2. Creștere în sens greșit. Oamenii se pot maturiza în moduri distorsionate. Uneori alegem aceasta. Alteori, cei care ne călăuzesc creșterea aleg o drum șerpuit pe care să îl urmăm.

3. Păcatul aduce în viața noastră lucruri care nu ar trebui să fie acolo și îndepărtează lucruri care ar trebui să fie acolo. Există trei surse ale păcatului cu care trebuie să ne confruntăm: lumea, carnea noastră [natura omenească păcătoasă, n. trad.] și duhurile rele.

Cum ne îndreptăm și cum ne revenim din acestea? Cei mai mulți creștini sunt de acord că oamenii au nevoie de Dumnezeu pentru a se îndrepta și a-și reveni. Dar totul devine complicat și încurcat, când creștinii confundă partea lui Dumnezeu și partea noastră.

Partea lui Dumnezeu include toate zonele răscumpărării. Mântuirea, sfințirea, eliberarea, vindecarea și înfierea spirituală sunt toate „teritoriul lui Dumnezeu”. Dumnezeu este singurul care ne poate mântui, sfinți, elibera de rău și adopta spiritual în familia Sa.

Dar lucrarea maturizării este altceva. În timp ce Dumnezeu este esențial pentru ghidarea și binecuvântarea maturizării noastre, este obligația noastră, pusă asupra noastră cu mult timp înainte, în Grădina Edenului, să ne maturizăm. Maturitatea nu este un dar spiritual, nici nu este un produs derivat al mântuirii. Este ceva la care trebuie să lucrăm. Imaturitatea este menționată ca o problemă în 1 Corinteni 3:1-3 și Evrei 5:11-14. Efeseni 4:11-15 spune că trebuie să creștem în El în toate privințele... ca să devenim maturi. Efortul nostru nu ne va mântui, dar va arăta că suntem creații noi. Este obligația noastră să creștem și să ajungem la maturitate împreună cu toți sfinții.

Un alt lucru care este de multe ori înțeles greșit este că oamenii au nevoie de oameni ca să fie restaurați. Referindu-ne din nou la Efeseni 4:11-15, darurile lui Isus sunt oameni din Trupul Său, care ne vor conduce la maturitate. Dumnezeu a hotărât ca atât creșterea, cât și restaurarea, să vină prin oameni. Oamenii răniți se vindecă în relații. Creșterea, îndreptarea, maturitatea și dezvoltarea credinței sunt toate legate în mod intim de relații. Oamenii au nevoie de oameni, ca să ajungă la plinătate într-o lume zdrobită. Am auzit expresia: „Oamenii răniți *rănesc* oameni.” Este, de asemenea, adevărat că „Oamenii vindecați *vindecă* oameni.”

În sfârșit, plinătatea nu este obținută ușor. Dumnezeu nu este Marele Magician, ci Marele Doctor. Oamenii caută, de obicei, cel mai rapid mod de a scăpa de durere – este de înțeles. Durerea, la urma urmei, cere atenție imediată. Dar când Îi cerem lui Dumnezeu să aducă vindecare în rănilor noastre, descoperim că Dumnezeu folosește un proces mai lent. Dar nu este numai lucrarea Lui; este și lucrarea noastră.

Pentru mai multe informații despre creștere și restaurare, vă recomandăm *Trăind din inima pe care ți-a dat-o Isus* de James Friesen ș.a., publicată de *Shepard's House*.

Acum să luăm în considerare câteva lucruri despre natura și cauzele homosexualității. *Exodus* susține o imagine legată de dezvoltare cu privire la cauzele homosexualității. Nu te naști cu atracții față de persoane de același sex. Ele se dezvoltă ca rezultat al celor trei lucruri menționate mai sus: traume, creștere greșită și reacțiile noastre păcătoase la acestea. Foarte pe scurt, unii copii de 2 ani ajung să fie despărțiți de părintele lor de același sex din cauza unui proces psihologic numit **detașare defensivă**. Drept rezultat, le lipsește ceva ce Dumnezeu a plănuit să avem nevoie. Nevoia lor de a primi dragoste de la părintele de același sex nu este împlinită. Aceasta întrerupe procesul de dezvoltare al identității de gen. Acum gândiți-vă la copiii de 4 și 5 ani. Absența prietenilor susținătoare cu tovarășii de aceeași vârstă îl poate face pe un copil să se simtă confuz, nesigur și vulnerabil față de relațiile nesănătoase care par să ofere promisiunea acceptării. Creșterea fizică își urmează cursul, dar creșterea în alte domenii este blocată. Acum un băiat de 8-12 ani poate trece prin abuz sexual, de obicei din partea unor adolescenți mai în vârstă sau a unor bărbați sau, în cazul fetelor, din partea unui membru apropiat de familie, a unui prieten sau a unui model de autoritate. Acest lucru aduce confuzie și rușine atunci când abuzul sexual a fost singurul context în care setea de dragoste și de conexiune a unui băiat cu părintele de același sex a fost aparent potolită. Aceasta lasă impresia înșelătoare că sexul și dragostea merg întotdeauna mână în mână. În adolescență, perioada când dorințele sexuale încep să apară, dorința neîmplinită pentru dragoste și conexiune din partea celor de același sex, ascunsă, dar în creștere, se poate contopi subtil cu dorințele sexuale. Ceea ce duce la experiența tulburătoare și adesea nedorită a atracțiilor față de persoane de același sex. Și, deoarece ele sunt greșit înțelese și conduse de dorințe neîmplinite, devin tot mai puternice, până ce împotrivirea nu mai este posibilă și începe intrarea activă în

homosexualitate. Evenimente similare sunt obișnuite și în cazul fetelor și femeilor, dar nu avem loc în acest articol pentru ambele cazuri. Pentru mai multe informații despre cauzele homosexualității, prezentăm o listă de cărți și articole la sfârșitul articolului.

În timp ce luăm în considerare natura homosexualității și faptul că ea este într-adevăr o stare de creștere incompletă, trebuie, de asemenea, să nu pierdem din vedere natura heterosexualității. Heterosexualitatea nu este doar o atracție sexuală față de membrii sexului opus. Heterosexualitatea înseamnă abilitatea de a te raporta la ambele sexe ca membru deplin din punct de vedere psihologic al propriului sex. Nu este doar o problemă de sexualitate, ci de identitate a genului și de împlinire a nevoilor psihologice. Homosexualii se raportează la același sex și la sexul opus ca membri incompleți ai propriului sex.

Folosind cuvintele Dr. Elizabeth Moberly, soluția homosexualității nu este adoptarea activității sexuale. Nici abținerea de la activitatea sexuală nu este soluția. Nu ar trebui nici să se ignore nevoile neîmplinite (greșeala „conservatoare”), nici să se transforme în erotism (greșeala „liberală”). Soluția începe prin a realiza că homosexualitatea se referă întru totul la creșterea psihologică care a fost oprită sau suspendată prematur. Ea implică atât o stare de nedeșăvârșire, cât și un impuls înspre plinătate. Procesul psihologic normal de maturizare a fost oprit într-o măsură semnificativă. Dar poate fi pornit din nou. Rezultatul final al procesului de creștere este heterosexualitatea – care înseamnă abilitatea de a te raporta la oameni (de ambele sexe) ca un membru deplin din punct de vedere psihologic al propriului sex. Rezultatul final nu este activitatea sexuală cu cineva de sex opus.

Homosexualitatea nu se vindecă. Este depășită. Odată ce nevoile homosexualului de dragoste din partea celor de același sex au fost împlinite, atașamentul prin care au fost ele împlinite devine inutil. Nevoia de conectare a unui copil cu părintele său este depășită când copilul crește.

Este nevoie de două lucruri pentru vindecarea de detașarea defensivă față de același sex și de rezultatele sale. Primul este renunțarea la detașarea defensivă, pentru că ea ne separă de părintele de același sex și de propria noastră masculinitate sau feminitate. Al doilea este împlinirea nevoilor nesatisfăcute, pentru a compensa lipsa creșterii ca urmare a barierei defensive. Aceasta se face prin relații sănătoase cu cei de același sex.

Consilierii

Acum să revenim la rolul consilierilor. Nu ar fi nevoie de consilieri dacă nu ar exista răul cauzat tuturor oamenilor de păcat și cădere. Dumnezeu merge atât de departe, încât Îl numește pe Duhul Sfânt Sfătuitoarea noastră. În general, consilierul evlavios este împreună-lucrător cu Dumnezeu, ajutându-i pe alții să-și pună din nou viața în ordine – exprimarea de zi cu zi a mântuirii noastre. Ei ne ajută să înfruntăm și să acceptăm durerea din viața noastră, astfel încât să ne maturizăm: învățând lecții, căpătând putere, devenind maturi.

Consilierii ajută oamenii răniți să identifice lucrurile care lipsesc în viața lor, care le-au făcut rău. Consilierii îi ajută să se confrunte cu efectele traumatizante ale lucrurilor care le lipsesc. Și îi îndrumă pe oameni în dezvoltarea relațiilor iubitoare cu alți oameni – relații iubitoare care oferă prezența acelor lucruri, astfel încât vindecarea să aibă loc.

Consilierii îi ajută, de asemenea, pe oamenii răniți să se confrunte cu lucrurile rele care li s-au întâmplat, precum abuzul fizic sau sexual, care au avut loc în viața unora dintre cei care se luptă cu atracții față de persoane de același sex. Consilierul îi ajută să descopere, fără niciun risc, evenimentele rele din trecut, reacțiile și sentimentele lor față de ele și îi ajută pe cei care se luptă cu homosexualitatea să caute vindecarea lui Dumnezeu pentru rănilor lor.

Grupurile de suport

Mai sus am spus că Dumnezeu a avut intenția ca atât creșterea, cât și restaurarea să aibă loc prin relațiile cu oamenii. Oamenii au nevoie de oameni ca să-și revină. Oamenii răniți se

vindecă în relații. Maturitatea, recuperarea și apartenența merg împreună. Ele nu pot să fie înțelese sau să lucreze așa cum a intenționat Dumnezeu, separat una de cealaltă.

Un grup de suport oferă un loc unde bărbații și femeile care vor să părăsească homosexualitatea pot:

- ♦ să vorbească liber într-un loc sigur și unde se păstrează confidențialitatea, despre lupte, gânduri, idei și sentimente, fără teama respingerii;

- ♦ să fie încurajați, auzind cum se confruntă alții cu luptele lor;

- ♦ să audă despre dragostea lui Dumnezeu pentru ei și despre adevărata lor identitate în El;

- ♦ să învețe despre homosexualitate și despre procesul de vindecare și schimbare.

Iar din cauză că homosexualitatea face ravagii în relațiile unui individ cu ceilalți, un grup de suport este un loc bun pentru a începe procesul dificil și dureros al reconectării cu alți oameni.

Dat fiind că planul lui Dumnezeu pentru consiliere implică atât consilieri cât și grupuri de suport, pentru a ne ajuta să ne revenim, să ne maturizăm și să avem un sentiment real de apartenență, cele mai multe misiuni membre ale *Exodus* oferă consiliere și grupuri de suport celor care vin la ele pentru ajutor. Mulți dintre cei de la *Exodus* și misiunile sale membre au primit ei înșiși ajutor de la consilieri și grupuri de suport. Și astfel, experiența personală întărește adevărul Scripturii despre locul pe care îl au aceste forme de ajutor.

Încă două gânduri înainte de a încheia... Mai întâi, consilierea și grupurile de suport nu sunt singurele forme de ajutor de care au nevoie oamenii. Au nevoie și de încurajarea și prietenia familiei și prietenilor. Alte articole *Exodus* s-au ocupat de rolul creștinilor și al bisericilor în ajutorarea și încurajarea celor care caută eliberarea de homosexualitate și schimbarea atracțiilor sexuale.

În al doilea rând, schimbarea nu este o formulă. Uneori este necesar să se încurajeze relații mai puternice în familie și

comunitate, înainte ca revenirea din traumă să înainteze. Alteori, revenirea din traumă trebuie să aibă loc înainte ca stabilirea unor relații puternice să fie posibilă. Uneori este nevoie să existe mai multă maturitate, înainte ca revenirea din traumă să fie efectivă. Alteori, soluționarea traumei trebuie să aibă loc înainte ca înaintarea în maturizare să înceapă. Dumnezeu conduce procesul schimbării. Schimbarea funcționează când Îl urmezi.

În încheiere, vrem să te încurajăm să înaintezi în procesul de maturizare. Aceasta include confruntarea cu traumele care te-au rănit, cu păcatele care adaugă lucruri în viața ta care nu ar trebui să fie acolo și care ia lucruri care ar trebui să fie acolo și cu dezvoltarea ta în direcția greșită. Folosește ajutorul pe care îl oferă un consilier bun. Fă parte dintr-un grup de suport. Primește încurajare de la prieteni evlavioși și urmează-L pe Dumnezeu, în timp ce te conduce ca să devii persoana care te-a desemnat El să fii. Grăbește-te să ieși în stăpânire ceea ce Cristos Isus a luat în stăpânire pentru tine. Grăbește-te spre țelul de a câștiga premiul la care te-a chemat Dumnezeu spre înălțimi, în Cristos Isus.

Resurse (listă parțială)

My Genes Made Me Do It de Neil Whitehead

Homosexuality, a New Christian Ethic de Elizabeth Moberly

Desires in Conflict de Joe Dallas

Growth Into Manhood: Resuming the Journey de Alan Medinger

Lessons Learned, seriile video 1 și 2 de Sy Rogers

Changes That Heal de Henry Cloud

Reparative Therapy of Male Homosexuality: A New Clinical Approach de Joe Nicolosi

[Bryan Klierer, *The Role of Counselling & Support Groups*. Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune. Bryan Klierer este Director Executiv la *Exodus Global Alliance*, o organizație creștină mondială care îi ajută pe cei afectați de homosexualitate și care promovează mesajul că „Schimbarea homosexualității este posibilă prin puterea lui Isus Cristos.”]

SARCINA DIFICILĂ A ACCEPTĂRII ADEVĂRATEI
NOASTRE IDENTITĂȚI
ALAN MEDINGER

Pentru mulți dintre noi, cuvântul „diferit” datează din fragedă copilărie. Tradus, el înseamnă „inferior” sau „mai puțin decât”. Așa cum spunem iar și iar, homosexualitatea este în mare măsură o problemă de identitate, iar pentru cei mai mulți dintre noi, una dintre primele identități pe care le-am avut a fost „diferit”, iar aceasta s-a transformat în „mai puțin decât” și, în cele din urmă, în „homosexual”.

„Ești diferit.” „Nu vei corespunde niciodată.” „Nu poți face ceea ce alți bărbați (alte femei) fac.”

Cei mai mulți dintre noi știu că învingerea homosexualității implică asumarea unei noi identități și că aceasta înseamnă mai mult decât faptul de a înceta să ne identificăm drept homosexuali. Înseamnă o schimbare mult mai profundă, în felul în care ne vedem și în felul în care simțim cu privire la noi înșine. Înseamnă o schimbare în profunzimea ființei noastre, care, în cele din urmă, ne va face capabili să răspundem în mod spontan la lumea din jurul nostru, ca bărbați sau ca femei, nu ca homosexuali.

De asemenea, schimbarea în identitate este mai mult decât înțelegerea unui adevăr spiritual – deși este și aceasta. Dumnezeu m-a creat să fiu heterosexual, iar prin Isus Cristos heterosexualitatea mea este restaurată. Aceasta este adevărat, iar pentru mulți dintre cei care se luptă cu homosexualitatea, realizarea acestui adevăr este un jalon important în procesul de vindecare. Dar nu suntem nerezonabili când așteptăm ca un adevăr spiritual să se manifeste, în cele din urmă, în experiențele noastre ca ființe omenești care trăiesc și respiră. Dumnezeu ne-a creat ca ființe din carne și sânge; în actul răscumpărării, El S-a întrupat, luând forma noastră. Răscumpărarea noastră nu este numai un lucru spiritual, ci cuprinde trupurile, sufletele, ca și duhul nostru și astfel cuprinde identitatea noastră.

Căutând o schimbare a identității, căutăm una dintre cele mai profunde schimbări pe care le poate experimenta un bărbat sau o femeie. Punctul nostru de referință se schimbă total. Din perspectiva în care ne vedem pe noi înșine, devenim cu adevărat creaturi noi. Cum facem aceasta? Cum putem să ajutăm procesul?

Mai întâi, cred că trebuie să vedem de unde vine identitatea noastră ca bărbați și femei. Apoi, ceea ce întărește și susține identitatea noastră și, în sfârșit, dacă identitatea noastră este frântă sau distorsionată, cum putem înlocui vechea identitate cu una nouă.

Discutând de unde vine identitatea noastră, începem, bineînțeles, cu marele adevăr că suntem cine spune Dumnezeu că suntem. El ne-a spus că ne-a creat bărbați și femei după chipul Său și că, la început, a spus că toate erau bune. Totuși, problema noastră nu este că nu știm deja aceasta, ci că nu o simțim. Scopul meu în articolul de față nu este să insist asupra acestui adevăr, ci să vă ajut să faceți din el o realitate, discutând despre ce a mers greșit după crearea noastră, iar apoi, văzând cum ne putem întoarce în punctul în care crearea noastră ca bărbați sau femei pare reală pentru noi.

Dumnezeu le-a atribuit părinților noștri responsabilitatea și autoritatea inițială de a ne da identitatea, de fapt, de a ne defini. De la mamele noastre trebuia să luăm sentimentul existenței, iar de la tații noștri, identitatea noastră ca bărbați sau femei. Dar pentru aceia dintre noi care au devenit homosexuali, ceva a mers greșit – în mesajul care ni s-a transmis, în felul în care l-am primit sau în faptul că în jurul nostru a existat o confuzie care a distorsionat mesajul.

Oricare a fost cauza – confuzie, trimiterea sau primirea unui mesaj greșit – mulți dintre noi, deși adulți, încă trăim sub puterea mesajelor timpurii. Rostită sau demonstrată, reală sau numai în percepțiile copilului, vocea părintelui din noi încă declară că suntem lipsiți de valoare sau de masculinitate sau de feminitate, că suntem incompetenți sau inadecvați.

Primind un mesaj greșit sau confuz de la părinți, am început prost. Eram pregătiți pentru ca identitatea noastră frântă să fie întărită de alții care făceau parte din lumea noastră. Deseori, cel mai probabil, cei care au întărit cel mai mult faptul că eram diferiți au fost tovarășii noștri de aceeași vârstă, posibil pentru că erau cei mai insensibili. Am perceput această recunoaștere ca pe o respingere – și poate că a fost. Deseori, aceasta a fost destul de dureros ca să ne facă să ne retragem din lumea altor băieți sau fete și astfel, pentru mulți, s-a instalat izolarea.

Și totți vorbim cu noi înșine, astfel că următoarea voce pe care am auzit-o a fost a noastră. „Sunt diferit; nu voi fi niciodată în stare să...” În sfârșit, văzând o slăbiciune, dușmanul a știut că avea un loc în care să stabilească un avanpost. Vocea lui s-a adăugat celorlalte. Marele acuzator s-a alăturat corului, pentru a declara că: „Nu ești ca alți bărbați (alte femei).”

Și astfel, mulți dintre noi am crescut ascultând vocile care afirmau frângerea noastră. Am continuat să dăm autoritate părinților, tovarășilor de aceeași vârstă și însuși dușmanului, ca să definească cine suntem.

Unii dintre noi, confuzi și nesiguri cu privire la identitatea noastră, am dat altora autoritatea de a defini cine suntem. Din cauza inabilității tatălui meu de a-mi împărtăși identitatea lui masculină și de a mă ajuta să devin în cele din urmă eu însumi, am fost cine spunea mama mea că eram. Când m-am căsătorit, am transferat autoritatea soției mele. Nu a luat-o ea, eu am obligat-o să o ia. I-am dat autoritatea de a defini cine eram și apoi am trăit cu teamă și resentiment față de ea. Nu era o situație prea bună în care să se dezvolte masculinitatea cuiva.

Dacă este să auzim (în adâncul inimii noastre) cine spune Dumnezeu că suntem, va trebui să reducem la tăcere celelalte voci. Propun trei moduri de a o face.

Mai întâi, declarăm conștient și în rugăciune, înaintea lui Dumnezeu, că nu mai suntem cine spun părinții noștri, tovarășii de aceeași vârstă sau alții. Revocăm autoritatea pe care le-am dat-o pentru a ne defini. Părinții au avut această autoritate pe

drept la începutul copilăriei noastre, dar prin creștere normală și despărțire ar fi trebuit să renunțăm la aceasta. O facem acum.

În al doilea rând, trebuie să schimbăm felul în care vorbim cu noi înșine. Prin aceasta nu vreau să spun să adoptăm un fel de „mărturisire pozitivă”, prin care declar că sunt vindecat în timp ce am încă o temperatură de 39,4°. Nu, analizăm cu atenție și obiectivitate felul în care vorbim cu noi înșine și de câte ori este în mod real fals, îl înlocuim cu adevărul. Dacă sunt cel mai bun dansator din baletul din Washington, da, sunt diferit – slavă Domnului – dar nu înseamnă că nu corespund ca bărbat. Dacă sunt femeie și nu mă simt confortabil cu un anumit gen de bărbat, este regretabil și poate este nevoie să fac ceva în această privință, dar nu înseamnă că nu sunt pe deplin femeie. Nu spiritualiza aici; nu spune ceea ce nu crezi cu adevărat. Declară doar adevărul așa cum îl vezi, iar adevărata ta identitate va începe să iasă la iveală.

În sfârșit, trebuie să reducem la tăcere vocea acuzatorului celor credincioși. Mesajul lui este deseori deghizat, ca și cum câștigă acces la mințile noastre și schimbă mesajul din: „Nu ești bărbat”, în „Nu sunt bărbat.” Adesea îmi este greu să discern dacă mesajul negativ pe care îl primesc vine de la Diavolul sau este o rămășiță a zdrobirii mele. Găsesc totuși că nu este necesar să fac diferența. Afirm, pur și simplu: „Resping acest mesaj în Numele lui Isus, poruncesc vocii dușmanului să tacă și declar că sunt cine spune Isus că sunt.” Este de ajuns.

Eforturile de a le lua autoritatea celor care nu mai au dreptul de a defini cine suntem poate funcționa cu adevărat, dar ele vor da peste două obstacole, la care trebuie să ne referim.

Primul obstacol este că toți experimentăm o întârziere între acceptarea intelectuală a unui adevăr și cunoașterea celui adevăr într-un sens mai profund; a cunoașterii sale într-un mod care va schimba răspunsurile noastre emoționale. Astfel, este posibil ca soția care a avut ani de zile un soț mult prea critic, după ce el s-a pocăit și a renunțat complet la critică, să continue să-l vadă critic luni de zile – chiar ani – după ce schimbarea a avut loc. Percepția schimbării întotdeauna întârzie față de

realitate. De aceea vom avea nevoie de răbdare, când percepția despre noi înșine rămâne în urmă față de adevărul intelectual pe care îl recunoaștem, când revocăm autoritatea altora de a ne defini și când reducem la tăcere mesajele negative.

Un al doilea obstacol se poate afla în stima de sine scăzută; în special, dacă acea stimă de sine scăzută datează de la o vârstă fragedă. Stima de sine scăzută este o cauză obișnuită a homosexualității și poate oferi un filtru prin care vedem toată realitatea. Ea se poate împotrivi oricărui efort de a reduce la tăcere vechile voci și de a ne acorda la vocea lui Isus și poate fi peste puterile noastre de a face ceva cu privire la aceasta. Dacă este așa, este un domeniu pentru rugăciune și vindecare. Poate fi unul dintre obstacolele cu care fiecare dintre noi ne confruntăm pe drumul ieșirii din homosexualitate, peste care este nevoie ca Isus să ne facă să trecem. El va face aceasta.

Deci, pe scurt, intrăm în noua noastră identitate reducând la tăcere vechile voci, ca să putem auzi vocea Celui care ne-a creat și care are pe drept autoritatea de a defini cine suntem. Cele trei elemente ale acestui proces sunt eforturile noastre, puterea vindecătoare a lui Isus Cristos și răbdarea. El va aduce la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o.

[Alan Medinger, *The Difficult Task of Accepting Our True Identity*. Copyright © 1993 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

SĂ-MI FIE RUȘINE!

JOE DALLAS

Orice om care este profund rușinat de propriul său eșec moral se va putea raporta la acest articol despre efectul toxic pe care rușinea fără rost îl are asupra procesului de recuperare.

„De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.” – Iov 42:6

În luna ianuarie a anului 1984 am trecut printr-o criză cu privire la adevăr. Eram creștin și alunecasem în comportamente sexuale distructive, iar conflictul dintre dorințele sexuale și

spirituale ajunsese la punctul culminant. A fost începutul restaurării mele și – destul de ciudat, cel mai întunecat timp al vieții mele.

Toată pornografia mea a trebuit să dispară, am renunțat la cablu, am anulat abonamentele la publicațiile erotice, apoi am găsit un alt loc în care să trăiesc, în alt oraș. Numai atunci mi-am dat seama că ruinasem tot ne mi se dăduse bun. Lăsându-mă în voia păcatelor mele, renunțasem la o misiune rodnică, la o familie iubitoare, la un mare potențial – toate irosite în mod public, rușinos. Și cu cât mă gândeam mai mult la aceasta, cu atât mă scufundam mai mult într-un dezgust nesfârșit față de mine însumi. Am început să dorm ziua, apoi să mă trezesc îngrozit de mine însumi, amintindu-mi ce făcusem, de fiecare dată văzând totul într-o lumină și mai rea. Plângeam, zvârcolindu-mă în pat, izbuclind în plâns și suspine.

Ca parte a „pedepsei” mele, i-am sunat pe toți vechii mei prieteni ca să-mi cer iertare, să le spun că mă căiam și renunțasem la stilul meu de viață. Am dat numai de câțiva, dar unul dintre ei a întrerupt permanent ciclul „Îl urăsc pe Joe” în care intrasem.

Când mi-a răspuns la telefon și i-am spus ce se întâmpla cu mine, barierele s-au rupt și am lăsat să se reverse vina, starea mizerabilă în care mă aflam și teama că nu aveam niciun viitor.

„Ei bine, Joe”, a spus el, „dacă faptul de a te da cu capul de pereți va zidi Trupul lui Cristos, te rog, continuă să o faci. Dar dacă nu îl va zidi, nu crezi că toată energia pe care o irosești în autocompătimire ar putea fi folosită pentru a face ceva folositor cu ce a rămas din viața ta?”

Am amuțit.

„Și”, a continuat el, „cine știe dacă într-o zi, după ce treci de toate astea, nu vei fi învățat ceva ce merită?”

Mă înecam în rușine, lovindu-mă, dar nerealizând nimic în acel proces. În noaptea aceea m-am hotărât să găsesc ceva mai folositor de făcut cu durerea mea. Și, destul de ciudat, tocmai durerea m-a condus la consiliere și apoi la dorința de a deveni consilier calificat, iar în cele din urmă, la oportunitatea de a

lucra cu sute de alți bărbați care au făcut greșeli atât de asemănătoare cu greșeala mea.

Să-ți pară neapărat rău pentru păcatul tău! Dar nu te tăvăli în rușine. Fă-ți timp în schimb să te gândești, în rugăciune, cum poate Dumnezeu schimba cele mai rele eșecuri ale tale în oportunități folositoare. Poate că vei fi uimit de darul care stă ascuns în spatele răni.

[Joe Dallas, *Shame On Me*. Copyright © 2003 Joe Dallas. Tradus și publicat cu permisiune.]

SCHIMBAREA APARE CÂND DEVII PUTERNIC

ALAN MEDINGER

Mi-a luat ani de zile să înțeleg. Când mă simțeam slab, impulsul de a avea contact sexual cu un bărbat era cel mai puternic. Cei mai mulți dintre noi au auzit de acronimul *Alcoolicilor Anonimi*, HALT. Oamenii sunt cel mai dispuși să cedeze dependenței, când sunt **înfometați** [hungry, n. trad.], **supărați** [angry, n. trad.], **singuri** [lonely, n. trad.] și/sau **obosiți** [tired, n. trad.]. Pentru bărbații și femeile care se luptă cu homosexualitatea, aș adăuga un „W” pentru **slăbiciune** [weakness]. Mai mult decât atât, l-aș plasa pe W înaintea celorlalte patru.

Când ne simțim singuri, avem două răspunsuri: vrem să ne conectăm cu puterea sau să facem ceva ca să ne simțim puternici în noi înșine. La bărbații homosexuali, dorința specifică este să intre în legătură cu puterea; iar masculinitatea sugerează, de obicei, putere. Femeile care se confruntă cu lesbianismul par deseori îndemnate să acționeze într-un mod care le va face să se simtă puternice. Fiecare răspuns oferă o alinare imediată a sentimentelor de slăbiciune dar, desigur, niciunul nu oferă un beneficiu durabil. Și de fapt, în special la bărbați, contactul sexual nu face decât să amplifice sentimentele de slăbiciune.

Cuvintele „masculinitate” și „putere” sunt inseparabil legate, nu doar în cultura noastră, ci posibil chiar în natura noastră. Un băiețel încearcă să-și demonstreze masculinitatea făcând mușchi

sau lucruri care îi dovedesc tăria. Un trup bine clădit este cea mai irezistibilă atracție pentru mulți bărbați homosexuali, care au un sentiment foarte redus al masculinității proprii. Orice transmite putere – mușchii, un aer de autoritate, chiar de cruzime sau dominație – este probabil să constituie o atracție pentru bărbații homosexuali. Contactul fizic cu astfel de bărbați pare să ofere o doză de putere, pentru a învinge sentimentul dureros de slăbiciune.

Aveam un prieten în misiune care, în fiecare an, trebuia să facă la serviciu un proiect pentru care se simțea complet necorespunzător. În fiecare an termina proiectul, dar întotdeauna simțea că l-a făcut neadecvat. În fiecare an, de îndată ce preda proiectul, mergea în oraș și lua un prostituat masculin. Și era un bărbat care rareori avea contacte homosexuale. În viața mea dinainte de a fi creștin, sentimentele că eram ocupat la lucru până peste cap sau că eram necorespunzător ca soț și tată, erau niște declanșatori pentru întreținerea de contacte homosexuale. Tânjeam mai ales după putere. Credeam că nu o voi putea avea niciodată; astfel încât căutam puterea unui alt bărbat. Dimpotrivă, în ultimii ani ai homosexualității mele active și după vizita mea săptămânală la YMCA cu niște prieteni vechi din colegiu, ca să joc racquetball și să ridic greutate, de multe ori veneam acasă cu un sentiment de putere masculină; iar acelea erau momentele când eram cel mai bine în stare să-mi împlinesc rolul față de soția mea.

La baza unei mari părți din lesbianism se află o teamă puternică de rănire sau abuz. Sentimentele de vulnerabilitate sunt echivalentul sentimentelor de slăbiciune. Multe femei lesbiene caută să joace roluri care exprimă putere și autoritate, pentru a ascunde un sentiment profund de slăbiciune. Deși poate că urăsc să audă aceasta, multe femei lesbiene leagă masculinitatea de putere; astfel încât își asumă un rol masculin, ca apărare împotriva propriului lor sentiment profund de slăbiciune. Figurile populare care le plac femeilor lesbiene sunt aproape întotdeauna genul de femei puternice, descurcătoare.

Ce ajută? Ce poate face o persoană cu privire la sentimentele supărătoare, dureroase de slăbiciune, în special după ce recunoaște că o parte din comportamentul său distructiv este declanșat de acele sentimente? În ziua de astăzi a terapilor și programelor de autoajutorare care au ca scop îmbunătățirea imaginii de sine, este posibil ca răspunsul meu să nu fie prea revoluționar; dar iată-l: eu spun că dacă te simți slab, probabil ești. Soluția este să devii puternic.

Nu, nu chiar. Chiar acum unii dintre voi probabil protestează: „Ce vrei să spui, că sunt slab? Nu sunt slab; singurele lucruri pe care trebuie să le schimb sunt *sentimentele* mele cu privire la mine însumi.” Sunt sigur că există mulți oameni care într-adevăr au un sentiment incorect cu privire la ei înșiși, care se simt slabi fără să fie. Dacă tu crezi că ești unul dintre ei și că nu ești cu adevărat slab, ci doar *simți* că ești, caută neapărat orice ajutor spiritual și psihologic disponibil, pentru a te ajuta să-ți schimbi imaginea de sine. Totuși, poate că vei vrea să continui să citești acest articol, în cazul în care nu vei avea parte de schimbarea la care ai sperat.

Să vedem unde suntem cu adevărat slabi și ce am putea face ca să devenim puternici. Adevărata slăbiciune se arată în trei domenii:

1. Fizic. Trupurile noastre nu pot face ce credem noi că ar trebui să facă și ceea ce alți oameni au dreptul legitim să se aștepte ca ele să facă.

2. Relațional. Suntem excesiv de pasivi, fiindu-ne teamă să provocăm și să confruntăm, nedorind să conducem.

3. În domeniul autocontrolului. Așa cum afirmă Pavel în Romani 7:15, facem lucrurile pe care nu vrem să le facem, și nu facem lucrurile pe care vrem să le facem.

Aici mă voi ocupa în special de #1 și #2. Nu mă voi referi la #3, deoarece s-a făcut referire la autocontrol în multe, multe articole, aici și în alte părți.

Ceea ce ofer desigur că nu este atotcuprinzător, iar concizia a ceea ce vreau să spun reflectă limitările de spațiu ale articolului, nu simplitatea chestiunilor discutate. Iată câteva

lucruri pe care le poți face pentru a deveni (nu doar pentru a te *simți*) mai puternic:

1. Întărește-ți trupul! Uau! Nu este simplist? Nu sunt bărbații homosexuali deja obsedați de trupurile mari și musculoase? Nu reflectă femeile care fac body building un anumit gen de imagine de sine distorsionată? Nu este aceasta o invitație la și mai mult narcisism, o trăsătură deja prea comună, în special la bărbații homosexuali? Nu, nu este simplist; dar este fundamental. Există altele mai importante decât vigoarea fizică, precum tăria de caracter, de exemplu, dar este îngrozitor de nepractic să credem că putem să ne ocupăm de caracter și să ignorăm fizicul. Trupurile noastre sunt destinate lucrului. Multe dintre sarcinile fundamentale ale vieții cer tărie. Pentru a ne împlini obligațiile față de familie, prieteni, vecini și biserică, adesea ni se cere să facem anumite lucruri. Dacă nu le putem face, nu doar că ne vom *simți* slabi, vom *fi* slabi.

A avea putere fizică nu este același lucru cu a avea un fizic frumos. Cel dintâi este parte a umanității noastre; cel de al doilea poate hrăni narcisismul. Există bărbați clădiți ca un butoi, care sunt puternici și există bărbați subțiri, care și ei sunt puternici. Poate că nu sunt frumoși, dar pot căra greutatea. Dumnezeu ne-a dat trupuri minunate și vrea să fim în stare să le folosim. Nu avem nevoie decât de exerciții, alimentație bună și menținerea unei sănătăți relativ bune, pentru a câștiga puterea fizică pe care ar trebui să o avem.

2. Renunță la autoprotecție și la a face pe placul oamenilor! Cea mai mare parte din slăbiciunea noastră relațională provine din teama de a fi respinși, de a nu avea aprobarea altor oameni sau de a nu părea proști. Cei care se protejează pe sine și cei care fac pe placul altora consimt când nu vor cu adevărat, sunt tăcuți când ar trebui să vorbească și preferă să stea în spate, decât să facă un pas înainte pentru a lua inițiativa când ar putea să o facă. În măsura în care aceste atitudini ne împiedică să fim bărbați și femeile care ne-a chemat Dumnezeu să fim și să facem lucrurile bune pe care vrea El să le facem, ele sunt un motiv pentru a ne pocăi. De asemenea, în

cele mai multe cazuri, ele reflectă o lipsă de încredere în Dumnezeu, care a promis că va fi cu noi chiar și în eșecurile noastre.

3. Asumă-ți riscuri! Aceasta înseamnă asumarea riscurilor care însoțește renunțarea la autoprotecție și la a le face pe plac oamenilor. Lansarea provocării, confruntarea și conducerea sunt toate aventuri riscante. Ele ne pot face să greșim, să fim respinși sau să părem pur și simplu proști. Dar asumarea riscurilor va fi „exercițiul” care ne va întări din punct de vedere relațional.

Pentru o femeie care s-a ascuns în spatele unei fațade dure, dominante, riscurile sunt formidabile. Este terifiant să iasă din spatele exteriorului ei dur, dar nu va fi capabilă să aibă tărie adevărată până ce nu va încerca să o facă fără o fațadă falsă.

4. Fii activ! Dacă este nevoie, căiește-te pentru lenea ta. Oamenii inactivi sunt în general oameni fără putere. Oamenii puternici sunt activi. Ia hotărârea să fii activ.

5. Fii iubitor! Ca proaspăt creștin, cel mai puternic stimulent pentru mine ca să fiu activ în viața socială și să fiu lider în familia mea, a fost dragostea soției și copiilor mei. Când îmi provoc tovarășii din misiune – ceea ce încă mă lupt să fac adecvat – se întâmplă de obicei pentru că îi iubesc mai mult decât tânjesc după aprobarea lor. Familiile noastre, biserica noastră, comunitățile noastre au nevoie să fim puternici. Dacă le iubim, vom încerca să fim puternici. Acum, unde este Isus în toate acestea? Ceea ce am spus până aici ar putea fi un alt program secular de auto-îmbunătățire. Am lăsat ce este mai bun la sfârșit. Isus este chiar aici.

Când fiicele mele și fiul meu erau mici, îmi plăcea să-i port în brațe. Când învățau să umble, îmi plăcea să-i țin de mână; iar când învățau să meargă cu bicicleta, îmi plăcea să alerg lângă ei, ținând de bicicletă. Dar am încetat să fac acele lucruri, pentru că venise timpul ca ei să le facă singuri.

Ca proaspăt creștin, puteam fi caracterizat ca un molău de 38 de ani. Aveam nevoie de Isus într-un mod foarte special, nu prea diferit de felul în care aveau nevoie de mine copiii mei. În

slăbiciunea mea, El m-a lăsat să-mi folosesc imaginația ca să înțeleg prezența Lui în mine într-un mod foarte fizic. Urcam munții împreună, iar când cădeam, mă ridicam. La sfârșitul drumului, mă lăsa să-mi odihnesc capul pe umărul Lui puternic. Relația mea cu El era ca cea a unui băiețel cu tatăl lui sau cu un frate mai mare. Era ceea ce aveam nevoie în acea vreme.

Dependența mea de băiețel era o stare minunată de confortabilă, dar El nu a lăsat să continue la infinit. Mă iubea prea mult pentru aceasta. Acum continui să am nevoie de El în fiecare zi din viața mea, dar nevoile mele nu mai sunt cele ale unui băiețel slab. Sunt nevoile unui om matur.

Când începi să crești în tărie, ai nevoie ca Isus să alerge lângă tine într-un mod aproape fizic. Este în ordine. Dacă este ceea ce ai nevoie cu adevărat, El vrea să o facă. Dar în cele din urmă, ca un bun frate mai mare sau ca un tată, nu va vrea să depinzi de El în felul în care depinde un băiețel sau o fetiță. Te va vrea puternic și capabil să faci ceea ce ai fost creat să faci, ca fiu sau fiică adultă.

Când devenim tot ceea ce ne-a destinat Creatorul să fim, nu ne vom mai căuta tăria în alți bărbați sau femei și nu vom mai folosi o fațadă falsă a puterii. Vom descoperi că Dumnezeu a pus în noi toată puterea de care avem nevoie, ca să trăim vieți biruitoare.

[Alan Medinger, *Change Comes through Building Strength*. Copyright © 2000 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

STIMULAREA VIZUALĂ ȘI VINDECAREA

ALAN MEDINGER

Bărbații care înving homosexualitatea caută, firește, să „devină ca oricine altcineva”. În heterosexualitatea lor, ei se așteaptă să simtă o atracție vizuală față de femei. Ceea ce nu se întâmplă întotdeauna. Va veni ea mai târziu? Ce spune aceasta despre vindecarea lor? Punând lucrurile în perspectivă, putem să

oferim un mesaj pozitiv în acest domeniu. Articolul de față este retipărit din numărul din februarie 1992 al *Știrilor Regeneration*.

La ani de zile după ce am lăsat efectiv în urmă toate atracțiile homosexuale, având o relație sexuală binecuvântată și plăcută în căsătorie, un factor a continuat să mă tulbure. Dacă un bărbat atrăgător și o femeie atrăgătoare intrau într-o cameră, ochii mei se îndreptau mai întâi înspre bărbat. De asemenea, știam că nu aveam nicio dificultate în a nu lua *Playboy* de pe un raft cu reviste, dar *GQ*, când stăteam la coadă așteptând să plătesc cumpărăturile, încă avea o anumită atracție asupra mea.

La o recentă întâlnire *Regeneration*, care a durat o zi întreagă și s-a adresat bărbaților căsătoriți care s-au luptat cu homosexualitatea – cei mai mulți dintre participanți găsind sexul în căsătorie ca fiind o binecuvântare, nu o problemă – numai 1 din 14 a spus că răspund sexual doar privind corpul soției.

Pentru un mare număr de bărbați, poate pentru cei mai mulți, cei mai direcți stimuli sexuali sunt vizuali. Noi toți recunoaștem că numărul cu costume de baie al revistei *Sportul Ilustrat* chiar nu are nimic de-a face cu înotul. Reclamele care au ca țintă bărbații, adesea prezintă femei insuficient îmbrăcate, în timp ce reclamele din *Buna Îngrijire a Casei* și *Zina Femeii* rareori prezintă bărbați musculoși, parțial dezbrăcați. Publicațiile homosexuale, pe de altă parte, sunt pline de ei.

Bărbații care înving homosexualitatea se așteaptă să devină „exact ca alți bărbați”. Gândul că nu va fi așa poate fi cauza unei dureri reale. Dar aceasta este o situație, ca multe altele, în care adevărata problemă nu este lipsa stimulării vizuale heterosexuale, ci convingerea că lucrurile ar trebui să fie într-un anumit fel, iar apoi se descoperă că nu sunt așa. Strigătul: „Eu ar trebui... dar nu este așa” revelează durerea.

Există o veste bună pentru cel care învinge homosexualitatea și simte astfel. Da, poate că nu vei fi niciodată excitat sexual de priveliștea corpului unei femei, dar aceasta nu implică o lipsă de heterosexualitate, nici nu anticipează o relație plictisitoare sau dificilă în căsătorie. De fapt, natura răspunsului

tău sexual la o femeie poate fi mai mult o binecuvântare, decât o dificultate.

Înainte de a începe să susțin această perspectivă, îngăduiți-mi să abordez două subiecte înrudite.

Mai întâi, este nevoie să ne adresăm atracției pe care cel care învinge homosexualitatea poate că o simte încă pentru alți bărbați. Am menționat mai înainte cum, chiar și la ani de zile după vindecare, ochii mei se îndreptau înspre bărbați. Mă simțeam, într-adevăr, ispitit să arunc o a doua privire tipului cel puternic din reclama pentru costume de baie. Astăzi tendința a dispărut aproape complet.

A dispărut fiindcă se baza pe invidie. Nesigur de masculinitatea mea, eram atras de imagini ale bărbaților care aveau ceea ce simțeam că nu aveam eu. Aceasta este pofta: dorința de a avea ce are altcineva. Când am recunoscut că problema mea era invidia și m-am pocăit de ea și am devenit tot mai sigur de masculinitatea mea, atracția a dispărut.

Noi am descoperit că acesta este un tipar comun printre bărbații care înving homosexualitatea. Mai întâi, este ruptă legătura dintre sex și nevoile emoționale, iar apoi, când nevoile emoționale sunt împlinite în moduri legitime, iar problemele de identitate sunt rezolvate, atracțiile nonerotice exagerate față de persoanele de același sex dispar din fundal.

Cealaltă problemă la care vreau să mă refer este teoria „tabula rasa”. Dr. John Money de la *Școala Medicală Johns Hopkins* și alții au popularizat teoria că fiecare copil se naște fără o tendință înspre un anumit tip de atracție sexuală și că, la un anumit stadiu de dezvoltare, atracțiile sunt învățate sau programate în copil – scrise pe o tabula rasa, ca să spunem așa.

Mai mult, se spune că odată ce atracțiile sunt astfel scrise, nu pot fi schimbate niciodată. Aceasta se poate compara cu învățarea unei limbi. Se crede, în general, că un copil are, la o anumită vârstă, o abilitate accentuată de a învăța limba și că o limbă învățată la acea vârstă nu poate fi niciodată uitată.

Teoria ar putea avea o oarecare valoare în explicarea motivului pentru care, de obicei, bărbații care înving

homosexualitatea nu dezvoltă atracții erotice vizuale pentru femei; poate că aceste tipare pot fi dezvoltate numai în anumite stadii ale creșterii din copilărie sau adolescență. Pe de altă parte, ideea unei plăcuțe goale pare ridicolă, luând în considerare înclinația ca, în toate vremurile și în toate culturile, atracțiile sexuale să fie față de persoane de sex opus, nu de același sex, și nu față de pături sau colibe.

Mai important, experiența unui mare număr de bărbați care sunt foști homosexuali și scrierile multor terapeuți arată că o schimbare foarte substanțială este posibilă în atracțiile sexuale per ansamblu. Într-un astfel de domeniu precum atracțiile sexuale, pe ce ne putem baza, în afară de date experimentale?

Acum, să revenim la problema centrală: Cum putem spune că suntem vindecați, când nu suntem „excitați” vizual, ca alți bărbați? Foarte simplu. Nu este nevoie ca atracția sexuală să apară numai din stimularea vizuală. Există alți doi inițiatori importanți ai interesului sexual, *atingerea* și *sentimentele emoționale*.

Eu simt cea mai puternică dorință sexuală pentru soția mea când mă simt cel mai iubitor față de ea. De asemenea, de multe ori simt asemenea dorințe când ne sărutăm sau când stăm pur și simplu pe canapea uitându-ne la televizor, iar brațul meu este în jurul ei. Nu există îndoială că acestea sunt sentimente sexuale spontane. Experiența noastră în misiune ne-a arătat că răspunsul sexual față de o femeie, prin sentimente și prin atingere, este starea normală pentru bărbații care înving homosexualitatea. De aceea afirmăm cu atâta tărie că un bărbat care învinge homosexualitatea poate experimenta orice bucurie a vieții heterosexuale.

Vreau să adaug că nu este o chestiune de genul „două din trei nu este rău”. Lipsa stimulării vizuale poate fi la fel de mult un plus, ca și un minus. Scriptura vorbește de „pofa ochilor” (1 Ioan 2:16). Ochii noștri întâlnesc ceva și doresc să posedez acel ceva. Observați cât de diferit este acest lucru de faptul că ochii noștri întâlnesc ceva și îi admiră frumusețea – sau Îl admiră pe Creatorul acelui ceva.

Dacă un bărbat o privește pe soția lui cu dragoste și cu o mare apreciere pentru felul în care este minunat făcută, este un lucru bun. *Cântarea lui Solomon* arată cum aprecierea frumuseții fizice a celui iubit de către noi poate aduce o mare bucurie. Ce minunat ar fi dacă bărbații ar reacționa în acest mod. Dar există și o altă latură a aprecierii vizuale: dacă bărbatul privește corpul unei femei fără a face deosebire; adică persoana nu contează, numai corpul contează? El are o problemă.

Se pare că în această lume păcătoasă și zdrobită, cei mai mulți bărbați heterosexuali au într-adevăr o problemă. Și ce se întâmplă când soția ajunge la 50 ani, iar corpul ei începe să se fleșcăiască și să se încovoie? Dacă stimularea vizuală este singurul factor important în atracția bărbatului față de soție, ei au o problemă.

Cu siguranță, un exces de răspuns sexual vizual este o reflectare a naturii păcătoase a omului și este cauza a multă suferință și disfuncție în lume astăzi. Femeile sunt de obicei prețuite mult mai mult pentru înfățișarea lor, decât pentru caracter sau pentru alte atribute ale lor. Soțiile sunt prea des comparate, găsite ca necorespunzătoare și părăsite. Industria pornografiei înflorește, ca să alimenteze apetitul care răspunde vizual al bărbaților. Că noi nu experimentăm așa ceva nu este deloc rău.

Noi toți purtăm cicatricile datorate trecutului nostru păcătos și zdrobirii noastre, dar nu sunt sigur că lipsa stimulării vizuale este o cicatrice. Poate că noi trăim mai aproape de planul original al lui Dumnezeu decât cei mai mulți bărbați.

Soția mea și cu mine avem 55 de ani și niciunul dintre noi nu este pe punctul de a apărea în numărul cu costume de baie al vreunei reviste – nici măcar în cel al revistei *Maturitatea Modernă* – dar eu o iubesc pe ea și mă bucur întru totul de relația noastră fizică. Nu aș vrea ca aceasta să fie altfel în nicio privință.

[Alan Medinger, *Visual Stimulation and Healing*. Copyright © 1992 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

ȚINE-TE BINE DE PURITATEA SEXUALĂ!
BOB DAVIES & LORI RENTZEL

Găsirea eliberării de masturbare și de gândurile sexuale impure

Cliff avea cam 10 ani când a văzut prima dată o revistă pornografică. S-a întâmplat în subsolul casei unui vecin, unde un băiat de 14 ani le-a arătat revista unor băieți mai mici.

După acea experiență, Cliff a început să observe reviste similare la micul magazin universal local. Pe la 15 ani, se uita în fugă la numărul curent din *Playgirl*, conștient că era mai interesat de fotografiile bărbaților, decât de cele ale femeilor. Pe vremea aceea, se masturba regulat, folosind imaginile pe care le văzuse în reviste pentru a-și hrăni fanteziile.

În următorul deceniu, lupta cu masturbarea și pornografia a rămas un tipar în viața lui Cliff. Pe atunci era un membru fidel al bisericii. A absolvit un colegiu creștin important și a fost angajat apoi cu normă întreagă, ca responsabil cu muzica la o biserică mare din suburbii. Dar toate activitățile spirituale nu păreau să afecteze dorințele lui homosexuale puternice. Cliff a jurat de multe ori să renunțe să se uite la pornografie. Hotărârea lui dura de obicei o săptămână sau două, apoi se întorcea din nou la vechile tipare de comportament.

O dată s-a stăpânit șase luni, apoi a găsit o revistă veche în toaleta publică a unui magazin universal. În săptămâna următoare Cliff s-a trezit într-un magazin pentru adulți, căutând numărul curent al aceleiași reviste pe care o găsisese în baie.

Într-o sâmbătă noaptea, Cliff a închiriat pentru prima dată o casetă video pentru adulți. După aceea rezistența lui a dispărut și a început să se uite la câteva filme pornografice în fiecare săptămână. Cliff dorea, cu disperare, să pună capăt păcatului sexual, dar era prins – la fel ca mulți alți bărbați și femei care ies din homosexualitate și lesbianism.

Dilema sentimentelor sexuale

Cum își controlează bărbații și femeile comportamentul sexual? Este cu adevărat posibil să pui capăt gândurilor impure?

Cum găsim puritate în dorințele sexuale, când ne-am lăsat în voia relațiilor homosexuale timp de mulți ani?

„Nu credeam că m-aș fi putut opri să fac sex nici măcar o zi”, a mărturisit George, care fusese implicat în relații homosexuale o perioadă de zece ani, „ca să nu mai zic să mă opresc o săptămână sau un an. Iar gândul de a nu face sex tot restul vieții era prea deprimant ca să mă gândesc măcar la el.”

De ce nu ne îndepărtează Dumnezeu pur și simplu dorințele sexuale, așa cum scoatem un aparat din priză? Fiindcă sexualitatea este o parte integrală a umanității noastre, pe care El a numit-o „bună” (Geneza 1:31). Dorințele noastre sexuale s-au distorsionat, dar ele sunt, cu toate acestea, o creație uimitoare și o parte minunată a ceea ce suntem noi, ca ființe umane.

Sexualitatea ne scoate din izolare. Am fost creați pentru părtășie cu alți oameni – și o parte a companiei în căsătorie este de natură sexuală. „Nu este bine ca omul să fie singur”, a spus Dumnezeu despre Adam (Geneza 2:18) și a creat-o pe Eva ca tovarășă a lui. Neutralitatea sexuală ar face lumea foarte plictisitoare.

Deci este de folos să ne amintim că impulsul sexual este bun, nu rău. Putem, cu ușurință, să cădem în eroarea de a vedea sentimentele sexuale ca „dușmanul” nostru, ca pe o parte nefericită a ființei noastre, care ne face să fim învinși în umblarea creștină. „Dacă aș putea fi asexual, fără niciun impuls sexual”, gândim noi, „atunci aș putea să fiu cu adevărat un creștin matur.” Dar Dumnezeu nu ne face o lobotomie parțială, ca să ne numească apoi creștini fermi, pentru că nu mai simțim anumite ispite. Maturitatea vine când învățăm să ne controlăm sexualitatea. La fel cum mușchii trupului sunt întăriți prin exercițiu, tăria spirituală se clădește prin exercitarea autocontrolului și maturității în alegerile sexuale.

Iată o altă înțelegere-cheie: sentimentele homosexuale și lesbiene arată nevoi emoționale mai profunde. De-a lungul anilor, eu (Bob) am întrebat mulți oameni care învingeau homosexualitatea, ce i-a condus la relații homosexuale sau

lesbiene. Mulți dintre ei au recunoscut că nu erau interesați în primul rând de sex, deși cu siguranță el putea să fie un factor. Dar, de obicei, enumerau alte motive: singurătatea, faptul că vroiau atenție din partea altora, căutarea susținerii, evitarea plictiselii, sentimentul apropierii de cineva, căutarea emoției.

Multe dintre motivele respective nu sunt sexuale. Sunt sociale și emoționale. Prin urmare, aceste nevoi pot fi potențial împlinite prin relații nesexuale. De fapt, pentru că homosexualitatea este la bază un simptom al nevoilor emoționale neîmplinite, vom continua să ne luptăm cu sentimentele homosexuale până ce dorințele emoționale vor fi împlinite.

În sfârșit, nevoile noastre cele mai profunde sunt împlinite prin relația cu Dumnezeu. El ne-a creat astfel; nicio ființă omenească nu poate atinge interiorul nostru atât de profund cum poate El, pentru a ne împlini nevoile esențiale de comunicare și intimitate cu o altă persoană. Avem apoi nevoie de oameni care să ne îplinească alte nevoi sociale și emoționale, de companie și prietenie. Aceste nevoi sunt universale și puternice. Ele trebuie să fie împlinite înainte de a găsi eliberare în sexualitatea noastră. Până ce nevoile emoționale nu sunt împlinite, vom continua să ne luptăm cu dorințe sexuale nepotrivite.

Ispita, în contrast cu păcatul

Este un păcat să ai sentimente homosexuale sau lesbiene? Te condamnă Dumnezeu pentru că ești atras de membri ai aceluiași sex? Nu, faptul că ești ispășit nu este același lucru cu păcatul. Nu, Dumnezeu nu ne condamnă pentru sentimentele noastre.

Toți bărbații și femeile au sentimente sexuale. Toți experimentăm atracții sexuale în fiecare zi. Oamenii căsătoriți sunt atrași de alte persoane decât soțul sau soția lor. Sunt sentimentele lor păcătoase?

Biblia face deosebire, cu atenție, între asemenea sentimente și păcat. În terminologia biblică, sentimentele nepotrivite se încadrează în categoria „ispitei”. Iar ispitele nu sunt păcat.

Faptul că ești atras sexual de o persoană nu este același lucru cu comiterea adulterului în inimă (Matei 5:28). Trebuie să pui în practică ispită, fie în minte, fie în trup, ca ea să devină păcat.

Mulți, dacă nu cei mai mulți bărbați și femei care ies din homosexualitate, tind să uite distincția importantă dintre ispită și păcat. Ei suferă de o condamnare continuă, simțindu-se împovărați, crezând că Dumnezeu îi dezaprobă din cauza sentimentelor sau atracțiilor față de persoanele de același sex. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Dumnezeu ne înțelege luptele. El știe că energia noastră sexuală nu se „aprinde” când intrăm în căsătorie și nu rămâne apoi concentrată asupra partenerului de căsătorie tot restul vieții noastre. Toți creștinii trebuie să facă față sentimentelor și atracțiilor sexuale nepotrivite. Aceia dintre noi care sunt pe cale să învingă homosexualitatea nu sunt unici; nu aparținem unei subclase diferite decât restul Bisericii. Luptele sexuale sunt parte a faptului că suntem oameni!

Isus, în umanitatea Lui, a avut parte de ispită. Chiar și de ispită sexuală. „Căci n-avem un Mare Preot [Isus] care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Pasajul face o distincție clară între „ispită” (ceva de care Isus a avut parte) și „păcat” (ceva ce nu a avut). Când devin păcat ispitele homosexuale și lesbiene? Cartea lui Iacov aruncă lumină asupra acestei întrebări importante. „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului...” (Iacov 1:14-15).

Există întotdeauna un timp între concepere și naștere. Un gând homosexual care ne apare în minte poate fi ori omorât, ori hrănit. Când crește, „dă naștere păcatului”. Acolo acționează abilitatea noastră de a alege.

Putem alege dacă gândurile (ispitele) homosexuale vor deveni păcat. Dacă le alimentăm, se vor transforma în poftă. Simplu definită, pofta este dorința de a avea ceea ce nu este pe drept al meu. Trupul altei persoane nu-mi aparține (afară doar dacă sunt căsătorit cu persoana respectivă). Prin urmare, nu este

dreptul meu să folosesc trupul acelei persoane ca să-mi aducă plăcere sexuală. Desigur, este posibil ca pofta să implice mult mai mult decât sexul. Putem pofti după intimitate emoțională și să o căutăm prin formarea unor relații care evită sexul genital, dar sunt impregnate cu legături emoționale profunde și exclusive, care sunt nepotrivite. Putem pofti chiar după „lucruri bune”, precum căsătoria și copiii. Da, astfel de experiențe de viață sunt minunate, dar nu vor fi pe drept ale noastre decât dacă ni le dă Dumnezeu.

Ca foști homosexuali, putem chiar pofti după altceva ce pare „bun”: o absență totală a sentimentelor homosexuale sau lesbiene. „Dacă nu pot fi total vindecate”, ne-au spus unii oameni, „atunci nu sunt deloc interesați!” Ce eroare tragică. Acest tip de gândire „totul sau nimic” nu ia în considerare că ieșirea din homosexualitate este un proces. În timp ce perseverăm, Dumnezeu ne va răsplăti cu creștere și maturitate. Dar aceste calități au nevoie de timp ca să se dezvolte; ele vin prin stăruință îndârjită și perseverență. Schimbarea vine încet, ca soarele care se mișcă lin pe cer. Trebuie să fim răbdători cu noi înșine – și cu procesul de recuperare.

Înapoi la rădăcini

Sentimentele homosexuale sau lesbiene nu sunt păcat. Totuși, nu înseamnă că ar trebui pur și simplu să ne acceptăm sentimentele homosexuale ca pe un „țepuș în carne” și să nu căutăm să le învingem. Dorințele homosexuale sunt adesea un simptom al nevoilor emoționale neîmplinite. Deci haideți să începem să ne împlinim nevoile prin relații potrivite. De ce să acceptăm frustrarea sexuală, când putem să avem în schimb împlinirea emoțională?

Toți avem nevoi emoționale și relaționale fundamentale, care fac să apară lupta cu homosexualitatea. Împlinirea nevoilor fundamentale nu va eradica automat dorințele tale homosexuale sau lesbiene. Există alți factori despre care vom vorbi mai târziu (inclusiv tipare greșite de gândire și războiul spiritual) care lucrează, când le permitem.

Cu toate acestea, mulți bărbați și femei descoperă că dorințele homosexuale sau lesbiene slăbesc în intensitate când nevoile emoționale sunt satisfăcute prin relații sănătoase. Cu cât relațiile sunt mai profunde și mai satisfăcătoare emoțional, cu atât vei fi mai puțin ispitit să-ți îndeplinești nevoile emoționale prin acte sexuale nepotrivite sau prin dependențe emoționale.

Lupta cu ispita sexuală

Nu putem evita stimularea sexuală în cultura noastră – doar dacă ne ascundem acasă, cu capul băgat într-o pungă! Astăzi stimulii sexuali sunt oriunde privim – în televiziune, filme, reviste și ziare. Ziarul nostru local din San Francisco și-a dus cititorii chiar și în camerele din spate ale barurilor sadomasochiste pentru lesbiene.

Deci, ce facem?

♦ Așteaptă-te la ispita sexuală! Știi deja că face parte din viață. Deci acceptă realitatea și păstrează în minte distincția importantă dintre ispita homosexuală și păcat. Fii pregătit pentru ispită; nu poți trăi în lumea noastră și să te aștepti să o eviți total. În fiecare dimineață, roagă-te ca Dumnezeu să-ți protejeze mintea, în timp ce mergi în lume și înfrunți ispite sexuale frecvente.

♦ Identifică „declanșatorii” ispitei! Oricine are tipare ale ispitei. Unii sunt atacați de gânduri sexuale când se trezesc sau chiar înainte de a adormi. Alții sunt susceptibili când sunt obosiți, în partea a doua a zilei sau în perioadele de stres.

Există factori legați de anotimp. Bărbații tind să se lupte mai mult vara, când toată lumea poartă haine subțiri, iar stimularea vizuală crește. Alții se tem de vacanțele „de familie” precum Crăciunul sau Ziua Mamei, când sentimentele de singurătate duc la ispite sexuale copleșitoare. Pentru femei (și pentru unii bărbați), nivelul ispitelor urmează și un ciclu lunar.

Multor foști homosexuali le-a fost de ajutor să se uite cu atenție la „declanșatorii” sexuali. Aceste surse de ispită puternică pot fi fizice (boală, faptul că sunt obosiți, tensionați, stresați, sub presiune) sau emoționale (le este teamă, sunt

supărați, triști, umiliți, victimizați, singuri, goi, respinși, coplesii).

Este posibil ca declanșatorii să fie și spirituali la origine. Uneori ispitele vin „de nicăieri”, fără stimuli emoționali sau fizici pe care să îi poți identifica. Ispitele pot să vină de la Satan, dușmanul nostru (vezi 2 Corinteni 11:3). Dar adesea șoaptele dușmanului sunt legate de o anumită vulnerabilitate fizică sau emoțională (de exemplu, Isus era în sălbăticie și postise patruzeci de zile, când Satan I-a apărut în cele din urmă – Matei 4:2).

♦ Dezvoltă strategii preventive! Ține sub control mediul tău, atât cât îți este cu putință. Nu poți, de exemplu, să controlezi genul de reviste etalate la magazinul local din colț. Dar poți alege să mergi la un supermarket mai mare, care nu vinde pornografie. Da, este neplăcut să stai la coadă, dar ce este mai important? Procesul tău de recuperare sau faptul că aștepți câteva minute în plus? (Folosește timpul cât aștepți la coadă ca să rezevi tiparele ispitelor din acea zi!)

Un alt exemplu. Nu ai cum să controlezi faptul că unul dintre colegii tăi de muncă este foarte atrăgător sexual pentru tine. Dar poți alege să începi să te rogi pentru salvarea lui (sau pentru creșterea lui ca și creștin, dacă este deja credincios), de fiecare dată când ești ispitit să ai fantezii. Aceasta va tinde să contracareze orice influență „spirituală” din spatele ispitei. Când Satan va vedea că de fiecare dată când ești ispitit începi să te rogi, probabil că va încerca altă strategie ca să te descurajeze.

Identificarea declanșatorilor: Nevoile emoționale și ispita

Eu (Bob) am realizat legătura strânsă dintre ispita homosexuală și emoții, cam la un an după implicarea în misiunea pentru foștii homosexuali. Eram înapoi acasă în Vancouver, Canada, conducând mașina în drum spre o slujbă de duminică seara la biserică. Am devenit conștient că privirea îmi era atrasă de aproape orice bărbat de pe stradă. Nivelul ispitei era notabil mai mare decât de obicei.

Nu am avut timp să-mi analizez reacțiile atunci, dar mai târziu m-am gândit la situație. „Pentru Numele Domnului, ce s-a întâmplat?” m-am întrebat. „Ce simțeam în acel moment?” Am realizat că mă simțeam nervos și nesigur. În acea seară de duminică, mă întorsesem la biserica mea de acasă, ca să depun mărturie public despre faptul că mă confruntam cu homosexualitatea. Acei oameni fuseseră familia mea spirituală mai mulți ani, înainte de mutarea mea în California. Mă îngrijoram că mă vor respinge. Mă simțeam extrem de vulnerabil.

Serviciul de seară a decurs bine; niciuna dintre temerile mele nu s-a materializat. Dar toată experiența aceea m-a învățat o lecție importantă. „Ce simt chiar acum?” este o întrebare importantă pe care să ți-o pui, când ești ispitit. Ce nevoi emoționale sunt exprimate prin ispita sexuală? Odată ce nevoia emoțională este identificată, începe să găsești moduri alternative de a o împlini.

Identificarea declanșatorilor: Fetișuri și parțialisme

Cei mai mulți oameni au auzit de fetișuri, care sunt obiecte neînsuflețite care devin sursa stimulării sexuale. Exemple obișnuite sunt tipuri de țesătură (mătase, piele), articole de îmbrăcăminte (lenjerie intimă, pantofi) sau alte obiecte care au ajuns să fie legate de excitarea sexuală. Mai puțini oameni au auzit de „parțialisme”, care este termenul pentru părți nesexuale ale trupului care produc excitare (precum nas, etichetele picioarelor, bicepsii, mustața sau picioarele).

Aceste tipuri de excitare sexuală sunt mult mai comune la bărbați decât la femei și sunt foarte rezistente la schimbare. Deci nu fi descurajat de tiparele persistente din trecut; în mod normal tiparele excitării se vor diminua cu timpul. Alege conștient să rezisti unor asemenea gânduri când îți vin în minte, fără să te simți condamnat că le ai. Și fă-ți un obicei din a te ruga împotriva influențelor spirituale care le declanșează.

Dacă te trezești că alimentezi constant amintiri ale unei relații trecute, poate că este timpul să treci la o acțiune spirituală de ofensivă. Având ca martor o altă persoană, renunță verbal la

relație, cerând iertarea lui Dumnezeu pentru participarea la acte sexuale cu persoana respectivă. Cere-I lui Dumnezeu să rupă legăturile emoționale și sexuale care s-au format în relație. Și roagă-te pentru eliberarea acelei persoane de homosexualitate sau lesbianism. Bărbați, rugați-vă să înțelegeți parțialismele voastre. Realizați că ele sunt în mare parte simbolice pentru propriile voastre nevoi și sentimente de inadecvare. Este posibil ca părți specifice ale trupului să reprezinte ceea ce cauți – dar îți lipsește ție.

Brațe. Putere, protecție, stabilitate emoțională (ne simțim vulnerabili, neprotejați)

Piept. Figura tatălui, maturitate (vrem să fim îngrijiți, intimitate, apropiere, afecțiune, dragoste)

Părțile genitale. Potență, bărbăție (ne simțim inadecvați în sentimentul masculinității noastre)

Femeile, de asemenea, pot fi atrase de anumite atribute fizice ale altor femei. Unele femei, îndeosebi cele cărora le-a lipsit îngrijirea din partea mamei, sunt atrase de femeile cu sânii mari.

O fostă lesbiană numită Anna a spus: „Când întâlnesc o femeie cu ochi câprui mari, blânzi, știu că am dat de necaz.” Prima ei iubită avea ochi câprui mari, blânzi și această trăsătură declanșa atracția Annei, când o întâlnea la alte femei.

De orice ne lipsește nouă, suntem atrași la alți oameni. Dar faptul că facem sex cu persoane de același sex nu ne va întări niciodată masculinitatea sau feminitatea. Relațiile homosexuale sunt la fel de eficiente ca băutul apei sărate; amândouă activitățile ne lasă nesatisfăcuți, însetați după mai mult.

Identificarea declanșatorilor: Invidia

Mare parte din pofta față de persoanele de același sex își are rădăcina în invidie. Ne comparăm cu alții în termenii constituției fizice, ai stabilității emoționale sau ai maturității spirituale – și vedem că nu avem ce au ei. Apoi începem să ne luptăm cu atracția sexuală față de ei.

Vorbind cu mulți oameni, am găsit două tipare comune ale luptei cu invidia. De obicei, atracțiile noastre se încadrează în următoarele categorii:

- ♦ **Atribute fizice.** Suntem scunzi și suntem atrași de cineva înalt; avem piele închisă la culoare și suntem atrași de cineva blond; suntem supraponderali și suntem atrași de cineva mai suplu și athletic.

Unele trăsături fizice sunt de neschimbat (de exemplu, înălțimea). Dezrădăcinarea invidiei implică acceptarea trăsăturilor noastre fizice de neschimbat, știind că Dumnezeu a plănuit fiecare detaliu al constituției noastre fizice (Psalmul 139:15-16).

Alte trăsături fizice pot fi schimbate (de exemplu, greutatea). Dacă suntem supraponderali și constant atrași de genul athletic, trebuie să ne hotărâm cât timp și cât efort vrem să acordăm programului nostru fizic de fitness.

- ♦ **Personalitatea.** Ne simțim nesiguri și suntem atrași de cineva sigur pe sine; suntem timizi și atrași de extrovertiți. Există anumite fapte cu privire la personalitatea noastră care nu se vor schimba niciodată substanțial. Dacă suntem liniștiți, poate că nu vom fi niciodată capabili să fim „sufletul petrecerii”. Dar tot ne putem maturiza și dezvolta personalitatea, ca să avem încrederea și tăria interioară care ne lipsesc acum.

„Întotdeauna am fost foarte liniștit”, admite Brian. „Realizez că, probabil, nu voi fi niciodată omul amuzant, bufonul întâlnirilor sociale. Dar acum mă simt OK în privința aceasta. Am devenit mult mai încrezător în interior. Pot să vorbesc când este nevoie. Și bărbații cu o personalitate expansivă, deși tot mă atrag, nu mai declanșează în mine invidie și fantezie.”

Ruperea legăturilor

Adesea posesiunile fizice mențin vii în emoțiile noastre asociațiile din trecut. Un aspect important al ruperii de trecut este „curățarea mediului”. Principiul include simbolurile

evidente ale trecutului: pornografie, jucării sexuale, reviste și cărți homosexuale, postere despre sexul protejat.

Dar există nenumărate alte posesiuni care oferă legături emoționale puternice cu trecutul, pe care trebuie să le identificăm în rugăciune:

- ♦ Amintiri ale trecutului. Suveniruri ale unor excursii speciale cu fostul iubit; brățări, ceasuri de mână sau alte daruri semnificative de la prietenii homosexuali; fotografii, filme, benzi video legate de homosexualitate (care sunt deosebit de seducătoare).

- ♦ Înregistrări, casete, CD-uri. Înregistrări ale unor cântăreți homosexuali sau ale unor „eroi fictivi” pro-homosexualitate, filme cu teme homosexuale, benzi care promovează imoralitatea sau senzualitatea nepotrivită, cântece care erau „speciale” pentru tine și pentru un anumit prieten sau iubit homosexual.

- ♦ Hârtii. Carduri de membru și broșuri de la biserici și alte organizații pro-homosexualitate, carduri de discount la stabilimente lesbiene, „micul carnetel negru” cu numere de telefon ale foștilor prieteni din stilul de viață homosexual, certificate de „uniune sfântă”.

- ♦ Îmbrăcăminte. Invită Duhul Sfânt (și poate și un consilier sau un prieten creștin priceput) să-ți arate adevărul despre garderoba ta. Caută articole ca: accesorii care erau folosite pentru a-i seduce pe alții; haine cumpărate din cauza asocierii cu moda „homosexuală”; lenjerie intimă sau îmbrăcăminte „sexy” care declanșează sentimente de poftă greșită; gece sau pantaloni de piele care îți amintesc de anumite baruri, de oameni sau practici sexuale imorale.

- ♦ Bunuri casnice și mașini. Uneori este nevoie chiar și ca posesiunile importante din casa sau apartamentul tău să fie date sau vândute, datorită asocierii strânse cu o persoană sau cu un eveniment pe care trebuie să-l lași în urmă. O femeie și-a donat toată mobila unei organizații caritabile, când s-a mutat din casa pe care o împărțise cu o iubită cu care trăise timp îndelungat. Un bărbat a decis să-și vândă mașina sport, de culoare roșu vișiniu, când a părăsit stilul de viață homosexual. Cumpărase

mașina special pentru a-i fi de ajutor când „agăța” bărbați pentru sex, când mergea cu mașina în zonele din oraș unde găsea parteneri sexuali anonimi.

Până acum am vorbit despre principiile generale ale ispitei. Acum să le aplicăm la problema masturbării.

Masturbarea

Masturbarea este o luptă majoră pentru cei mai mulți bărbați și femei care sunt pe cale să învingă homosexualitatea. „Este masturbarea un păcat?” este de obicei prima întrebare discutată în cele mai multe cărți care se adresează acestei teme. Fiecare are opinii diferite; totuși, cei mai mulți sunt de acord cu un lucru: Biblia tace cu privire la practica masturbării.

Iată o întrebare mai relevantă de pus în acest moment: „Cum afectează masturbarea procesul meu de recuperare?” Te împinge înspre noi nivele ale libertății – sau te atrage înapoi în vechile tipare de gândire?

Cei mai mulți foști homosexuali găsesc masturbarea drept o influență negativă asupra procesului de vindecare, fiindcă este însoțită de fantezii lesbiene sau homosexuale. Evident, atât timp cât astfel de amintiri sau fantezii sunt întărite, nu vom progresa mult în îndepărtarea de mentalitatea homosexuală.

Pentru mulți, masturbarea este și o dependență. În termeni biblici, am devenit „robi ai păcatului” (Romani 6:6). Nu mai avem control asupra practicii. Sexualitatea ne conduce pe noi, mai mult decât avem noi control asupra apetitului sexual.

Unii bărbați și femei au descoperit că vina și separarea de Dumnezeu pe care le simt după masturbare îi expun la lupta spirituală în alte privințe. Acest obicei declanșează ispita în zone mai evidente ale păcatului sexual. Masturbarea poate fi comparată cu consumul excesiv de mâncare nesănătoasă. Satisface apetitul fizic pe moment, dar te face adesea să te simți bolnav și gol. Aceasta din cauză că Dumnezeu a creat sexul ca să fie mai mult decât o eliberare de tensiune. El vrea ca sexul să promoveze dragostea, dedicarea și permanența într-o relație de căsătorie. Masturbării îi lipsesc aceste calități.

Am descoperit că cei mai mulți foști homosexuali vor să pună capăt acestei practici. De ce este atât de greu de învins? Fiindcă există atât de multe motivații complexe care ne împing la un asemenea tipar de comportament.

♦ *Motivații fizice.* La bărbați există o producere continuă de spermă, care este stocată în două „rezervoare” interne, numite vezicule seminale. Când sunt pline, se trezește impulsul sexual și dorința de o oarecare eliberare devine conștientă. Deci este posibil ca dorința de eliberare sexuală să apară puternic în mintea unui bărbat, fără nicio încurajare păcătoasă din partea sa.

Și la femei există dificultăți. În anumite momente din ciclul lunar, nivelul înalt al unor anumiți hormoni (androgeni și posibil estrogeni) măresc dorințele sexuale ale unei femei și cresc prin urmare ispita de a se masturba. Pentru multe femei este extrem de dificil să depășească zilele respective.

Aceste realități fizice înseamnă că masturbarea este de neevitat? Nu. Dar ele explică, în parte, de ce masturbarea este o luptă atât de comună.

♦ *Motivații emoționale.* Masturbarea este legată și de nevoile noastre emoționale. Dacă te îndoiești, urmărește când este mai puternică dorința de a te masturba. Tipic, lupta se intensifică atunci când experimentezi anumite emoții, precum singurătate, teamă, mânie sau plictiseală. Masturbarea este o soluție falsă la nevoile emoționale.

Învingerea masturbării. Cei mai mulți dintre noi vrem să învingem masturbarea. Ce pași să urmărim pentru a împlini acest scop?

♦ *Nu hrăni poftele trupesti!* Uneori trebuie să fim practici în lupta cu păcatul. Ne expunem la ispită fără ca măcar să realizăm.

De exemplu, Larry a realizat că se masturba întotdeauna după ce se bărbiera dimineața. După duș, stătea în fața oglinzii, gol, iar ispita apărea. Alți bărbați au descoperit un tipar similar. Cei mai mulți bărbați sunt stimulați de nuditate – chiar și de a lor. Larry a descoperit că ispitele s-au diminuat când a urmat

pasul simplu de a-și pune un halat de baie înainte de a se bărbieri. Alții sunt ispițiți, de obicei, când se cufundă în somn.

Dacă aceasta este slăbiciunea ta, începe să observi ce citeai sau priveai la televizor chiar înainte de a merge la culcare. Ceva ce nu ți-a fost de folos? Ia în considerare activități alternative posibile: un scurt timp devoțional sau ascultarea unor înregistrări de închinare, înainte de a închide lumina.

♦ *Caută rădăcinile emoționale!* Când simți nevoia de a te masturba, întreabă-te: „Cum mă simt acum?” Singur? Plictisit? Obosit? Supărat? Frustrat? Anxios? Deprimat?

Oricare dintre aceste emoții poate deveni un „declanșator” pentru ispită. Dar eliberarea fizică nu va împlini nevoia emoțională ascunsă. Odată ce ai identificat emoțiile pe care le experimentezi, începe să-L cauți pe Dumnezeu pentru înțelepciunea practică necesară pentru a împlini mai bine nevoia.

Într-o seară ești singur. Deci trebuie să iei inițiativa să te îndrepti spre cineva, de exemplu, să suni un prieten de la lucru sau să-i scrii unui vechi prieten de la grupul de tineret din colegiu. Dacă ai nevoie de mângâiere, trebuie să profiți de seară, să te învelești în pătura ta preferată, cu o ceașcă de ceai în mână și să te bucuri de un film vechi preferat.

Sunt doar câteva exemple despre cum putem începe să ne împlinim nevoile legitime în mod potrivit, în loc să ne masturbăm ca să ne amortim temporar sentimentele. Trebuie să vrem să simțim – și să căutăm rezolvarea pentru durerea emoțională ascunsă, care ne împinge să ne găsim refugiul în masturbare.

♦ *Caută să dai socoteală!* Problemele ca masturbarea înfloresc în secret. Când problema este adusă „la lumină” și împărtășită cu o altă persoană, apare o nouă putere de a o învinge. „Mărturișiți-vă unii altora păcatele” și „umblați în lumină” sunt două îndemnuri obișnuite (Iacov 5:16 și 1 Ioan 1:7).

Din nefericire, prea puțini creștini sunt dornici să permită accesul în domeniul privat al vieții lor. Dar masturbarea este o luptă aproape universală printre cei necăsătoriți, îndeosebi

printre bărbați. Deci este un domeniu ideal pentru darea de seamă reciprocă între creștini – și nu înseamnă neapărat mărturisirea luptelor homosexuale, dacă nu ești încă atât de deschis față de tovarășii de credință.

♦ *Privește problema în perspectivă!* Aproape toți cei necăsătoriți (și mulți dintre cei căsătoriți) s-au luptat cu masturbarea. Deci nu ești unic, o persoană rea sau un ratat spiritual. Ești pur și simplu o persoană obișnuită, cu o luptă obișnuită.

♦ *Fii realist!* Dacă te-ai lăsat pradă comportamentului ani de zile, nu te aștepta ca ispita să dispară peste noapte. Va fi nevoie de un efort consecvent și de maturitate emoțională pentru a învinge. Dacă obiceiul tău devine mai puțin frecvent, este grozav! Simte-te încurajat că faci progrese. Și cere-I lui Dumnezeu să-ți mărească dorința de a-L mulțumi în toate domeniile vieții tale.

Învingerea homosexualității

Vei învinge cu succes homosexualitatea? Răspunsul la întrebare depinde de ce se întâmplă în mintea ta. Gândurile tale sunt câmpul de luptă unde victoria este cu adevărat câștigată sau pierdută. Unele încercări de a învinge ispita sexuală – dușuri reci pentru a evita masturbarea, schimbarea serviciului pentru a scăpa de un coleg de muncă atrăgător, mutarea într-un apartament nou pentru a evita un vecin homosexual – sunt doar o soluție temporară.

Dacă motivele ascunse ale ispitei homosexuale nu sunt descoperite și rezolvate, acele soluții sunt ca punerea unui dop în gura țevii unui robinet care curge. Presiunea apei continuă să crească și, la un moment dat, dopul sare și apa țâșnește cu putere. O soluție mai bună este să închizi sursa de apă. Similar, trebuie „să ajungem la sursa” ispitelor continue, pentru a găsi eliberarea de ele.

Câmpul de luptă interior

Câștigarea războiului cu gândurile va fi una dintre cele mai dure provocări ale tale ca și creștin. Este posibil să fi avut parte atâta timp de înfrângere în acest domeniu, încât te întrebi dacă victoria este chiar posibilă.

În Romani 12:2, Pavel ne poruncește: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre.” Să aplicăm cuvintele lui la situația noastră: Trebuie să ne schimbăm gândirea, pentru a ne desprinde de atitudinea mintală și/sau de acțiunile unui stil de viață homosexual. Bărbații și femeile care au fost homosexuali trebuie să ducă lupta pe trei fronturi principale:

- ♦ *Amintiri ale trecutului.* Nu este neobișnuit pentru un bărbat care a fost homosexual să fi avut zeci, dacă nu sute de întâlniri sexuale în trecut. Alți bărbați și femei care au fost homosexuali au avut relații pe termen lung; unii nu au avut experiențe sexuale clare, dar s-au lăsat în voia activităților legate de homosexualitate, precum reviste și filme homosexuale. Dar fie că experiențele noastre homosexuale au fost vaste, fie că au fost limitate, toți avem amintiri care trebuie învinse.

- ♦ *Fantezii sexuale.* Imaginația noastră este un dar incredibil de la Dumnezeu, cu potențial pentru un bine sau un rău uimitor. Fanteziile imorale sunt deosebit de tulburătoare pentru aceia dintre noi cu puține experiențe homosexuale clare, care au petrecut ani de zile refugiindu-se în fantezii cu relații erotice imaginare și romantice cu cei de același sex.

- ♦ *Tipare distorsionate de gândire.* Există și domenii nesexuale în care ne luptăm în minte, precum gânduri despre relația noastră cu Dumnezeu („Dumnezeu mă urăște pentru că sunt homosexual”), gânduri despre relațiile noastre cu alți oameni („Nu voi fi niciodată capabilă să relaționez cu alte femei”) și gânduri despre viitorul nostru („Voi fi întotdeauna homosexual”). Dacă tiparele de gândire nu se schimbă, vom fi mereu învinși și descurajați în procesul de recuperare.

Fanteziile

Adesea măsurăm succesul cuiva în învingerea homosexualității prin felul în care se poartă în public. O evaluare mai exactă a eliberării sunt fanteziile, ceea ce se întâmplă când mintea este inactivă. Unde ne duc fanteziile?

Tuturor ne vor intra în minte gânduri păcătoase. Când se întâmplă, avem trei opțiuni: plăcere, reprimare sau înlocuire.

Evident, să ne lăsăm în voia fanteziilor homosexuale este păcat. Înseamnă că avem alte două opțiuni rezonabile:

♦ *Reprimare*. Multe cărți creștine sugerează tehnici variate de cucerire a poftelor care, la prima citire, par foarte spirituale. Iată una generală: Când ești ispitit să ai fantezii cu gânduri impure, citează un verset biblic potrivit. Acest tip de strategie este eficient pe moment, dar tehnicile de „represiune” nu sunt o soluție pe termen lung. Pentru a învinge tiparele de gândire adânc înrădăcinate, trebuie să te confrunți cu nevoile emoționale și spirituale ascunse care le alimentează.

Nu încercăm să minimalizăm importanța cunoașterii Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși am vorbit cu mulți oameni cărora li s-a spus „doar roagă-te mai mult” sau „să citezi un verset când ești ispitit”. Consilierul nu i-a abordat mai în profunzime, iar ei, descurajați, s-au întors în cele din urmă la activitățile homosexuale, din cauză că ispitele nu s-au diminuat cu timpul.

Să comparăm soluția precedentă cu un răspuns mai eficient:

♦ *Înlocuire*. Minciunile trecutului nostru trebuie să fie înlocuite cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Citirea Bibliei este esențială, dar nu ca să repetăm un verset ca o „tantră magică” în mijlocul ispitei. Mai degrabă, prin studiu regulat, sârguincios și prin aplicarea principiilor biblice, avem parte de schimbări în modul în care Îl privim pe Dumnezeu, lumea și pe noi înșine. „Felul în care vedem lumea” se transformă într-o perspectivă generală care reflectă mai degrabă adevărul, decât distorsiunile societății noastre seculare.

Ajungem să descoperim realitatea dragostei lui Dumnezeu pentru noi ca indivizi (vezi Romani 5:8), dorința Lui de a ne ierta de tot păcatul – inclusiv de gânduri și acțiuni homosexuale (1 Ioan 1:9). Când acționăm în viața noastră de zi cu zi după perspectiva Bibliei, aceasta va schimba profund felul în care ne vedem trecutul și ne plănuiim viitorul.

Cum tratăm amintirile

Memoria este un dar minunat, dar uneori pare să fie un blestem. Dacă înainte ne-am lăsat în voia păcatului sexual, este

greu să uităm detaliile grafice. „Aceasta a fost o problemă majoră pentru mine”, a spus Cheryl. „Reflectam la timpurile minunate: încântarea când eu și iubita mea ne-am întâlnit prima dată, excursiile cu cortul pe care le-am făcut împreună, petrecerile cu alți prieteni din stilul de viață homosexual. Mult prea adesea uitam certurile amare pe care le-am avut, gelozia mea puternică, atunci când mă îngrijoram că era atrasă de altcineva.”

Cuvintele lui Cheryl ne fac să înțelegem ceva important: amintirile sunt rareori exacte în fiecare detaliu. Cu timpul, devin distorsionate. Din nefericire, adesea amplificăm vremurile bune din trecut, distracția pe care am avut-o în activitățile homosexuale, încântarea, farmecul și emoțiile sexuale. Dar uităm nopțile de singurătate, frustrările căutării unei relații pe termen lung, neliniștea de a fi părăsiți pentru un alt iubit, teama de bolile cu transmitere sexuală, depresia de a ști că familia dezaproabă relațiile noastre.

Când ești chinuit de amintiri, cere-I lui Dumnezeu să-ți dea o imagine adevărată, completă a trecutului, în special când te trezești amintindu-ți doar aspectele pozitive. Amintirile se estompează cu timpul. Grăbim uitarea lor, neinsistând asupra lor sau neîntărindu-le.

Alte indicații practice

Probleme cu gândurile nepotrivite apar la anumite momente din zi, ca atunci când te trezești sau chiar înainte să mergi la culcare. Probleme apar și când mintea pătrunde în „neutru”, ca atunci când mergem cu mașina pe un drum familiar la lucru sau când îndeplinim o sarcină repetitivă la serviciu.

Eu (Bob) am descoperit că îmi este de ajutor să instalez un casetofon în mașină și să am permanent predici, conferințe sau înregistrări muzicale care să-mi țină mintea ocupată. Alteori înregistrez emisiunile de radio care îmi plac, ca să le pun din nou când mă deplasez spre lucru și când mă întorc acasă. Un număr tot mai mare de cărți creștine sunt, de asemenea, disponibile în format audio.

Unele tipare de gândire sunt pur și simplu obiceiuri rele din trecut; altele se bazează pe asociații trecute. De exemplu, dacă tu și prietenii tăi homosexuali ați mers întotdeauna la un eveniment cu travestiți de Halloween, va fi natural pentru tine să asociezi seara respectivă cu evenimente din trecut. Dacă zilele de naștere erau sărbătorite prin petreceri dezlanțuite și sex, pentru un anumit timp, este posibil ca amintirile să se declanșeze în fiecare an.

Va dura până vom dezvolta tipare anuale diferite; fii răbdător cu tine însuși, în timp ce noi asociații și amintiri se clădesc în mintea ta. Și plănuiește dinainte, ca să ai activități „distractive” programate pentru aniversări și alte momente dificile, când se vor trezi amintirile din trecut.

Realitatea luptei spirituale

Ideea că Diavolul este o ființă personală care ne influențează viața este alungată cu un râs de o mare parte a societății. Dar Scripturile învață că Satan este un înger căzut cu o mare putere, cu acces direct la viața noastră.

„Potrivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). El este identificat ca un ispititor „care înșeală întreaga lume” (1 Tesaloniceni 3:5, Apocalipsa 12:9). Putem face două greșeli în confruntarea cu Satan: să trăim în teamă excesivă sau să ignorăm complet existența lui.

Dumnezeu ne oferă protecție divină împotriva dușmanului. Probabil ai auzit predici despre „armura spirituală” din Efeseni, capitolul 6, dar ai aplicat vreodată piesele armurii în lupta împotriva homosexualității? Iată câteva exemple:

- ♦ *Centura adevărului.* Principiul: Cuvântul lui Dumnezeu – și nu sentimentele mele – determină ce este adevărat.

Câteva aplicații: Dumnezeu mă iubește, deși mă lupt cu sentimente – și chiar cu comportament homosexual („Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi.” – Romani 5:8). Dumnezeu este capabil să mă ajute să nu cad iar în comportamentul homosexual („A Aceluia care poate să vă

păzească de orice cădere...” – Iuda 24). Dumnezeu îmi este alături în lupta împotriva păcatului homosexual sau lesbian („Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” – Romani 8:31).

♦ *Platoșa neprihănirii*. Principiul: Inima mea impură este curățită de sângele lui Cristos.

Câteva aplicații: Când mă pocăiesc, Isus mă curăță de tot păcatul homosexual, inclusiv de gândurile de poftă, de masturbare sau de întâlnirile sexuale („sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” – 1 Ioan 1:7). În ciuda ispitelor homosexuale continue, pot fi drept în Cristos („nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Isus Cristos” – Filipeni 3:9).

Reconstruirea zidului

Mie (Bob) îmi place să compar mintea noastră cu o cetate cu ziduri din vremurile Vechiului Testament. Bariera groasă, înaltă, îi proteja pe locuitori, ținând dușmanii afară. Dar când ne lăsăm pradă fanteziilor sexuale timp de mulți ani, mintea noastră este ca o cetate cu zidul dărâmat. Pietrele zac împrăștiate pe pământ. Dușmanii noștri spirituali – Satan și hoardele lui demonice – au acces liber la mintea noastră. Pot să intre și să iasă când vor.

Trebuie să reconstruim zidurile minții noastre, ridicând o „barieră” spirituală a purității și tăriei, împotriva invaziei dușmanilor și a ispitelor lor de gânduri impure, de poftă. Zidul nu se construiește din nou peste noapte; a fost dărâmat o lungă perioadă. Pentru a restaura zidul, va fi nevoie de efort consecvent, pe termen lung.

Sunt multe moduri de a „reconstrui zidul”, în afară de lucrurile de bază, ca citirea Bibliei, rugăciunea și frecventarea bisericii. De fiecare dată când ne angajăm în aceste activități și alegem să avem gânduri pure, evlavioase, punem o altă „cărămidă” la loc în zid. Iată unele sugestii practice pentru programul de reconstruire:

♦ Vizionează videoclipuri creștine, inclusiv filme contemporane, concerte, filme despre natură (precum *Predici din știință*), învățături din Biblie și seminarii despre homosexualitate

și alte teme relevante. ♦ Citește reviste creștine, în special cele care se concentrează asupra intereselor tale (de exemplu, probleme ale femeilor, mărturii ale bărbaților, profiluri sportive, muzică creștină contemporană, căsătorie și familie). ♦ Ascultă benzi de muzică sau compact discuri, care sunt disponibile în orice stil, de la pop la western, clasic și rock. Unele înregistrări prezintă versete din Scripturi puse pe muzică, un mod excelent de a absorbi Cuvântul lui Dumnezeu și principiile sale. ♦ Citește cărți creștine, de la bestsellerurile actuale la vechii clasici. Petrece timp cu prietenii de la biserică în situații variate, de la studii biblice formale la momente distractive, la pizza. Chiar și când conversația nu este despre probleme „spirituale”, faptul că prietenii împărtășesc dragostea ta pentru Dumnezeu te ajută să-ți întărești perspectiva biblică. Nu renunța la cărțile și filmele „seculare” clasice, care în multe cazuri reflectă bazele biblice ale culturii noastre. Adesea ele se concentrează pe credință, sacrificiu, dedicare și alte valori bune, care susțin o perspectivă evlavioasă. Ceea ce introduci în minte nu trebuie să fie limitat strict la cărți, muzică, filme și reviste „religioase”, pentru a te ajuta să te concentrezi asupra adevărilor Scripturii.

La fel cum atitudinea mentală despre homosexualitate a fost experimentală la început, apoi întărită iar și iar de gândurile și activitățile noastre, la fel atitudinea mentală creștină trebuie să se dezvolte încet și consecvent, o lungă perioadă de timp. Biblia se referă la acest proces ca la „înnoirea minții” (vezi Romani 12:2), care este unul dintre cele mai importante principii ale ajungerii la o eliberare semnificativă de gânduri și sentimente homosexuale sau lesbiene.

[*Holding on to Sexual Purity*. Extras din *Coming Out of Homosexuality* de Bob Davies & Lori Rentzel. Copyright © 1993 Bob Davies & Lori Rentzel. Tradus și publicat cu permisiunea InterVarsity Press, P.O. Box 1400, Downers Grove, IL 60515, SUA, www.ivpress.com.]

UN TIMP PENTRU A JELI

ALAN MEDINGER

Jelirea este un proces de recunoaștere a durerii și regretelor noastre, ca să le putem aduce la Isus. Acest articol se bazează pe ceva ce am scris în jurnalul meu cu câțiva ani în urmă.

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” (Matei 5:4)

Jelim din cauza a ce este pierdut. Poate fi o viață – sau un suflet. Poate fi o oportunitate sau un mod de viață; poate fi inocența. Jelim pentru că am pierdut ceva. Jelirea este diferită de sentimentalism sau compasiune sau milă de sine. Isus a jelit din cauza pierderii multor suflete în Ierusalim. A plâns fiindcă S-a identificat cu Maria și Marta, în pierderea lui Lazăr.

Compasiunea este potrivită când putem face ceva ca să punem lucrurile în ordine. **Jelirea** este potrivită când nu putem face nimic, din cauză că viața, oportunitatea sau inocența sunt deja pierdute; aparțin trecutului. Jelim pentru că nu putem schimba lucrurile. Suntem lipsiți de ajutor. Neputința noastră de a face ceva cu privire la pierdere este un element esențial al jelierii.

Majoritatea celor care vin la *Regeneration* au spre 30 de ani sau mai mult. Mulți dintre ei au trecut de 30 sau 40 de ani. O mare parte din viața lor a trecut, iar ei au pierdut timpul, blocați într-un comportament și într-o orientare care a fost pur și simplu o fundătură. Dezvoltându-se „diferit”, nu au avut parte de bucuriile și luptele celor de aceeași vârstă, în special în relațiile cu cei de același sex sau de sex opus.

În timp ce prietenii se căsătoreau, aveau copii și își clădeau un cămin, cel care se lupta cu homosexualitatea fie trăia în izolare emoțională, fie căuta ceea ce, în cele din urmă, avea să descopere că nu satisface niciodată. În special pentru femeile care vin la noi având peste 30 sau 40 de ani, căsătoria este improbabilă. Bărbații creștini necăsătoriți, de vârsta lor, sunt puțini. Mulți bărbați și multe femei, chiar și căsătoriți, sunt la o vârstă când nu mai este posibil să devină părinți. Anii au fost pierduți și nu se poate face nimic pentru a-i recâștiga.

Alte pierderi sunt la fel de dureroase. Poate că părinții au murit, astfel că oportunitatea de a-i cunoaște cu adevărat, de a-i iubi și de a fi iubiți de ei, s-a dus. Inocența poate fi pierdută, fie prin abuz, fie din cauza unui stil de viață ales. Pentru unii dintre bărbații care apelează la noi, din cauza promiscuității sau chiar a unei singure întâlniri sexuale neînțelepte, sănătatea și perspectiva unei vieți îndelungate a fost pierdută și nu se poate face nimic cu privire la aceasta.

Aveam 38 de ani când a început vindecarea mea. Câți ani pierduți – ani de robie față de un comportament dependent, anii unei căsătorii ca o farsă, ani de izolare emoțională. Jumătate din viața mea se dusese și fusese o viață de durere, viciu, izolare și respingere de sine.

Dar Isus a venit ca să-i salveze pe cei pierduți și numai El poate să salveze sufletele pierdute din Ierusalim. El și numai El îl poate scula pe Lazăr din morți. El poate să ia eșecurile noastre din trecut și oportunitățile pe care le-am pierdut și să le transforme în ceva bun. Poate să restaureze chiar și inocența. El a luat anii mei pierduți și i-a transformat în ceva bun, într-o asemenea măsură încât nu-mi pot imagina că aș vrea ca viața mea să se fi îndreptat în altă direcție.

Isus ne-a promis să ne mângâie când jelim. Dar înainte de a privi la mângâierea pe care a promis-o, haideti să mai privim puțin la jelire.

Jelirea este opusul negării. A jeli înseamnă a fi realist. Toți trăim într-o lume păcătoasă și zdrobită, o lume în care durerea și suferința sunt o realitate. Toți avem lucruri în trecutul nostru pe care le regretăm, lucruri pe care dorim să nu le fi făcut niciodată sau lucruri care dorim să nu ni se fi făcut niciodată – unele dintre ele destul de serioase. Ca și creștini, suntem ispitiți să negăm unele dintre ele, în special dacă sunt din categoria celor care ni s-au făcut. Conceptul nostru despre iertare, dorința de a evita mila de sine, ne fac să încercăm să ascundem evenimentele sau relațiile dureroase cu care trebuie să ne confruntăm. Jelirea este procesul de recunoaștere a durerii și regretelor noastre, pentru a le aduce la Isus. Neagă durerile și

regretele – dă greș în a jeli – și poate că nu vei primi niciodată mângâiere sau vindecare.

Eclesiastul ne spune (Cap. 3:4) că este un timp pentru a jeli. Un prieten drag al nostru și-a pierdut nu de mult soția. Fuseseră căsătoriți mai bine de cincizeci de ani și, deși înainta în vârstă, era o femeie puternică și plină de viață. Nimeni, inclusiv prietenul meu, nu credea că va pleca înaintea soțului ei. Pierderea a fost îngrozitoare. Nu cunosc niciun bărbat care să fi fost mai devotat soției lui. Este interesant de văzut cum s-a confruntat prietenul nostru cu pierderea lui. Numai acum, nouă luni mai târziu, a ajuns la jelirea deplină. La început pierderea era atât de mare, încât nu era încă timpul să jelească. În multe feluri lăsa să se creadă că ea încă era cu el. Avuseseră momentele lor liniștite cu Domnul împreună, iar după moartea ei, el continua să-i vorbească în timpul momentelor de liniște. Totuși, acum, la fiecare eveniment la care scumpa lui soție ar fi fost prezentă, plânge. A venit timpul să se confrunte mai deplin cu pierderea și să plângă.

Este un timp și pentru a nu jeli. Jelirea nu este niciodată o stare perpetuă. Aceasta nu înseamnă absența oricărei dureri sau întristări, ci că durerea și întristarea au fost pe deplin recunoscute și așezate la picioarele lui Isus.

„Dar dacă...” este strigătul celui care nu renunță la durerile și regretele trecutului. „Dar dacă” nu duce nicăieri. „Dar dacă” înseamnă negarea realității. Când jelim, recunoaștem pe deplin ce s-a întâmplat, ca să aducem acel lucru la Domnul. A plânge: „Dar dacă...” înseamnă a trăi într-o lume care nu a existat niciodată, a ne imagina că nu am fi pierdut niciodată acel lucru care ar fi fost atât de prețios. Jelirea începe să renunțe la durere. „Dar dacă” menține vie învinuirea de sine și a altora. Nu confunda adevărata jelire cu „Dar dacă”.

În ce constă mângâierea care ne este promisă nouă, celor care jelim?

Când am pierdut pe cineva drag, mângâierea va veni cel mai probabil prin alinarea durerii. Pentru că avem capacitatea de a iubi, să credem că vom înceta complet să simțim pierderea cuiva

drag, în special a cuiva care a fost luat de lângă noi de o moarte prematură, ar fi neînțelept. Dar timpul și procesul de a fi cu Domnul în jeli, diminuează durerea, așa cum am văzut toți la prietenii noștri creștini. Durerea se poate diminua chiar într-o asemenea măsură încât adevărata bucurie revine.

Mângâierea vine în forma unei restaurări, ca în promisiunea lui Dumnezeu față de poporul Israel în Ioel 2:25: „Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele.” Pentru Iov, mângâierea a venit cu restaurarea, pentru că i s-au dat alți copii, alte pământuri și alte vite. De multe ori, ce ni se dă la restaurare este mult mai bun decât ce am pierdut. Mie Dumnezeu mi-a restaurat căsătoria și a făcut-o mult mai bună decât aș fi putut visa vreodată că poate fi o căsătorie. Masculinitatea pe care o simt în mine astăzi, este probabil o sursă mai mare de bucurie decât cea mai mare parte a experienței mele cu bărbații.

Sau mângâierea vine în forma compensației. Este clasică promisiune: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele...” (Romani 8:28). Dumnezeu ia ce am pierdut sau lucrul pentru care am simțit o durere sau o pierdere atât de mare și folosește acel ceva spre bine. Aceia dintre noi care am ieșit din homosexualitate și cărora ni s-a dat o misiune pentru cei care caută o astfel de eliberare, am primit mult mai mult decât am pierdut în anii noștri de început. Cel care a trecut pe lângă anii de căsătorie sau copii, trăind în homosexualitate, găsește o mare mângâiere în oportunitățile de a sluji și în libertatea de a sluji, care apar în viața unui celibatar sau a unui cuplu fără copii. Pierderea tot este recunoscută, dar jelierea pierderii ne face să fim deschiși pentru viața nouă pe care o promite Dumnezeu.

Este ceva ce trebuie să jelești? Oportunități pierdute? Inocență pierdută? Ani pierduți? Examinează-ți viața. Poate eșecul tău de a jeli pierderea a fost ceea ce a împiedicat vindecarea. Examinează-ți în rugăciune viața în această privință. Dacă Duhul Sfânt îți arată că este timpul să jelești, fă-o. Vino înaintea lui Isus și plânge ce este pierdut. Simte durerea... pe care El ți-o va alina. Recunoaște că nu poți face nimic cu privire la pierdere. Nu o poți anula. Regretele nu duc la nimic. Așează

durerea și pierderea la picioarele Lui și dă-I voie să-ți slujească. Îngăduie-I să te mângâie. Lasă-L să-ți întindă mâna ca să te ridici și să-ți continui viața. Sunt atâtea moduri în care El vrea să te binecuvânteze!

[Alan Medinger, *A Time for Mourning*. Copyright © 1994 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

VINDECAREA PENTRU HOMOSEXUALI:

CE ÎNSEAMNĂ EA?

ALAN MEDINGER

Mulți homosexuali și lesbiene ar spune că homosexualitatea reprezintă mai mult decât comportamentul sexual sau atracțiile romantice și sexuale; ea atinge chiar identitatea unei persoane. „Gay pride” [mândria de a fi homosexual, n. trad.] nu este mândrie pentru un anumit tip de comportament sexual sau pentru atracțiile față de persoanele de același sex; ea are de-a face cu întreaga identitate a unui homosexual sau lesbiene.

Acestea sunt concepții valide, deoarece homosexualitatea înseamnă mai mult decât activitate sexuală. Ea cuprinde ce simte o persoană față de sine (identitatea sa) și modul în care o persoană se raportează la bărbați și femei (atracțiile sale).

Rezultă că atunci când vorbim despre vindecare pentru homosexuali, vorbim despre schimbări în comportament, în identitate și în atracții. De fapt, aș defini vindecarea pentru homosexuali ca procesul care are loc când o persoană se schimbă semnificativ de la a fi homosexual la a fi heterosexual, în comportament, în identitate și în atracții.

Care sunt schimbările? Sunt ele atât de complete și de radicale, încât noua stare a individului nu are reminiscențe ale fostei homosexualități? Devenim exact ca oricine altcineva? Acesta este scopul multor oameni care vin la misiunea noastră. Sau este schimbarea mai mult ca cea a unui participant la programul în 12 pași, care continuă să fie dependent, dar a dobândit control asupra comportamentului?

Este o întrebare importantă; una dintre cele mai importante la care trebuie să răspundă misiunea noastră. Să exagerăm afirmațiile despre schimbare ar fi necinstit și, prin urmare, ar însemna să-L dezonorăm pe Domnul. Și, pe lângă aceasta, promisiunile exagerate îl vor conduce, în cele din urmă, pe cel care se luptă cu homosexualitatea, la deziluzie și disperare. Pe de altă parte, înțelegând situația în care ne aflăm, nu reușim să ne fixăm scopuri și să oferim speranță, elemente importante în procesul de vindecare.

Împotrivindu-ne dificultăților, le datorăm celor care vin la noi pentru ajutor (și celor care ne adresează o provocare) cea mai sinceră și mai exactă descriere a vindecării pe care o putem oferi. Este ceea ce voi încerca să fac aici.

Când vin prima oară la noi, cei mai mulți bărbați vor să fie întocmai ca ceilalți bărbați; adică vor să schimbe pofta homosexuală cu pofta heterosexuală. Chiar de aici creștinul vede că ceva este greșit. Dumnezeu ne-a făcut să avem atracții sexuale, dar numește pofta păcat. Este puțin probabil ca vindecarea lui Dumnezeu să implice schimbarea unui păcat cu altul. Când privim la „heterosexualitatea normală” ca model al nostru, ajungem repede la concluzia că și heterosexualitatea operează sub efectele căderii. Este un adevăr simplu că toată sexualitatea, ca și toată creația, a fost atinsă și pătată de păcat. Ce va face atunci Dumnezeu cu bărbatul care caută să învingă homosexualitatea și să devină heterosexual?

Multe femei vin la noi vrând să găsească eliberare de un comportament sexual imoral sau de dependențele distructive, dar nu vor să se îndrepte către relații sănătoase cu bărbații. Pentru ele, definiția ascultării este „să nu fac”, dar nu include „să devin”. Cum se va ocupa Dumnezeu de o astfel de femeie, când ea caută vindecarea?

Cred că aceste gânduri ne conduc la adevărata întrebare pe care trebuie să ne-o punem: Cum ar fi fost sexualitatea noastră fără păcat? Desigur, niciunul dintre noi nu poate răspunde pe deplin la această întrebare, dar cunoscând principiile planului lui

Dumnezeu, să încercăm să ne imaginăm sexualitatea fără păcat. Și într-adevăr, este lucrul cel mai plăcut de imaginat.

Cred că dacă nu ar fi fost niciodată păcat, în planul original al lui Dumnezeu pentru sexualitatea noastră, dorința sexuală ar fi fost inseparabilă de tipul special de dragoste romantică, pe care Dumnezeu dorește ca un bărbat să o aibă pentru o femeie. Cred că dragostea lui Adam pentru Eva ar fi condus în mod natural la dorința de a se uni sexual cu ea și cred că dorința lui sexuală ar fi fost numai pentru Eva. Posibil, după ce lumea ar fi fost populată, Adam ar fi admirat frumusețea tinerei doamne din grădina de alături, dar cred că admirația lui ar fi fost într-un tot estetică, iar gândul de a avea sex cu cineva cu care nu a fost unit într-o relație sacră de dedicare permanentă, nu i-ar fi trecut prin minte. Nu este un gând minunat? Ar fi fost ceva foarte similar cu atitudinea unei femei împlinite și cu o gândire limpede; o femeie care nu concepe actul sexual fără dragoste și fără o preocupare sinceră pentru celălalt. Unul dintre efectele căderii asupra bărbaților pare să fi fost separarea dorinței sexuale de restul persoanei. Cei mai mulți bărbați se pot bucura de sex în absența oricărei relații. Prin urmare, bărbații își vor asuma un risc mare pentru câteva minute de sex cu o prostituată sau pentru o scurtă întâlnire homosexuală în parc. Dorința sexuală a bărbatului pare să aibă o energie și o putere în sine, separat de ceea ce alcătuiește restul bărbatului.

Un al doilea mod în care sexualitatea este posibil să fi fost distorsionată de cădere la bărbat, este că atunci când identitatea sa a fost afectată de păcat – păcatul lui și al altora – a căutat să folosească sexul pentru alte scopuri decât cel pentru care a fost creat. Astfel, bărbatul pasionat de femei își sporește sentimentul masculinității seducând câte femei poate. Bărbatul care s-a simțit controlat în mod nejustificat de femei, se răzbună sexual pe femei. Cel respins caută afirmare prin faptul că altcineva arată dorință sexuală față de el. În loc să fie o expresie a dragostei, sexul devine un mijloc de hrănire a eului, un mod de împlinire a nevoilor emoționale sau psihologice proprii.

Poate că din cauza sexualității căzute a bărbatului, a tendinței lui de a căuta plăcere sexuală sau eliberare fără nicio preocupare față de obiectul eliberării, blestemul femeii din Geneva o leagă de relația cu bărbații. O femeie are nevoie de un bărbat, dar puterea lui mai mare și dorința lui sexuală puternică și adesea schimbătoare, o fac întotdeauna vulnerabilă la a fi folosită sau abuzată. Rănirea în relația cu bărbații este o cauză obișnuită a lesbianismului.

Dacă Dumnezeu vindecă o persoană în domeniul sexualității, nu o va conduce în direcția planului Său *original*. Este ceea ce se întâmplă în vindecarea homosexualilor. În fiecare dintre domeniile discutate mai înainte – comportament, identitate și atracții – Îl vedem pe Dumnezeu conducându-ne departe de zdrobirea noastră, nu la o heterosexualitate căzută, ci la planul Său original pentru noi ca ființe sexuale.

Comportamentul. În ceea ce privește comportamentul, mulți (în special bărbați) dintre cei care vin la noi sunt stăpâniți de o dorință impetuoasă sau sunt dependenți în comportamentul sexual. De multe ori îi aduce la noi în primul rând durerea de a trăi o viață scăpată de sub control. (Totuși, nu înseamnă că avem o proporție neobișnuită de dependenți de sex; bărbatul homosexual obișnuit este de multe, multe ori mai promiscuu decât bărbatul heterosexual obișnuit.) Lipsa de stăpânire are loc în întreținerea de relații sexuale cu alții, în dependența de pornografie sau în masturbarea incontrollabilă. Pentru unii, victoria vine printr-un proces de tipul Programului în 12 pași: recunoscând neajutorarea și predând problema lui Dumnezeu. Adesea, legătura este zdrobită când persoana descoperă nevoile adânci care alimentează dorința nestăpânită. De exemplu, mulți bărbați, lipsindu-le sentimentul propriei masculinități, caută masculinitatea în altcineva. Cunoscând adevărata nevoie și progresând în domeniul rezolvării deficienței, puterea dorinței nestăpânite este deseori zdrobită. În ceea ce privește vindecarea în domeniul comportamentului homosexual, după doisprezece ani într-o misiune pentru homosexuali și după ce am avut de-a face cu sute de bărbați și

femei care au ieșit din homosexualitate, sunt încrezător în a asigura pe oricine vine la noi că dacă își predă viața și sexualitatea lui Isus, poate, în timp, să experimenteze o victorie totală asupra activității homosexuale cu alții și asupra pornografiei. În ceea ce privește fanteziile sexuale și masturbarea, toți par să experimenteze un progres semnificativ. Pentru câțiva, aceasta se apropie de un progres total, dar cred că C. S. Lewis a exprimat un mare adevăr când a spus că o castitate perfectă, ca și caritatea perfectă, este ceva ce cei mai mulți dintre noi nu vom experimenta în viața aceasta.

Identitatea. În ceea ce privește vindecarea în domeniul identității, nu vorbim numai despre renunțarea la identitatea care spune: „Sunt homosexual.” Aceasta reprezintă doar o mică parte din vindecare. Mai important, vindecarea implică o acceptare confortabilă a masculinității sau feminității proprii. Începem să simțim corect despre noi înșine ca bărbați sau femei și ne bucurăm în masculinitatea sau feminitatea noastră. Pentru bărbați, este un proces destul de lung, pentru că trebuie să treacă printr-o parte a procesului de dezvoltare pe care l-au evitat ca băieți. Înainte să-și accepte masculinitatea, trebuie ca ea să se dezvolte. Pentru femei, înseamnă o vindecare adevărată, care le permite să pună deoparte părerile negative despre ce înseamnă să fii femeie sau care le eliberează de temerile care le-au făcut să nu vrea să fie femei, îndeosebi în relația cu bărbații. Ce proces de eliberare! Și el merge mână în mână cu victoria asupra comportamentului. Când o persoană ajunge să se simtă confortabil atât cu bărbații, cât și cu femeile, când cineva se simte egal cu alți bărbați și cu alte femei și liber să se raporteze la femei ca bărbat sau liberă să se raporteze la bărbați ca femeie, nevoia excesivă părăsește. Un bărbat sau o femeie care este cu adevărat sănătos sau sănătoasă în identitatea sa sexuală pare să fie puțin conștient sau conștientă de masculinitatea sau feminitatea sa. Cei care ies din homosexualitate pot ajunge în acest punct și ce bucurie este aceasta!

Atracțiile. În sfârșit, ajungem la atracții. Pentru mulți, este cel mai important lucru. Dacă cineva care iese din

homosexualitate mai simte atracții față de persoanele de același sex sau dacă nu este „excitat” în general de sexul opus, atunci nu este vindecăt. Comunitatea homosexuală declară că dacă admitem orice atracții față de persoanele de același sex, atunci pur și simplu „reprimăm”. Creștinii conservatori sunt dezamăgiți și pun la îndoială întregul proces, dacă nu declarăm că ne-am vindecat „total”. Pentru a mă adresa acestei laturi a vindecării, îți cer să ne întoarcem la ceea ce am spus despre heterosexualitatea căzută. Ceea ce experimentăm în vindecarea homosexualilor nu este o mișcare înspre o heterosexualitate căzută, ci o mișcare mai aproape de ceea ce a dorit Dumnezeu pentru noi de la început. Nu trecem de la ani de luptă pentru a nu ne uita la *Playgirl*, la lupta de a nu cumpăra *Playboy*. Deși una este „normală”, iar cealaltă nu, niciuna nu este plăcută lui Dumnezeu.

Observă că vorbim mai degrabă despre vindecare în domeniul atracțiilor, decât în orientare. Înțelegerea motivului acestei distincții te ajută să pricepi ce înseamnă respectiva parte a vindecării. Dacă am vorbi despre schimbarea în orientare, am descrie un singur proces al schimbării; când treptat devenim mai puțin homosexuali, mai heterosexuali, la fel cum dacă m-aș întoarce, cu cât m-aș îndrepta mai puțin către nord, cu atât m-aș îndrepta mai mult către sud. În vindecarea homosexualilor, nu așa stau lucrurile. Mai degrabă se întâmplă două lucruri, oarecum independent unul de celălalt. Mai întâi, descoperim că atunci când există vindecare pentru cauzele care se află la baza homosexualității, puterea impulsului sexual începe să se diminueze. Când nevoile de dragoste și afirmare sunt împlinite în mod sănătos, nesexual, când descoperim masculinitatea sau feminitatea în noi înșine, puterea care a alimentat impulsul homosexual se diminuează tot mai mult. În cele din urmă, pentru mulți, dacă atracțiile față de persoanele de același sex mai există, ele devin doar puțin mai mult decât răspunsuri fizice involuntare, care au fost imprimate în psihicul nostru de ani și ani de activitate sau fantezie sexuală. Dar chiar și ele se

estompează, dacă nu complet, cel puțin până în punctul în care nu mai sunt un factor major în viețile noastre.

Cumva în mod independent, deși venind de obicei după reducerea atracțiilor față de cei de același sex, începe să apară un nou fel de a vedea sexul opus. La început apare doar o nouă apreciere pentru acele lucruri care fac sexul opus diferit de noi. Ca bărbați, încep să ne facă plăcere lucrurile care fac o femeie să fie femeie, iar pentru femei, o apreciere și o încântare similară se dezvoltă față de bărbați. Apoi, dacă Dumnezeu aduce în calea noastră acel bărbat deosebit sau acea femeie deosebită, găsim că încântarea dobândește dimensiuni speciale. Descoperim complementaritatea minunată care există între noi. Împliniți și compleți ca bărbați sau femei, suntem liberi să găsim împlinire mai mare în cineva pe care Dumnezeu a hotărât să-l aleagă ca să ne aducă la un alt nivel de împlinire. Suntem încântați de acea persoană specială. Încântarea se transformă în dragoste. Dragostea ne face să vrem să fim aproape de persoana respectivă, iar în cele din urmă dorim apropierea dintre doi oameni, care se găsește numai în unirea într-un singur trup.

Este o așteptare cu totul realistă pentru creștinul care iese din homosexualitate. Până acum, în misiunea noastră, în fiecare caz în care un bărbat care a ieșit din homosexualitate s-a căsătorit și a fost deschis și sincer cu soția lui cu privire la luptele lui homosexuale, iar amândoi sunt creștini, căsătoria a funcționat – incluzând o viață sexuală împlinită și binecuvântată.

Deși așteptarea noastră în această viață nu este perfecțiunea, ne mișcăm în mod clar în direcția planului lui Dumnezeu pentru noi, ca bărbați sau femei.

M-am referit mai întâi la vindecare și căsătorie, deoarece căsătoria este norma lui Dumnezeu. Evident, mulți dintre cei care ies din homosexualitate nu se vor căsători. Dumnezeu îi cheamă pe unii la celibat; alții sunt la o vârstă la care posibili parteneri de căsătorie creștini sunt rari. Ce înseamnă pentru celibatar vindecarea în domeniul atracțiilor? Am găsit acest lucru exprimat minunat de un frate creștin care este acum la

seminar ca să devină preot catolic. A făcut jurământ de celibat și astfel nu așteaptă niciodată să se căsătorească sau să aibă contact sexual. Totuși, când a experimentat vindecarea homosexualității lui de către Dumnezeu, a descoperit schimbări semnificative în felul în care se raportează atât la bărbați cât și la femei. În special în prietenia cu femeile, are un sentiment minunat al masculinității și a ceea ce face ca bărbații și femeile să fie diferiți. Nu trebuie să experimenteze sentimente sexuale, ca să se bucure de grija minunată a lui Dumnezeu în crearea atât a bărbatului, cât și a femeii.

Poate că este adevărat că o persoană care este vindecată de homosexualitate nu devine „exact ca oricine altcineva”, iar unele vechi reminiscențe ale trecutului este posibil să rămână. Nu este nevoie să ne cerem iertare pentru aceasta. Ceea ce face Dumnezeu în viața unui bărbat sau a unei femei care învinge homosexualitatea este glorios. Puterea păcatului care ne controla este zdrobită, ajungem să acceptăm și să ne bucurăm de masculinitatea sau feminitatea noastră și orice oportunitate pentru o viață împlinită, din belșug, ca heterosexual – celibatar sau căsătorit – ne este deschisă. Aceasta este vindecarea pentru homosexuali.

[Alan Medinger, *Healing for the Homosexual: What Does It Mean?* Copyright © Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

VINDECAREA ȘI CREȘTEREA: HOMOSEXUALITATEA ȘI CARACTERUL CREȘTIN ALAN MEDINGER

Învingerea homosexualității înseamnă mult mai mult decât schimbarea comportamentului. Ea este o schimbare majoră a vieții, care cere adesea o transformare radicală a acelor caracteristici din interiorul nostru care ne-au definit personalitatea și ne-au condus comportamentul ani de zile. Schimbările pătrund atât de adânc în inima ființei noastre, încât ar fi imposibil să aibă loc fără puterea lui Isus Cristos, care

schimbă viața. Vestea bună este că puterea Lui este disponibilă pentru noi, deci putem îndrăzni să sperăm că vom vedea având loc astfel de transformări.

Vreau să vorbesc despre două domenii ale schimbării; unele foarte dure care, pentru mulți dintre noi, vor face parte din învingerea homosexualității. Amândouă au de-a face cu slăbiciunile pe care ne doare să le recunoaștem. Acceptarea nevoii de schimbare în unul dintre aceste domenii, cere să fim de acord să fim puși sub o acuzare gravă. Pentru a avea parte de schimbare, va trebui să fim dornici să pornim într-o călătorie care va trezi temerile noastre primare.

Chestiunile de care mă voi ocupa sunt **lipsa de caracter**, la bărbații care se confruntă cu homosexualitatea și un **spirit de control**, la femeile care se confruntă cu lesbianismul. De data aceasta mă voi referi la bărbați.

Referindu-mă la lipsa de caracter la bărbații care se luptă cu homosexualitatea, vreau să accentuez că nu este o problemă cu care se confruntă toți cei care vin la noi. De fapt, ocazional, vin la noi bărbați care se luptă puternic cu homosexualitatea, dar care în mod evident au tărie de caracter. Aproape că pot garanta că vor fi biruitori.

Pe de altă parte, lipsa de caracter le este atât de comună bărbaților din mediul homosexual, iar dezvoltarea caracterului este atât de importantă pentru procesul de vindecare, încât v-aș îndemna pe toți să acordați atenție acestui articol.

Caracterul este o trăsătură despre care nu auzim vorbindu-se prea mult în zilele noastre. Cine vorbește despre dezvoltarea caracterului la fiii săi, cu atât mai puțin a caracterului creștin? Ce este caracterul? Este trăsătura care arată o consecvență internă și externă a unui set de valori.

Un bărbat cu caracter respectă anumite convingeri, iar cuvintele și faptele lui sunt în concordanță cu convingerile. Are integritate – un cuvânt care are aceeași rădăcină cu „întreg” – care înseamnă „unu”. Este deosebit în felul în care abordează viața. Viața lui interioară este conform cu ceea ce pare el să fie. Cuvintele lui provin din convingeri sincere. Acțiunile lui sunt

determinate nu de ceea ce este avantajos, ci de ceea ce este corect.

Pentru a fi acest gen de bărbat trebuie să fii puternic, să nu-ți fie teamă, să fii disciplinat, iar dacă valorile pe care este clădit caracterul sunt sănătoase, puterea și disciplina lucrează cu blândețe și dragoste. Am auzit o chemare la acest fel de caracter în cuvintele lui Pavel către corinteni, în 1 Corinteni 16:13-14: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste!”

Bărbatul homosexual, în stereotipul său cel mai rău, este opusul acestui lucru. Poate că voi nu sunteți așa, dar eu cu siguranță am fost, iar mulți bărbați pe care îi văd eu, sunt. Îngăduiți-mi să mă dau pe mine însumi ca exemplu.

În primul și în primul rând, le făceam oamenilor pe plac. Ce obișnuit este acest lucru printre bărbații homosexuali! Dorind cu disperare aprobarea unui bărbat, am făcut, am spus și am fost orice, pentru a câștiga acea aprobare. Datorită lipsei de susținere din partea tatălui meu la începutul copilăriei, am dezvoltat un model de viață prin care încercam să obțin aprobarea și susținerea bărbaților. Nu eram eu însumi; eram așa cum credeam că alții, în special bărbații, vroiau să fiu. Aceasta nu era precum cuvintele „robul tuturor” (1 Corinteni 9:19) ale lui Pavel, care proveneau din tărie; la mine provenea din slăbiciune.

Pe de altă parte, persoana mea interioară era destul de diferită. În interior eram neîndurător în a mă sluji pe mine însumi și în a mă proteja. Mă foloseam de oameni, uneori chiar în mod conștient și cinic. Eram temător față de bărbați, laș, aproape total incapabil să confrunt și să provoc alți bărbați. În exterior eram un „băiat bun”, mai târziu „un tip bun”. În interior – tremur din cauza întunericului și urâteniei care era acolo. Pe scurt, îmi lipsea caracterul.

Se poate schimba o astfel de persoană? Este caracterul – caracterul creștin – ceva ce se poate dezvolta la maturitate, dacă nu a fost parte a creșterii? Da, sunt sigur că se poate, odată ce

devenim o faptură nouă; odată ce suntem născuți din nou. Am văzut-o întâmplându-li-se multor bărbați; am trăit și eu aceasta.

Pentru cei mai mulți oameni, convertirea este începutul schimbării. Ajungând dintr-odată în contact cu Adevărul real și cu Puterea reală, începem să avem parte de o schimbare reală, chiar de o schimbare fundamentală ca aceasta. Dar dezvoltarea caracterului creștin este un proces lent și dureros.

Primul pas, într-o astfel de dezvoltare, este să acceptăm convingerile, valorile și prioritățile care sunt de bază pentru caracterul creștin. Aceasta este partea ușoară. Cuvântul lui Dumnezeu și viața noastră în trupul lui Cristos vor fi învățătorii noștri competenți. Ne ajută dacă, în mod conștient și foarte specific, **identificăm convingerile** care trebuie să ne conducă viața, ca bărbați creștini. Foarte probabil, vom identifica convingerile cu mult înainte să existe vreo șansă să trăim conform lor. Aș sugera chiar să scriem convingerile care credem că ar trebui să ne guverneze caracterul. Privește la alți bărbați creștini, la bărbați din istoria biblică, la Isus Însuși, ca modele. Ce convingeri le-au condus viețile?

Apoi vine partea dificilă, când căutăm să ne trăim viața conform convingerilor. O putem face numai dacă lăsăm ca viața să ne fie lovită pe nicovala experienței zilnice. În situațiile neînsemnate, zilnice, alegem să vorbim și să acționăm conform convingerilor. Riscăm să ofensăm. Riscăm să fim respinși. Facem pași mici, provocând și confruntând. Facem câte un pas pe rând, începem să vorbim și să acționăm potrivit cu convingerile noastre. Nu ne confruntăm doar cu probleme homosexuale. În clădirea caracterului, pentru victoria deplină, caracterul va fi central. Ne confruntăm cu toată viața noastră.

Există totuși o latură homosexuală specială a procesului. Fanteziile, cinismul, amărăciunea dinăuntrul nostru, care nu se potrivesc cu omul nou, sunt aduse zilnic la cruce. Ne pocăim regulat de închinarea la idolul aprobării unui alt bărbat.

Procesul va fi ca ieșirea din copilărie și trecerea prin tabăra de antrenament pentru recruți. Cu toate acestea, nu vom avea un tată în carne și oase care să ne îndrume sau un sergent de

instrucție, brațul puternic și ferm care să ne forțeze să trecem prin proces. Învățătorul nostru va fi Tatăl ceresc, iar puterea care ne va conduce prin proces va fi puterea Duhului Său Sfânt – când Îi vom permite. Procesul va reuși numai dacă Îl vrem pe Dumnezeu mai mult decât vrem să evităm durerea pe care o aduce schimbarea. Dar procesul va reuși, pentru că vorbim despre „puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3:20).

În *Marele divorț* de C. S. Lewis, oamenii care vin din iad în cerul aflat la mare distanță de el, sunt descriși ca fantome, fiind transparenți, dar în același timp aproape uleioși. Așa erau unii dintre noi. Dar prin puterea lui Isus Cristos, devenim bărbați tari, care trăiesc potrivit cu gândurile și faptele lor, bărbați cu caracter creștin.

Să hotărâm ce convingeri trebuie să ne conducă viețile și caracterul, vom reuși destul de repede. Dezvoltarea abilității de a ne trăi viețile conform convingerilor are nevoie de brațul și călăuzirea Tatălui. Tatăl nostru ceresc vrea să joace acest rol în viața noastră. Ce tată vrea un fiu care nu face decât răul? Nu, bucuria unui tată vine când își vede fiul ajungând la plinătatea potențialului său. Așa este și cu Tatăl nostru ceresc. Cu siguranță, bucuria Lui vine când devenim bărbați creștini maturi și evlavioși, care au din belșug caracteristicile care imprimă cu adevărat în noi imaginea Lui Însuși. El este cel mai bun tată posibil. El va face ca acest lucru să fie posibil.

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești.” (2 Petru 1:3-4)

[Alan Medinger, *Healing and Growth: Homosexuality and Christian Character*. Copyright © Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

VINDECAREA ȘI CREȘTEREA: RUPEREA LEGĂTURII

ALAN MEDINGER

De-a lungul anilor, am ajuns să recunoaștem homosexualitatea ca fiind un răspuns la rănirile din trecut și la nevoile neîmplinite. O fată este rănită de abuzul unui bărbat și crește cu nevoi puternice pentru protecție, intimitate, acceptare, care nu pot fi împlinite de un bărbat – de abuzator – și astfel este atrasă de o femeie.

Un băiat este rănit de respingerea dură a tatălui și a altor bărbați și astfel este atras de orice bărbat care îl va susține sau îi va arăta că are valoare sau un băiat ajunge să aibă un sentiment scăzut al masculinității sale și astfel este atras de masculinitatea altuia.

La o vârstă fragedă, aceste nevoi devin sexualizate și, odată ce se întâmplă aceasta, se creează o legătură între nevoia esențialmente nesexuală și atracția sexuală, ceea ce face ca nevoile și dorințele să devină aproape de nedeosebit.

Realitatea legăturii dintre ele iese la iveală în consilierea pe care o acordăm. Un bărbat incredibil de promiscuu, spune de obicei: „Știi, nu căutam sex, căutam un bărbat care să mă iubească.” Vedem aceasta în nevoile extreme ale majorității celor pe care îi slujim. Nevoile de acceptare, afirmare, valoare, le depășesc cu mult pe cele ale populației heterosexuale, care este mai numeroasă. Deși nevoia de bază și exprimarea ei prin dorința sexuală sunt strâns legate între ele, iar deosebirea dintre ele este aproape insesizabilă, ele nu sunt inseparabile și aici se află unul dintre cele mai importante adevăruri în ceea ce privește înțelegerea vindecării homosexualilor. Separarea nevoii de bază și a dorinței sexuale este unul dintre cei mai importanți pași în procesul de vindecare.

De obicei, în timpul primei ședințe de consiliere cu un bărbat care se luptă cu homosexualitatea, prezint teoria Dr. Elizabeth Moberly despre originile homosexualității: detașarea defensivă de tată, nevoia neîmplinită de dragoste din partea aceluiași sex, inabilitatea de a ajunge la o identitate

masculină clară din cauză că a fost lipsit de un model masculin. Nu este ceva neobișnuit ca în ochii celui consiliat să apară lacrimi, când se identifică puternic cu ceea ce descriu eu. În sfârșit, după ani de confuzie și autocondamnare, începe să se înțeleagă pe sine însuși și pricepe în inima lui că face primul pas spre vindecare.

Pentru cei mai mulți bărbați și femei care ies din homosexualitate, este important ca ei să ajungă la o anumită înțelegere a cauzelor problemei homosexuale. Înțelegerea nu aduce vindecare, dar declanșează procesul. O face în două moduri. Mai întâi, ea oferă un indiciu pentru anumiți pași spirituali care trebuie urmați, pentru a ajunge la vindecare; pași precum iertarea unui părinte, pocăința pentru respingerea persoanei care ne-a creat Dumnezeu să fim sau renunțarea la un jurământ din copilărie de a nu fi niciodată vulnerabili față de o altă persoană.

În al doilea rând, și aproape la fel de important, cunoașterea ne permite să începem procesul de rupere a legăturii dintre rănirea sau nevoia neîmplinită și dorința sexuală. Odată ce recunoaștem nevoia reală și nu o mai confundăm cu dorința sexuală, suntem capabili să căutăm moduri legitime de împlinire a nevoii.

De fapt, odată ce legătura este ruptă, ne confruntăm cu două probleme, nu cu una, dar în timp ce problema compusă din cele două, legate atât de tare între ele, părea de necontrolat, cele două probleme separate par într-adevăr controlabile. Ele sunt nevoia ascunsă de bază și ceea ce a devenit o atracție sexuală adânc înrădăcinată.

Anii în care am căutat să ne împlinim nevoile prin mijloace sexuale s-au imprimat în constituția psihologică, pentru a crea un sistem de răspunsuri sexuale la stimuli, care au ajuns să aibă o viață proprie, o viață care continuă chiar și după ce nevoile fundamentale au fost împlinite. Faptul că recunoaștem că ne confruntăm cu două probleme ne ajută să slujim mult mai eficient.

Una dintre probleme – nevoia de bază sau rănirea – are nevoie de vindecare. Cealaltă problemă – dorința sexuală puternică față de cei de același sex – trebuie să fie tratată ca și comportament, unul care se află undeva între dependență și obicei întărit.

De exemplu, un bărbat care se simte total lipsit de masculinitatea adevărată, este posibil ca ani de zile să fi fost atras puternic de bărbații puternici, frumoși, echilibrați. Imaginea unui astfel de bărbat declanșa sentimente sexuale. Vedem că și după ce bărbatul s-a ocupat efectiv de nevoile lui și a ajuns să-și accepte pe deplin masculinitatea și să se bucure de ea, tot se trezește aruncând o a doua și o a treia privire unui bărbat puternic, atrăgător. Sau este posibil ca mult timp după ce a avut loc o vindecare semnificativă să aibă, din când în când, vise homosexuale.

El are pur și simplu de-a face cu obiceiuri, cu răspunsuri condiționate, formate de ani de zile în care a răspuns la anumite genuri de stimuli, prin anumite tipuri de comportament. O femeie care ani de zile a căzut în idolatria și dorința sexuală față de femei, descoperă că și după ce a avut loc o vindecare importantă, un anumit gen de femeie declanșează vechile răspunsuri. Trebuie să ne ocupăm de latura sexuală a problemei, așa cum facem când este vorba de orice obicei rău. Trebuie să ne ocupăm de latura sexuală, așa cum ne ocupăm de obiceiurile rele. Ea trebuie să fie lăsată să moară. Trebuie să luptăm cu pornografia, cu căutarea „nevinovată” de parteneri sexuali necunoscuți, cu masturbarea, cu orice hrănește monstrul cel vechi. Este cea mai dură parte a procesului de schimbare. Ea cere o luptă zilnică, până ce tiparul vechilor răspunsuri slăbește.

Pentru mulți, poate pentru cei mai mulți, este ceva ce nu se poate face pe cont propriu. Carnea este într-adevăr slabă. Trebuie să-L chemăm pe Isus în mod regulat, ori de câte ori apar vechii stimuli. Unii, al căror tipar s-a transformat în dependență, au nevoie ca puterea lui Isus Cristos să le fie transmisă prin alte persoane, ca în programul în 12 pași.

Latura sexuală a problemei cere o combinație între depunerea unor eforturi mai mari și încrederea în puterea lui Dumnezeu.

Nevoia neîmplinită de dragoste, respingerea feminității sau masculinității noastre nedezvoltate, nu ne cer să depunem eforturi mai mari, ci au nevoie de vindecare și creștere. Această diferență este importantă în timpul procesului de vindecare, dacă vrem să ne ocupăm mai eficient de problemă.

Diferența dintre cele două probleme este importantă și pentru cei care au trecut cu bine prin procesul de vindecare, dar văd că vechile răspunsuri încă revin. Nu este un timp de descurajare, ci ei ar trebui mai degrabă să-L laude pe Dumnezeu pentru că puterea din spatele dorinței puternice a fost zdrobită, iar, în timp, vechile răspunsuri vor păli. Vechea legătură sexuală a fost ruptă și s-a format una nouă, în care vindecarea și ascultarea ne leagă mai mult și mai îndeaproape de Isus Cristos.

[Alan Medinger, *Healing & Growth: Breaking the Link*. Copyright © 1990 Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

VINDECAREA ȘI CREȘTEREA: SCHIMBARE SAU ASCULTARE?

ALAN MEDINGER

Bărbații și femeile vin la *Regeneration* când vor să fie vindecați de homosexualitate. În mod tipic, dacă un bărbat este sincer cu privire la sentimentele lui, vrea să schimbe pofta homosexuală cu pofta heterosexuală, iar femeia, în inima ei, vrea ca Dumnezeu să îi îngăduie să-și trăiască viața într-o relație sfântă cu o altă femeie.

Cât de îndurător este Dumnezeul nostru, pentru că pare să spună: „Bine, vom începe de aici” și ne permite să începem să pășim pe calea către schimbare, cu ochii ațintiți asupra unui scop care nu numai că este mult mai puțin bun decât cel mai bun scop pe care îl are El pentru noi, ci este un scop care poate fi păcătos și care reflectă încă zdrobirea noastră.

La început, scopurile noastre par întotdeauna egoiste. La urma urmei, ce altceva aduce cineva la o misiune ca *Regeneration*, decât o mare durere, durerea luptei cu ispita puternică, durerea dorurilor care nu pot fi împlinite, durerea unei vieți care a scăpat de sub control? Suntem răniți, într-un conflict mare și vrem alinare. Dumnezeu, vindecă-mă, ca durerea să dispară! Schimbarea este singurul răspuns – dacă este posibilă.

Dar există o mare deficiență în acest raționament. Planurile noastre sunt atât de egocentrice, iar o viață egocentrică nu este probabil să se schimbe. Homosexualitatea noastră era complet egocentrică – îmi voi împlini nevoile cu orice preț – și nu a funcționat. Nici o viață creștină centrată pe sine nu o va face.

Pentru cel care rămâne egocentric, când calea de ieșire nu funcționează, iar schimbarea nu apare atât de repede cum am crezut că ar trebui să apară – și aproape niciodată nu apare astfel – se instalează descurajarea, chiar disperarea. Unii renunță și cad. Alții nu se dau bătuti, hotărâți să trăiască între niște limite care le dau o anumită alinare și satisfacție, fără să îi facă în același timp să treacă linia răzvrătirii evidente. Grupul din urmă este asemenea celor care își trăiesc viața în lumea homosexuală, strigând nenorociți: „Știu că este o viață stricată, dar ce altceva este pentru mine?”

Pentru ca „programul” să funcționeze, trebuie să aibă loc o schimbare fundamentală. Planurile noastre trebuie să se schimbe, de la egocentrism, la concentrare asupra lui Dumnezeu. Dar ca oameni afectați încă puternic de dureri și nevoi mari, cum renunțăm la locul central pe care îl ocupăm în universul nostru și cum Îl lăsăm pe Dumnezeu să ocupe locul care I se cuvine? O facem printr-o decizie – decizia de a accepta un obiectiv nou sau un scop nou. *Renunțăm la obiectivul nostru de a fi vindecați și acceptăm obiectivul de a fi ascultători.*

Cu această schimbare, toată viața începe să se schimbe, lucrurile încep să se aranjeze la locul lor, Dumnezeu este Dumnezeu, iar noi suntem poporul Lui. De la a fi concentrați asupra noastră și a nevoilor noastre, devenim concentrați asupra dorințelor Lui și a scopurile Lui. Isus devine central, iar noi

devenim slujitorii și slujitoarele Domnului, privind întotdeauna la Stăpânul nostru. Intrăm într-o relație de dragoste cu Isus și tocmai în această relație începe să apară adevărata vindecare. Cu Isus în centru, și nu cu nevoile noastre care strigă să fie satisfăcute, auzim glasul Lui, primim cuvântul Lui despre adevăr în inimile noastre – adevărul care ne eliberează.

Nu primi acest sfat ca pe un „sfat bun”, la fel ca toate celelalte sfaturi pe care le-ai primit – de a face lucruri pe care în cele din urmă ai descoperit că nu le poți face. Nu este așa. Luarea unei decizii este, pur și simplu, luarea unei decizii. Luarea deciziei nu depinde de convingerea că putem face ceva diferit. Trebuie să cântărim prețul, să ne punem conștient planurile pe altar, dar apoi luăm pur și simplu decizia. Iar după aceea decizia însăși face schimbarea, pentru că pune în centru voia lui Dumnezeu și odată ce se întâmplă aceasta, încep să se deruleze tot felul de lucruri, multe dintre ele dincolo de înțelegerea noastră. Dumnezeu prețuiește și onorează decizia. „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea” (Ioan 15:10). Dragostea Lui este locul unde apare vindecarea.

Totuși, un cuvânt de prevenire: chiar și acest schimb poate fi parte a controlului egocentric: „Da, Dumnezeule, voi fi ascultător și apoi va trebui să mă vindec.” Nu, în adâncul inimii noastre trebuie să fie dedicare: „Dumnezeule, chiar dacă nu mă vei vindeca niciodată, vreau să fiu ascultător față de Tine.”

Nu pare că întreaga viață creștină este un paradox? Murim ca să putem trăi; dăm și descoperim că primim; iubim și descoperim că suntem iubiți. Renunțăm la planurile noastre, la cele mai mari dorințe ale inimii noastre, le sacrificăm doar pentru a fi ascultători și descoperim că cele mai mari dorințe ale inimii noastre sunt împlinite.

[Alan Medinger, *Healing & Growth: Change or Obedience?* Copyright © Alan Medinger & Regeneration, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

O VIAȚĂ NOUĂ

CĂUTÂND UN TATĂ

FRANK WORTHEN

Când aveam 13 ani, pastorul meu m-a luat în biroul său. „Frank”, m-a anunțat el, „ești homosexual.” Nu aveam idee ce vroia să spună, de aceea mi-a explicat atracția față de persoanele de același sex. Apoi mi-a explicat că homosexualii sunt diferiți de ceilalți oameni.

Mă simțisem „diferit” de ani de zile. Viața mea de familie nu fusese fericită. M-am născut în 1929 – anul în care a început marea depresiune economică. Mulți membri de familie s-au mutat în casa noastră ca să supraviețuiască. Tatăl meu și-a luat o a doua slujbă noaptea, ca să plătească facturile, dar nu reușea să facă rost de suficienți bani. Am devenit o familie plină de amărăciune, supărată și de multe ori am fugit în pod ca să evit certurile zilnice care se dezlănțuiau în jurul meu.

Nu voi uita niciodată prima zi la școală. Mama a stat toată ziua cu mine, să vadă dacă voi fi bine, iar învățătoarea i-a spus: „Băiatul dumneavoastră este diferit de toți ceilalți băieți.” Nu arătam niciodată interes pentru sporturi și nu m-am potrivit niciodată cu adevărat cu ceilalți băieți.

Puțin după ce am împlinit 13 ani, unchiul meu m-a dus la o prezentare științifică locală, sponsorizată de *Institutul Biblic Moody*. A fost prima mea expunere la Cuvântul lui Dumnezeu. Am simțit dragostea lui Dumnezeu în acea noapte și, în secret, L-am primit pe Cristos în viața mea.

În anul care a urmat, au avut loc mai multe traume. Tatăl meu a murit, iar unchiul meu care îmi era atât de drag, a fost arestat pentru activitate homosexuală. Apoi a venit un pastor nou în biserica mea și a preluat rolul tatălui în viața mea. Era tot ce visasem cu privire la un tată, dar și-a dat seama de atracția mea în creștere față de persoanele de același sex și m-a încurajat

să-i dau curs. De fapt a găsit chiar un potențial partener masculin pentru mine – un bărbat obez, mai în vârstă, pentru care nu aveam niciun interes.

După absolvirea liceului, m-am îndrăgostit de o tânără. A fost prima mea prietenă adevărată și am hotărât să mă căsătoresc cu ea. Dar când am cerut-o în căsătorie, a răspuns: „Sunt numai două lucruri în viață pe care le iubesc. Unul sunt caii, iar celălalt, femeile.” Am fost zdrobit. Când m-am dus la pastorul meu, mi-a spus: „Frank, am încercat să-ți spun de ani de zile că ești homosexual.” Apoi mi-a explicat că fusesem atras de acea femeie pentru calitățile ei masculine.

Îmi amintesc cum coboram treptele bisericii în acea zi. „Doamne”, m-am rugat, „el este omul Tău. Accept ce a spus despre homosexualitatea mea.” Nu mult după aceea, am avut prima experiență homosexuală. A fost începutul a peste douăzeci de ani de implicare în relații homosexuale.

De-a lungul anilor, mulți oameni au intrat și au ieșit din viața mea. Dar viața era foarte diferită de imaginea frumoasă pe care o zugrăvisese pastorul meu. Au existat unele momente de plăcere și speranță, dar mai mult singurătate și disperare. Sexul era zeul vieții mele; nimic altceva nu conta.

Au trecut mulți ani. M-am ascuns de Dumnezeu și am ridiculizat Biserica, dar în inima mea știam că El mă chema înapoi la El. Tinerețea mea începea să se ofilească, iar fiecare an aducea tot mai puțină fericire.

Apoi Michael, unul dintre angajații mei de la lucru, a devenit creștin. Viața lui s-a schimbat în fața ochilor mei și mi-am amintit de tinerețea mea, când fusese o asemenea binecuvântare să-L cunosc pe Isus și să fiu în biserică. Contrastul dintre acel tânăr minunat și viața mea plină de poftă m-a sfâșiat pe dinăuntru.

Știam că viața mea homosexuală era greșită, dar simțeam că nu am putere să mă schimb. Apoi am auzit despre un loc pentru homosexuali din San Francisco, care funcționa în întuneric total. Am devenit obsedat de acel loc și am hotărât să mă duc acolo. Pe 24 mai 1973 am decis că voi merge acolo.

Deodată mintea mea s-a întors în vremea morții tatălui meu, când aveam 13 ani. Mă rugasem lui Dumnezeu: „Tatăl meu s-a dus. Te rog, fii Tatăl meu pentru tot restul vieții mele.” Am simțit că fusese cu mine până atunci. Dar a merge în acel loc al întunericii părea cea mai rea respingere a Lui.

M-am trezit apelând la Michael și spunând: „Te rog, ia-mă cu tine la biserica ta – chiar acum!” Când am îngenuncheat la altar, am mărturisit toate lucrurile rele pe care le făcusem în trecut.

Multe gânduri îmi treceau prin minte. Toți prietenii mă vor respinge. Cum aș fi putut să renunț vreodată la sex? Imposibil! Dar în timp ce mă rugam, m-am simțit eliberat pe dinăuntru, după douăzeci de ani de păcat.

Am început să frecventez biserica lui Michael, iar după câteva luni, el mi-a sugerat să înregistrez pe bandă ce făcea Dumnezeu în viața mea. După ce am lucrat la înregistrare luni de zile, am început să-i fac publicitate într-un ziar local „subteran”, unde bărbații homosexuali găseau parteneri sexuali. În primul an, aproximativ șaiszeci de oameni mi-au scris, cerând înregistrarea.

Apoi Domnul m-a îndemnat să spun unui pastor local despre misiunea mea. În acea zi a luat naștere numele *Love In Action* și au început întâlniri de grup. Apoi am descoperit că existau alte misiuni similare. Șaiszeci și doi dintre noi s-au întâlnit pentru un weekend de părtășie în septembrie 1976 în zona Los Angeles și au numit mica noastră rețea *Exodus*. Era un timp palpitant, care îți dădea fiori, pentru a fi implicat în acest tip de misiune.

Dumnezeu a început să aducă alți membri ai personalului care să mi se alăture. Curând primeam sute de scrisori din toată lumea.

Au mai trecut zece ani și mă simțeam din ce în ce mai inconfortabil cu viața de celibatar. Eram singur și am început să mă rog pentru o soție. Cam cu un an și jumătate mai târziu, m-am oprit în Los Angeles să o văd pe prietena mea, Barbara Johnson, care asigura servicii pentru părinții

homosexualilor. Ea m-a trimis la Disneyland cu o femeie pe care o întâlnisem pentru puțin timp, o singură dată înainte.

Acea zi la Disneyland s-a dovedit a fi cea mai mare distracție pe care o avusesem în ani de zile. Femeia, Anita Thomas, a făcut o mulțime de glume și mi-a plăcut întru totul compania ei. Mai târziu, Barbara m-a sunat să-mi spună că și Anita s-a bucurat de acea zi cu mine.

O femeie mă place cu adevărat, m-am gândit cu încântare. Presupun că am făcut ce trebuie! Câteva luni mai târziu, Anita a vizitat *Love In Action* și s-a îndrăgostit de misiunea mea, de personalul meu, de biserica mea – de tot!

Curând, Anita și cu mine ne întâlneam în San Luis Obispo, la jumătatea distanței dintre casa ei de lângă Los Angeles și casa mea din zona San Francisco. Știam că relația noastră devenea serioasă; în curând vorbeam despre căsătorie. În noiembrie 1984, când Anita și cu mine am schimbat jurămintele de căsătorie, Barbara Johnson – „pețitoarea” noastră din spatele scenei – stătea în rândul din față, cu un zâmbet larg pe față. De atunci, căsnicia a fost mult mai bună decât cele mai mari așteptări ale mele.

În 1990 Dumnezeu ne-a condus pe Anita și pe mine la Manila, unde am fondat *Bagong Pag-asa*. După patru ani, am încredințat misiunea liderilor naționali și ne-am întors în California, unde am întemeiat o nouă misiune pentru foștii homosexuali, în San Rafael, după ce *Love In Action* s-a mutat în Tennessee.

Cred că homosexualitatea este o „căutare de înlocuire a tatălui”. Mulți ani am căutat susținerea masculină, dar am căutat numai în locuri greșite. Când mi-am încredințat viața deplin lui Dumnezeu, El a devenit Tatăl iubitor pe care nu l-am găsit niciodată. Și El mi-a dat o „familie” minunată de frați și surori în Cristos, în toată lumea.

Sunt, de asemenea, recunoscător pentru viața nouă pe care Domnul mi-a dat-o. *M-am luptat cu homosexualitatea peste patru decenii, dar Isus Cristos m-a eliberat.*

[Frank Worthen, *Looking For A Father*. Copyright © Frank Worthen. Tradus și publicat cu permisiune. Fondator al *Love In Action*, Frank Worthen a sărbătorit anul trecut 40 de ani de misiune pentru homosexuali. *New Hope Ministries* este o continuare a lucrării lui Frank Worthen și a soției lui, Anita, fiind o misiune centrată pe Cristos, care îi ajută pe cei care se luptă cu homosexualitatea să renunțe la stilul lor de viață și să-și accepte adevărata identitate în Isus Cristos. Datele de contact ale misiunii sunt: *New Hope Ministries*, P.O. Box 10246, San Rafael, California 94912-0246, USA, telefon: (01)415.453.6475, site: www.newhope123.org.]

CEA MAI PROFUNDĂ DORINȚĂ A MEA DARRYL L. FOSTER

Absența tatălui meu m-a lăsat tânjind după un bărbat care să mă țină în brațe și să-mi spună că mă iubește.

Când mă priveam în oglindă, când eram copil, tot ce vedeam era un băiat fără putere, timid, plin de teamă, dezgust de sine și durere. Nu mă puteam raporta la băieții de vârsta mea decât într-un singur mod. Și acela era un secret adânc și întunecat. Speram că nimeni nu-l va descoperi niciodată.

M-am născut într-o familie care aparținea Bisericii. În tradiția religioasă a americanilor de origine africană, generațiile familiei implicate în biserică erau un semn de onoare. Biserica era locul unde, în ciuda greutăților pe care le înfruntau din cauza presiunilor din afară – în special rasismul – negrii se puteau simți speciali.

Din nefericire, nu l-am întâlnit pe tatăl meu până la vârsta de 7 ani. Ne-a dat mie și fratelui meu câțiva dolari și a plecat iar; nu l-am mai văzut alți șase ani. Pe vremea aceea eram plin de furie și ură, din cauză că ne-a părăsit cu nepăsare.

„Îi spunem *tati*?” m-a întrebat frățiorul meu.

„Nu, îi vom spune doar domnule”, am răspuns eu. Chiar și cuvântul „domnule” suna distant pentru mine. Când l-am văzut atunci, ne-a mângâiat pe cap și ne-a oferit câțiva dolari. De data

aceea, am refuzat banii; îl uram atât de mult, încât nu mi-ar fi păsat nici dacă ne-ar fi oferit o mie de dolari.

Lipsa unui tată sau chiar a unei imagini a tatălui a avut un efect foarte rău asupra mea; mi-a apărut o dorință profundă ca un bărbat să mă țină în brațe și să-mi spună că mă iubește. Mai mult decât orice, vroiam să aud pe cineva spunând că jignirile pe care mi le adresau oamenii – ca „fetiță” și „fată” nu erau adevărate; aveam nevoie să știu că eram un băiat obișnuit, ca oricare altul.

În schimb, am primit multă respingere din partea băieților. Frații mei erau superatleți; sâmbăta toți băieții din vecinătate se adunau să joace baschet. Dar eu eram lăsat pe dinafară.

„Vreau să joc!” am strigat într-o zi.

Un băiat mi-a aruncat: „Fetiță! Numai bărbații pot juca acest joc!”

Apoi am auzit vocea fratelui meu: „Nu vrem ca fetele să se joace cu noi. De ce nu te duci acasă să te joci cu celelalte fete?” Au izbucnit toți în râs în timp ce mă retrăgeam, plângând cu amar. Cât de mult tânjeam după un tată care să mă ia în brațe și să mă asigure că sunt băiatul lui cel mare și puternic! Dar m-am întors șovăitor la o casă goală și rece, știind că nu voi fi niciodată ca ceilalți băieți.

Biserica era singurul meu refugiu. În biserică mă simțeam ca oricine altcineva. Nimeni nu mă poreclea; de fapt vocea mea bună mi-a câștigat o oarecare recunoaștere.

Dar mă luptam constant cu gânduri homosexuale. În mijlocul închinării triumfătoare, sufeream. Biserica noastră credea puternic în eliberare; oricare era problema ta, cineva putea să-și pună mâinile peste tine și să se roage – și problema era rezolvată. *Poate că dorințele homosexuale mă vor părăsi într-o zi*, gândeam eu.

Eram confuz. În timp ce spuneau că Dumnezeu putea face orice, aceasta nu se aplica homosexualității. Despre homosexualitate, în Biserica creștinilor de culoare se vorbea numai în șoptă, în particular.

În acel punct al vieții mele nu mă consideram homosexual; știam doar că aveam atracție față de bărbați. Ce trebuia să fac? Cu cine puteam vorbi?

Apoi a venit o experiență traumatică cu Ray (nu este numele lui real), un tânăr liniștit, care frecventa biserica mea. În acea vreme eram în anul I la liceu; el era cu trei ani mai în vârstă decât mine. Mama făcea curățenie în biserică în fiecare săptămână, iar eu mergeam cu ea să o ajut. Într-o sâmbătă, după ce am terminat, m-a lăsat acolo, cerându-mi să verific toate ușile, ca să mă asigur că erau încuiate.

Am fost surprins să-l descopăr pe Ray în spatele bisericii, lângă un dormitor folosit pentru a-i caza pe evangheliștii în vizită.

„Darryl, poți veni aici?” a spus el. Când am făcut-o, m-a înșfăcat, m-a împins pe pat și a încercat să aibă contact sexual cu mine. A părut să dureze ore, dar s-a terminat în câteva minute. Am așteptat până noaptea, apoi m-am furișat acasă și mi-am aruncat toate hainele, ca nimeni să nu afle ce se întâmplase. În acea noapte am știut că toate zvonurile despre mine erau adevărate; eram homosexual.

În următorii trei ani am fost nevoit să suport obsesia neobosită a lui Ray pentru mine. Din fericire n-am făcut niciodată sex. Când în sfârșit am părăsit dezgustat biserica, am plecat de acasă și m-am aruncat cu capul înainte în stilul de viață homosexual. Vederea unor bărbați dansând împreună și sărutându-se în public mă făcea să mă simt atât de bine. Simțeam că, în sfârșit, eram în locul căruia îi aparțineam.

Eram nou pe scena homosexuală; curând toți se întrebau cine sunt și cu cine mă întâlnesc. Am mers la petreceri în case, la orgii, am devenit obsedat de capsule de amil-nitril (un drog stimulant) și am început să beau. Eram ca un puști într-un magazin de dulciuri, fără părinți prin preajmă!

În anul 1982 mi-am ascuns homosexualitatea ca să mă alătur Armatei. Am călătorit prin toată lumea; oriunde, întotdeauna, găseam un bărbat cu care să mă culc. Am trecut prin perioade de depresie adâncă, când m-am simțit atât de singur încât

vroiam să mor. Când am ieșit din depresie, sexul era la ordinea zilei. Am dezvoltat o atitudine dură față de alții, chiar față de iubiții mei. Oamenii existau ca să-mi dea plăcere; când eram epuizat, renunțam la ei.

Nimeni nu mă putea opri, nici măcar Dumnezeu. „Nu-mi pasă dacă mă duc în iad!”, I-am spus. Dar tot nu eram fericit. Mă chinuiau gânduri care acum știu că veneau de la Satan: Poți găsi parteneri sexuali oricând vrei, dar niciunul dintre ei nu te iubește. Era tragic, dar adevărat. După ani de zile de sex homosexual, mă simțeam tot neiubit și lipsit de valoare.

În timpul Săptămânii Patimilor din anul 1990, am început să mă simt disperat din cauza vieții. Nu puteam să scap de gândurile suicidare, care ajunseseră acum în stadiul de plan. M-am prăbușit în fața televizorului și l-am deschis. Când a apărut imaginea, am văzut o privescătoare uimitoare; un Bărbat bătut rău, târând o cruce grea din lemn pe străzile unui oraș. Deodată, Omul S-a oprit și S-a uitat la mine, în timp ce sângele I se prelingea pe față. Apoi a spus: „Am făcut toate acestea doar pentru tine.” Când am realizat că îmi vorbise Isus, am început să plâng necontrolat.

„Doamne”, m-am rugat, „cum poți să mă iubești, după lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut?” Și am început să-I spun, dar El m-a oprit și a insistat: „Dar te iubesc.” Când mi-am predat viața Lui, gloria Domnului a coborât peste mine. Din acel moment, am știut că puterea păcatului – inclusiv puterea homosexualității – a fost frântă în viața mea.

S-a întâmplat cu șapte ani în urmă. Desigur, când am pornit pe drumul vindecării totale, am avut de înfruntat multe probleme. Dumnezeu m-a îndreptat către o biserică unde am stat cinci ani, ajungând al doilea pastor asistent.

Furia, ura și dorințele sexuale nepotrivite dispăruseră. Totuși, mai aveam multe temeri: Voi fi acceptat în biserică? Își vor da seama bărbații de trecutul meu homosexual? Eram cu adevărat liber?

În următorii câțiva ani, Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia, îngăduindu-mi să clădesc prietenii cu bărbați evlavioși, care

m-au iubit fără prejudecăți. Ei n-au realizat, dar Dumnezeu i-a folosit ca să mă vindece de sentimentul lipsei de valoare.

Am întâlnit o femeie la biserică și am devenit prieteni. În anul următor, Dumnezeu mi-a confirmat în multe feluri că aparțineam unul celuilalt. Știam că Dumnezeu mă crease ca să iubesc o femeie; aveam o dorință profundă pentru o tovarășie de o viață. Înainte de a o cere în căsătorie pe Dee, i-am spus despre trecutul meu. „Iubitule”, a răspuns ea, „nu contează, fiindcă te iubesc pentru cine ești în clipa de față.” Nunta noastră a avut loc pe 24 octombrie 1992.

Dumnezeu a folosit-o mult pe soția mea pentru a face minuni în procesul meu de vindecare. Ea a fost de neînlocuit ca să-I aud glasul, ca să-mi fac mărturia publică, pentru ca alții să o audă și să fie eliberați.

Mai mult decât orice, Isus m-a asigurat că niciodată nu mă va lăsa, nici nu mă va părăsi (Evrei 13:5). Nu a fost o călătorie ușoară, dar pentru că Dumnezeu este dragoste, sunt și voi continua să fiu pe deplin bărbat. Cele mai profunde dorințe ale mele de dragoste și de a aparține cuiva, au fost împlinite prin Isus Cristos și familia Sa, Biserica.

[Darryl L. Foster, *My Deepest Desire*. Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune. Darryl L. Foster este Director Executiv la *Witness Freedom Ministries*, o misiune creștină care oferă ajutor americanilor de culoare care vor să renunțe la comportamentul homosexual. Darryl L. Foster poate fi contactat la info@witnessfortheworld.org, dlf4christ@yahoo.com, site: www.witnessfortheworld.org/contact.html.]

DUMNEZEU MI-A VINDECAT CĂSNICIA

ALAN MEDINGER

În timpul unei recente perioade de liniște, Domnul mi-a arătat cum ar fi putut să fie astăzi viața mea. M-am văzut trăind singur în centrul comercial al orașului – singuratic și disperat, încă alergând după ceea ce nu satisface, căutând la bărbați ceea ce ei nu au de dat.

Willa, soția mea, ar fi locuit în altă parte, cu mânia și durerea din viața ei încă ascunse în interior. Am văzut-o pe fiica noastră mai mică, Beth, exprimându-și zilnic mânia împotriva unui tată care nu i-a înțeles niciodată nevoile și care, în cele din urmă, a părăsit-o. Fiica noastră mai mare, Laura, ar fi fost cuprinsă de o tristețe profundă, pentru un tată pe care îl iubea foarte mult. Fiul nostru, Steven, nu s-ar fi născut deloc.

Un om nou

Dar nu așa este viața mea. În noaptea de 26 noiembrie 1974 s-a născut un om nou. Poate ar fi mai exact să spun că un băiat s-a născut din nou și a început să devină bărbat.

În trecutul meu, existau cele mai multe ingrediente care sunt văzute ca ducând în mod tipic la homosexualitate: un copil neplanificat, părinți care își doreau o fată, un frate care împlinise idealul tatălui mai mult decât mine și un tată cu probleme emoționale severe, care l-au făcut ca abia să fie în stare să facă față vieții el însuși, cu atât mai puțin să îndeplinească nevoile fiului său. Acum știu că acei factori nu au cauzat homosexualitatea mea. Mai degrabă răspunsurile mele la ei m-au influențat în această direcție.

Atracție de o viață față de bărbați

Atracția mea față de bărbați datează de când îmi amintesc. Presupun că aveam cam 12 ani când am început să-mi exprim atracțiile homosexuale. Dar, crescând în anii 1940 și 1950, nu exista o subcultură homosexuală, un stil de viață homosexual la care să aspir. Întotdeauna m-am gândit că mă voi căsători și că voi face cum voi putea mai bine. Soția mea, Willa, și cu mine am crescut fiind vecini, am ieșit împreună în timpul liceului, apoi în colegiu, relația noastră a devenit mai serioasă.

Era o fată minunată, populară și am crezut că puteam să avem o viață bună împreună. Ne-am căsătorit, iar lucrurile au mers bine în anii de început. Dar cam prin al cincilea an al căsniciei noastre, după ce ni s-au născut cele două fiice, iar presiunile normale ale vieții de familie și ale carierei au început să se adune, am devenit din nou activ din punct de vedere

homosexual. În următorii zece ani am fost implicat în homosexualitate.

În timpul acelor ani, am crezut că, exceptând un singur domeniu mare, întunecat, din viața mea, aveam totul. Aveam succes în afaceri, eram un stâlp al bisericii și aveam o familie minunată, inclusiv copii pe care îi luam în plasament. Din punct de vedere teologic, înțelesesem situația destul de bine. Toți bărbații și femeile comit păcat, și acela era domeniul meu personal de slăbiciune.

Urându-mi homosexualitatea

Poate fi greu de înțeles pentru mulți, dar îmi uram homosexualitatea mai mult decât își poate imagina cineva. Dar și mai rău era gândul de a renunța la ea. Nu știu de ce. Căutam cu adevărat dragoste din partea unui bărbat? Să am valoare pentru un bărbat? Să posed masculinitatea altuia? Poate că erau toate acestea, dar sexul cu un bărbat împlinea o anumită nevoie, oferea o oarecare ușurare sau scăpare, pe care simțeam că trebuie să o am.

Mi-am închipuit că dacă țin lucrurile cât de cât sub control, formularul de înregistrare pe care Dumnezeu îl completa pentru mine va fi în favoarea mea și voi fi în ordine. Dar nu era totul sub control. Dorința nestăpânită creștea, iar ieșirile în oraș deveneau mai frecvente și mai nesăbuite. Căsnicia mea mergea atât de prost, încât avea probabil să se destrame. Nu mai eram în stare să funcționez din punct de vedere heterosexual. Willa a înțeles care era problema, dar a hotărât să nu mă confrunte.

Puterea rugăciunii

Soția mea, bineînțeles, a fost cumplit de nefericită în acei ani. S-a alăturat unui grup de femei creștine, mature în credință, care erau adevărate luptătoare în rugăciune. Deși nu le-a spus natura specifică a problemei, au început să se roage pentru căsnicia noastră. Willa a început să simtă că trebuia să-mi dea drumul. Dacă urma să se distrugă căsătoria noastră și eu odată cu ea, trebuia să lase să se întâmple. A fost în stare să-mi dea drumul, spiritual și emoțional.

Nu mult după aceea, un prieten m-a rugat să merg la o întâlnire de rugăciune. M-am împotrivit mult timp, dar, în cele din urmă, am fost de acord să merg. Mi-a spus: „Ceea ce Domnul are pentru tine este mult mai bun decât îți poți închipui.” Când am auzit aceasta, m-a cuprins o pace profundă.

O mare schimbare

Pentru un privitor obișnuit, nu s-a întâmplat nimic spectaculos în acea noapte de noiembrie. Dar înăuntrul meu a avut loc o mare schimbare. În timp ce grupul numeros, de două sau trei sute de persoane, se ruga și Îl lăuda pe Dumnezeu cu voce tare, I-am predat în tăcere viața mea, inclusiv homosexualitatea, lui Isus Cristos. Am recunoscut neajutorarea mea, că viața mea era o ruină, că eram gata să-L las pe El să facă ce vroia cu viața mea.

Din acea zi am început să-mi dau seama că au avut loc mai multe miracole. Fanteziile homosexuale, care rareori îmi părăsiseră mintea în cei douăzeci și cinci de ani dinainte, au dispărut. M-am îndrăgostit de Willa cum niciodată nu am crezut că este posibil.

Poate mai important decât toate, Dumnezeu nu mai era un marcator îndepărtat. Era un Mântuitor care coborâse din cerul Lui și îmi adusese mântuire. Isus mă iubea și eu Îl iubeam foarte mult. Pentru prima dată, știam ce înseamnă să iubești și să fii iubit.

Pe vremea aceea, am simțit că Dumnezeu făcuse o vindecare totală și este adevărat că atracția sexuală față de bărbați dispăruse. Dar homosexualitatea înseamnă mai mult decât să faci sex cu cineva de același gen. Mai aproape de cauza ei se află frângerea adâncă, ca și cum masculinitatea sau feminitatea noastră s-ar fi născut moartă. Când eram copil, am închis ușa creșterii în masculinitate. Dumnezeu m-a ajutat să o deschid din nou.

Creșterea în masculinitate

Convertirea a marcat reînceperea creșterii mele în masculinitate. Dumnezeu a lucrat minunat, pentru a-mi îndepărta sentimentul puternic de nepotrivire față de bărbații

heterosexuali, cei care nu au avut niciodată de-a face cu homosexualitatea. El mi-a dat posibilitatea să devin un inițiator și un lider, roluri de care altădată m-am temut. Într-un mod minunat de blând, Dumnezeu a schimbat rolurile pe care eu și soția mea le luasem, ca să-mi asum conducerea cuvenită în familie.

Datorită naturii neașteptate a vindecării mele de homosexualitate, sunt adesea întrebat: „Cât de completă este vindecarea ta... cu adevărat?” În replică, pot spune că a rezistat la testul timpului și a adus rodul unei căsnicii binecuvântate.

Nu am fost ispitit din punct de vedere homosexual în ultimii zece ani. Prin ispită înțeleg dorința serioasă sau luarea în considerare a unui act homosexual cu cineva de același sex. Am continuat să am și după vindecarea inițială o anumită dorință ca un bărbat mai în vârstă, mai puternic, „să aibă grijă de mine”. Și aceasta s-a dus și văd bărbații ca frați, nu ca tați protectori.

Firește, am evitat literatura, filmele și alte situații care pot stârni pofta homosexuală. Când dau de ele, așa cum se întâmplă, sau când cineva pe care îl consiliesc descrie circumstanțele unei căderi sexuale, ele îmi stârnesc uneori unele sentimente sexuale. Totuși, ele sunt minore și se diminuează cu trecerea timpului. Se întâmplă să mă mai uit la un bărbat arătos, dar Dumnezeu mi-a arătat în ultimii ani că acest lucru se bazează pe invidie și pe obiceiuri din trecut. Când mă căiesc de invidie și continui să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru felul în care m-a creat și aceasta se întâmplă mai rar.

Mi se pune frecvent întrebarea, care din nefericire este deseori considerată testul decisiv: „Ești excitat sexual de femei în general?” Nu, nu sunt. Îmi iubesc soția, iar de la vindecarea mea avem o relație sexuală/romantică minunată și plăcută. Dar ea este singura femeie cu care vreau să fac sex. Contactul sexual este destinat să fie expresia dragostei dintre doi oameni, în contextul unui angajament pe viață. Numai din cauza căderii au bărbații probleme, poftind femei în afara unei relații de angajament. De aceea, pare improbabil ca Dumnezeu să

înlocuiesc homosexualitatea cu o heterosexualitate căzută. Îi mulțumesc pentru că m-a scutit de o asemenea luptă.

Sunt atât de recunoscător pentru că imaginea a „ceea ce ar fi putut fi” în viața mea astăzi nu s-a împlinit. Sunt implicat într-o slujbă cu program întreg în lucrarea cu homosexualii. Așteptăm, cu nerăbdare, să ne sărbătorim a douăzeci și cincea aniversare a căsătoriei. Cele două fiice ale noastre sunt acum la colegiu, iar Stephen, fiul nostru care „nu ar fi fost”, are 8 ani și este bine. Și tatăl lui îl iubește foarte mult.

[Alan Medinger, *God Healed My Marriage*. Copyright © 1985 Alan Medinger. Tradus și publicat cu permisiune. Alan Medinger este autorul cărții *Growth into Manhood*, publicată în anul 2000.]

EL A FOST CU MINE

BRYAN HUDSON

După toți acei ani, puteam, în sfârșit, să-mi ridic mâinile fără îndoială, fără condamnare și fără vină, laudându-L pe Domnul! Nu numai că mă simțeam liber, dar Duhul lui Dumnezeu aducea mărturie în mine că eram liber. Durase mult și trecusem prin atâtea, dar Dumnezeu mă purtase tot drumul. Cântecul „Mărețul har” spune: „Dureri, batjocuri, prigoniri, adese-am întâlnit.” Pot să privesc înapoi și să văd că Dumnezeu m-a ajutat să trec prin atâtea. Când dușmanul m-ar fi cernut ca pe grâu, Dumnezeu mi-a cruțat viața ca să-I aduc laudă.

Pe cei mai mulți dintre cei care ies din homosexualitate, libertatea îi face să privească înapoi cu ochii spirituali, ca să vadă în ce pericol mare erau și cum a pășit Dumnezeu alături de ei, pentru că avea în plan să-i binecuvânteze și să-i facă împliniți. Pentru mine, nu a fost diferit. Sunt doi ani de când mi-am lăsat în urmă identitatea homosexuală și am început să umblu cu Domnul, dar pentru a vă spune despre bucuria mea, trebuie să vă povestesc toate cele prin care m-a ajutat El să trec.

Suntem o familie?

Când eram băiat, am crescut călătorind prin Statele Unite. Motivul pentru care ne mutam atât de des era faptul că tatăl meu era în armată. Mama mea era la școală, încercând să-și îmbunătățească educația, și totul părea să fie normal în familia noastră, dar nu era. Semnale de alarmă cu privire la sexualitatea mea apăruseră deja de la o vârstă fragedă, dar nimeni nu știa ce să facă în acea privință.

Verișoara mamei mele i-a spus într-o zi că avea un prieten homosexual și că eu aveam să fiu exact ca el. Conform Scripturii, cuvintele noastre pot să aducă viață sau moarte. Nu-mi amintesc ca mama să o fi muștrat pe verișoara ei pentru ce a spus despre mine. Am crescut într-un oraș mic din Carolina de Nord, numit Middlesex. Chiar și numele părea să sugereze ceva rău prevestitor despre sexualitatea mea. Când tatăl meu era în Coreea, m-am dus să locuiesc cu bunica. Bunica mergea întotdeauna la biserică și mă lua cu ea. Îmi plăcea să merg, pentru că era multă mișcare acolo, ceea ce îmi convenea, fiindcă îmi plăcea să dansez. Când am crescut, m-am alăturat corului familiei.

Înainte să-mi dau seama, ne-am mutat iar. De data aceea în Kentucky, unde era concentrat tatăl meu. Am stat acolo doi ani, apoi ne-am mutat înapoi în Carolina de Nord. Am locuit cu mătușa mea și cu familia ei, în care erau trei băieți. Când dormeam era mare înghesuială, deoarece casa era atât de mică. Am ajuns să dorm pe o canapea extensibilă în camera de zi.

Așa cum fac copiii mici, mi-am făcut obiceiul să mă scol și să mă uit la desene animate la televizor. Într-o dimineață, m-am trezit devreme și am intrat în camera verilor mei ca să mă uit la desene. Vărul meu de 13 ani dormea singur în pat. Aveam cam 3 ani. M-am sculat mai devreme ca de obicei și am intrat ca să mă uit la televizor, dar vărul meu s-a așezat lângă mine, m-a tras aproape de el și a început să mă atingă. Am stat acolo, neștiind ce să simt sau ce să fac. Mai târziu, în noaptea aceea, m-a trezit și a continuat iar să mă atingă. Deși acum știu ce făcea, atunci

nu știam. După un timp, mi-a spus să merg să-mi schimb lenjeria de corp.

Lucrurile s-au înrăutățit pentru mine, pentru că a început să mă penetreze, ceea ce mă durea foarte tare, dar nu le-am spus niciodată nimic mamei sau tatălui meu. De cele mai multe ori, îmi astupa gura cu mâna când mă molesta. Molestarea la care eram supus de vărul meu a durat de la vârsta de 3 ani până am împlinit 5 ani. Ca și cum copilăria mea nu era destul de îngrozitoare, după acel incident, un alt văr m-a molestat și el.

În sfârșit, familia mea a găsit un apartament în Raileigh, Carolina de Nord. Nu sunt sigur de ce, dar părinții mă tot duceau și mă luau de la casa mătușii mele. Uneori stăteam peste noapte. În timpul verii, făceam întotdeauna excursii cu familia. Au fost cele mai fericite momente din viața mea, când puteam să plecăm și să ne distrăm. Dar durau atât de puțin! Într-o vară, în timp ce eram la casa mătușii mele, relația mea secretă cu vărul meu a ajuns la violență. Când toți erau afară, mi-a cerut să-l ating. Am răspuns că nu o voi face și m-a lovit peste față. A fost începutul sfârșitului acelui secret. Lovitura a lăsat un asemenea semn pe fața mea ușor colorată, încât atunci când părinții mei au venit să mă ia, m-au întrebat ce s-a întâmplat. Le-am spus adevărul, dar vărul meu a negat motivul real pentru care m-a lovit.

Am plecat de la casa mătușii și ne-am întors la casa bunicii. Uneori simțeam că eram blestemat; ca și cum ar fi existat un semn care m-a marcat pentru acest gen de necaz cu membrii familiei mele. Același lucru a început să se întâmple cu unchiul meu. Dar au apărut unele schimbări. Încet, începusem să accept și chiar să doresc atenție sexuală din partea bărbaților. Înainte de a mă molesta, unchiul meu îmi arăta pornografie.

M-am mutat, dar nu m-am îndepărtat

Tată meu s-a înrolat iar în armată și ne-am mutat la o mie de mile depărtare de California. Nu cunoșteam pe nimeni acolo, dar nu a durat mult până ce niște băieți din vecinătate și-au dat seama ce era cu mine. Mi-a plăcut întotdeauna să joc baseball, fotbal, nintendo și să merg cu bicicleta. Pe atunci aveam 7 ani.

Tatăl meu mereu venea și pleca anumite perioade de timp. Îi spunea mamei că era cu prietenii, dar se părea că ea știa că se petrecea altceva. În cele din urmă, unii dintre băieți au început să mă întrebe dacă eram „homosexual”. Unul dintre ei mi-a cerut să fac sex cu el și am făcut. Ne mutasem, dar nu mă îndepărtasem de confuzia sexuală care făcea acum parte din viața mea.

Într-o zi, pe terenul din vecinătate, unul dintre băieți m-a întrebat din nou dacă eram homosexual. Tot nu știam ce însemna cuvântul, dar cumva simțeam că însemna ceea ce eram. Le-am spus băieților că eram homosexual. Au mers la mine acasă și i-au zis mamei mele că am spus că sunt homosexual. Când a vorbit cu mine era foarte supărată și m-a întrebat ce înseamnă homosexual. I-am spus că nu știu. Mi-a răspuns că știu. Atunci i-am spus toate lucrurile pe care mi le făcuseră vărul și unchiul meu.

În acel moment al vieții mele, știam multe despre sex. Puneam semnul egal între masculinitate și sex. Mă uitam în secret la casetele video porno pe care tatăl meu le avea în casă și aveam întâlniri sexuale cu băieții din vecinătate. Practic nu puteam fi controlat, eram împlinirea cuvintelor pe care prietena mamei mele le spusese despre mine când eram doar un băiețel.

În 1991 am părăsit California și ne-am mutat în Florida. La o săptămână după ce ne-am mutat acolo, copiii de la școală au început să-mi spună homo, fetiță și prostituat... toate insultele obișnuite. Îmi era teamă să merg acasă singur, din cauză că băieții mă urmăreau și încercau să mă bată. Problemele din viața mea s-au accentuat.

Pe un drum înspăimântător și în brațele lui Dumnezeu

În anul 1994 m-am întors în Carolina de Nord ca să-mi vizitez bunica și am fost mântuit în biserica ei. Mă simțeam atât de bine înăuntrul meu, încât strigam și dansam când mergeam la slujbă. Dar am continuat să fac lucrurile pe care le făceam. Nimeni nu mi-a spus că nu puteam fi creștin și homosexual. M-am alăturat unui cor de muzică gospel și, spre surpriza mea, cei mai mulți – dacă nu toți bărbații – erau homosexuali. Am

început să am relații cu fete și, în cele din urmă, am lăsat-o gravidă pe una din ele. Am început să mă uit la mai multă pornografie și să mă masturbez constant. Viața mea era doar un mare act sexual. În 1998, mama m-a confruntat cu privire la homosexualitate, pentru că m-a văzut cu un bărbat despre care știa că era homosexual. Pur și simplu am mințit și am negat.

Lucrurile pe care le făceam și consecințele au fost prea multe ca să le menționez și prea rușinoase pentru mine ca să mi le amintesc, dar aveam nevoie de o schimbare în viața mea. Mersul la cluburi, liniile de chat homosexual și biserica mă mențineau într-un cerc vicios al ironiei. Unii dintre cei care predica în biserică duminică, fuseseră în club cu mine sâmbătă noaptea. Vroiam să spun deschis că sunt homosexual, pentru că simțeam că eram pregătit ca toată lumea să mă accepte ca bărbat homosexual. Îmi făceam planuri să merg la parada homosexuală pentru negri în D.C. și Atlanta, dar se pare că de fiecare dată Dumnezeu îmi împiedica planurile. Cât puteam să mai decad? Domnul îmi vorbea, dar am continuat să fac ce vroiam eu. Am început să mă întâlnesc cu un tip, iar el m-a învățat să fumez marijuana. Într-o noapte, am fumat atât de mult, încât mi-a amorțit trupul.

Oricât de ciudat ar putea să sune, am început să-I mulțumesc lui Dumnezeu și m-am căit pentru ce am făcut. M-am dus la urgențe, dar au spus că nu puteau face nimic, pentru că eram prea drogat. M-au trimis într-un salon unde m-am rugat din nou și I-am cerut lui Dumnezeu să nu mă lase să mor, ca să pot face lucrarea pe care vroia să o fac. Nu știam dacă Dumnezeu mă auzea sau nu. Tensiunea mea era 21,1 cu 18,9. Aveam pulsul 156. Dar Dumnezeu a intervenit și S-a îndurat de mine, în situația nebunească în care mă aflam.

Doctorul a intrat și mi-a spus că pot să plec acasă. Am plecat și am sunat-o imediat pe mama. A început să-L laude pe Dumnezeu la telefon, iar eu am plâns. Mi-am împachetat îmbrăcămintea și m-am mutat de la iubitul meu. Domnul m-a eliberat în noaptea aceea, acum doi ani. De atunci, m-am luptat să umblu drept înaintea lui Dumnezeu și să trăiesc liber. Aș fi

putut fi șters de pe fața pământului, iar viața mea să se termine în tragedie, dar Dumnezeu m-a ajutat să trec prin toate. Îndurarea, harul și credincioșia Lui față de mine, când nu le meritam, mă uimesc.

Astăzi sunt membru al *Fountain of Life* din Florida Centrală și un copil liber al lui Dumnezeu. În sfârșit, pot să-mi ridic mâinile fără mânie și fără îndoială și să-L laud pe Dumnezeu pentru cine este El și pentru ce poate să facă El.

[Bryan Hudson, *All the Way Through*. Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

GAY, DAR NU FERICIT

PASTOR LARRY HAMPTON

Nu a fost ușor să fiu gay. Nu a fost ușor pentru că acest stil de viață nu este acceptat. Erau anumite locuri unde nu puteam merge. Anumite cercuri unde nu corespundeam. În anumite momente nu mă simțeam confortabil în propria mea familie. Eram gay, dar nu eram fericit. [Joc de cuvinte în limba engleză, unde cuvântul „gay” are sensul și de „vesel”, „fericit”. N. trad.] În mijlocul tuturor petrecerilor, a băuturii, a sexului și a altor activități la care mă dedam, nu eram fericit. Nu am putut găsi fericirea. Nu până L-am găsit pe Ius.

La vârsta de 19 ani, am fost introdus în homosexualitate. Sunt mai multe motive pe care le atribui implicării mele în acest stil de viață, îndeosebi lipsa de susținere și faptul că am fost respins. Pentru că eram atât de naiv, am dorit o relație cu un model de masculinitate care mă putea îndruma. Nu o relație sexuală, ci o relație de tip tată-fiu sau frate mare-frate mic. Tatăl meu trăia, dar nu am petrecut niciodată timp de calitate cu el. Nu am vorbit niciodată despre probleme care îl interesează pe un tânăr. La fel, fratele meu mai mare și cu mine nu am avut niciodată astfel de discuții. Până nu am împlinit 22 de ani, nu le-am spus despre homosexualitatea mea.

În timp ce persistam în acest stil de viață, am realizat că nu eram fericit. Îl cunoscusem pe Cristos de la o vârstă fragedă și

îmi lipsea relația cu El. Astfel că, în ianuarie 1992, am început să am părtașie cu *Biserica Dulcele Dub Sfânt*. Deși nu mergeam în fiecare duminică, mergeam des.

Într-o duminică, pastorul, Episcopul Trotter, a predicat mesajul: „Ai fost făcut pentru măreție!” Un tânăr s-a ridicat și a mărturisit cum fusese împușcat și cum aceasta i-a influențat decizia de a-și preda viața lui Cristos. A vorbit despre cum bunica lui și Episcopul Trotter s-au rugat pentru el. În încheierea mărturiei lui, Episcopul Trotter a spus congregației că acel adolescent a realizat că avea nevoie de Cristos în viața lui. „Noi toți supraviețuim datorită rugăciunilor cuiva”, a adăugat el. În acea zi am luat decizia de a mă întoarce la Cristos. Eram încă gay, dar nu eram fericit.

Au trecut câțiva ani și am observat că Dumnezeu făcea un lucru nou cu mine. Mi-a schimbat prietenii și dorințele nenaturale. Am început să strig mai mult la El, să-I fac cunoscut că doream să fiu împlinit. Când m-am apropiat mai mult de El, am avut parte de respingere, durere și rănire din partea prietenilor mei. Îmi spuneau „profundul”. Eram un trădător, un băiat al bisericii. Toate acelea m-au durut, dar am continuat să cred în Dumnezeu. Activitatea mea în misiune a crescut și am dezvoltat o relație cu Dumnezeu prin rugăciune, studiu și post.

Îmi amintesc ziua în care El [Dumnezeu] mi-a spus că voi sluji homosexualilor. Era în timpul unei slujbe de duminica dimineața, chiar înainte ca Episcopul Trotter să predice mesajul „Trecând de la viziune la victorie”. Era un duh de închinare în acel loc, când Dumnezeu a început să-mi vorbească: „Te-am chemat ca să eliberezi pe cei captivi. Toate cele prin care ai trecut au fost ca să te faci cine vreau Eu să fii. Vei sluji celor care au fost violați, molestați, celor care sunt dependenți sexual, respinși și legați de homosexualitate.”

Versetele care m-au ajutat în această umblare creștină se găsesc în Apocalipsa 12:10-11: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Cristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.”

[Larry Hampton, *Gay, but Not Happy*. Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune. Larry Hampton este pastor la *Biserica Baptistă Sweet Holy Spirit Full Gospel* din Chicago.]

GĂSIREA ACELUI BĂRBAT PERFECT!

CHRISTIAN MOORE

Mama m-a crescut în biserică, deci m-ați putea considera un hibrid bapticostal al Bisericii lui Dumnezeu în Cristos. Părinții mei erau divorțați, iar „căminul” meu era mai mult decât disfuncțional. I-am văzut pe doi dintre cei mai apropiați membri ai familiei mele devastați de zdrobirea sexuală. Unul a fost violat și bătut, lăsat pe un câmp, în partea de vest a orașului Dallas. Celălalt a fost molestat de un unchi și violat de un văr îndepărtat. Prin acele întâmplări îngrozitoare, se părea că din cauza nelegiuirilor tatălui nostru, apăruse un blestem generațional. Eram eu următorul pe lista lui Satan?

Îmi amintesc că, la vârsta de 6 ani, eram un copil foarte efeminat. În loc să mă joc cu soldăței sau să mă urc în copaci, preferam să mă joc cu păpușile și să fac forme din noroi cu verișoara mea Shelley. Pe vremea aceea, nu știam ce înseamnă „homosexual”, dar aveam atracții față de cei de același sex. Ca mulți alții care au crescut cu atracții față de cei de același sex, eram jignit de colegii de școală, de prietenii din vecinătate și chiar de membrii familiei. Unii din membrii familiei mele erau cei care întăreau cel mai mult homosexualitatea în viața mea. Ori închideau ochii, ori vorbeau pe la spatele mamei mele, în loc să mă ajute.

După ce am terminat clasele primare, jignirile s-au transformat în violență. Aveam parte de bătaii destul de des și îmi amintesc chiar că am fost scuipat. În timpul unei ore, un profesor a venit în ajutorul meu după ce fusesem hărțuit de colegi. Profesorul a văzut că eram slab și vulnerabil, ceea ce a

dus la luni de zile de molestare. Realizând ce am făcut, am cedat total chemării homosexualității. Chiar și la acea vârstă fragedă, homosexualitatea era în mintea mea, până acolo încât am crezut că sunt nebun. Oamenii care nu au trecut prin așa ceva nu pot înțelege pe deplin ce se întâmplă la nivel spiritual și mental cu un homosexual și recomandă remedii false, precum relațiile sexuale cu persoane de sex opus. Sexul heterosexual nu rezolvă problemele păcatului! Ei nu înțeleg că pentru a fi eliberat din strânsoarea distructivă a acestui păcat este nevoie de puterea lui Dumnezeu.

În timpul primilor ani la liceu, am devenit mai îndrăzneț cu privire la identitatea mea sexuală. Prietenii mei homosexuali și cu mine am alcătuit ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „gașca 429”, care este un număr telefonic pentru homosexuali. Mergeam în jurul școlii, umblând aiurea și prezentându-le tinerilor agenda homosexuală. Faptul că eram cu acel grup îmi dădea un sentiment de siguranță, pentru că ne mângâiam unul pe celălalt, luptându-ne cu elevii cu care ne certam și care erau împotriva noastră.

Îndrăzneala pe care am dobândit-o acceptând ceea ce credeam eu că era identitatea mea sexuală, m-a condus la propria mea versiune de eliberare sexuală. În ultimul an de liceu trăiam deja într-o mare promiscuitate. Niciun loc nu era prea riscant pentru mine, pentru a avea o relație sexuală. Viața se mișca prea repede pentru mine și știam că mă îndreptam rapid către distrugere. Mă gândeam că voi fi unul dintre acei „homosexuali celibatari” pe care Pastorul Foster îi menționează în cartea sa *Atingând un om mort*. Cel puțin, dacă mă protejam, nu aveam să mă îmbolnăvesc. Eram cu adevărat ca un mort care umblă. Credeam că dacă voi aștepta, bărbatul potrivit va veni în cele din urmă. Chiar acum Îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu a îngăduit să fiu cernut ca grâul de dușman! Harul și îndurarea lui Dumnezeu m-au păzit de mine însumi și de dușmanul din mine.

În timpul așteptării mele, a apărut fosta mea logodnică, dar în același timp l-am întâlnit pe „el”. Pe acel bărbat pe care îl așteptam. L-am întâlnit la slujbă și am făcut niște greșeli

îngrozitoare. Nu vroiam să duc o viață dublă, astfel încât a trebuit să iau unele decizii cu privire la acea situație. Pe 27 iunie 2002 m-am dus la cruciada din Dallas, căutându-L pe Isus și libertatea, și am fost eliberat chiar în ziua aceea! Predica a fost: „Căutați-L pe Domnul câtă vreme se poate găsi” (Isaia 55:6). Tot așteptam ca cineva să mă mângâie, dar nu am găsit mângâiere într-un bărbat. Nu am găsit în mama, în tata sau în sora mea. Singurul care m-a putut salva și mângâia a fost Omul Isus. După respingere, violență și autodistrugere, am găsit, în cele din urmă, pe cineva perfect. Numele Lui este Isus!

Vreau să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru oameni ca Pastorul Foster, doamna Dee Foster și toți mentorii acestei misiuni pentru cei care se luptă cu homosexualitatea. Vă mulțumesc pentru că vă interesează sincer sufletele oamenilor, ca ei să poată trăi din nou. Această misiune îmi este de mare ajutor, ca să fiu bărbatul care m-a chemat Dumnezeu să fiu.

[Christian Moore, *Finding that Perfect Man!* Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

PRIMUL MEU SĂRUT PASTOR ROD HINES

Se presupune că primul sărut ar trebui să fie un moment memorabil în viața cuiva. Ca primul Crăciun, ca primul permis de conducere sau ca prima oară când ai mers cu succes pe o bicicletă cu două roți, primul sărut are o semnificație majoră în viața noastră. Cine știa că al meu avea să fie atât de memorabil?

Frumoasele zile de altădată

La 10 ani trăiam o viață simplă. Viața mea consta din lucrul la școală, petrecerea timpului acasă cu părinții, îndeplinirea sarcinilor în gospodărie și biserică. Da, sunt un băiat căruia îi place biserica. Se părea că de câte ori se deschideau ușile bisericii, eram acolo. Îmi plăcea fiecare minut. Tot ce iubeam să fac era acolo, în special nașa mea.

Nașa mea era minunată. Era o bucătăreasă foarte bună, avea un temperament deosebit, o inimă iubitoare și un simț grozav al umorului. În plus, îmi aducea mereu înghețată pe gratis de la serviciu. Era cea mai grozavă. Unul dintre momentele pe care le așteptam erau petrecerile pentru copii, când rămâneam peste noapte în casa nașei mele. Acolo am învățat să am grijă de mine însumi. De la spălarea vaselor la pregătirea cinei pentru mine (care consta în dulciuri amestecare cu biscuiți), m-a învățat cum să fiu independent. Și am petrecut, de asemenea, momente plăcute cu fiul nașei mele, care avea cam 16 ani. Ne jucam cu mingea, mergeam cu bicicleta, cu rolele, petreceam timp cu el și cu tovarășii lui, îmi plăceau toate acelea și îmi plăcea să am un frate mare. Da, în casa nașei mele am petrecut momentele mele preferate.

Acel sărut

În vara aceea m-am dus acasă la nașa mea pentru o petrecere pentru copii, urmând să rămân peste noapte. Dar nu aveam idee că petrecerea avea să fie diferită de celelalte. Mai târziu, în ziua aceea, s-a întâmplat ceva straniu. Fiul nașei mele m-a întrebat: „Ai sărutat vreodată o fată?”

„Da”, am spus eu. Dar mințeam. Nu am vrut să par lipsit de experiență.

M-a întrebat: „Vrei să înveți cum să săruți?”

„Da”, am spus. Eram emoționat că fiul nașei mele avea să-mi spună cum și eram nerăbdător să învăț de la el.

Apoi a făcut ceva ce nu mă așteptam, m-a ridicat, m-a lipit cu spatele de peretele camerei de zi și m-a sărutat. Nu un pupic, ci un sărut francez în toată regula. Apoi a continuat să mă țină și să mă strângă, sărutându-mă. Nu m-am împotrivit. Am trecut prin întreaga tortură ca și cum ar fi fost „cool”.

După ce ne-am oprit din sărutat, a spus: „Acum știi cum” și m-a sărutat din nou. Apoi a ieșit afară și s-a jucat pe stradă cu tovarășii lui.

Eram confuz. Nu știam ce să cred. Primul meu sărut a fost cu un băiat. Nu m-am împotrivit, iar ca lucrurile să fie și mai rele, a fost cu fiul nașei mele, pe care îl ridicasem pe un

pedestal. Nu știam ce să mai cred. Îmi dădeam seama că nu puteam să spun nimănui ce s-a întâmplat; simțeam că era vina mea. Trupul meu reacționa la ce primea și încă eram confuz. Dar mă simțeam murdar. După aceea am petrecut ziua ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Amurgul?

După acel eveniment, relația mea cu nașa mea și cu fiul ei nu a mai fost niciodată aceeași. M-am dus la ea acasă, dar era diferit; încă îmi plăcea, dar nu eram la fel de liber ca înainte. Fiul nașei mele și cu mine eram apropiați dar, după acea întâmplare, am devenit tot mai distanți. Încă o iubeam pe nașa mea, dar nu mă mai simțeam confortabil în casa ei. Am hotărât să nu mai merg niciodată acolo. Și relația mea cu fiul nașei mele a fost distrusă.

Ani de zile după acea întâmplare, am fost urmărit de acel moment și am trăit reacționând la el. Am descoperit că trebuia să umblu după fete, neștiind dacă le vroiam cu adevărat sau dacă vroiam bărbați. Nu eram un atlet, deși iubeam sporturile, dar eram un pianist și un cântăreț în devenire. Mă simțeam diferit de alți tineri. Stima mea de sine depindea de abilitatea mea de a cânta vocal și la pian. Mă simțeam neatrăgător și lipsit de masculinitate.

Curând după acea experiență oribilă, devoțiunile mele zilnice nu mai erau citirea Bibliei sau timpul de rugăciune cu Dumnezeu, ci am căzut în rutina riscantă a sexului la telefon sau a privitului pe furiș a pornografiei la televizor. În acest timp, părinților le păsa de mine, dar nu știau prin ce treceam. Probabil, ca mulți adolescenți, simțeam că nu puteam avea încredere în părinți cu privire la unele lucruri. Categorie nu în privința luptelor mele cu sexualitatea.

Odată ce am împlinit 15 ani, am început să duc o viață dublă. Am acceptat viața pe ca un veșmânt familiar și am jucat rolul muzicianului mântuit și al fiului devotat, ca un actor care a câștigat Oscarul. Am crescut jucând rolul băiatului care merge la biserică, dar, în același timp, trăiam cu prietenii mei așa cum

vroiam. Domeniul meu erau cluburile Catch, Study, Annex, West Hollywood și Griffith Park. Din când în când, mă simțeam rău din cauza vieții mele, dar îmi era prea teamă să renunț la ceea ce credeam că am.

EVP

La 23 de ani am găsit ceea ce nu aș fi crezut niciodată că voi găsi. Eliberare. Am început să merg la studiul biblic de miercuri seara, pentru că auzisem că predicatorul era într-adevăr bun. Nu frecventasem niciodată acea biserică, pentru că se știa că avea un număr mare de homosexuali în congregație. În plus, știam câțiva bărbați cu care pierdusem vremea, care mergeau acolo. Așa că am stat la balcon.

Eram la balcon, când într-o noapte s-a întâmplat ceva uimitor. Mesajul din noaptea aceea m-a impresionat puternic și m-a găsit exact unde eram. Predicatorul a vorbit și a descris caracteristicile unui anumit prieten.

Când a terminat, a ajuns la o concluzie surprinzătoare, iar prietenul pe care îl descria nu era altul decât Satan. Atunci am auzit glasul lui Dumnezeu spunând: „Vrei să fii eliberat?” Și am spus: „Da.” Am perceput o putere pe care nu o mai simțisem niciodată înainte și nu doar emoție, ci am simțit că a fost scos ceva din mine. Iar după ce l-am mulțumit lui Dumnezeu cu toată recunoștința de care eram în stare, am plecat și nu am mai fost niciodată același. Am intrat într-un proces pe care îl numesc EVP (eliberat pentru a fi vindecat pentru plinătate). Procesul se bazează pe două extrase din Cuvântul lui Dumnezeu, care spun: „Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile, păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare: Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iacov 4:7-10) și „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:1).

Am simțit cum rușinea și teama mă părăsesc. După acel moment, era ca și cum Îl puteam auzi pe Dumnezeu spunându-mi: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Nunta

Au trecut ani de zile de atunci și încă umblu în EVP. Și știu că o fac pentru că Domnul a avut o surpriză pentru mine, una de care nu am crezut niciodată că voi avea parte. Am primit un telefon de la fiul nașei mele. Ne împăcasem într-o anumită măsură, îl confruntasem și îl iertasem. Mi-a cerut să cânt la nunta lui. Răspunsul meu imediat a fost „nu”. Nu aveam să o fac, dar, dintr-un anume motiv, duhul meu a spus „da”.

Deci am primit invitația și adresa unde urma să aibă loc nunta. Și am acceptat. Era în partea de vest a Hollywood-ului, pe Bulevardul Santa Monica. Nu eram pregătit. Am ajuns acolo și am văzut toți oaspeții care veniseră la nuntă nerăbdători, dar eram nervos și speriat. Dacă încurc lucrurile? Dacă îi spun ceva greșit lui sau miresei lui sau copiilor lui? Dacă îi dau o bătaie bună pentru acei ani de durere? Astfel că am sunat-o pe cea care îmi era mentor, ea s-a rugat cu mine, L-am simțit pe Dumnezeu și am simțit pacea Lui.

Am intrat și m-am bucurat de ceremonie. Chiar și de partea unde se cere ca dacă cineva cunoaște un motiv pentru care cei doi nu ar trebui să se căsătorească să vorbească atunci sau să tacă pentru totdeauna, iar eu am tăcut. Am intrat și am cântat pentru gloria lui Dumnezeu. Și l-am privit pe fiul nașei mele căsătorindu-se cu femeia pe care o iubea. Mă simțeam împlinit. Am simțit toată mânia părăsindu-mă și mulțumire, când el a sărutat-o, pentru că știam că Dumnezeu mă eliberase de durere și mă binecuvântase cu un sărut sfânt.

Dumnezeu m-a restaurat, mi-a vindecat zdrobirea. L-a vindecat pe băiețelul care era rănit și confuz și l-a făcut un bărbat al lui Dumnezeu, căruia îi place să ajute tineri și adulți tineri care suferă din cauza zdrobirii sexuale și relaționale, prin puterea eliberatoare a lui Dumnezeu. El Shaddai! Aleluia! Laudă lui Dumnezeu!

[Minister Rod Hines, *My First Kiss*. Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune. Pastorul Rod Hines este fondatorul *Purpose Ministries* din zona Los Angeles, care încearcă să ajungă, cu adevărul și dragostea, la adolescenții atrași de persoanele de același sex. *Primul meu sărut* este un extras din cartea cu același titlu de Rod Hines.]

PRIVIND ÎNAINTE ȘI PRIVIND ÎNAPOI

BOB DAVIES

Am sărbătorit recent a 55-a mea zi de naștere, iar acum sunt calificat în mod oficial să mă alătur celui de al doilea val, misiunii seniorilor din biserica mea. Găsesc că este fascinant să privesc înapoi și să văd cum arată viața din această poziție avantajoasă.

Ce lecții am învățat?

Viața are întrebări fără răspuns. Nu voi înțelege niciodată cu adevărat de ce m-am născut ca să mă lupt cu atracțiile față de persoanele de același sex. Am crescut într-o familie creștină intactă. Familia mea mergea la biserică în fiecare duminică. Căsătoria părinților mei era stabilă și iubitoare. Am multe amintiri fericite din copilărie. M-am simțit întotdeauna îngrozitor de nesigur în compania altor băieți. Nu eram bun la sporturi – dar excelam la muzică și la școală.

Când am intrat în adolescență, am făcut două descoperiri care mi-au schimbat viața: L-am primit pe Cristos în viața mea și am descoperit dragostea personală a lui Dumnezeu pentru mine. Am auzit cuvântul „homosexualitate” și am realizat că descria sentimentele pe care le ascundeam de ani de zile. Amândouă descoperirile urmau să aibă un impact profund asupra vieții mele. În adolescență, sentimentele mele de nesiguranță păreau doar să se înrăutățească. Eram extrem de rușinos și stăteam mai mult singur, fără să fac multe lucruri care implicau alți oameni – chiar și la biserică. Îmi era teamă să las oamenii să se apropie, ca să nu descopere atracțiile mele secrete față de cei de același sex.

Cuvântul lui Dumnezeu este puternic. Biblia m-a călăuzit în deciziile majore ale vieții. După al doilea an la colegiu, mă simțeam cu totul descumpănit. Îmi plăcuseră orele de științele naturii în liceu, dar studierea zoologiei la colegiu m-a lăsat confuz. Cum să împac orele de evoluționism cu credința din copilărie?

Apoi am auzit un grup muzical de la *Colegiul Biblic Prairie* – una din cele mai mari școli creștine din Canada. Aveau un program muzical fantastic, iar eu slujeam deja ca pianist la biserica mea – dar tânjeam pentru mai multă instrucție în muzica bisericească. Trebuia să părăsesc universitatea și să merg la colegiul biblic ca să studiez muzica? Eram emoționat de idee – dar îmi era teamă să iau o asemenea decizie majoră. Într-o seară, am pus cele două cereri pe masa din sufragerie – una pentru universitatea seculară, una pentru colegiul biblic – și m-am rugat pentru călăuzirea lui Dumnezeu. Am deschis Biblia și am citit cuvintele: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” (2 Corinteni 12:9). Eram copleșitor de sigur că Dumnezeu vroia să părăsesc universitatea seculară.

Curând am fost acceptat la *Colegiul Biblic Prairie*. În următorii trei ani am „sorbit” Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi. A fost o temelie spirituală solidă, care încă îmi prinde bine. Și – pentru prima dată în viață – am avut parte de prietenii apropiate, evlavioase cu alți bărbați. Am locuit cu sute de studenți în același cămin și am avut atât de mulți prieteni, încât nu știam ce să fac cu ei. Anii la colegiul biblic au fost extrem de fericiți și satisfăcători. Dumnezeu știa exact ce îmi trebuia în acea perioadă a vieții și mi-a dat o călăuzire clară prin Cuvântul Său. Adevărul ne eliberează.

În timpul adolescenței și între 20 și 30 de ani, lupta cu homosexualitatea a fost cel mai bine păzit secret al vieții mele. Apoi m-am mutat în California ca să mă alătur *Misiunii Love In Action*, o misiune *Exodus* localizată pe vremea aceea în zona Golfului San Francisco. Dintr-odată, am făcut parte dintr-o biserică unde toată lumea știa despre „marele meu secret”. Dar

am descoperit puterea uimitoare de „a umbla în lumină” (1 Ioan 1:7). Pentru prima dată, am dat socoteală cu adevărat față de alți bărbați. Mă luptasem ani de zile cu dependența secretă de pornografie. Acum, în sfârșit, puteam să-mi mărturisesc lupta și să găsesc încurajare din partea altora care duceau lupte similare. „Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5:16) a devenit o realitate vie în viața mea.

Cred că cea mai mare creștere pe care am experimentat-o, a venit ca rezultat al implicării mele în *Open Door*, biserica strâns legată de *Love In Action*. Nu voi uita niciodată prima mea duminică acolo. Unul dintre membrii *Love In Action* s-a ridicat și a depus mărturie despre cum a căutat eliberare de homosexualitate. După aceea, congregația a bătut din palme și a ovaționat. O, m-am gândit, n-am văzut niciodată așa ceva! Am știut că intrasem într-o biserică specială, unde fiecare era acceptat – indiferent de trecutul său. Chiar și bărbații „hetero” erau prietenoși și te susțineau. Pentru aceia dintre noi care ne luptaserăm ani de zile cu sentimentul înstrăinării față de bărbați, acceptarea a fost un balsam vindecător, plin de putere.

Dumnezeu avea și alte surprize minunate pentru mine. După cinci ani la *Love In Action*, am început să le spun altora că vroiam să mă căsătoresc într-o zi. Curând după aceea, Dumnezeu m-a îndemnat să mă întâlnesc cu Pam, o femeie pe care o cunoscusem prin implicarea noastră reciprocă în echipa de închinare la biserică. A devenit repede evident că Dumnezeu ne conducea la căsătorie. În lunile care au pregătit terenul pentru căsătoria noastră din august 1985, am avut o pace și o încredere totală că era călăuzirea lui Dumnezeu.

După ani de zile de lupte homosexuale, eram uimit cât de natural era să fiu căsătorit! Dumnezeu ne răsplătește ascultarea. Am fost implicat în *Exodus* în următorii douăzeci și doi de ani – unele dintre cele mai satisfăcătoare și palpitante vremuri din viața mea. Când privesc în urmă, sunt uimit cum m-a folosit Dumnezeu. În timpul anilor mei ca Director, *Exodus* a crescut de la o mână de slujitori, la o coaliție mondială puternică, slujind

la nenumărate mii de oameni. Sunt convins că Dumnezeu nu a binecuvântat abilitatea mea naturală, ci disponibilitatea mea. Am spus simplu „da” chemării lui Dumnezeu, iar El a făcut restul. Dumnezeu mi-a dat, de asemenea, mentori minunați. De exemplu, Frank Worthen, unul dintre „părinții fondatori” ai *Exodus*, a fost șeful meu la *Love In Action*. Când m-am aflat acolo pentru doar trei luni, Frank a văzut talentul meu pentru scris și mi-a cerut să scriu următorul buletin de știri. Mai târziu, când *InterVarsity Press* l-a abordat în legătură cu scrierea unei cărți, mi-a dat mie contractul pentru carte. Exemplul lui Frank, de adevărată smerenie, a avut impact asupra vieții mele.

Există viață după *Exodus*! Nu voi uita niciodată o seară specială în timpul conferinței *Exodus* la *Colegiul Wheaton*, în 1999. Conducerea *Exodus* m-a surprins cu o prezentare specială, comemorând cei douăzeci de ani de implicare a mea în *Exodus* – și au adus-o cu avionul pe soția mea, Pam, la conferință, ca să fie martoră la eveniment! Dar, în mod ironic, în următorii doi ani am simțit tot mai mult că timpul meu la *Exodus* lua sfârșit. Am devenit convins că eu, ca lider, dusesem *Exodus* cât de departe am putut. Mergeam pe 50 de ani și slujeam unor clienți de 11 ani. Am început să mă rog pentru un succesor, cineva mai tânăr decât mine, care să ducă *Exodus* „la următorul nivel”.

Înaintarea demisiei mele conducerii, în aprilie 2001, a fost una dintre cele mai grele decizii din viața mea. I-am anunțat cu șase luni înainte – cu mult înainte de a avea o altă slujbă. Dar Dumnezeu a fost incredibil de bun. Cam în perioada când am demisionat, am auzit despre o viitoare slujbă care urma să apară în departamentul muzical la biserica mea, una dintre cele mai mari biserici prezbiteriene din țară. Am petrecut ani de zile în tinerețe pregătindu-mă pentru o carieră în muzica bisericească – știam că slujba mi se va potrivi perfect. Dar părăsirea misiunii *Exodus* a fost oricum, numai ușoară nu. Îmi lipsea teribil interacțiunea zilnică pe care o aveam cu liderii din toată lumea, care erau de mult timp la *Exodus*. Iubeam noua mea slujbă – dar tot simțeam „dorul de casă” pentru ce lăsasem în urmă.

Aveam, de asemenea, multe întrebări. Voi continua „să trăiesc biruitor” față de trecutul homosexual, chiar și fără sprijinul zilnic din jurul meu? Voi fi capabil să fac o tranziție de succes într-o nouă carieră, la vârsta de 50 de ani? Și, poate cel mai important pentru mine, toată înțelepciunea și cunoașterea despre „misiunea pentru foștii homosexuali” pe care le câștigasem în ultimele două decenii, vor fi acum uitate în noua slujbă?

Niciuna din temerile mele nu s-a împlinit. Mă simt la fel de „biruitor” față de trecut astăzi, ca atunci când eram implicat în *Exodus*. Noua slujbă s-a dovedit a fi un lucru care se potrivește de minune cu abilitățile și interesele mele. Iar din cauza anilor pe care i-am petrecut la *Exodus* și a cărților pe care le-am scris, oamenii încă mă caută pentru consiliere și sprijin, astfel încât îmi folosesc priceperea pe care mi-a dat-o Dumnezeu când am fost implicat în misiunea *Exodus*.

Ultima mea „aventură” a fost întoarcerea la școală. În ianuarie am început un program de masterat în studiile de închinare, prin *Institutul pentru Studii de Închinare*, un program de învățământ la distanță cu sediul în Jacksonville, Florida. În ianuarie, când am sosit în campus pentru o săptămână de cursuri, mă simțeam la fel de emoționat și de nervos ca atunci când am fost prima dată la o conferință *Exodus*! Acum, lucrând prin computer de acasă, mă aflu regulat în legătură cu studenții care îmi sunt colegi și cu profesorul, când ne completăm online temele și când discutăm despre temele pe care le avem de citit. Sunt încântat datorită noii înțelegeri pe care o voi dobândi, pentru a fi mai eficient în slujba de coordonator al serviciilor de închinare care au loc dimineața la biserica mea.

Da, *există* viață după *Exodus*! Sunt convins că a-L urma pe Dumnezeu este o aventură care ține o viață. Și cu cât înaintăm pe cale, cu atât mai mult putem să privim în urmă și să vedem credincioșia Lui în anii lungi ai vieții noastre. În lunile dinainte de a pleca de la *Exodus*, Dumnezeu a imprimat două cuvinte în inima mea: „*Termină bine!*” Am hotărât că este un motto grozav pentru tot restul vieții mele. Într-o zi, când nu voi mai fi, sper că

oamenii vor putea să privească în urmă și să spună: „L-a iubit pe Dumnezeu... și a terminat bine.”

[Bob Davies, *Looking Back and Looking Forward*. Copyright © Bob Davies. Tradus și publicat cu permisiune. Bob și soția lui, Pam, locuiesc în prezent în statul Washington. Pentru ajutorul care nu mai este disponibil la *Exodus International*, contactează *Exodus Global Alliance*.]

RĂZBOIUL DINĂUNTRU

BOB DAVIES

Camera de la mansardă era fierbinte și înăbușitoare, dar bățăile rapide ale inimii mele nu se datorau căldurii. Citeam o carte mică, broșată, pentru adolescenți, despre „fapte ale vieții”, iar conținutul capitolului 10 a umplut de groază mintea mea de 14 ani.

„Ai sentimente de atracție față de membrii propriului tău sex?” întreba cartea, apoi descria simptomele a ceva numit „homosexualitate”.

„Toate simptomele se referă la mine”, m-am gândit eu. „Probabil că sunt homosexual.” Îngrozit, am luat imediat două decizii: nu voi spune niciodată nimănui despre descoperirea mea. Și mă voi ruga cu disperare să-mi pot cumva „depăși” sentimentele. Rugăciunea, citirea zilnică a Bibliei și mersul săptămânal la școala duminicală erau obiceiuri înrădăcinate. Deci cum puteam să am acea problemă?

Decât să caut ajutor, mai degrabă mi-am ascuns temerile, m-am retras față de toată lumea, iar în cele din urmă am renunțat să merg la biserică. De ce să mă deranjez, când Dumnezeu părea irelevant pentru cele mai adânci nevoi ale mele?

În ultimii ani ai adolescenței, pe când eram student în anul I la *British Columbia*, în Vancouver, am împrumutat cărți despre homosexualitate și am aflat despre marea subcultură homosexuală din multe orașe nord-americane. Curios, am început să vizitez librării pentru adulți și să citesc reviste

homosexuale, ca să-mi hrănesc dorințele ilicite. Numai vina și teama mă rețineau de la relații sexuale cu bărbați.

În acea vară, am vizitat-o pe sora mea mai mare în Fort St. James, British Columbia și nu peste mult timp m-am angajat la fabrica locală de cherestea. Când m-a invitat la mica ei biserică, am acceptat cu bucurie. La urma urmei, era un mod bun de a-mi face prieteni. Oamenii erau cu adevărat prietenoși și curând cântam la pian pentru slujbe. Până m-am întors în vara următoare, tăciunii care se stingeau ai credinței mele ardeau din nou cu putere.

Apoi un cvartet de la *Colegiul Biblic Prairie* din Three Hills, Alberta, a vizitat biserica și am aflat despre curriculumul centrat pe Biblie al școlii și despre programul muzical de calitate. Am făcut cerere de admitere la colegiu și am fost acceptat.

Sosind în campus în septembrie 1971, m-am cufundat în programul de cursuri și le-am găsit fascinante. În următorii trei ani m-am bucurat, hrănindu-mă constant cu Cuvântul lui Dumnezeu, atât în clasă, cât și în studiul meu privat.

Dumnezeu a început o lucrare profundă în viața mea. De exemplu, am sosit în campus ca fiind un introvertit retras. Pentru slujba mea de student cu program redus, am fost numit poștaş pentru dormitorul bărbaților. În fiecare după-amiază sortam corespondența, apoi salutam pe fiecare bărbat când trecea pe la biroul meu de la etajul întâi ca să-și ia corespondența.

În câteva săptămâni știam numele întreg, camera din cămin și colegul de cameră al fiecărui student din campus. Dumnezeu mi-a dat relații „curente” cu sute de bărbați. Era o susținere profundă să simt dragostea și acceptarea lor. Dar nu le-am spus niciodată despre războiul meu continuu cu ispitele homosexuale.

La doi ani de la absolvire m-am dus la o școală de ucenicie *Tineri Pentru Misiune* în Germania. După un program de șase luni, într-o dimineață, când mă rugam pentru viitorul meu, „m-am văzut” înapoi acasă, înmânând tractate în fața celui mai mare bar homosexual din Vancouver. Mi s-au înmuiat

picioarele. „În niciun caz”, am murmurat în interior. „Voi face orice, în afară de asta!”

Apoi, în septembrie 1978 am auzit o mărturie care mi-a schimbat viața. Un vorbitor de la biserică și-a făcut cunoscută povestea despre anii de misiune de dincolo de ocean și despre mulți oameni câștigați pentru Cristos.

„Dumnezeule”, a șoptit inima mea, „vreau ca viața mea să conteze pentru Tine – întocmai ca a acestui om.” Apoi a venit provocarea lui Dumnezeu: „Ești de acord să plătești prețul?” Știam că Dumnezeu vroia să-I predau complet identitatea mea sexuală confuză. În ciuda anilor de mers la biserică, a unei diplome de colegiu biblic și a experienței misiunilor de dincolo de ocean, încă mă luptam cu dorințe greșite față de cei de același sex. Și ele deveneau mai puternice.

În următoarele douăzeci și patru de ore, de-abia am mâncat și am dormit, luptându-mă cu Dumnezeu ca Iacov (vezi Geneza 32). În cele din urmă, prea extenuat ca să mai lupt, m-am predat. „Dumnezeule, ai câștigat. Fă ce vrei cu viața mea.”

Citisem despre o misiune pentru „foștii homosexuali” numită *Love In Action (LIA)*, localizată lângă San Francisco și am scris la biroul lor, întrebând dacă îi puteam vizita. Apoi am spus familiei și prietenilor apropiați despre lupta mea. „Simt că Dumnezeu mă cheamă în California ca să primesc ajutor”, am explicat. Deși au fost șocați, m-au sprijinit.

Sosind la *Love In Action* în iunie 1979, am planificat să stau vara, apoi să mă întorc acasă ca să-mi reiau viața „normală”. Curând mă ofeream voluntar în birou, ajutând personalul să țină pasul cu sutele de cereri de ajutor.

În vara aceea am făcut unele descoperiri uimitoare. Am realizat că datorită luptei mele sexuale, puteam să dau un ajutor semnificativ colegilor creștini care înfruntau lupte asemănătoare. Și din cauză că nu căzusem niciodată pradă comportamentul homosexual, le puteam oferi o înțelegere valoroasă cu privire la perseverență și lupta spirituală.

Angajamentul inițial de o vară a ajuns la șase luni, apoi la un an. Nu a durat mult până să realizez că viața mea se îndrepta într-o direcție permanentă. Am început să editez buletinul lunar al misiunii, scriind articole noi și vorbind la seminarii locale.

Dumnezeu a continuat să lucreze în viața mea. Spre marea mea surpriză, am descoperit că homosexualitatea nu era „adevărata” mea problemă. Dorințele nepermise față de persoanele de același sex erau doar un simptom exterior al unor răni emoționale mai profunde, care aveau nevoie de vindecare. Prin grupul de sprijin al *LLA*, am fost în stare să mărturisesc deschis lupte ca nesiguranța, teama și invidia față de bărbați.

Pentru că nu îmi „exprimasem prin comportament” cu bărbații sentimentele homosexuale, au existat unele lupte pentru a rezista atracției necunoscutului. Am auzit multe povești despre implicarea în păcat a altora. Ca să fiu sincer, unele dintre aventurile lor nepermise păreau distractive. Trebuia să rezist unor gânduri ca: „Te-ai plictisit de atât de mult sex impersonal? Aș vrea să pot spune același lucru. Apoi aș fi gata să renunț!”

Dumnezeu mi-a deschis ochii și ca să văd devastarea îngrozitoare pe care păcatul a adus-o în viețile acelor bărbați. Fără să știm, unii dintre ei erau deja infectați cu virusul HIV.

Am găsit, de asemenea, dificil să fiu sincer cu alții. Trăisem cea mai mare parte a vieții în spatele unei fațade zâmbitoare. Vor iubi și vor accepta oamenii „adevărata” mea persoană? Mi-a luat aproape un an ca să mărturisesc luptele mele continue cu pornografia. Dar când am adus problemele „la lumină”, am descoperit că ele au început să-și piardă puterea. Și am aflat că Iacov 5:16 este adevărat. Când membrii grupului nostru își mărturiseau păcatele unii altora și se rugau unul pentru celălalt, experimentam mai mult din vindecarea lui Dumnezeu. Dând socoteală celorlalți, am ajuns pe o nouă treaptă a victoriei.

Dragostea necondiționată a bisericii a fost, de asemenea, crucială pentru creșterea mea – în special sprijinul bărbaților „normali”. Din cauza poziției mele în personalul de la *Misiunea Love In Action*, toată lumea știa despre trecutul meu. Dar bărbaților de la *Biserica Open Door* nu le era teamă să-și arate

acceptarea printr-un zâmbet sau o îmbrățișare calduroasă. Toată viața mă simțisem atât de inferior în comparație cu alți bărbați. Dar prin susținerea celor de același sex, încet încet am început să mă simt în mai mare măsură ca „unul dintre tipi”. O altă rădăcină care hrănea dorințele homosexuale a fost tăiată.

După cinci ani la *Love In Action*, am devenit nelinistit, simțind că Dumnezeu avea ceva pentru mine. Dar ce? Atitudinea mea față de căsătorie se schimbase încet. Când am venit prima dată la LLA, căsătoria părea la fel de improbabilă precum escaladarea Muntelui Everest. Aveam prea multe temeri cu privire la necunoscut și sentimente adânci de nepotrivire, dar câțiva ani mai târziu, am recunoscut în sfârșit adevărul față de mine însumi: vroiam cu adevărat ca într-o zi să mă căsătoresc.

Pe 11 octombrie 1984 m-am trezit cu o tresărire. Ceasul deșteptător arăta ora 3:07 dimineața. Apoi a venit o viziune, ca un vis. În mintea mea, „m-am văzut” plutind în josul unui râu. Chiar înainte, râul se împărțea în două direcții diferite. Apoi mi-a venit în minte versetul: „Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalmul 37:4).

Am simțit că Dumnezeu îmi vorbea, că mă aducea la o importantă încrucișare de drumuri în viața mea. Bifurcația din râu era simbolică. În fața mea erau două opțiuni: căsătoria sau celibatul continuu. Care ramură a râului o vroiam?

Apoi m-am gândit la Pam, o femeie care se alăturase echipei de muzică a bisericii. Am văzut-o în fiecare săptămână la repetiții. Eram amici, dar acum simțeam că Dumnezeu avea „ceva mai mult” pentru relația noastră.

În timpul săptămânii următoare, am cerut sfatul pastorului meu și al lui Frank Worthen, Director la *Love In Action*. Știam că sentimentele și „viziunile”, în special în domeniul laturii sentimentale, puteau fi înșelătoare. Nu vroiam să mă îndepărtez de voia lui Dumnezeu într-un domeniu atât de important al vieții mele. Atât Frank, cât și pastorul meu m-au încurajat să fac un pas înainte în relație și să văd ce se întâmplă. În final, cu palmele transpirate, m-am așezat lângă Pam.

„Cred că Dumnezeu vrea să începem o relație”, i-am spus, așteptându-mă să fie șocată. În schimb, a zâmbit și a părut aproape ușurată. Și ea simțise că Domnul ne călăuzea să fim împreună. De fapt, se rugase ca Dumnezeu „să mă lovească în cap” ca să-mi atragă atenția asupra acelei probleme!

În săptămâna ce a urmat, în timp ce Pam era în vacanță, mi-a trimis o vedere cu acest verset scris de mână: „Doamne... ai făcut lucruri minunate; planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie” (Isaia 25:1). Când am vorbit mai târziu, am făcut o descoperire uimitoare. Pam se rugase pentru viitorul ei soț începând din septembrie 1978 – chiar luna în care Îi încredinșasem Domnului luptele mele homosexuale.

Ne-am logodit în acel an, de Ziua Recunoștinței și ne-am căsătorit în luna august a anului următor. În timpul acelor luni, toate temerile persistente cu privire la căsătorie au dispărut ca o ceață de dimineață. Sincer, nu m-am îndoit nicio clipă că Dumnezeu ne-a adus împreună.

De la căsătoria noastră, Dumnezeu a folosit-o permanent pe soția mea ca să aducă mai multă vindecare și susținere în viața mea. Căsătoria noastră este foarte specială; nu o iau niciodată ca pe ceva de la sine înțeles.

Da, chiar și în căsătorie, vindecarea mea continuă. De exemplu, învăț mereu cum să mă maturizez în rolul de soț și lider al casei noastre. Ca mulți bărbați care s-au confruntat cu homosexualitatea, mă lupt uneori cu pasivitatea. Încă urăsc confruntarea, de aceea Dumnezeu îmi dă o mulțime de oportunități ca să cresc în acest domeniu (fie că aceasta înseamnă să-i spun unui vecin macho dintr-un apartament de sus să dea mai încet televizorul care urlă la ora 11 noaptea, fie că înseamnă să-i spun soției mele ce cred cu adevărat despre ideile ei cu privire la vacanța noastră).

Așa că, fie că este vorba de confruntarea cu rădăcinile homosexualității sau de o altă provocare în umblarea spirituală, știu, creșterea mea va continua toată viața. Vor mai fi multe bătălii de dat în anii următori. În ceea ce mă privește, este în ordine. Știu că nu o pot face pe cont propriu, de aceea privesc

la Isus Cristos pentru tărie. Prin moartea Lui pentru mine, războiul a fost deja câștigat.

[Bob Davies, *The War Within*. Copyright © Bob Davies. Tradus și publicat cu permisiune. Bob Davies este coautorul a trei cărți: *Coming Out of Homosexuality* (1993, cu Lori Rentzel), *Someone I love Is Gay* (1996, cu Anita Worthen) și *Portraits of Freedom* (2001, cu Lela Gilbert).]

REFLECȚII ASUPRA A 25 DE ANI DE VINDECARE

ALAN MEDINGER

„Pervers și fără rost am rătăcit, dar El, cu dragoste, m-a căutat; și pe umărul Lui, cu blândețe, m-a așezat și acasă, cu bucurie, m-a adus.”

Aceste cuvinte dintr-un imn vechi, bazat pe Psalmul 23, exprimă perfect ce mi s-a întâmplat cu douăzeci și cinci de ani în urmă, când L-am întâlnit pe Domnul, iar El m-a scos din homosexualitate.

Călătoria mea a urmat tiparul pe care îl vedem iar și iar. Am fost un copil neplanificat al unor părinți care ar fi preferat o fată. Fratele meu mai mare era mai athletic și, în general, era în toate un model masculin mult mai bine decât mine și, cumva, el a devenit al tatei, iar eu am devenit al mamei.

Părinții mei erau oameni buni, de treabă, cinstiți, care făceau tot ce puteau pentru a-i crește pe fiii lor ca să devină bărbați de succes, bine adaptați, dar o problemă din familie a tins să modeleze destinele noastre, ale tuturor. Tatăl meu suferea de depresie severă. Atât de severă, încât s-a aflat sub îngrijire psihiatrică mulți ani, iar în câteva ocazii a trebuit să fie spitalizat. De-abia putea să facă față vieții, cu atât mai puțin să fie soțul și tatăl care trebuia să fie. În momentele lui rele, bea mult, iar el și mama se luptau verbal destul de des.

Viața mamei era dificilă și, într-o oarecare măsură, am devenit mângâierea și confidentul ei. Cu siguranță, mă identificam mai mult cu ea decât cu tatăl meu. Dacă sunteți familiarizați cu rădăcinile cele mai obișnuite ale homosexualității

masculine, puteţi vedea că, exceptând abuzul sexual, am avut parte de toate.

Niciun părinte nu-şi face copilul homosexual. Am învăţat că mediul familial din copilăria timpurie poate să ofere „cadrul”, dar întotdeauna apar alţi factori semnificativi, care joacă un rol în direcţionarea cuiva către homosexualitate. În cazul meu, câţiva dintre acei factori au fost deciziile pe care le-am luat destul de devreme în viaţă. Am o amintire vie a unei nopţi, când eram copil şi stăteam întins în pat, ascultând cearta părinţilor mei, spunându-mi: „Nu mă pot răni; nimeni nu mă va răni niciodată.” Cred că în acea noapte am luat decizia să nu fiu niciodată vulnerabil emoţional. Ca o consecinţă a acelei decizii, până la convertirea mea, ani de zile mai târziu, nu aveam să fiu niciodată liber să iubesc pe cineva.

M-am retras, de asemenea, într-o lume a fanteziei. Fantezia, sexuală sau de alt fel, a devenit retragerea mea sigură din faţa durerii vieţii. Un scenariu tipic pentru fantezia mea conţinea un băiat erou care conducea bărbaţi în bătălie, iar apoi, când lupta se termina, bărbaţii mă foloseau sexual. Tânjeam atât după masculinitatea mea, cât şi după masculinitatea altor bărbaţi.

La început dorinţele nu erau sexuale, ci doar un dor după atenţia şi interesul unui bărbat faţă de mine. Dar bineînţeles, în cele din urmă au devenit sexuale. Deşi teama de a nu fi descoperit mi-a limitat activitatea, de la vârsta de 13 ani, pe tot timpul liceului, am fost activ din punct de vedere homosexual cu alţi băieţi.

Am fost binecuvântat să cresc într-o vreme şi într-o cultură în care nu exista un stil de viaţă homosexual alternativ, care să mă cheme să intru în el. Ştiam că erau câteva baruri homosexuale în Baltimore şi mergeam la librăriile pornografice ca să mă uit în fugă la revistele din secţiunea „bărbaţi”, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap cu adevărat să fug din singura lume pe care o cunoşteam şi să las ca homosexualitatea să-mi determine cursul vieţii. Ca atât de mulţi bărbaţi cu orientare homosexuală din vremea aceea, urma să-mi iau o slujbă, să mă căsătoresc, să am copii şi să fac faţă cât de bine puteam.

Este exact ceea ce s-a întâmplat. Willa Benson fusese prietena mea din timpul școlii elementare. Am ieșit împreună în timpul liceului, din când în când, în timpul colegiului și la doi ani după colegiu ne-am căsătorit. Nu i-am spus nimic Willei despre dorințele mele homosexuale.

Primii ani ai căsătoriei au mers bine. Am avut două fiice și am început să avansez în lumea afacerilor. Eram activi în mica noastră biserică episcopaliană din vecinătate și duceam o viață socială activă. Dar treptat, presiunile carierei și ale familiei au început să apese asupra mea. Răspunsul meu a fost să mă retrag în vechiul meu mod de a găsi alinare: fantezia homosexuală și pornografia, iar la cinci ani după căsătorie, sexul cu bărbați.

La început mergeam cu mașina patruzeci și trei de mile la Washington, D.C. ca să mă duc la un bar homosexual pentru a găsi un contact, dar cu trecerea timpului, am devenit tot mai indiferent, mergând în baruri homosexuale și căutând sex cu necunoscuți în locuri publice în Baltimore, fără să mă feresc. O parte majoră a homosexualității mele era masochistă și am început să răspund la anunțurile pentru sex sadomasochist. Timp de zece ani am dus clasică viață dublă, având succes în afaceri, fiind vicepreședinte și trezorier la o companie prestigioasă din Baltimore, un stâlp al bisericii locale – trezorier al bisericii, membru al bordului de conducere și profesor de școală duminicală. Aparențele erau păstrate cu grijă. În realitate, viața mea ieșise de sub control, iar căsătoria mea devenise un fals. Beam mult și dădeam o mare parte din vina pe care o simțeam pe Willa. Ne certam frecvent. În ultimii doi ani de activitate homosexuală, am fost incapabil să funcționez sexual în căsătorie. Nu am justificat niciodată ce făceam, dar simțeam că nu am putere să mă opresc. Îmi vedeam viața pe o spirală în coborâre care, în cele din urmă, avea să mă coste familia, cariera, poate chiar și viața.

Apoi s-au întâmplat două lucruri. Willa, căutând ajutor, a intrat într-un grup de rugăciune. Fără să știe, a dat peste un grup de femei mai în vârstă care luptau puternic în rugăciune. Au început să se roage pentru mine și pentru căsătoria noastră.

Nu mult după aceea, un prieten de la lucru a avut o experiență religioasă profundă și și-a predat viața lui Cristos. Când acel prieten a încercat să-mi explice ce se întâmplase, am fost convins că avusese o întâlnire adevărată cu Domnul. Cumva, cunoșteam că și eu puteam să am așa ceva, dar era cel mai înspăimântător lucru la care mă puteam gândi. Știam că o astfel de întâlnire ar implica homosexualitatea mea. Pe cât de mult o uram, pe atât nu credeam că aș putea trăi fără ea. De când îmi aminteam, fusese modul meu de a face față vieții.

Dar lucrurile erau destul de disperate, astfel încât după șase sau șapte săptămâni de agonie, marți, 26 noiembrie 1974 m-am dus să mă întâlnesc cu Jim. Nici el, nici nimeni altcineva de acolo nu știa despre problema mea. La un anumit moment în timpul serii, când două sute de oameni sau cam așa ceva, îl laudau pe Domnul cu glas tare, am rostit în tăcere: „Dumnezeule, renunț. Viața mea este o dezordine totală. Nu mă mai pot descurca. Preia Tu controlul.” Și a făcut-o.

În câteva zile am știut că avuseseră loc în mine câteva schimbări profunde. Mai întâi de toate, m-am îndrăgostit până peste cap de Willa și o doream fizic. Fanteziile mele homosexuale, care nu mă părăsiseră aproape niciodată, s-au dus. Și, cel mai important, știam că Isus era real, că mă iubea și că începeam să-L iubesc.

Câteva săptămâni mai târziu i-am spus Willei întreg adevărul despre viața mea. Anii în care a negat lucrurile s-au prăbușit, iar în lunile care au urmat avea să se confrunte cu rănilor pe care i le-au provocat anii în care am respins-o, am înșelat-o, am fost mândros pe ea și am aruncat vina pe ea. Vindecarea ei de-abia începea și avea să dureze câțiva ani. Capacitatea ei de a avea încredere în mine și de a primi dragostea mea a venit foarte încet.

Acestea s-au întâmplat cam cu patru ani înainte de a auzi de cineva care a fost eliberat de homosexualitate, iar apoi am citit despre *Love In Action*, o misiune pentru vindecarea homosexualității, pe atunci în San Rafael, California. Am început să corespundez cu Frank Worthen și Bob Davies. Avea

să mai treacă un an înainte de a întâlni cu adevărat un alt „fost homosexual”, la prima Conferință *Exodus* la care am fost, din Seattle, Washington.

La început, liderii *Exodus* au fost precauți cu privire la mărturia mea. Întâlniseră pe alții care susțineau că au primit instantaneu o vindecare miraculoasă de homosexualitate, pentru ca într-un an sau doi, să afle că acele vindecări erau departe de a fi depline. Într-o anumită măsură, prudența lor era justificată, dar nu pentru că nu aș fi fost eliberat de comportamentul dependent și de atracțiile sexuale față de bărbați. Ci mai degrabă fiindcă homosexualitatea înseamnă mai mult decât atracții și comportament homosexual, și de-abia începusem să simt vindecare în alte domenii.

Vindecarea sexuală a fost într-adevăr ceea ce părea să fie în 1974, iar în anii care au urmat, Dumnezeu S-a atins de nevoia mea emoțională. În ultimii doi ani am ajuns la o altă înțelegere a felului în care m-a schimbat Dumnezeu, una care se întoarce la vindecarea sexuală inițială. Întotdeauna am văzut acea vindecare ca pe un miracol. Nu o mai văd așa. Acum o văd ca pe trei miracole.

Homosexualitatea nu este o boală, ca retardarea mintală sau cancerul; este un grup de probleme care, împreună, dau naștere atracțiilor și comportamentului homosexual. Fiecare problemă trebuie tratată individual. Iată cele trei probleme de care S-a ocupat Dumnezeu în momentul vindecării mele inițiale, cele trei miracole ale mele.

Mai întâi, a dăruit zidul autoprotecției și, dintr-odată, am fost capabil să iubesc. Și cine ar fi fost un obiect mai logic al dragostei mele decât Willa, persoana care mă iubise și rămăsese lângă mine în toți acei ani îngrozitori? M-am îndrăgostit de ea și, așa cum se întâmplă cu mulți bărbați care ies din homosexualitate, din acea dragoste a venit atracția sexuală față de ea.

Al doilea miracol este că Dumnezeu a „desexualizat” nevoile mele neîmplinite. Mult timp am tânjit în continuare după dragostea și atenția unui bărbat, dar acel dor nu mai era sexual. Încă îmi

doream să fiu bărbat, dar acel dor nu se mai exprima în dorința de a posedea masculinitatea altui bărbat.

În al treilea rând, dependența sexuală a fost zdrobită. Poate că este miracolul cel mai greu de înțeles, dar este cel pe care îl întâlnim cel mai des. Oricine a urmat cu succes cei 12 pași vă va spune că supunerea față de Dumnezeu este ceea ce a zdrobit dependența sexuală.

Cred că acestea au fost miracole. Dar ceea ce ne face să numim ceva miracol este adesea timpul. Dumnezeu face într-o clipă ceea ce de obicei durează luni sau ani. Deși nu prea mulți oameni experimentează schimbarea în felul în care am făcut-o eu, tot ce mi s-a întâmplat mie: faptul că am fost eliberat ca să iubesc, desexualizarea nevoilor emoționale neîmplinite, zdrobirea puterii dependenței, împlinirea nevoilor inimii mele de către Isus și creșterea în masculinitate (sau feminitate) sunt disponibile pentru oricare bărbat sau oricare femeie care depune eforturi ca să învingă homosexualitatea. Știu acest lucru pentru că l-am văzut întâmplându-se de sute de ori, în multe vieți.

[Alan Medinger, *Reflections on 25 Years of Healing*. Copyright © Alan Medinger. Tradus și publicat cu permisiune. Alan Medinger a fost un pionier al mișcării foștilor homosexuali, fondator și Director al *Regeneration Ministries*, o misiune creștină din Baltimore și Virginia de Nord, care oferă ajutor celor care vor să renunțe la comportamentul homosexual.]

RENUNȚAREA LA MINCIUNĂ

JOE DALLAS, într-un interviu cu BOB DAVIES

Am învățat teologia pro-homosexualitate și am devenit expert în apărarea stilului meu de viață. Nimeni nu ar fi bănuțit că numai cu câțiva ani înainte, eram un diacon căsătorit, într-o biserică evanghelică.

„Joe, să stai departe de teatrele din partea de jos a orașului”, m-a avertizat mama când aveam 10 ani. „Sunt homosexuali acolo și vor vrea să te dezbrace!”

Avertizarea mamei m-a făcut să mă duc la teatrele interzise. La început, sexul cu necunoscuți m-a înspăimântat, dar îmi plăcea să fiu ținut în brațe și atins.

Deși familia mea mergea la o biserică prezbiteriană bună, eu nu aveam o relație personală cu Domnul. La începutul adolescenței, Dumnezeu îmi părea total irelevant și am renunțat la biserică. La vârsta de 15 ani am descoperit un grup numit *Libertate Sexuală pentru Gay*, într-un ziar clandestin din Los Angeles. Păream de 21 de ani, deci m-am alăturat grupului, și curând aveam permanent relații cu bărbați homosexuali mai în vârstă. Am început să mă identific cu subcultura homosexuală. Atenția ce mi se acorda m-a făcut să simt că primeam toate lucrurile pe care le căutasem în timp ce creșteam.

Mi-am ascuns cu atenție viața homosexuală când eram la liceu, alăturându-mă celei mai populare fraternități și ieșind regulat cu o fată atrăgătoare. În weekenduri, familia credea că „ieșeam cu băieții” de la școală, iar prietenii mei, fanatici ai sportului, credeau că mă furișez la Hollywood ca să găsesc femei. Înselam pe toată lumea.

Apoi am început să mă întâlnesc cu Ann, o fată creștină frumoasă. Timp de câteva luni m-a confruntat cu Evanghelia, astfel încât în final i-am spus despre homosexualitatea mea.

„Asta nu e o problemă”, mi-a zis ea. „Tot ai nevoie să fii născut din nou ca toți ceilalți.” În săptămânile următoare, am devenit profund convins de aceasta. În cele din urmă, într-o zi m-am dus într-un parc vizavi de școala mea și am început să vorbesc cu Dumnezeu.

„Doamne, dacă ești cu adevărat aici, sunt pregătit. Îți voi da toate acestea Ție... dacă mă vrei.”

Am intrat într-o relație personală cu Dumnezeu și a fost o experiență glorioasă. Curând am devenit un „ciudat al lui Isus” tipic, cărând peste tot o Biblie mare. Revoluția Isus cuprindea sudul Californiei și sute dintre noi, copiii, am fost salvați. A fost un timp minunat în viața mea!

Am început să frecventez biserica lui Ann, *Calvary Chapel* din Costa Mesa, California și am primit o învățătură biblică

excelentă de la Pastorul Chuck Smith. Nu am avut nicio problemă cu renunțarea la activitățile homosexuale. Deși preferam încă bărbații din punct de vedere sexual, mi-am închipuit că sentimentele vor dispărea în timp.

Apoi, cam un an mai târziu, un prieten m-a invitat la un alt studiu biblic. „Trebuie să-l auzi pe tipul, ăsta, Brad (nu este numele lui adevărat)”, mi-a spus el. „E adevărată dinamită.” Prietenul meu avea dreptate. Am fost foarte impresionat de darul de învățătură al lui Brad și am revenit ca să învăț mai multe.

Curând, studiul nostru biblic de casă a crescut la câteva sute de tineri și ne-am mutat într-o biserică. Am devenit diacon în noua biserică a lui Brad, iar slujbele au continuat să crească până ce cei care veneau au trecut de o mie. Am început emisiuni regulate la televiziune și am ținut servicii mari în tot statul California. M-am căsătorit cu secretara lui Brad, Carol și am intrat în misiune, având o slujbă cu program întreg. Era anul 1972 și eram mântuit de mai puțin de doi ani. Totul se întâmpla atât de repede, încât de-abia știam ce se întâmplă.

Viața mea era centrată în jurul misiunii. Deși o iubeam pe Carol și aveam o viață sexuală normală, căsătoria noastră era goală. Tot ce făceam era misiune, misiune, misiune.

În 1976 misiunea lui Brad devenise deja prea mare și perfectă, iar eu am decis să ies din ea. Am început să lucrez la un serviciu secular și am fost foarte dezamăgit că Dumnezeu nu mi-a oferit imediat un post într-o altă misiune.

În timp ce amărăciunea creștea, toate vechile sentimente homosexuale au revenit. Am început să mă îndrăgostesc de bărbați de la serviciu, iar într-o noapte, dintr-o toană, m-am dus la o librărie pentru adulți. Curând eram iar în vechiul stil de viață.

La început, Carol nu avea idee despre ce făceam, dar, probabil, a ghicit curând. Am început să fumez și să stau în oraș până târziu. Apoi am simțit că ceva nu era în ordine cu ea, când a venit acasă cu respirația mirosind a băutură, iar niciunul dintre noi aparent nu bea. Nu ne-am confruntat niciodată unul pe

celălalt, dar în cele din urmă am scos-o în oraș la cină. „Carol”, i-am spus calm în timpul mesei, „chiar mă întreb dacă nu ai fi mai fericită de una singură.”

S-a gândit câteva minute. „Mda, cred că așa fi.”

În interiorul meu, speram cu disperare că va întreba: „Joe, ce se întâmplă? Pentru Numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?”, dar nu a făcut-o, iar eu m-am prefăcut că eram calm.

„Da”, am spus liniștit, „cred că despărțirea ar fi cea mai bună soluție pentru amândoi.” În două săptămâni Carol a plecat, iar mai târziu am divorțat. În trei luni, întreaga mea viață se dezintegrase.

Peste o săptămână, pierdeam deja vremea într-un bar homosexual din Long Beach. În interior, eram furios pe Dumnezeu. Am dreptul să fac ce vreau cu viața mea, mă gândeam fierbând de mânie. Sunt homosexual și asta-i tot!

Curând am intrat într-o relație sexuală cu proprietarul barului. Îl idolatrizam pe Dan. Mă duceam la bar și stăteam cât dura tura lui. După ce barul se închidea, ieșeam împreună câteva ore, apoi mă duceam acasă.

După un somn de câteva ore, ieșeam și mă târam cu greu la slujbă. Întotdeauna am sperat că vom sfârși prin a locui împreună, dar Dan locuia cu un alt iubit și nu vroia să rupă relația cu el. Nu mai este nevoie să spun, era o situație bolnavă.

Într-o noapte, i-am spus lui Dan despre trecutul meu în misiune, iar el m-a dus să vizitez *Biserica Comunității Metropolitane* din Long Beach.

Acest loc este o harababură teologică, am gândit când am auzit prima oară cum justificau comportamentul homosexual. Dar eram atât de împietrit, încât, curând, am crezut minciuna lor.

Când am început să mă rog și să citesc din nou Cuvântul, am simțit prezența lui Dumnezeu. Doamne, am gândit, poți să fii în viața mea, voi rămâne homosexual și ne vom înțelege bine.

La sfârșitul anului 1979 eram deja în conducerea *BCM*. Eram student la teologie, cântam la pian la serviciile divine și urmam cursuri de consiliere, teologie și istoria Bisericii.

Am învățat teologia pro-homosexualitate și am devenit foarte expert în formularea ei. Reprezentam adesea biserica noastră la orele de psihologie de la universitate. În acea vreme am avut o succesiune de iubiri, inclusiv o relație de un an cu unul din pastorii bisericii.

Credeam cu sinceritate argumentele pro-homosexualitate. Dar dacă nu mi-aș fi împietrit inima, aș fi știut mai bine când am ajuns să fiu prima dată implicat în acea biserică. Și chiar dacă eu cred că Dumnezeu tot era în viața mea în acea perioadă, părtășia cu El nu era cea pe care o avusesem în trecut.

Dar la începutul anului 1983 ceva s-a schimbat. Mi-am pierdut interesul față de biserică, am ieșit din program și am devenit foarte promiscuu.

Apoi am auzit despre o nouă boală numită SIDA. Am realizat că Dumnezeu putea să îngăduie să mă distrug. Gândul m-a întristat, dar nu am pus capăt vieții sexuale active.

La începutul anului 1984 s-a întâmplat să văd un vechi prieten creștin, la o emisiune creștină de televiziune. A vorbit despre cum a alunecat și cum a revenit la Domnul și m-am identificat cu adevărat cu mărturia lui.

Știam că lipsea ceva în relația mea cu Dumnezeu. „Doamne”, m-am rugat, „dacă am greșit în privința homosexualității, Te rog arată-mi.”

Imediat am fost puternic încredințat de aceasta în mintea mea. Știam că mă înșelasem. Mă înșelasem cumplit.

În următoarele zile, Dumnezeu mi-a deschis ochii ca să văd oamenii pe care îi rănisem: soția mea, iubirii mei, membrii fostei mele biserici. Timp de patru luni am plâns acasă în fiecare noapte. A fost singura perioadă din viața mea când m-am gândit să mă sinucid.

Am întrerupt contactul cu prietenii homosexuali, m-am mutat din Long Beach și am început să frecventez fosta mea biserică. Câțiva dintre foștii mei prieteni erau încă acolo și m-au întâmpinat cu bucurie. M-au invitat să mă alătur echipei lor de softball și să le fiu prieten. Am experimentat o nouă profunzime

a prieteniei cu bărbății, pe care nu o cunoscusem niciodată înainte.

Am făcut, de asemenea, consiliere cu un consilier creștin calificat. El mi-a dat un ajutor excelent.

Pe atunci nu mă gândeam niciodată la căsătorie, ci am presupus că voi fi celibatar tot restul vieții. Dar aceasta avea să se schimbe în curând.

În timp ce lunile treceau, de câteva ori, într-o perioadă scurtă, am întâlnit o tânără doamnă atrăgătoare, numită Renee. Am început să ne cunoaștem unul pe celălalt și am aflat că trecuse printr-un divorț devastator și că-și creștea singură fiul în vârstă de 3 ani.

O admiram cu adevărat pe Renee. Avea o slujbă cu program întreg, era foarte activă în biserică, avea un băiețel bine-crescut. Uite o femeie ageră, care Îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu, mi-am spus eu.

Pe neașteptate, am început să am sentimente față de ea: sentimente protectoare, pline de căldură. Vroiam să fiu cu ea și să o ating. Nu avusesem astfel de sentimente niciodată în viață.

Am început să ne întâlnim și am simțit repede că relația putea să devină foarte serioasă. După a doua întâlnire, i-am spus despre implicarea mea homosexuală din trecut. „Am ieșit din stilul de viață homosexual de numai un an”, i-am spus. „Vrei să continuăm să ne vedem? Eu vreau, dar tu hotărăști.”

Renee nu știa multe despre homosexualitate, dar a vrut să continue relația. Prietenia noastră a înflorit, deși am trecut prin momente grele.

De exemplu, când am fost testat pentru SIDA, rezultatele au întârziat și a trebuit să aștept patru luni ca să le primesc. În acel timp, am aflat că doi bărbați cu care avusesem relații aveau SIDA. A fost terifiant.

Renee a rămas lângă mine. „Joe”, mi-a spus liniștindu-mă, „Dumnezeu nu te-a adus atât de departe pentru a te părăsi.” Ea era așa o încurajare. În sfârșit, rezultatele au venit negative, iar după aceea m-am testat de mai multe ori, ca să fiu sigur.

Doi ani mai târziu, pe 8 august 1987, Renee și cu mine ne-am căsătorit. De atunci, Dumnezeu a continuat procesul de vindecare în mine. În afară de căsătoria mea, un alt miracol pe care El îl face este că mă învață cum să iubesc bărbații. În trecut eram îngrozit de bărbați; acum învăț cum să dezvolt prietenii într-un mod potrivit. Deci mai sunt zone în viața mea pe care Dumnezeu le vindecă. Dar minciuna pe care am adoptat-o s-a dus. Știu că nu m-am născut homosexual și că nu voi fi niciodată satisfăcut de relațiile homosexuale.

Bucuria mea vine din faptul de a fi cel care m-a creat Dumnezeu să fiu cu adevărat: un bărbat heterosexual, împlinit în El.

[Joe Dallas, Bob Davies, *Out of Deception*. Copyright © Bob Davies. Tradus și publicat cu permisiune. Joe Dallas este fondatorul și Directorul *Genesis Counselling* din Orange, California, o misiune creștină care oferă ajutor celor care vor să renunțe la comportamentul homosexual. Datele de contact ale misiunii sunt: Genesis Counselling, 17632 Irvine Blvd., Suite #265, Tustin, California 92780, USA, telefon: (01)714.508.6953, site: www.genescounseling.org.]

TATĂL MEU MĂ CONDUCE ACASĂ!

KELVIN CHUNG

La începutul anilor 1980, sexul era încă un tabu pentru mulți oameni din societatea chineză. Nu știu de ce, dar s-a întâmplat să am sentimente sexuale puternice față de bărbați. La frageda vârstă de 10 ani, aveam vise sexuale ciudate. Am visat că am contact sexual oral cu organele genitale ale unor bărbați. Nu știam nimic despre ce înseamnă să fii „homosexual”. M-am silit din greu să îngrop secretul, dar continua să iasă la iveală. M-am împotrivit acelei părți ascunse din mine și am negat-o, dar era atât de reală pentru mine!

După aceea mi-am făcut obiceiul de a hoinări pe la toalete, uitându-mă la bărbați. După-amiază târziu, în 1987, am fost sedus sexual și am făcut sex oral unui bărbat adult. Am fost

confuz. Nu puteam procesa invitația pe care mi-a făcut-o. Pe lângă aceasta, am simțit un „îmbold” interior, curiozitatea de a experimenta dorințele sexuale. Mă gândeam: „Am visat la asta de atâta timp. El a fost drăguț și bun cu mine și am vrut această dragoste și grijă.” Am descoperit după aceea că mă simțeam foarte murdar, rușinat și înspăimântat. Nu am spus nimănui despre acea primă întâlnire. Au trecut mulți ani, dar tot credeam că eram responsabil pentru întâmplarea respectivă. Am păstrat secretul zece ani, iar în cele din urmă, am fost în stare să vorbesc despre el cu un fost homosexual care era misionar, care locuia atunci în Hong Kong, în 1997. Am aflat că am fost abuzat sexual, deși am găsit împlinire în timpul experienței.

Într-o clipă mă simțeam bine și satisfăcut sexual, în clipa următoare mă simțeam îngrozitor de rău cu privire la mine însumi. Astfel, sufeream de stări depresive. Vina nerezolvată mă tortura și mă uram permanent pentru că aveam sentimente homosexuale. Cu acea luptă secretă, stima de sine era distrusă. Frustrările din cauza stilului de viață, a dependențelor sexuale și a problemelor emoționale, au fost motivele principale care m-au făcut să vreau să ies din stilul de viață homosexual? Pe jumătate corect. Mai presus de toate motivele, Dumnezeu a fost cauza principală. Cred că Dumnezeu avea ceva mai bun pentru restul vieții mele.

I-am mulțumit lui Dumnezeu că nu m-a părăsit, chiar dacă m-am răzvrătit împotriva Lui și am făcut multe lucruri rele. Pe vremea când mă satisfăceam pe mine însumi, am dezamăgit mulți prieteni. O prietenă, Sylvia, m-a mustrat cu sinceritate, spunând: „Am postit și am citit cartea lui Osea.” Când am citit Osea, capitolul 2, versetele 5-13, am văzut propria mea imagine în oglindă.

A zis: „Voi alerga după ibovnicii mei, care îmi dau pâinea și apa mea, lâna și inul meu, untdelemnul și băuturile mele!” De aceea iată, îi voi astupa drumul cu spini, i-l voi astupa cu un zid, ca să nu-și mai afle cărările. Va alerga după ibovnicii ei, dar nu-i va ajunge: îi va căuta, dar nu-i va găsi. Apoi va zice: „Hai să mă întorc iarăși la bărbatul meu cel dintâi, căci eram mai fericită atunci decât acum!” (v. 5-7)

Am fost convins că L-am rănit pe Dumnezeu, Tatăl meu, atât de mult! Inima mea era nedisciplinată, iar viața mea așa de frântă! Și era timpul să mă duc acasă, să primesc dragostea neschimbătoare a Tatălui meu. Mai mult decât atât, vorbindu-mi prin Biblie, Dumnezeu mi S-a descoperit în vise. Odată am văzut un bărbat gol stând în dreapta și m-a surprins că Isus stătea la stânga, întinzându-mi mâna. Mă chema cu un sunet dulce. M-am trezit simțind că nu mă mai puteam împotrivi dragostei Lui.

Pe 30 octombrie 1995 i-am spus lui Tammy despre homosexualitatea mea. Cu acceptarea ei deplină, mi-am rededicat viața lui Isus. Pe 3 noiembrie, pe la ora 4 dimineața, după ce am vorbit cu Tammy cinci ore, ne-am rugat cu seriozitate. Paisprezece ore mai târziu, am început să ieșim împreună, plini de bucurie.

Doi ani mai târziu, Dumnezeu m-a condus la un fost homosexual misionar, care avea o înțelegere corectă a homosexualității. El însuși mi-a arătat cu dovezi solide că prin puterea lui Isus Cristos, oricine poate părăsi homosexualitatea nedorită.

Am ales pocăința în 1995, iar Dumnezeu a adus vindecare și o putere în viața mea, care mi-a schimbat viața. Dumnezeu nu a privit niciodată de sus o rugăciune mică. El Își face lucrarea la timpul Său. Am părăsit stilul de viață homosexual de peste șapte ani. Am evitat materialele pornografice și am câștigat bătălia importantă cu fanteziile sexuale. Acum lucrez cu oameni care duc și ei lupte sexuale. Tammy, soția mea, mă sprijină întotdeauna. Lucrăm împreună la *Misiunea New Creation*.

Aș vrea să vorbesc puțin despre dezvoltarea orientării mele homosexuale.

Băiatul mamei

Am crescut într-o familie normală de țărani chinezi. Tatăl și mama mea munceau amândoi din greu ca să-și câștige existența. Aveam mâncare suficientă, dar nu aveam multe bucurii materiale. Sunt cel mai mic dintre cei trei copii. Nu aveam multe jucării: câțiva soldați de jucărie, câteva animale și jocuri de șah.

Îmi amintesc că mă duceam la vecini, să mă joc cu jucăriile lor. Două dintre preferatele mele erau jocurile video și jucăriile de gătit. Unele dintre visele mele din copilărie erau să primesc un Snooby bobo mare, să dorm cu el în pat și să mă duc la picnic cu toată familia. Interesant, totuși nu-mi plăceau armele. Nu-mi plăcea grosolănia celorlalți băieți, așa că am respins felul lor de a se întrece și de a se lupta. Nu-mi amintesc când mi-am respins prima dată masculinitatea. Din când în când, furam rochia și rujul de buze al surorii mele și mă jucam cu ele. În copilărie, viața mea a fost destul de singuratică și plictisitoare, pentru că nu aveam prieteni.

Caracterul meu

A fost un rezultat al regulilor de familie precum: „N-o supăra sau întrista pe mama!” Mai mult decât atât, a-i mulțumi pe alții a devenit unul din imboldurile vieții mele. Mama se aștepta să învăț din greu. De aceea am petrecut o mulțime de timp stând acasă. Interpersonal, eram foarte dependent. Aveam nevoie de prietenie și eram disperat după dragostea prietenilor. La școala secundară am simțit că eram „diferit” de băieți, deci preferam să mă joc cu fetele. Nu am realizat că exista o problemă în viața mea, până nu am început să exprim prin comportament atracțiile sexuale pe care le avusesem de la vârsta de 9 ani. M-am dus la toalete publice pentru câteva clipe de plăcere sexuală. Acesta a devenit treptat un obicei care a creat dependență.

Deficit în relația cu tatăl

În retrospectivă, cauza de bază a atracțiilor față de persoanele de același sex poate fi lipsa dragostei tatălui meu. Tatăl meu pământesc era un tată distant. Rareori îmi vorbea. Nu-i plăcea de mine și dezaproba întotdeauna lucrurile pe care vroiam să le fac. De el mă temeam cel mai mult, dar așteptam dragostea lui.

Am trăit o experiență ciudată. Când eram mic, obișnuiam să dorm pe podea. După ce tata sosea acasă și își schimba hainele, îi plăcea să poarte boxeri. În felul acesta, organele lui genitale au fost văzute de mine din întâmplare, la vârsta de 4 ani. Atracția

sexuală față de tatăl meu s-a fixat și s-a generalizat în alte dorințe homosexuale, la vederea și atingerea trupurilor masculine.

O pasăre a zburat în cursă

Când aveam 9 ani, familia mea s-a mutat din zona de recolonizare a locuințelor. Dar prostul meu obicei de a hoinări în jurul băilor publice a continuat. (O toaletă deschisă, fără uși, era un model comun în unele zone de recolonizare a locuințelor datând din anii 1970.) Nu știam că acele locuri erau periculoase. Nu aveam idee că bărbații homosexuali se duceau de obicei acolo, ca să seducă alți bărbați sau băieți tineri, pentru plăcerea lor sexuală. În cele din urmă, am fost abuzat sexual de un adult străin, când aveam 15 ani. El m-a învățat și m-a introdus în acea lume sexuală. În acele zile, nici HIV, nici sexul protejat nu erau arătate la televizor. Mulți ani mai târziu, am început să mă îngrijorez cu privire la infectarea cu boli transmise pe cale sexuală. După prima experiență sexuală și în anii adolescenței, am fost dependent de fanteziile sexuale și de masturbare.

Ciclul dependenței

La vârsta de 13 ani credeam că Îl cunosc pe Dumnezeu, adevăratul meu Tată, și am sperat că problemele vor dispărea. Nu s-a întâmplat cum îmi doream. Am păcăuit și m-am simțit rușinat și foarte trist. M-am tot rugat și am făcut tot ce puteam face, până ce m-am simțit din nou bine cu privire la mine. Roata s-a întors și am ajuns înapoi la stările sufletești cele mai de jos. Era descurajator și obositor. Dorința mea cea mai sinceră atunci era să mă dezlipesc de homosexualitate. În anii în care am mers la biserică, am experimentat toate fațetele răului. Mergeam la altarul bisericii pentru ritualurile de purificare și pentru un sentiment de confort. Dar continuam să cad în aceleași capcane sexuale, iar și iar. Totuși, trebuie să-I mulțumesc lui Dumnezeu – El vindecă rănilor din viața mea. Fără ajutorul lui Dumnezeu, nu credeam că voi putea să trec prin procesul de creștere.

Un prieten bun

La vârsta de 18 ani am înaintat și mai mult în stilul de viață homosexual, pornografie și racolare și în sexul cu necunoscuți.

Cu cât aveam mai multe fantezii, cu atât apetitul meu sexual creștea. Duceam o viață dublă și purtam o mască de tânăr „sincer și credincios”. Nimeni nu a observat că mai exista un alt „eu”. Mulți ani am încercat să mă descurc cu viața dublă pe care o duceam. Nu am avut parteneri stabili. Am avut o singură relație emoțională în sens unic, cu un prieten apropiat la universitate. Am devenit foarte dependent de el. Mai târziu nu mi-am mai putut stăpâni senzațiile. În timpul unei tabere, i-am spus totul. Acel bărbat a fost binevoitor față de mine și m-a sprijinit, dar a stabilit o limită clară în relația cu mine și m-a susținut ca mai înainte. Acceptarea lui de neprofesionist a întregii mele persoane mi-a fost de ajutor. În noaptea aceea s-a rugat pentru mine.

O criză spirituală

După absolvire m-am dus să predau într-o școală elementară creștină. Copleșit de stările sufletești prin care treceam, am pierdut direcția pentru o carieră de prima mână. Salariul bun și perspectivele carierei nu însemnau nimic pentru mine. Tot ce mă preocupa era dacă să mă alătur sau nu comunității homosexuale. Vroiam cu adevărat să caut propria versiune de fericire în viață, cu orice preț, chiar cu prețul de a renunța la anii îndelungați de credință creștină. Aveam un sentiment profund de dezintegrare.

Punctul de cotitură – Dumnezeu a folosit niște prieteni buni pentru a mă conduce acasă

Când am început să dezvălui trecutul meu, prietenii au fost profund îngrijorați cu privire la drumul pe care aveam să-l aleg. Niciunul dintre ei nu m-a criticat deschis, pe mine sau căile mele. De fapt, Dumnezeu a pus mulți creștini iubitori în jurul meu. Unii dintre ei chiar au postit și au mijlocit pentru criza mea spirituală. Unii m-au avertizat cu lacrimi și cuvinte de dragoste. La sfârșitul lui 1995 m-am pocăit și mi-am mărturisit greșelile înaintea a două surori. Ele m-au acceptat și s-au rugat cu mine. În aceeași zi am luat o decizie crucială: m-am supus Tatălui meu din nou, ca să mă conducă El pe viitor. Mi-am spus mie însumi că vroiam dragostea Lui stărnită și am renunțat la

felul în care căutam, prin relații erotice, dragostea falsă și acceptarea goală.

O providență specială – Cum am făcut prima dată curte unei femei care a devenit soția mea

Când nu sunt drumuri în deșert, Dumnezeu poate face o cale. Dumnezeu mi-a trimis dragostea Lui pentru mine prin mulți prieteni buni. Tammy a fost unul dintre îngerii speciali. După unele ajustări, în primul an când am ieșit împreună, comunicarea și împlinirea mea emoțională au început să înflorească. Mai târziu am primit un dar de la Dumnezeu. Într-o noapte, când eram în stația de autobuz, așteptând autobuzul, am avut în sfârșit sentimentele senzuale de a fi îndrăgostit. I-am spus lui Tammy: „Dumnezeu a răspuns la rugăciunile mele. Am sentimentul romantic de a fi îndrăgostit când privesc în ochii tăi.” Deși nu s-a întâmplat când am început să ne întâlnim, a fost memorabil și de neuitat.

Ea este generoasă, iubitoare, veselă și spirituală. M-a însoțit pe drumul vindecării de-a lungul anilor. Fără ajutorul ei și fără harul lui Dumnezeu, nu aș fi reușit astăzi.

O comunitate vindecătoare și căreia îi pasă

În 1997 Dumnezeu m-a condus la un grup de sprijin pentru foștii homosexuali. Acolo am înfruntat cu succes dependențele sexuale și masturbarea, care devenise un viciu. Am învățat despre cauzele de bază ale homosexualității. Am experimentat vindecarea și acceptarea profundă din partea altor bărbați din grup. Am primit putere să-mi rededic viața lui Isus și să mă lupt să fiu unul dintre ucenicii Lui zi de zi. Cred că fiecare biserică locală poate deveni un instrument al harului și al iertării, în acest aspect special al slujbei de vindecare.

Ca fost homosexual și martor principal, de multe ori sunt întrebat: „Cât de completă este vindecarea ta... cu adevărat?” Ca răspuns, pot spune că a trecut testul timpului și a adus rodul unei căsătorii binecuvântate. De când m-am căsătorit, am fost ispitit homosexual o dată, aproape cu cinci ani în urmă. Chiar atunci am fost luminat prin adevăr și am părăsit acel loc în care homosexualii căutau sex cu necunoscuți. În retrospectivă,

Dumnezeu mi-a îngăduit să înfrunt încercarea, ca să deschidă calea pentru o mai mare dezvoltare a caracterului meu și a credinței în El.

După vindecarea inițială am avut unele sentimente de inferioritate și dorința ca un bărbat mai în vârstă, mai puternic, să „aibă grijă de mine”. Și aceasta a trecut și îi văd pe bărbați ca pe niște frați, nu ca pe imagini ale tatălui sau ca imagini protectoare. În ultimii ani, Dumnezeu a clădit sinele meu interior și am depășit anii de respingere. Acum pot să-mi fac cunoscută cu îndrăzneală mărturia în public.

Ca lider creștin matur, mențin o relație bună cu Dumnezeu. Bineînțeles că am evitat literatura, filmele și alte situații care ar stârni poftă homosexuale. Când le întâlnesc, așa cum se întâmplă, sau când cineva pe care îl consiliesc descrie circumstanțele unei căderi sexuale, ele dau naștere unor sentimente sexuale. Totuși, acestea sunt minore și se diminuează cu trecerea timpului.

Kelvin & Tammy Chung

New Creation Association Ltd.

E-mail: info@newcreationhk.org

Telefon: 852.81038010

www.newcreationhk.org

[Kelvin Chung, *My Father Leads Me Home!* Copyright © Kelvin Chung. Tradus și publicat cu permisiune. *New Creation Association* este o misiune care oferă ajutor în lupta cu homosexualitatea, fiind condusă de Kelvin și Tammy Chung. Kelvin și Tammy locuiesc în Hong Kong.]

TRĂIND O VIAȚĂ DE SCHIMBARE ȘI PROMISIUNE

PASTOR DARRYL L. FOSTER

Noaptea cădea repede în Columbus, Georgia, iar eu mă cufundam mai adânc în nisipul mișcător al păcatului, scufundându-mă ca să nu mă mai ridic. Cumva, în inima mea, știam că mă scufundam pentru ultima oară și că nu-mi voi reveni. Ani și ani de zile de viață homosexuală îmi distruseseră

orice sensibilitate. Gândurile de suicid răsăriseră și creșteau repede. Îmi uram viața și ceea ce devenisem. Nu am văzut nicio cale de ieșire, în afară de faptul că viața mea trebuia să ia sfârșit. Moartea părea să fie un lucru bun, pentru că nu mai vroiam să mă văd trecând prin viață, fără nicio speranță de schimbare.

Nu știu ce m-a făcut să dau drumul la televizor în acea noapte. A fost ceva instinctiv, poate un obicei cu care devenisem atât de obișnuit, încât pur și simplu am făcut ceea ce făcusem întotdeauna când eram obosit și deprimat. Totuși, privind în urmă, cred că venise timpul. Timpul să-L cunosc pe Bărbatul a cărui pasiune pentru mine L-a făcut să îndure teribila brutalitate care s-a revărsat asupra Lui.

Când ecranul televizorului s-a luminat, privirea mi-a căzut imediat asupra unei scene tulburătoare. Pentru mine era brutală. Mii de oameni se înșiruiau pe un drum de piatră, care devenea tot mai abrupt, în timp ce șerpuia prin oraș. Oamenii păreau să fie turbați. O stare a sufletului rea, a cărei amploare poate fi doar bănuită. O figură singuratică cobora pe drumul dificil. Pe când priveam alarmat, El S-a apropiat de mine sub o ploaie de insulte. Unii strigau la El. Alții aruncau cu pietre în El. Alții se întindeau, ca și cum vroiau să-L prindă și să-L facă bucăți cu mâinile goale. Dar El înainta. Iar eu am continuat să privesc fascinat.

Nu era singur. Se lupta cu o cruce grea, din lemn, pe care o purta în spate. Era de două ori mai mare decât trupul Său. Ai fi putut crede că, văzând atâta suferință, oamenilor le va fi milă. Dar nu acelei mulțimi. Crucea părea să-i înfurie și mai mult. El Se lupta în continuare, nespunând niciun cuvânt, neridicându-și niciodată ochii. În mintea mea nu știam cine este. Era atâta timp de când nu mă gândisem la Dumnezeu sau la biserică sau la Isus, încât nu-I mai cunoșteam identitatea. Am devenit absorbit de situația Lui dificilă. Mi-am auzit mintea punând o singură, tăcută, temătoare întrebare. Ce a făcut ca acei oameni să-L urască atât de mult?

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. „Scena” a înghețat. Toți și totul. Nimic nu se mișca în afară de El. Aceasta m-a lovit din

plin. În timp ce priveam, ochii Lui s-au ridicat ca să-i întâlnească pe ai mei. L-am văzut și a fost ca și cum aș fi privit în ochii cuiva care m-a cunoscut dintotdeauna. Sângele de la cununa de spini înfiptă adânc în capul Lui, I se prelingea pe față. Mi-a spus: „Am făcut toate acestea numai pentru tine.” Apoi și-a coborât din nou capul și a continuat să urce dealul cu crucea Sa, pe cale să dovedească ceea ce tocmai spusese.

Când mi-am venit în fire, m-am uitat din nou la mulțime. De data aceasta, am recunoscut o față cunoscută: era fața mea. Am înțeles, de asemenea, că Cel care îmi vorbise era Isus. Am început să suspin și să plâng. Nu puteam crede că mă iubea sau că m-ar iubi, după tot ce făcusem. Ce însemnau cuvintele Lui? Chiar m-a iubit destul, ca să sufere nebunia omului și durerea lui Dumnezeu? Da. Într-adevăr da.

În cele din urmă, în aceeași cameră unde avusesem numeroase relații sexuale cu bărbați, am căzut cu fața la pământ înaintea aceluia Om. L-am rugat să mă ierte și să mă curețe de păcatul meu și de anii de răzvrătire. În timp ce stăteam întins acolo, se părea că cerurile s-au deschis și că gloria lui Dumnezeu a intrat. M-am ridicat cunoscând că, indiferent ce avea să se întâmple, Îl voi iubi întotdeauna și știam că El avea să mă iubească întotdeauna. Într-un cuvânt, eram schimbat.

Da, eram liber, dar nu fusese întotdeauna așa.

Când mă priveam în oglindă când eram copil, tot ce vedeam era un băiat fără putere, timid, plin de teamă, dezgust de sine și durere. Nu mă puteam raporta la băieții de vârsta mea decât într-un singur mod. Iar acela era un secret adânc și întunecat. Speram că nimeni nu-l va descoperi vreodată.

M-am născut într-o familie care aparținea Bisericii. În tradiția religioasă a americanilor de origine africană, generațiile familiei implicate în biserică erau un semn de onoare. Biserica era locul unde, în ciuda greutăților pe care le înfruntau din cauza presiunilor din afară – în special rasismul – negrii se puteau simți speciali.

Din nefericire, nu l-am întâlnit pe tatăl meu până la vârsta de 7 ani. Ne-a dat mie și fratelui meu câțiva dolari și a plecat iar;

nu l-am mai văzut alți șase ani. Pe vremea aceea eram plin de furie și ură, din cauză că ne-a părăsit cu nepăsare.

„Îi spunem *tati?*” m-a întrebat frățiorul meu.

„Nu, îi vom spune doar domnule”, am răspuns eu. Vroiam să sune cât mai rece posibil. Când l-am văzut atunci, ne-a mângâiat pe cap și ne-a oferit câțiva dolari. De data aceea, am refuzat banii; îl uram atât de mult, încât nu mi-ar fi păsat nici dacă ne-ar fi oferit o mie de dolari.

Lipsa unui tată care să îmi fie alături a avut un efect foarte rău asupra mea; am dezvoltat o dorință profundă ca un bărbat să mă țină în brațe și să-mi spună că mă iubește. M-am luptat cu sentimente de respingere cauzate în parte de absența inexplicabilă a tatălui meu. Nu aveam încredere în masculinitatea mea sau în abilitățile mele ca bărbat printre bărbați. Am îndurat respingerea și bătaia de joc a băieților de vârsta mea, dezvoltând în același timp atracții emoționale și fizice nedorite față de ei. Nici măcar nu am fost conștient de tendința mea de a sexualiza relațiile cu persoane masculine, până la vârsta de aproximativ 11 ani.

Chiar dacă am crescut în Biserica „sfântă” și îmi plăcea să merg la biserică, mă luptam constant cu gânduri homosexuale. În mijlocul strigătului și dansului atât de caracteristice experienței de închinare a noastre, a negrilor, mi-am ascuns lupta cât de bine am putut. Biserica noastră credea puternic în eliberare. Adică oricare era problema ta, cineva putea să-și pună mâinile peste tine și să se roage – și problema era rezolvată. Vroiam cu disperare ca dorințele homosexuale să dispară. Era fantezia mea. Că într-o zi vor dispărea toate.

Dar cu toată predicarea despre eliberare, eram confuz. În timp ce spuneau că Dumnezeu putea face orice, se părea că aceasta nu se aplica homosexualității. Despre homosexualitate în Biserica creștinilor de culoare se vorbea numai în șoaptă, în particular.

Circumstanțele au făcut din mine un punct de atracție pentru manipulare, astfel încât, când aveam 13 ani, un băiat mai mare din biserică m-a molestat. Sentimentele din inima mea au

devenit un vârtej de conflicte care se luptau între ele. Uram atingerea lui și tânjeam după ea. Uram faptul că-mi plăcea atenția lui și uram să nu am atenția lui.

În următorii trei ani am fost nevoit să suport obsesia neobosită a lui „Ray” pentru mine. Din fericire n-am făcut niciodată sex. Când în sfârșit am părăsit dezgustat biserica, am plecat de acasă și am intrat în stilul de viață homosexual. Vederea unor bărbați dansând împreună și sărutându-se în public mă făcea să mă simt atât de bine. Simțeam că, în sfârșit, eram în locul căruia îi aparțineam.

În 1980, în primul an de colegiu, am intrat în homosexualitate și în ce avea ea de oferit. Eram nou pe scena homosexuală; curând toți se întrebau cine sunt și cu cine mă întâlnesc. Am mers la petreceri în case, la orgii, am devenit obsedat de capsule de amil-nitril (un drog stimulant) și am început să beau. Eram ca un puști într-un magazin de dulciuri, fără părinți prin preajmă!

În anul 1982 mi-am ascuns homosexualitatea, ca să mă alătur Armatei. Am călătorit prin toată lumea; oriunde, întotdeauna găseam un bărbat cu care să mă culc. Am trecut prin perioade de depresie adâncă, când m-am simțit atât de singur încât vroiam să mor. Când am ieșit din depresie, trebuia să fac sex ca să mă simt puternic și în siguranță. Am dezvoltat o atitudine dură față de alții, chiar față de iubiții mei. Oamenii existau ca să-mi dea plăcere; când eram epuizat, renunțam la ei.

De la înălțimea vieții mele de homosexual, mă simțeam invincibil! Nimeni nu mă putea opri, nici măcar Dumnezeu. „Nu-mi pasă dacă mă duc în iad!”, I-am spus lui Dumnezeu când m-am simțit condamnat pentru sexualitatea mea. Dar eram tot nefericit și neîmplinit. Mă chinuiau gânduri care acum știu că veneau de la Satan: Poți găsi parteneri sexuali oricând vrei, dar niciunul dintre ei nu te iubește. Era o încercare de a mă împinge mai departe pe calea autodistrugerii. După ani de zile de sex homosexual, în toate formele lui care devalorizează, tot mă simțeam neîubit și lipsit de valoare.

S-a întâmplat cu paisprezece ani în urmă. Desigur, când am pornit pe drumul vindecării totale, am avut de înfruntat multe probleme. Vindecarea era și este un proces pe care îl primesc cu toată inima. Dumnezeu m-a îndreptat către o biserică unde am stat cinci ani, ajungând al doilea pastor asistent.

Mă îndepărtam de problemele nelămurite ale furiei, urii și dorințelor sexuale nepotrivite. Totuși, încă aveam de-a face cu noi provocări. Voi fi acceptat în biserică? Își vor da seama bărbații de trecutul meu homosexual? Eram cu adevărat liber?

În următorii câțiva ani, Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia, îngăduindu-mi să clădesc prietenii cu bărbați evlavioși, care m-au iubit fără prejudecăți. Ei n-au realizat, dar Dumnezeu i-a folosit ca să mă vindece de sentimentul lipsei de valoare.

În cele din urmă, am întâlnit o tânără care începuse să frecventeze aceeași biserică și am devenit prieteni. În anul următor Dumnezeu mi-a confirmat în multe feluri că aparțineam unul celuilalt. Dorințele mele s-au schimbat și știam că Dumnezeu mă crease ca să iubesc o femeie, nu un bărbat. Înainte de a o cere în căsătorie pe Dee, i-am spus despre trecutul meu.

„Iubitul”, a răspuns ea, „dacă Dumnezeu te-a iertat, te iert și eu.” Ne-am căsătorit și ne-am început viața împreună. Astăzi, cu aproape doisprezece ani mai târziu, acea femeie, Dee, este încă soția mea și este încă cea mai frumoasă femeie din lume. Este mama celor patru copii ai mei și dragostea vieții mele.

Dumnezeu a folosit-o mult pe soția mea pentru a face minuni în procesul meu de vindecare. Ea a fost de neînlocuit ca să-I aud glasul, ca să-mi fac mărturia publică, pentru ca alții să o audă și să fie eliberați.

Mai mult decât orice, Isus m-a asigurat că niciodată nu mă va lăsa, nici nu mă va părăsi (Evrei 13:5). Nu a fost o călătorie ușoară, dar pentru că Dumnezeu este dragoste, sunt și voi continua să fiu un om împlinit. Cele mai profunde dorințe ale mele de dragoste și de a aparține cuiva, au fost împlinite prin Isus Cristos și familia Sa, Biserica.

Din cauza harului și puterii Domnului Isus, nu mai sunt homosexualul distrus, condus de ură, care eram cândva. Trăiesc și mă bucur de viața mea, slujindu-L pe Domnul Isus, crescându-mi copiii, iubindu-mi soția și conducând adunarea pe care Dumnezeu mi-a dat privilegiul să o conduc. Acestea sunt roadele schimbării. O promisiune care poate fi împlinită numai într-o viață de supunere față de Dumnezeu.

[Pastor Darryl L. Foster, *Living a Life of Change and Promise*. Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Adaptare după cartea *Touching a Dead Man: One Man's Explosive Story of Deliverance from Homosexuality* de D. L. Foster. Tradus și publicat cu permisiune.]

VEI ACCEPTA DRAGOSTEA MEA?

WILLY TORRESIN

Am crescut într-o familie religioasă. Deși părinții ne duceau la biserică în fiecare duminică, familia noastră era departe de a fi „normală”. Tatăl meu avea o problemă serioasă cu băutura, astfel încât pierdea serviciu după serviciu. Mama mea încerca să compenseze, muncind în afara casei ca să ne asigure traiul și, de asemenea, încercând să împlinească atât rolul tatălui, cât și pe cel al mamei. Cumva, în anii de început ai vieții mele, am primit mesajul că trebuia să fiu bun ca să fiu iubit și acceptat. Aveam, de asemenea, o stimă de sine foarte scăzută, astfel încât am încercat foarte tare să fiu un fiu bun, ca să fiu iubit și acceptat de părinți, în special de tatăl meu. Într-un anume fel, simțeam că în familia noastră dragostea era condiționată de comportamentul și performanța mea. Credeam că voi fi iubit de părinți, de alți oameni și de Dumnezeu, dacă mă purtam cum trebuie. Altfel, nu voi fi iubit și acceptat. Când mergeam la biserică în zilele de duminică, mi se spunea că Dumnezeu mă va iubi dacă nu voi păcătui. Am transferat asupra lui Dumnezeu acceptarea bazată pe performanță pe care o învățasem de la oamenii din jurul meu.

În anii adolescenței am simțit că ceva nu era în ordine cu mine, ceva care avea de-a face cu sexualitatea, dar nu știam ce anume. Pe vremea aceea nimeni nu vorbea deschis despre sexualitate. Mesajul implicit era că orice avea de-a face cu sexul era greșit și păcătos. Impresia negativă a fost întărită când o femeie adultă m-a molestat sexual pe când aveam 5 sau 6 ani. În plus, pe atunci nu exista absolut nicio formă de educație sexuală. Când am întrebat-o pe mama cum m-am născut, mi-a spus că Dumnezeu „plantase o sămânță” înăuntrul ei și așa am apărut eu. Nu mi-a venit niciodată în minte să o întreb cum o făcuse Dumnezeu!

Când aveam cam 14 sau 15 ani, m-am refugiat din mediul meu familial zbuciumat în religie. Am devenit din ce în ce mai implicat în activitățile bisericii și am încercat să petrec cât mai mult timp posibil în biserică. Dar am continuat să cred că singurul mod de a-I plăcea lui Dumnezeu era să fiu bun și să fac lucrurile corecte. Sentimentul că ceva nu era în ordine cu mine persista, dar nici măcar nu vroiam să mă gândesc la aceasta. Pur și simplu am preferat să dau lucrurile la o parte, sperând că în cele din urmă vor dispărea.

Când am împlinit 18 ani, am fost încurajat de unul dintre pastorii din biserica mea să merg la seminar și să devin pastor. Nu eram prea sigur, dar pentru că nu știam ce să fac cu viața mea și deoarece căutam moduri noi de a-I plăcea lui Dumnezeu, pentru ca El să mă iubească și să mă accepte, am hotărât că era potrivit să urmez sugestia lui.

În cele din urmă, am început seminarul și am făcut lucrare misionară, încă încercând să câștig aprobarea lui Dumnezeu. A durat cam trei ani. Totuși, în acel timp am devenit din ce în ce mai conștient că era ceva greșit în sexualitatea mea. Am început să citesc toate cărțile pe care le-am găsit despre subiectul respectiv. În final am dat de o descriere a atracției față de persoane de același sex. Poate că cel mai dificil lucru din viața mea, până în acel moment, a fost să admit că mă luptam cu sentimente și dorințe homosexuale. Pe vremea aceea credeam că practica homosexuală era probabil cel mai rău păcat și că

oamenii care s-au luptat și au practicat homosexualitatea vor fi complet respinși de Dumnezeu. Deci mi-am promis mie însumi și lui Dumnezeu că nu o voi face niciodată! De aceea am încercat din răputeri să stau departe de orice ar fi putut duce la implicarea mea în activitatea homosexuală. Una dintre consecințele atitudinii mele a fost că nu mă apropiam de bărbați, nici chiar când încercau să-mi fie prieteni. Mă simțeam mai în siguranță purtându-mă ca un adevărat prieten cu fetele sau fiind pe cont propriu, cum am făcut întotdeauna în viață. Credeam și că dacă eram bun și mă purtam bine, în cele din urmă sentimentele vor dispărea sau poate vor rămâne „liniștite” și nu se vor manifesta niciodată în viața mea.

Într-o zi trei tineri au venit la mine și mi-au spus: „Suntem homosexuali. Crezi că Dumnezeu ne poate schimba?” Deși am fost uimit de întrebarea lor, am răspuns fără emoție: „Bineînțeles, nu este nimic imposibil pentru Dumnezeu.” Dar înăuntrul meu, inima mi s-a cufundat în disperare, pentru că eram dureros de conștient că deși mă rugasem, postisem, citisem Biblia, memorasem Scriptura, făcusem tot ce putusem ca să fiu un creștin „bun”, sentimentele și atracția față de bărbați creșteau și nu se diminuau.

În final am părăsit lucrarea misionară și m-am întors în orașul meu natal. Deși eram deziluzionat, am continuat să fac tot felul de activități în biserică, dar în inima mea mă simțeam confuz și singur. Vroiam să vorbesc cu cineva, dar îmi era teamă să nu fiu din nou respins. Astfel încât am continuat să fac din lupta mea un secret. Într-o zi am fost la o conferință misionară, iar la acea conferință, în mod ironic, am avut prima experiență homosexuală, cu un alt student la seminar. După aceea m-am simțit îngrozitor și mi-a fost cumplit de frică de pedeapsa lui Dumnezeu. Sentimentele de vină mă paralizau și mi-am promis să nu mai fac niciodată așa ceva.

Deși am continuat să fac lucrarea creștină pe care o făcusem înainte, în mine s-a schimbat ceva. Ajunsesem în punctul în care eram obosit să fac promisiuni pe care nu le puteam respecta. Pe lângă aceasta, acum vroiam mai mult din ceea ce

experimentasem cu acel student la seminar. Deși partea sexuală nu fusese cea mai importantă pentru mine, vroiam să fiu din nou îmbrățișat și să mi se spună că sunt iubit. Eram înfometat după mai multă afecțiune și implicare emoțională cu un bărbat.

Într-o zi am hotărât să mă duc la un bar homosexual. Încă îmi amintesc cât de liber mă simțeam! A fost prima dată în viață când am putut să fiu eu însumi și să nu mă ascund în spatele unei măști! Am simțit că găsisem raiul pe pământ! Din acea zi am încetat pur și simplu să merg la biserică și toate activitățile în care fusesem implicat până atunci. Uneori mă simțeam neliniștit în interior, dar mă asiguram să am întotdeauna prieteni în jur. Băutura m-a ajutat să alin senzația de disconfort din interiorul meu.

Eram supărat pe Dumnezeu. Eram obosit să încerc să mulțumesc pe Cineva pe care în mod evident nu-L puteam mulțumi, deci pur și simplu am renunțat să o fac!

Toată acea „devoțiune” și dorință de a sluji lui Dumnezeu s-a transformat, încetul cu încetul, în răzvrătire și mânie. Credeam că am înfăptuit păcatul „de neiertat”, că nu exista speranță pentru mine.

Uneori îmi „lipsea” Dumnezeu. Iar din când în când, am încercat să găesc o nouă biserică și să mă integrez. S-a întâmplat de trei sau patru ori. Dar întotdeauna am făcut din lupta mea un secret, astfel încât ori de câte ori homosexualitatea ieșea la suprafață, plecam din nou, plin de rușine și amărăciune. Până ce am renunțat complet. Am înțeles că nu era posibil să găesc calea înapoi spre Dumnezeu.

Mi-am petrecut cu totul cam cincisprezece ani din viață încercând să găesc scop și sens într-o relație cu un bărbat. Cu toate acestea, după câteva relații de durată, am realizat că nu ajung nicăieri. Am înțeles, de asemenea, că nu mai vroiam și nu mai credeam într-o relație de durată sau într-o „căsătorie” cu un bărbat. Am devenit din ce în ce mai frustrat și deprimat. Atunci a început Dumnezeu să-mi vorbească.

„Te iubesc.” Cuvintele erau foarte clare, dar nu aveam idee de unde veneau. Din mintea mea? Deși bănuiam de unde

veneau acele cuvinte, nu puteam crede că de la Dumnezeu. Eram atât de cufundat în păcat... Cum ar fi putut Dumnezeu să mă iubească?

Dar din când în când, pe neașteptate, auzeam din nou: „Te iubesc, fiule, și am atât de multe pentru tine...”

Într-o sâmbătă după-amiază eram afară, spălând mașina, când am auzit din nou acea voce. M-am enervat atât de tare! Îmi amintesc că am aruncat găleata de apă pe care o țineam în mână și m-am năpustit în casă, jos în pivniță, unde puteam fi singur. Am strigat la Dumnezeu, spunând: „Nu ai nimic altceva de făcut? Lasă-mă în pace! Încetează să-mi mai faci asta! Nu Te pot sluji! Am încercat tot ce am putut ca să fac lucrurile pe care vroiai să le fac, dar am dat greș! De ce nu mă lași în pace? Tu m-ai făcut așa, nu? Nu ești fericit? Lasă-mă în pace!”

Când strigam la Dumnezeu (și am folosit un limbaj dur!), m-am gândit că Dumnezeu va deschide pământul sub picioarele mele și mă va trimite direct în iad! Dar iată ce am auzit: „Ai terminat?” Dar nu mai aveam ce să spun. Iar Dumnezeu a continuat, spunând: „Crezi că ai ceva ce nu am Eu? Crezi că este ceva ce poți face tu, și Eu nu pot face? Crezi că am nevoie de banii tăi? Sau de timpul tău? Sau chiar de munca ta? Crezi că am nevoie de tine în vreun fel? Și când ți-am cerut Eu să faci toate acele lucruri?” Am fost uimit. „Dar Dumnezeule, întotdeauna am auzit oamenii din biserică spunându-mi că asta ar trebui să fac...” M-a întrerupt: „De ce nu M-ai întrebat niciodată ce vroiam cu adevărat de la tine?” Nu aveam un răspuns. Era adevărat. Nu L-am întrebat niciodată pe Dumnezeu ce vroia. Am presupus întotdeauna că oamenii din jurul meu știau ce aveam de făcut, prin urmare, am continuat doar să fac acele lucruri. Nu mai eram supărat, dar acum mă simțeam atât de pierdut și confuz! Cu toate acestea, trebuia să continui conversația.

„Dumnezeule, ce vrei atunci de la mine?”

„Vreau inima ta.”

„Pentru ce vrei inima mea? Este atât de murdară! Este plină de păcat. Și mai rău, de păcate pe care le iubesc, care au devenit

parte din viața mea. Ce vei face Tu cu această inimă murdară a mea?”

„Voi turna viața Mea în ea!”

„Dar de ce? Nu înțeleg.”

„Fiindcă pentru aceasta te-am făcut – ca să torn viața Mea în tine!”

„Dar de ce?”

„Pentru că Eu te-am făcut și pentru că te iubesc! Vei accepta dragostea Mea?”

Cumva, am simțit că era adevărat, că Dumnezeu mă iubea chiar așa cum eram. Și nu l-am mai rezistat. Nu am mai putut îndepărta acea dragoste copleșitoare. Iar apoi m-am trezit că plângeam incontrollabil și că nu mai puteam sta în picioare. Am căzut în genunchi, mi-am deschis mâinile și am spus: „Da, Doamne! Accept dragostea Ta! Nu înțeleg de ce vrei să mă iubești, dar nu mai pot trăi fără dragostea Ta! Dar nu-Ți pot promite nimic. Nu-Ți pot promite că mă voi lăsa de homosexualitate sau că voi renunța la iubitul meu...” „Primește doar dragostea Mea pentru tine! Nu-ți cer să-Mi promiți nimic, doar să accepți dragostea Mea.”

Iar apoi s-a întâmplat. Am fost literalmente copleșit de dragostea lui Dumnezeu. De fapt nu cred că este posibil de explicat ce s-a întâmplat. Tot ce pot spune este că ea se revărsa! Îl iubeam pe Dumnezeu așa cum n-am visat niciodată că ar fi posibil și aceasta nu avea nimic de-a face cu ceva ce aș fi putut oferi în schimb. Era numai dragostea necondiționată a lui Dumnezeu, care se revărsa. Nu-mi venea să cred! Era mai presus de orice visasem vreodată sau de orice experimentasem vreodată înainte. Cum putea Dumnezeu să mă iubească atât de mult? Dar *L-am lăsat doar să mă iubească*. Pentru prima dată, viața mea avea un scop – avea sens! Asta este! Mi-am spus mie însumi, pentru aceasta am fost creat, ca să am parte de această dragoste, de acest Dumnezeu copleșitor! La început am simțit că este prea bine ca să fie adevărat! Dar în cele din urmă, acest sentiment a fost înlocuit de un altul: „Este *atât* de bine și *este* adevărat!”

Aceasta a continuat câteva zile și m-am temut că, în final, va dispărea, iar lucrurile vor fi la fel. Cred că aspectul emoțional s-a diminuat, dar experiența dragostei lui Dumnezeu, nu.

Ce am experimentat atunci a fost că tocmai lucrul pe care îl căutasem în homosexualitate, în toți acei ani, ajunsese la mine, deși pe atunci nu știam ce este. Ceea ce am văzut întâmplându-se după acea experiență a dragostei lui Dumnezeu a fost că am început să-I cer lui Dumnezeu să îndepărteze orice din inima mea care mă oprea să ajung să-L cunosc mai bine. Exista o dorință nouă în inima mea, o dorință nu numai de a-L cunoaște pe Dumnezeu, ci de a *fi* ca El. Dragostea lui Dumnezeu a produs în mine o dorință de a fi ca El. Nu mai vroiam nimic care să mă oprească să-L cunosc mai bine. Cu alte cuvinte, am găsit în Dumnezeu ceea ce căutam în practicarea homosexualității. Deci nu mai aveam nevoie să caut nimic în homosexualitate. Își pierduse atractivitatea pentru mine. Eu am fost cel care a luat inițiativa de a pune capăt relației în care eram. Eu am fost cel care I-am cerut lui Dumnezeu să îndepărteze din viața mea nu numai identitatea și practicile homosexuale, ci și dependențele sexuale. Nu vroiam să mă țină ceva departe de noua mea relație cu Dumnezeu.

Iar când a început să se întâmple aceasta, am descoperit, de asemenea, că dragostea și harul lui Dumnezeu erau disponibile pentru mine, în timp ce învățam să umblu în noua viață, pas cu pas și zi după zi.

Au trecut câțiva ani de când s-au întâmplat acele lucruri în viața mea. Am învățat să răspund durerii rănilor mele în moduri nesexuale. Am fost, de asemenea, vindecat de multe dintre acele răni. Am învățat și să mă întorc către Dumnezeu când sunt ispitit și să mă încred în El pentru toate nevoile mele.

Experiența a dat naștere în inima mea unei dorințe de a împărtăși această dragoste cu întreaga lume! Simt că este ceva prea bun ca să o țin numai pentru mine – simt că lumea are nevoie să-L cunoască pe Dumnezeul care ne iubește pe fiecare dintre noi, într-un mod atât de special și de transformator! Mă simt obligat să-i las pe alții să cunoască faptul că Dumnezeu îi

iubește și că a făcut tot ce trebuia să fie făcut, ca să-i aducă înapoi la El!

Este ceea ce vreau să fac cu restul vieții mele. Să vestesc Evanghelia dragostei și harului lui Dumnezeu oricui dorește să asculte, în special celor care se simt și ei prinși în capcana homosexualității, cum am fost eu. Și ei au nevoie să experimenteze că nu există păcat pe care Dumnezeu să nu-l poată ierta și că nu există dependență pe care El să nu o poată zdrobi. Au nevoie să știe că Dumnezeu este adevăratul Iubit al sufletelor lor!

[Willy Torresin, *Will You Accept My Love?* Copyright © Willy Torresin. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM VOR REACȚIONA DACĂ LE SPUN?

ADI

Un nou început, o nouă viață – cu Isus totul este posibil!

Îmi aduc aminte cu mare groază de clipele și perioadele grele și tulburătoare prin care am trecut. Aveam 14 ani, frecventam școala generală la mine în sat, când Diavolul căuta să mă zdrobească și să-mi facă viața grea și neagră. Îmi aduc aminte că l-am lăsat pe Diavol să intre în viața mea; nu eram destul de statornic pe calea Domnului, mai ales că eram un copil creștin. Treceau zile, săptămâni și luni de zile, stăteam în fața calculatorului, mă uitam la imagini pornografice și mă autosatisfăceam de câteva ori pe zi; fiind copil creștin, imediat îmi părea rău de tot ce făceam. Ispitele erau tot mai mari, iar trupul dorea ceva mai mult.

Mă gândesc că mulți tineri trec prin ispite și se confruntă cu multe alte probleme și mai mari. Mă rog pentru tinerii aceștia ca Dumnezeu să-i binecuvânteze și să îi ajute să poată birui asemenea ispite. Mergeam zi de zi la școală și în fiecare zi întâlneam colegii care aveau un comportament urât, făceau lucruri murdare, pe care Dumnezeu nu le acceptă! Hormonii mei au ajuns la înălțimi mari, am început să am și mai mari ispite trupești și, când zic ispite trupești, tinerii știu la ce mă refer. La vârsta de 14 ani era prea greu pentru mine, viața mea a început să fie un chin, vedeam în fiecare zi cum cădeam în prăpastie.

De multe ori mi-am pus întrebări de felul: „Oare de ce noi, tinerii, trebuie să trecem prin așa ceva?”, dar n-am primit niciun răspuns. Fiind copil creștin, mă rugam în fiecare zi, nu vroiam să îl exclud pe Dumnezeu din viața mea! Viața mea era un chin cumplit, cu părinții nu am discutat niciodată despre ispitele mele, despre greutățile mele, nu vroiam ca ei să știe prin ce treceam. Îmi doream să ajung la un liceu creștin și cu ajutorul

lui Dumnezeu mi s-a împlinit visul. La început mi-a fost foarte greu, pentru că m-am despărțit de familie. A trebuit să stau la internat; nu puteam să mă acomodez, mă luptam zilnic cu ispitele pornografice. În anul 2007, un bărbat pe care nu prea îl cunoșteam m-a violat, iar Satan m-a tulburat și mai tare. Mă consideram cel mai murdar om, cel mai păcătos om din lume, dar Dumnezeu mă iubea și mă avea în planul Lui de mântuire.

Am căzut tare în prăpastie, m-am izolat, nu mai vorbeam cu nimeni, umblam seara ca un câine care nu știe încotro merge. În weekend mă duceam acasă, dar luam masca aceea pe față, ca și cum ar fi fost totul în regulă, mă chinuiam să fiu cu masca aceea.

Dragi tineri, încercați să învingeți ispitele acestea, renunțați la ele, pentru că duc la moarte. Încercam și eu de multe ori să înving, îmi propuneam să renunț și nu puteam, fiindcă între mine și Dumnezeu era un zid de despărțire, pentru că exista păcat în viața mea, iar Dumnezeu iubește păcătoșii, dar urăște păcatul!

Clasa a noua pentru mine a fost îngrozitoare. Clasa a zecea, primul semestru, a fost greu, mă gândeam că toate șansele mele s-au spulberat, că sunt pierdut pentru totdeauna. Aveam visuri negre, tulburătoare. Continuam să mă autosatisfac. Atunci, în clipele acelea, nu îmi dădeam seama că nu mă ajuta cu nimic așa ceva, doar mă bucuram pentru o clipă și din nou îmi părea rău de ce făceam.

Până într-o zi, când la un program m-am predat în mâna lui Dumnezeu și nu am simțit nicio iertare, nicio eliberare, și știți de ce nu simțeam nimic? Pentru că nu m-am mărturisit la nimeni, nu am spus nimănui despre viața mea grea. În noiembrie 2008 m-am integrat într-un grup de misiune, am crescut spiritual. Făceam slujba împreună cu cei din grup, deși ei nu știau cu ce mă confruntam, dar a fost o perioadă, pot să spun așa, mai binecuvântată. Am fost împreună cu grupul în misiune, ne-am simțit extraordinar, pentru că niciodată în prezența lui Dumnezeu nu te vei simți rău. Dar în fiecare zi îmi venea în minte persoana care m-a violat și nu puteam să o uit.

Sufletul meu era zdrobit din punct de vedere spiritual. Nu știam, de multe ori, cum să reacționez, cum să ies din prăpastie. Trebuia să renunț la tot.

Am ajuns în clasa a unsprezecea, când am vorbit cu liderul grupului dacă pot să stau la ei în gazdă. A acceptat, a fost de acord și fratele lui mai mare, care făcea și el parte din grup. Într-o zi mă rugam lui Dumnezeu și Îi spuneam: „Doamne, de ce stau la ei în gazdă și nu în altă parte?”, iar răspunsul la întrebare o să îl dau mai încolo. Am fost cu grupul la rugăciune și îmi vorbea Dumnezeu extraordinar, dar Îi spuneam: „Doamne, vreau să-mi vorbești în legătură cu ceea ce mă confrunt eu, vreau să văd că Îți pasă de mine.” Și Dumnezeu mi-a vorbit: „Dacă nu renunți la poftele tale trupești și dacă nu-ți înfrânezi trupul, vei merge singur spre pierzare.” Nu vroiam așa ceva și nu îmi doream, dar Diavolul a continuat să mă ispitească, să-mi poarte gândul departe de Dumnezeu, iar răspunsul la întrebarea de mai sus este că fratele liderului a găsit pe calculator că cineva a vizionat site-uri pornografice, m-a întrebat și pe mine, dar eu nu am recunoscut. Dimineața am fost la școală, ziua aceea a fost atât de grea pentru mine! Dar când m-am întors, am recunoscut că eu am fost acela care s-a uitat la pornografie. Vă mărturisesc că atunci, în 12 noiembrie 2009, viața mea a luat o asemenea întorsătură, căci numai Dumnezeu a făcut să stau la ei în gazdă pentru a-mi schimba viața.

Dragi tineri, atât de greu mi-a fost să îi spun adevărul, dar adevărul te face slobod de orice păcat. Viața mea i-am spus-o la o prietenă de a mea cu care mă înțelegeam bine; aveam încredere în ea și i-am spus orice aveam în suflet. Ea a zis că o să țină pentru ea și o să mă ajute, dar a doua zi dimineața deja știau două persoane tot ce i-am spus, a aflat și pastorul bisericii. M-a chemat în biroul lui și nu am avut ce face, a trebuit să îi mărturisesc totul! M-a ascultat și s-a rugat pentru mine, iar de pe 20 noiembrie 2009 când m-am mărturisit, viața mea a fost eliberată. Am fost iertat pentru tot, simțeam că zbor. Dumnezeu m-a cuprins în dragostea Lui. Să știi că și pe tine Dumnezeu

vrea să te mântuiască, dar fă-l pe Diavol de rușine, mărturisește-te unui păstor în care ai încredere, nu fă cum am făcut eu, m-am mărturisit la mulți și m-au jignit și m-au dărâmat.

În primul rând, ceea ce m-a motivat să renunț au fost cărțile care m-au îndemnat: *Viața pe marginea prăpastiei* și *Lupta fiecărui băiat*. Vă îndemn să le citiți, o să vă motiveze și pe voi!

Au trecut trei luni de zile de când viața mea s-a schimbat. La începutul lui martie 2010 am lipsit de la o întâlnire cu grupul din care făceam parte, iar seara, pe la ora 9 am primit un telefon de la un prieten din grup, care m-a întrebat dacă e adevărat ce s-a spus la grup. Eu nici nu știam despre ce era vorba. El mi-a spus că liderul grupului a zis în fața grupului că sunt homosexual și că am avut relații cu bărbații, dar este interesant că nici nu am vorbit cu liderul meu despre viața mea, a auzit de la alții. Trei săptămâni din luna martie au fost atât de grele pentru mine! Am căzut din cauză că liderul nu a făcut bine, nu trebuia să spună la cincisprezece persoane despre mine, mai ales că a spus și minciuni. În loc să mă ajute să trec biruitor, mai mult m-a doborât și m-a jignit. Plângeam ca un copil de ce mi-a făcut acel lider... dar am primit-o ca pe o încercare din partea lui Dumnezeu, iar prin ceea ce am trecut m-am maturizat spiritual, iar acum sunt mai statornic pe calea Domnului.

Treceau zilele și mulți mă sunau și mă întrebau, este adevărat că ești homosexual? Aproape jumătate din școală a aflat și cel mai tare m-a durut că au spus și minciuni: eu nu am fost homosexual, doar m-am confruntat cu ispitele pornografice. Dar Dumnezeu m-a ajutat și am reușit să ies învingător! M-am hotărât să închei legământul cu Dumnezeu prin botezul în apă. Acum trăiesc altfel, trăiesc o viață nouă. [Biblia vorbește despre opt legăminte, șapte în Vechiul Testament și unul în Noul Testament. Cel din Noul Testament spune: „Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu care se varsă pentru voi.” (Luca 22:20, 1 Corinteni 11:25) Legământul cu Dumnezeu se încheie în baza sângelui/jertfei Domnului Isus, nu în apa botezului. Nu există în Biblie expresia

„legământ cu Domnul/cu Dumnezeu în apa botezului”.
N. trad.]

Dragi tineri, gândiți-vă la veșnicia voastră, renunțați la orice păcat! Știu că este greu, știu ce înseamnă, dar în fața lui Dumnezeu pornografia este o scârbă! Nu încetați să luptați, rugați-vă lui Dumnezeu să vă ajute să biruiți, așa cum am biruit și eu. Eu mă rog pentru voi să vă elibereze Dumnezeu. Fiți binecuvântați!

[Copyright © www.contracurentului.com]

ADRIAN

Mă numesc Adi și am 23 de ani. În rândurile care urmează doresc să vă relatez povestea mea, încercând să rezum evenimentele care presupun că au contribuit la apariția atracțiilor homosexuale. De asemenea, alături de acestea o să prezint și trăirile interioare pe care le-am experimentat. Sunt convins că o mare parte dintre voi au avut sentimente similare. Să o luăm cu începutul.

Am fost conceput în afara legământului de căsătorie, iar părinții mei nu s-au mai căsătorit după aceea, ci fiecare și-a întemeiat propria lui familie. Eu am stat la bunica mea până la vârsta de 19 ani, după care am venit la București, la mama, pentru a urma facultatea.

Până să vin în București la facultate, am mai fost la mama în vacanțe, iar ea a mai venit la mine și la bunica mea. Am crescut fără tată, iar acest lucru și-a lăsat amprenta în viața mea. Am dorit întotdeauna ca tata să-mi spună „te iubesc”, să mă țină în brațe, să se joace cu mine, dar nu s-a întâmplat.

Încă din timpul sarcinii, mama și-a dorit foarte mult să aibă o fată, numai că a avut un băiat. Când m-a născut, mama avea 17 ani. Îmi aduc aminte că în copilărie mi-a lăsat părul lung și îmi făcea codiță. Îmi plăcea foarte mult să mă îmbrac în hainele mamei, iar ea nu mi-a interzis niciodată să fac lucrul acesta, ba chiar uneori îmi zicea „fata mea”.

Toată copilăria, dar și în adolescență, am fost mereu în preajma fetelor, iar cu băieții îmi petreceam timpul foarte rar. Majoritatea persoanelor îmi ziceau „fetiță” și nu-mi plăcea acest apelativ, pentru că îl foloseau în bătaie de joc.

Timpul a trecut, iar odată cu înaintarea în vârstă mi-am dorit din ce în ce mai mult să fiu fată. Știu că începând de la 11 ani și până la 17 ani mă gândeam la o operație de schimbare de sex, ideea fiindu-mi insuflată tot de mama mea, care evident a glumit. Apoi am văzut la televizor o emisiune pe marginea subiectului respectiv și am început să văd în aceasta o soluție pentru ceea ce îmi doream dintotdeauna, și anume să fiu fată.

M-am simțit respins de mama pentru că nu sunt fată, deși sunt convins că mă iubește foarte mult, știind toate sacrificiile pe care le-a făcut pentru mine. Nu a intenționat nicio clipă să mă facă să sufăr, iar eu, de asemenea, o iubesc mult.

Mama nu știe nimic despre lupta mea, dar s-ar putea să bănuiască ceva, cu toate că până acum nu mi-a spus nimic. Intenționez să vorbesc cu ea despre aceasta, însă nu pentru a-i produce suferință, ci pentru a-i arăta modul în care Domnul a lucrat în viața mea. M-a văzut trist în mai multe rânduri și m-a întrebat de ce sunt așa, spunând că ar vrea să știe cu ce mă confrunt ca să mă ajute și că este îngrijorată pentru că nu știe ce am. I-am spus că nu are cum să mă ajute și că o să vorbim despre durerea mea emoțională, numai că avem nevoie de mai mult timp la dispoziție, pentru că sunt multe de spus.

Când aveam vreo 4 sau 5 ani, un bărbat care era rudă cu noi s-a autosatisfăcut în fața mea, ceea ce m-a afectat mai târziu, trezind în mine fascinație în ceea ce privește organele genitale masculine. Pe la vârsta de 9 sau 10 ani deja mă luptam cu confuzia sexuală, deoarece am avut atracții sexuale atât față de o fată, cât și față de un băiat, însă cele homosexuale au fost mai puternice.

Când aveam 12 ani, un verișor de-al meu, care era mai mare cu vreo trei sau patru ani, m-a chemat într-o cameră unde eram doar noi doi, cu scopul de a mă ademeni, și m-a întrebat dacă îmi mai aduc aminte ce am făcut amândoi când eram mici.

Răspunsul meu a fost că nu mai știu, însă el mi-a zis că dacă vreau îmi arată, iar în acea zi am avut parte de primul joc erotic homosexual. Nu știu cum am cedat așa ușor și nu m-am împotrivit. Mi-a plăcut, iar ulterior i-am cerut să ne mai vedem pentru a ne simți bine. Având în vedere acea experiență, sexualitatea mea și modul ei de exprimare au avut de suferit, întrucât am început să fiu atras sexual de bărbați. Nici în ziua de azi nu îmi aduc aminte dacă s-a întâmplat ceva între mine și verișorul meu când aveam 5 sau 6 ani, tot ce îmi amintesc este că am dormit în același pat.

La vârsta de 13 ani am făcut pentru prima dată sex în adevăratul sens al cuvântului, cu un băiat mai mare decât mine cu un an, și am practicat principalele forme de sex homosexual. De la acel băiat am învățat și autosatisfacerea, pe care am început să o practic în mod regulat. Atunci când mă autosatisfăceam nu mă gândeam la bărbați dezbrăcați, ci pur și simplu o făceam.

În cadrul tuturor relațiilor homosexuale pe care le-am avut, am jucat un rol pasiv, adică am îndeplinit funcția pe care o are o femeie în cadrul unei relații heterosexuale. Îmi plăcea să privesc bărbați dezbrăcați și îmi imaginam cum ar fi să facem sex. Eram atras sexual în special de băieți mai în vârstă decât mine și mi s-a întâmplat de mai multe ori să mă îndrăgostesc în ascuns, fără să știe cineva. Este foarte dureros să te îndrăgostești de cineva care nu îți poate răspunde tot cu iubire, iar în inima mea tânjeam să primesc dragoste din partea unui bărbat.

La o perioadă de timp după aceea, când aveam vreo 14 sau 15 ani, am avut relații sexuale cu un bun prieten de-al meu. Cu el a fost diferit față de toți ceilalți, fiindcă pe lângă sex mă săruta, mă mângâia, mă strângea în brațe, ceea ce îmi plăcea, fiindcă mă făcea să mă simt iubit. Eram foarte gelos, îmi doream ca numai eu să primesc atenția lui. Am constatat că mă înșela cu alții, iar pentru a primi ce își dorea de la mine se prefăcea că mă iubește. De fapt și eu mă gândeam să am relații sexuale cu alți băieți, chiar dacă el mi-ar fi fost fidel. Acest tipar comportamental este tipic homosexualilor.

Cândva mă gândeam ce bine ar fi să mă căsătoresc cu un bărbat, crezând că astfel voi fi fericit, însă ulterior am constatat neadevărul acelei presupunerii.

La începutul anului 2004 aveam vârsta de 16 ani și m-am implicat în relații sexuale cu mai mulți băieți, crezând că voi fi mai împlinit, însă promisiunea fericirii s-a spulberat în scurt timp, ba din contra, am început să mă simt gol și nefericit.

Din luna mai a anului 2004, prin harul și îndurarea lui Dumnezeu, am pus capăt tuturor relațiilor homosexuale, însă cu autosatisfacerea am mai avut de luptat câțiva ani buni după ce am ieșit din homosexualitate, dar slăvit fie Domnul, care m-a ajutat să birui și autosatisfacerea, prin puterea Sa. Lupta cu autosatisfacerea mi s-a părut mult mai grea decât cea cu homosexualitatea.

În pornografie nu m-am lăsat târât, deși am simțit o atracție față de ea, fiind fascinat de nudurile masculine. Să te lași de practicarea homosexualității nu este așa de dificil pe cât pare, partea grea este să scapi de atracții, însă nimic nu este cu neputință la Dumnezeu.

În ceea ce privește latura emoțională, sunt o persoană sensibilă. Pot fi rănit ușor în sentimentele mele. Încă de mic copil îmi plăcea să fiu îmbrățișat, sărutat, să fiu cuprins noaptea când dormeam și să mi se spună „te iubesc”. Am constatat că limbajul principal al iubirii în cazul meu este cel al mângâierilor fizice sau al atingerilor. Îmbrățișările și săruturile pe obraz reprezintă felul în care îmi exprim afecțiunea față de cei din familia mea, dar și față de celelalte persoane pe care le consider apropiate, iar eu, la rândul meu, percep cel mai bine iubirea lor tot în acest mod.

Acum doresc să vorbesc despre lupta interioară pe care am dus-o în toți acești ani.

Mai întâi, vreau să relatez faptul că au fost în viața mea trei momente în care eram foarte aproape de moarte, unul la naștere, când am înghițit lichid amniotic, altul la vârsta de 3 sau 4 ani, când din cauza unui antibiotic am făcut alergii și am ajuns la spital, iar altul când aveam vreo 10 sau 11 ani, când am căzut

cu bicicleta într-un pârau, iar din cauză că bicicleta s-a răsturnat peste mine, puteam să mă înec. După ce am crescut, m-am întrebat de ce nu a îngăduit Dumnezeu să mor în acele împrejurări. Răspunsul a fost că are un plan pentru viața mea, cum are pentru fiecare dintre voi.

Trebuie să spun că am crezut în Dumnezeu dintotdeauna, însă nu m-am raportat corect la El, pentru că dacă mi se întâmpla un lucru rău dădeam vina pe El, mă certam cu El și Îl acuzam pentru ceea ce se petrecea în viața mea. De fapt, credința mea nu era credință în înțelesul Sfintei Scripturi, ci doar o acceptare intelectuală a adevărului că Dumnezeu există, fără ca eu să fi ținut cont de ce zice El. Și dracii au o astfel de credință, așa cum afirmă apostolul Iacov, iar aceasta nu poate mântui.

Îl vedeam pe Dumnezeu ca fiind distant, rece și indiferent față de mine, acea percepție greșită fiindu-mi conturată în minte de lipsa tatălui. Cum puteam să Îl văd pe Dumnezeu ca tată, când nu știam ce înseamnă tată? Pentru mine, tata era cineva care era absent în momentele cele mai importante din viața mea și căruia nu îi păsa de mine, deci nu vroiam un astfel de Dumnezeu. Dar El îmi vorbea uneori prin gânduri, deoarece atunci când aveam 13 ani, chiar în timp ce făceam sex cu un tip mi-a venit în minte un cuvânt, și anume cuvântul „păcat”, însă l-am alungat repede din minte și am continuat să mă afund în mocirlă.

La vârsta de 15 ani am fost invitat de o prietenă la o biserică greco-catolică. Mi-a plăcut foarte mult, am fost cercetat de Dumnezeu, am simțit prezența Duhului Sfânt și am fost atins de El. Pe atunci nu știam ce mi s-a întâmplat, însă mi-a plăcut ceea ce am trăit, astfel că am decis să mai merg acolo. În acea biserică greco-catolică, Dumnezeu mi-a arătat păcătoșenia mea și a început pocăința mea față de păcate. Pot spune din toată inima că simțirea prezenței lui Dumnezeu nu se poate compara cu nicio plăcere, ea depășește cu mult experiența sexuală.

Înainte mai fusesem la biserica ortodoxă, întrucât provin dintr-o familie ortodoxă, dar mergeam rar la slujbă, de obicei cu

ocazia Sfintelor Sărbători de Paște și mărturisesc că îmi făcea plăcere să particip.

În anul 2004, în primăvară, când eram în clasa a zecea, am vorbit de vreo două ori cu o colegă care era evanghelică, despre lucruri privitoare la Dumnezeu. Despre unele dintre ele aveam cunoștință și eu, fiindcă fusesem învățat la religie, dar nu știam că se găsesc în Sfânta Scriptură. În anul următor nu am mai fost colegi, însă am început să citesc din Noul Testament și să aflu mai multe despre voia lui Dumnezeu. Dar, deși începusem să aflu mai multe despre Dumnezeu, până la vârsta de 17 ani m-am lăsat târât în mai multe rânduri în păcatul homosexualității. În tot acel timp simțeam că mi se frânge inima de durere: pe de-o parte vroiam să ascult de Domnul, dar pe de altă parte eram implicat în păcat.

Am mărturisit preotului că mă lupt cu homosexualitatea, însă nu a știut cum să mă ajute. El este un om deosebit, de care Dumnezeu S-a folosit pentru a lucra în viața mea. Abia aștept să îi povestesc tot ce am aflat despre homosexualitate și cum a început Domnul să lucreze la vindecarea și eliberarea mea.

Eram trist, frustrat, simțeam un gol lăuntric și de multe ori am plâns înaintea Domnului, cerând iertare și izbăvire de păcat. Uneori mă simțeam atât de învins, încât îmi venea să mă lovesc pe mine însumi. Aveam cunoștințe despre Dumnezeu, dar nu Îl cunoșteam personal. Acest lucru este adevărat și cu privire la oameni, și anume poți să ai cunoștințe despre un om, dar să nu îl cunoști personal.

Timp de câteva luni, în anul 2004, deși eram în Biserică și știam că homosexualitatea este păcat, m-am aventurat în mai multe relații homosexuale, așa cum am precizat în prima parte a mărturiei mele. Eram în robie sexuală și nu știam ce să fac. În inima mea era o nevoie adâncă de afecțiune, iar datorită faptului că sexul presupunea atingeri, mă făcea să mă simt dorit, însă acel lucru dura așa de puțin.

Aveam parte de plăcere atât timp cât făceam sex, dar după fiecare act sexual mă simțeam singur, murdar, iar golul din sufletul meu creștea tot mai mult și nu aveam liniște interioară.

Aveam senzația că mi se rupe sufletul de durere, totuși nu găseam puterea necesară pentru a mă opri, ba din contra, se înmulțise păcatul în viața mea. În mine se dădea o luptă, anume vroiam să fac voia lui Dumnezeu, dar și să mă implic în relații homosexuale, în speranța că voi găsi afecțiunea după care tânjeam atât de mult. Este foarte dureros să știi că greșești, dar să nu găsești putere în tine să te oprești, fiindcă iubești păcatul, altfel spus, ești atașat emoțional de el.

Mă deranja faptul că Dumnezeu condamnă homosexualitatea. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să Îl schimb pe Dumnezeu, decât să accept ca El să mă schimbe pe mine prin puterea Sa. În mintea mea am avut gânduri de genul: „Doamne, de ce nu ești de acord cu homosexualitatea? Ceea ce simt mi se pare atât de natural, cum aș putea să mă împotrivesc atracțiilor? Tu știi că îmi place homosexualitatea, dar pentru că spui că este păcat, sunt așa de nefericit.” Mai târziu mi-am dat seama că eu eram cel care greșea, Dumnezeu nu poate greși.

Voința mea cu privire la părăsirea aceluia mod de viață era slabă, dar în anul 2004 am decis să țin postul Paștelui. Sincer să fiu, a fost mai mult dietă decât post, dar Dumnezeu, în îndurarea Sa cea mare, mi-a auzit glasul, iar cu ocazia Sărbătorii Învierii Mântuitorului nostru Isus Cristos am primit o putere în ființa mea pe care niciodată nu am avut-o, era Duhul Sfânt la lucru, dar eu nu știam. Îmi amintesc că am plâns și mi-am cerut iertare, iar Domnul a avut milă de mine.

De la acea dată nu am mai practicat homosexualitatea. Acum, peste ani, am văzut că promisiunea făcută de păcatul homosexualității, și anume că voi primi dragoste, este falsă, întrucât, deși m-am implicat în relații homosexuale cu mai multe persoane și cu o frecvență destul de mare – am avut zece parteneri sexuali, dintre care cu șapte am întreținut relații sexuale o singură dată, iar cu ceilalți trei am făcut sex de mai multe ori – nu mi-a fost împlinită nevoia, ba din contra, mi s-a adâncit și mai mult dorința după afecțiune. Concluzia a fost că păcatul nu aduce niciodată ceea ce promite, lucru pe care din nefericire l-am învățat pe pielea mea.

Poate credeți că odată ce nu m-am mai implicat în homosexualitate totul a fost bine, însă de abia atunci a început adevărata luptă. Dar a meritat. Dumnezeu este alături de noi și de la El vine și voința de a părăsi păcatul și înfăptuirea, adică puterea de a-l părăsi. Pentru câteva zile au dispărut complet dorințele și atracțiile homosexuale, iar eu am crezut ca s-a produs schimbarea pe deplin. Nu îmi venea să cred, era minunat, simțeam că trăiesc cu adevărat.

Dar zilele acelea au trecut și, deși nu mai practicam homosexualitatea în trup, la nivelul inimii sentimentele au revenit, în sensul că mă luptam din nou cu atracții nedorite față de băieți, însă prin puterea voinței întărite de Dumnezeu am rezistat, fără a ceda în fața păcatului și a insistențelor celor din jurul meu de a relua relațiile homosexuale. Aveam nevoie de afecțiune, nu de sex, iar relațiile homosexuale nu mi-au oferit lucrul acesta, prin urmare nu intenționez să mă întorc iarăși în mocirla din care mă scosese Dumnezeu.

Abia acum, când Dumnezeu mă izbăvise de practicarea homosexualității, puteam să văd grozăvia acestui păcat, deoarece înainte nu mi se părea că ar fi un păcat așa de mare, de fapt îmi ziceam, ca să îmi liniștesc conștiința, că toți păcătuim în multe feluri și că nu este nimeni fără păcat, ba mai mult, acest păcat nu face rău semenului meu, cum fac alte păcate. Cât întuneric și câtă amăgire de sine au existat în viața mea, dar slăvit fie Domnul care a adus lumina!

Deși nu am mai practicat păcatul homosexualității, în mintea mea erau gânduri de acuzare cu privire la ceea ce făcusem și la ceea ce simțeam, iar eu am crezut că vin de la Dumnezeu, însă nu era așa. Diavolul este acuzator, Dumnezeu, în îndurarea Sa, ne arată păcatul pentru a ne putea pocăi de el. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume nu pentru a judeca lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El, iar Isus, Domnul nostru, a venit ca să caute și să mântuiască pe cel ce este pierdut. Toate gândurile acelea de acuzare aveau menirea de a mă despărți de Dumnezeu, pentru ca mai apoi Diavolul să-și bată joc de viața

mea. Mulțumiri fie aduse Domnului, care nu m-a lăsat nicio clipă, deși credeam că sunt părăsit.

Îmi aduc aminte că atunci când mă puneam să mă rog, de multe ori mintea îmi era inundată de gânduri sexuale și de gânduri de împotrivire față de Dumnezeu. Pe atunci nu știam despre lupta spirituală și că în Cristos avem putere și autoritate de a ne împotrivi Celui rău, iar el va pleca de la noi.

Faptul că am crezut minciunile Diavolului a determinat să trec printr-o perioadă de doi-trei ani de tristețe profundă, în care plângeam foarte des și uneori foarte tare, încât simțeam că mi se rupe inima și aveam senzația de gol lăuntric. Mă enervam foarte ușor, mă vedeam foarte murdar, mă uram pe mine însumi, iar pe Dumnezeu Îl vedeam că mă respinge și îmi doream să mor. Simțeam vinovăție și rușine și nu aveam motivație de a face ceva, mă vedeam inutil și fără valoare.

Ura de sine și dorința de moarte, evident nu veneau de la Dumnezeu, ci de la Cel rău. Mă simțeam vinovat cu privire la ceea ce simțeam, și anume la atracțiile homosexuale. De asemenea, îmi priveam trupul ca pe ceva rău din cauza homosexualității în care am trăit, însă acel mod de a privi lucrurile nu era în acord cu ceea ce spune Dumnezeu despre trup, și anume că este bun.

Alte tulburări pe care le-au adus în viața mea gândurile de acuzare au fost subalimentația mai întâi, și supraalimentația mai târziu, neimplicarea în prima fază, iar mai apoi implicarea excesivă în activități școlare și muncă, toate nefiind altceva decât moduri nedumnezeiești de a face față durerii emoționale profunde pe care o aveam. Au fost momente când aveam senzația că sunt mort, deși trăiesc, și că sunt prins în cursa vieții din care vreau să scap, că nu îmi mai doresc să continui, fiindcă am obosit.

Știu că îmi treceau prin minte gânduri de sinucidere fiindcă mă luptam cu atracții homosexuale, cu toate că nu mai practicam păcatul homosexualității, însă nu m-am gândit niciodată în mod concret că aș putea să îmi iau viața. Mă gândeam că nu voi scăpa niciodată de acele dorințe și era foarte

trist. Cred că dacă sinuciderea nu ar fi fost păcat înaintea lui Dumnezeu, poate aş fi ales să-mi iau viaţa, din cauza durerii emoţionale şi a lipsei de speranţă în ceea ce privea scăparea de homosexualitate. Dar totdeauna când aveam gânduri de sinucidere, mă gândeam la persoanele dragi care mă iubesc şi la faptul că un asemenea gest le-ar produce multă suferinţă.

În anul 2006, din cauza poverii emoţionale datorate gândurilor de acuzare cărora le-am dat crezare, trupul meu a început să dea semnale că ceva nu era în regulă, simţeam că am un nod în gât, mă durea inima foarte tare, aveam impresia că o greutate mare îmi apăsa pe inimă, simţeam un junghi în piept, iar degetul mic de la mâna stângă îmi amorţea. Am avut multe nopţi în care nu am putut dormi, aveam palpitaţii, tensiunea îmi era crescută şi credeam că o să mor. Văzând cum stau lucrurile, mi-am făcut un examen cardiologic de specialitate constând în EKG şi ecografie Doppler, însă rezultatele au ieşit bune, iar medicul mi-a spus nu am nimic fizic, aşa că m-am mai liniştit.

În octombrie 2006 am venit la facultate în Bucureşti, dar nu eram într-o stare foarte bună din punct de vedere emoţional, eram dezamăgit, pe de-o parte, de viaţa mea, în sensul că mă luptam cu atracţiile homosexuale, iar pe de altă parte, de ceea ce se întâmpla în biserică. În acea perioadă am început să simt tot mai mult lipsa de afecţiune din partea tatălui, însă nu am discutat niciodată acest lucru cu mama mea.

Din luna octombrie a anului 2006 şi până în aprilie 2007, fiind în Bucureşti, am mers la o biserică romano-catolică. Simţeam că Îl urăsc pe Dumnezeu pentru ceea ce ajunsese, şi anume fiindcă scăpasem de practicarea homosexualităţii, dar nu şi de atracţii, şi mă gândeam că era mai bine dacă nu Îl cunoşteam sau dacă nu m-aş fi născut, cu menţiunea că aş fi preferat a doua variantă. Eram foarte trist şi îmi venea să mă revolt împotriva lui Dumnezeu. În mintea mea, parcă purtam un dialog cu Domnul, dar fără a primi răspuns: „Dacă eşti Dumnezeu Cel Atotputernic, atunci de ce nu faci nimic să mă ajuti, să iei de la mine atracţiile homosexuale, ca să nu mă simt

așa de vinovat? Este prea grea această povară pentru mine. Sunt zdrobit și nu mai am putere.”

Uneori îmi veneau în minte gânduri de genul: „Ce bine ar fi fost ca Dumnezeu să nu existe și ce bine ar fi fost să nu existe viață dincolo de moarte.” Altădată gândeam: „Dumnezeu mi-a arătat voia Sa, dar tot în iad mă va trimite, pentru că eu nu pot trăi la înălțimea chemării Sale, din cauza atracțiilor homosexuale. De fapt, El nu mă iubește, ci vrea să fiu nefericit, de aceea nici nu îmi ascultă rugăciunile în care Îi cer să mă scape de astfel de dorințe scârboase.”

Mă gândeam să renunț la biserică și la Dumnezeu și să-mi văd de viața mea. Dar nu puteam să renunț la Domnul, întrucât uitându-mă în urmă vedeam purtarea Sa de grijă, chiar dacă au fost și lucruri mai puțin plăcute care mi s-au întâmplat. De fapt, eu sunt cel care are nevoie de El în fiecare domeniu al vieții mele, El Se poate lipsi de mine. De aceea Îi sunt mulțumitor și recunoscător că S-a îndurat de mine și a îngăduit să Îl cunosc, pentru că altfel viața mea ar fi fost un chin mult mai mare, iar după moarte aș fi ajuns în iad. Dacă aș fi ales să trăiesc în homosexualitate, aș fi fost nefericit atât în viața aceasta, cât și în veșnicie, sunt sigur de acest lucru. Ce nebunie să crezi că poți să fii fericit fără El!

Îl învinuiam pentru ceea ce simțeam și credeam că El m-a creat așa. Îmi părea nedrept faptul că mi s-a luat dreptul de a iubi și de a fi iubit. Dacă m-aș fi luat după sentimentele mele aș fi renunțat la Domnul, însă mintea mea luminată de Duhul Sfânt îmi spunea cu totul altceva și am decis să stau lângă Dumnezeu, așa cum eram de nenorocit.

Uneori mă simțeam foarte slăbit, atât din punct de vedere fizic, cât și mental, din cauza luptei emoționale care se dădea în mine, însă în acest fel Domnul mi-a arătat că El este sursa vieții și puterii mele. Știu că am fost tentat, când am venit în București, să caut pe internet pe cineva disponibil pentru a avea relații homosexuale, însă imediat ce am intrat pe acel site, am simțit că ceva mă oprește și astfel am ieșit și nici nu am mai intrat de atunci vreodată pe site-uri de acel gen.

În luna aprilie a anului 2007 Domnul a îngăduit să cunosc la facultate o colegă care era evanghelică; am început să vorbim mai multe despre Dumnezeu, însă nu am vorbit nimic cu ea în legătură cu problema mea. Am început să merg la biserica evanghelică, iar Domnul S-a atins de viața mea în mai multe rânduri, dar nu eram liber pe deplin.

M-am angajat față de Domnul să slujesc cu credincioșie, iar în aprilie 2008 m-am botezat, deși am fost convins de Dumnezeu cu privire la aceasta de când eram în Biserica Greco-Catolică, în anul 2005.

Mi-am făcut mulți prieteni și prietene și mă simțeam bine în mijlocul lor, întrucât Îl iubeam cu adevărat pe Dumnezeu, iar acel lucru se observa în viața lor. Îmi făcea plăcere să îmi petrec timpul cu astfel de oameni, mai ales că ne rugam, citeam din Sfânta Scriptură și Îl laudam pe Dumnezeu prin cântări.

De când sunt în București nu am mai căutat niciodată să îmi fac prieteni pentru a avea relații homosexuale, mai ales că nu prea am prieteni care să nu fie creștini cu adevărat, pentru că știu că tovarășii rele strică obiceiurile bune.

În momentele în care lupta la nivelul minții și al emoțiilor era foarte grea, îmi venea să Îl întreb pe Domnul, pe un ton certăreț: „Ce rost are viața? Unde Te afli, Doamne? De ce ești atât de indiferent și stai așa departe? Sufăr, iar Ție nici măcar nu-Ți pasă? Dacă m-ai iubi, m-ai lăsa să mor sau mi-ai lua suferința? De ce nu pot să Te ating? De ce nu pot să Te văd? De ce nu pot să simt îmbrățișarea Ta, să văd că mă iubești?”

Îmi amintesc că atunci când mi se întâmpla ceva rău, îmi veneau în minte gânduri care îmi spuneau că Dumnezeu este de vină și că așa putea să mă răzbun și eu pe El pentru că a permis ca așa ceva să se întâmple, implicându-mă într-o relație homosexuală.

De atunci am citit mai multe cărți creștine privind eliberarea, în care a fost abordată și problema homosexualității. Autorii au mulți ani de experiență în ceea ce privește consilierea persoanelor cu probleme, întâlnind în slujirea lor și oameni care se luptă cu homosexualitatea.

Trebuie să știm, din capul locului, că oamenii nu se nasc homosexuali, ci devin așa datorită anumitor factori. Dacă homosexualitatea poate fi justificată, atunci de ce să nu justificăm și prostituția, pedofilia, crima, furtul sau alcoolismul? Prostituata, pedofilul, criminalul, hoțul și alcoolicul nu s-au născut așa, ci au devenit, ca urmare a unor circumstanțe nefavorabile.

Așadar Dumnezeu nu a creat pe nimeni pentru a fi homosexual, deoarece nu ar fi fost drept din partea Lui ca mai apoi să interzică homosexualitatea.

Păcatul homosexualității are și consecințe fizice, și anume bolile cu transmitere sexuală, dintre care cea mai gravă este HIV/SIDA. Este important de știut că simptomele în cazul HIV pot apărea la un interval lung de timp după ce a avut loc infectarea, uneori chiar la mai mulți ani de zile, iar în acest interval de timp persoana în cauză s-ar putea să întrețină raporturi sexuale și cu alții. Nici nu vreau să mă gândesc la un astfel de scenariu, dar în realitate apar și astfel de situații.

Referitor la homosexualitate, pot spune cu certitudine că noi, cei care ne-am luptat sau ne mai luptăm cu ea, cunoaștem mult mai bine cum stau lucrurile decât ceilalți, care pot doar să își imagineze.

Homosexualitatea a fost, este și va fi păcat înaintea lui Dumnezeu, în acord cu învățătura Sfintelor Scripturi. Însă în una din cărțile pe care le-am citit, autorul spunea că acuzarea celor care se luptă cu homosexualitatea este contraproductivă, întrucât ei deja suferă de o teribilă criză de identitate și nu au nevoie de condamnare și respingere. Așadar, acuzarea în niciun caz nu le va da puterea de a părăsi păcatul, ci le va aduce mai multă rușine și vinovăție. Ceea ce nu înseamnă că trebuie să fim de acord cu păcatul, nicidecum.

Acceptarea și dragostea celorlalți sunt foarte importante în procesul de schimbare. De cele mai multe ori, lupta cu homosexualitatea este una foarte singuratică și dureroasă. Pot spune cu toată sinceritatea că așa stau lucrurile. Cu toții avem

nevoie de dragoste, acceptare și apreciere, chiar dacă nu recunoaștem în mod deschis, din cauza mândriei.

Dacă am lua toate pasajele din Sfânta Scriptură care interzic homosexualitatea, le-am pune pe hârtie și am încerca să le memorăm, nu ne-ar ajuta foarte mult, întrucât în conformitate cu ceea ce spune apostolul Pavel, prin lege vine cunoștința deplină a păcatului, și nu puterea de îndreptare.

Este important de știut că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, va produce schimbarea în noi, în măsura în care ne dorim acest lucru cu toată ființa noastră. Schimbarea are în vedere atât inima, cât și trupul. Dumnezeu Se va atinge de noi și va tăia orice legături prin care suntem atașați emoțional de păcat, iar transformarea va fi atât de profundă, încât nu vom mai practica homosexualitatea.

Domnul nu vrea să ne împotrivim păcatului doar cu puterea voinței, în timp ce la nivelul inimii să fim la fel de legați de păcat, adică să ne dorim să-l practicăm. Lucrarea o va face Duhul Sfânt, care va scrie Cuvântul lui Dumnezeu în inima și mintea noastră și așa vom fi schimbați.

Totuși, noi avem responsabilitatea de a ne împotrivi ispitei și de a nu cădea în păcat, pentru că nicio ispită nu depășește puterea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, așa cum spune Sfânta Scriptură (1 Corinteni 10:13), deși Cel rău încearcă să ne convingă că nu este așa, tocmai pentru a ne determina să alegem să păcătuim.

Noi, care ne-am murdărit cu păcatul homosexualității, atât în minte, cât și în trup, avem nevoie de o refacere a conceptelor despre Dumnezeu și noi înșine, întrucât Cel rău, prin intermediul păcatului, a pervertit imaginea lui Dumnezeu și percepția noastră de sine. Din cauza faptului că avem o imagine distorsionată despre Dumnezeu, nu Îl vedem așa cum este în realitate, iar de multe ori ne vine să fugim de El, să ne ascundem și nu avem curajul să Îi spunem tot ce simțim. Oricum, El știe tot ce este în inima și mintea noastră.

Avem nevoie de prieteni adevărați care să lupte alături de noi, pentru că Dumnezeu lucrează și prin oameni. Însuși

Isus Cristos a fost ajutat să ducă crucea până la Golgota de către Simon din Cirene.

Despre lupta mea știu prietenii mai apropiați, iar aceștia sunt puțini la număr. Fetele au aflat mai întâi despre lupta mea. De fapt, eu mă înțeleg foarte bine cu fetele. Pot mărturisi că este o mare ușurare să știi că cineva îți este alături, te încurajează și te susține în rugăciune. Slăvit să fie Domnul pentru astfel de oameni pe care i-a adus în viața noastră!

Probabil ați observat că nu am folosit deloc termenul „gay”, întrucât acest cuvânt tradus din limba engleză în română, ca substantiv înseamnă „homosexual”, însă ca adjectiv semnifică „fericit”, însă eu nu am văzut ca oamenii implicați homosexualitate să fie cu adevărat fericiți. Deși unii pretind că ar fi fericiți, dacă îi cunoști mai îndeaproape îți dai seama că nu este așa.

În mediul homosexual este mai multă nefericire ca oriunde altundeva, infidelitatea caracterizează aceste tipuri de relații, iar datorită deprimării, cei mai mulți recurg la țigări, alcool și droguri. Există și homosexuali care sunt atât de răniți în sentimentele lor încât sfârșesc prin a-și pune capăt zilelor, fiindcă nu se simt iubiți, nu au parte de înțelegere și nu au pe nimeni aproape cu care să comunice. A fi homosexual înseamnă să fii foarte singuratic. Deprimarea este urmarea faptului că modul de viață homosexual nu poate aduce satisfacția dorită, iar eu cunosc foarte bine acest lucru din experiență personală.

Știu că homosexualitatea nu mai este ceea ce îmi doresc pentru viața mea, din mai multe motive:

- ♦ Mă separă de Dumnezeu Cel viu și adevărat, care mă iubește și îmi vrea doar binele.

- ♦ Mă îndoiesc că dacă s-ar întâmpla să am vreun accident sau să mă îmbolnăvesc, ar sta un bărbat lângă mine să mă îngrijească.

- ♦ Chiar dacă aș putea adopta copii, acestora le-ar fi rușine tot timpul cu mine, pentru că ceilalți copii și-ar bate mereu joc de ei cu privire la sexualitatea mea, iar ceea ce ar face acești copii când ar fi mari, ar fi să mă urască și să plece de acasă.

M-am convins, din tot ce am trăit, că numai Dumnezeu poate să ne împlinească cu adevărat nevoia de afecțiune. Nu vă lăsați călăuziți de inimă, adică de sentimente, ci de mintea luminată și îndrumată de Domnul, căci însăși Sfânta Scriptură spune că inima este nespus de înșelătoare.

Vreau să vă încurajez, raportându-mă la experiența mea cu privire la intensitatea luptei împotriva homosexualității. S-ar putea să vă treziți dimineața simțind că nu mai doriți o astfel de viață, însă în timpul zilei să constatați că emoțiile arată că nu doriți să renunțați la homosexualitate. Nu vă îngrijorați, mi s-a întâmplat și mie, nu disperați, emoțiile se vor schimba, însă este nevoie de timp.

Îmi doresc să vă atrag atenția asupra unui alt aspect. Încercați să nu vă concentrați mult asupra problemei constând în homosexualitate, întrucât dacă vă veți preocupa mintea prea mult cu ea, emoțiile sexuale se vor intensifica. Dacă sunteți concentrați pe acest domeniu, oricum lucrurile nu se vor rezolva, ci mai degrabă va fi afectată starea voastră sufletească. Încredințați problema în mâna Domnului și lăsați-L pe El să lucreze, recunoscând totala dependență de El și neputința de a vă schimba singuri.

A încredința problema în mâna lui Dumnezeu nu înseamnă că noi încetăm să încercăm a face ce ține de noi. Ceea ce aș putea să fac eu, în cazul meu, este să renunț la anumite prietenii care îmi stârnesc pasiuni nesănătoase, să învăț să fiu mai masculin, iar acest lucru vizează felul în care merg, îmi mișc mâinile, corpul și modul în care vorbesc, fiindcă sunt un băiat efeminat.

În privința vorbirii, mi s-a atras atenția de către cineva de la *Contra Curentului* că folosesc diminutive și că lungesc unele sunete din cuvinte. Am început să înregistrez progrese pe această linie și sper ca în curând să observ schimbări și cu privire la mișcarea corpului, lucru ce mi se pare destul de greu, dar cu ajutorul lui Dumnezeu voi reuși.

Despre lupta mea știe și pastorul meu. El mi-a spus să nu mă învinovățesc pentru ceea ce simt, ci să resping minciunile

Celui rău, să nu pun la îndoială faptul că sunt iubit de Dumnezeu și să mă rog.

Procesul de eliberare începe printr-o mărturisire sinceră înaintea lui Dumnezeu. Mai întâi trebuie să ne recunoaștem starea, iar următoarele rânduri pot constitui un model de rugăciune de mărturisire, pornind de la ceea ce simțim și am trăit:

„Doamne, cu mintea mea conștientizez că am nevoie de Tine pentru a mă scoate din păcatul homosexualității, dar cu sentimentele nu pot spune același lucru, întrucât acest păcat mi-a adus plăcere și sunt atașat emoțional de el. De aceea, Tată, Te rog zdrobește Tu atașamentul meu emoțional față de păcat.

Doamne, știu că la Tine totul este cu putință și că Tu Îți dorești să mă ajuți mai mult decât îmi doresc chiar eu însumi. Tată, mărturisesc că am păcătuît împotriva Ta prin faptul că am practicat homosexualitatea la nivelul minții și în trup și Te rog să mă ierți. Îți cer iertare că Te-am învinuit, că am simțit ură față de Tine și că am crezut minciunile Celui rău despre identitatea mea sexuală, nevoia mea de afecțiune și caracterul Tău.

Spală-mă în sângele Domnului Isus Cristos, umple-mă cu Duhul Tău cel Sfânt și permite puterii Tale să-mi inunde ființa, pentru că vreau să fiu doar al Tău, întrucât știu că îmi dorești binele. Eliberarea totală este ceea ce Tu ai pregătit pentru mine, fiindcă Tu Îți dorești ca eu nu doar să nu mai practic acest păcat în trup, ci să fiu liber de homosexualitate și în inima mea.

Refuz să mai cred minciunile Celui rău că nu este posibilă schimbarea totală, că un bărbat ar putea să-mi împlinească nevoia de afecțiune pe care numai Tu poți să mi-o împlinești.

Îți mulțumesc că mă iubești, că mă accepți, că-Ți pasă de mine și că nu ai renunțat la mine, deși eu de multe ori am simțit că îmi doresc să renunț la Tine.”

De asemenea, am rostit și următoarea rugăciune, după ce am mărturisit păcatul înaintea lui Dumnezeu: „Doamne, mă iert pe mine însumi pentru că am păcătuît împotriva Ta prin homosexualitate, Îți mulțumesc că m-ai iertat și Tu și vreau să

Îți mulțumesc că nu Ți-ai făcut dreptate și judecată cu mine, ci mi-ai arătat mila și îndurarea Ta.”

Când am fost sincer înaintea Domnului cu privire la ceea ce simt, am primit o mare eliberare și pace și vă încurajez și pe voi să faceți la fel.

De asemenea, I-am spus Domnului că simt că îmi doresc homosexualitatea mai mult decât pe El și că sunt ispitit, dar nu vreau să păcătuiesc. I-am spus că nu știu dacă este o manipulare emoțională din partea Celui rău sau dacă aceste sentimente vin din firea mea pământească, însă vreau să ascult de El.

Am ales să pun și o rugăciune care cred că va ajuta pe mulți, întrucât și în cazul meu s-a dovedit a fi utilă. Ea descrie propria mea experiență și percepție privind acest stil de viață.

„Doamne, renunț la minciuna că pot primi dragoste, fericire și să fiu împlinit prin implicarea mea în homosexualitate și afirm faptul că doar în Ține pot găsi dragoste, fericire și să fiu împlinit cu adevărat. Recunosc că homosexualitatea nu îmi poate oferi decât plăcere de o clipă, iar apoi urmează dezamăgirea, singurătatea și suferința, iar în final distrugerea vieții. Mărturisesc că golul din inima mea după afecțiune poate fi umplut numai de Ține, Doamne, și aleg să Te las pe Ține să faci lucrul acesta. Mă rog în Numele Domnului Isus Cristos. Amin.”

De puțin timp, am început să rostesc această rugăciune și funcționează, pentru că mă ajută să îmi amintesc adevărul și să resping minciuna.

De asemenea, ca să am un somn liniștit și pentru a nu avea vise homosexuale care să mă tulbure, înainte de a mă așeza în pat, rostesc următoarea rugăciune: „Doamne, mă predau Ție și Te rog să-mi păzești mintea și inima. Lasă pacea Ta peste mine, veghează asupra somnului meu, ocrotește-mă de orice atac al Celui rău îndreptat asupra mea. Vreau să Te slujesc pe Ține cu trupul, sufletul și duhul meu, iar Tu să fii Domnul meu și în visele mele. Mă rog în numele Domnului Isus Cristos. Amin.”

Doresc, de asemenea, să vă relatez o întâmplare din anul 2010, când eram în metrou și lângă mine era o persoană. Citeam ceva, am crezut că era bărbat și am fost excitat sexual

gândindu-mă la el, însă abia când mi-am ridicat ochii am constatat că era de fapt o femeie, iar astfel emoțiile sexuale s-au stins. Întâmplarea m-a ajutat să înțeleg că lupta se duce în minte, așa cum afirmă și autorii cărților creștine despre eliberare pe care le-am citit.

Ispita întotdeauna vine printr-un gând inițial, care dacă nu este oprit atrage alte gânduri, urmând ca, în final, să acționăm conform lor. Ispita nu este păcat, păcatul rezultă când dăm curs ispitei și nu ne împotrivim ei. De fapt, dacă știm să ne analizăm faptele pe care le întreprindem, vom constata că ele se întâmplă de două ori: o dată la nivelul gândurilor, adică în minte, iar apoi în planul fizic, când punem în aplicare ce am gândit mai întâi.

Presupun că este necesar să vă povestesc câteva evenimente care s-au derulat în ultimul timp, fără a intra în detalii. Mi s-a întâmplat să fiu nevoit să dorm în același pat cu mai mulți prieteni, în diverse ocazii. La început, sincer să fiu, m-am cam speriat, fiind conștient de lupta mea, însă am ales să mă încred în Domnul.

A venit ispita prin gândul inițial, care îmi spunea că sunt homosexual și că îmi doresc să fiu iubit, însă nu am ascultat de el, ci am ales să cred adevărul lui Dumnezeu, că sunt bărbat și că am nevoie doar de dragostea Lui. Am fost uimit să constat că în câteva secunde nu am mai avut niciun gând homosexual, am dormit bine și fără să am vreun vis erotic. Probabil că dacă aș fi ales să cred minciuna Celui rău, că sunt homosexual, m-aș fi simțit astfel, iar gândul inițial ar fi atras gânduri care ar fi intensificat emoțiile de natură sexuală, iar urmarea ar fi fost poate căderea în păcatul homosexualității.

Tot în anul 2010, un tip de 24 de ani mă privea insistent în autobuz, a intrat în vorbă cu mine, iar după ce am coborât, mi-a spus că lui îi plac băieții. Am vrut să îi spun că nu mă interesează, dar apoi m-am gândit că s-ar putea ca Domnul să fi vrut să mă întâlnesc cu el și să îi spun ce a făcut El pentru mine. Am făcut schimb de numere de telefon, însă fără a-i spune ceva legat de lupta mea.

M-am văzut cu el și mi-a relatat povestea lui, după care i-am mărturisit că și eu am practicat homosexualitatea, dar Domnul m-a ajutat să ies din ea. Băiatul acesta mergea de regulă duminica la biserică și mi-a zis că și-a dorit să renunțe la homosexualitate, numai că acum nu mai vrea.

După ce ne-am cunoscut mai bine, fiindcă ne-am mai întâlnit de câteva ori, mi-a zis că la început și-a dorit să aibă o relație sexuală cu mine, însă a acceptat să rămânem numai amici. După un scurt timp i-am spus că ar fi mai bine dacă nu ne-am mai vedea, întrucât există riscul de a ne atașa emoțional unul de celălalt și nu vreau ca păcatul să fie cel ce ne unește, ci Dumnezeu. S-a întristat puțin, însă a fost de acord cu mine. Mă rog pentru el.

Să nu uităm că există și seducție în homosexualitate și trebuie să renunțăm la aceasta. Seducția se referă la modul în care ne îmbrăcăm, gesticulăm și vorbim, deoarece prin aceste mijloace putem deveni mai atrăgători din punct de vedere sexual.

Vreau să vă spun ce se întâmplă în ființa mea în momentele de luptă cu homosexualitatea. Mai întâi mă simt singur, apoi simt un gol în inima mea, apare o stare de agitație sau neliniște, după care simt că un foc lăuntric mă mistuie, iar atracțiile cresc în intensitate.

Când trec prin aceste stări, afirm în mintea mea că Dumnezeu mă iubește, că este alături de mine, mă gândesc la toate persoanele care mă iubesc, privesc trecutul meu, pentru a-mi aminti ce poate oferi trăirea în acest păcat, iar după scurt timp, dorințele mele homosexuale se sting. În timpul zilei repet în mintea mea că sunt iubit de Dumnezeu, sub forma gândului „Dumnezeu mă iubește”, iar acest lucru îmi dă putere.

S-ar putea ca unii dintre voi să fiți foarte supărați pe Dumnezeu din cauza homosexualității care a pătruns în viața voastră. Cu siguranță ce s-a întâmplat nu reprezintă planul Său pentru voi, însă El va folosi toate experiențele pe care le-ați avut pentru ajutorarea altora care se luptă cu homosexualitatea și care își doresc să se schimbe. Dacă nu am fi trecut pe aici,

probabil i-am fi judecat, i-am fi respins și mă îndoiesc că le-am fi arătat dragoste, înțelegere și acceptare. Dar să nu uităm că nu putem să le slujim celor care vor cu adevărat să iasă din acest păcat decât atunci când suntem liberi pe deplin, în caz contrar riscăm să ne pierdem propria libertate, căci Diavolul este viclean.

În Dumnezeu îmi pun toată încrederea pentru schimbarea totală. Știu că Domnul și Mântuitorul nostru Isus Cristos ne-a adus o mântuire deplină și cred că prin Duhul Sfânt emoțiile mele vor fi atinse, iar dorințele și atracțiile homosexuale intense vor dispărea; când spun lucrul acesta mă bazez pe experiența din trecut, când Dumnezeu a permis să gust puțin din eliberare, însă suficient cât să îmi dau seama că este posibil.

Gândul schimbării poate produce frică în unii din noi, în sensul că ne vom confrunta cu întrebări de genul: „Cine mă va iubi? Cine îmi va acorda atenție? Cine va fi grijuliu cu mine?” Altfel spus, ne este teamă de singurătate.

Îmi plac versurile acesta care spun: „Mai bine plâng acum un ceas, Cu Domnu-n părtașie, Decât fără Cristos rămas, Să plâng o veșnicie.”

Acum sunt conștient că lupta se dă în interiorul ființei mele, pentru că simt un puternic impuls lăuntric legat de homosexualitate. Mă doare să văd că simt atracție față de lucruri contrare voii lui Dumnezeu. Urăsc homosexualitatea, pentru că mi-a adus multă nefericire.

În ceea ce privește atracțiile și dorințele homosexuale, ele fluctuează în intensitate de la o zi la alta. Sunt perioade în care intensitatea lor este ridicată, dar și momente în care este scăzută.

Libertatea presupune ca acel impuls lăuntric să dispară. Totuși, aceasta nu înseamnă că nu vom mai fi ispitiți niciodată, dar în acest caz ispita va fi la nivelul gândurilor. Dacă vom stăruia prea mult asupra gândurilor, fără a le ignora sau a le respinge, atunci când au pășit pragul minții noastre, riscăm ca impulsul lăuntric să apară iarăși, dar chiar și așa el poate fi înlăturat din nou.

Eu nu mă consider homosexual, deoarece ar fi greșit. Pot să spun că am fost homosexual, însă acum nu mai sunt, pentru că nu mai practic homosexualitatea. Momentan, mă lupt doar cu atracții homosexuale.

Am dat peste site-ul *Contra Curentului* „din întâmplare”. Nu știu cum am ajuns acolo, căutam o carte despre ieșirea din homosexualitate, mai ales în ceea ce privește scăparea de atracțiile homosexuale. Am scris în motorul de căutare google cuvintele „ieșirea din homosexualitate”, iar Domnul a făcut să dau peste acest site. Am citit cartea *Contra Curentului* și m-am identificat cu cei care au depus mărturie.

Apoi le-am scris celor de la *Contra Curentului*, deoarece sunt hotărât să Îi permit lui Dumnezeu să Se atingă mai mult de viața mea și cred că prin intermediul unor oameni care s-au dedicat Lui, El o va face. Mă bucură inițiativa lor, pentru că știu că numai prin Domnul Cristos se poate vorbi de libertate totală și vreau să le mulțumesc, pe această cale, pentru tot ce fac pentru noi. Domnul cel Atotputernic să-i răsplătească pentru această lucrare!

Cât despre mine, m-am înscris de curând la cursuri de consiliere creștină, pentru că mai întâi am eu nevoie de consiliere, ca mai apoi să ajut.

Vreau să închei spunând că sunt mult mai fericit și împlinit cu Dumnezeu decât atunci când trăiam în păcat, iar procesul de eliberare început în viața mea continuă. Îmi doresc să ascult de Domnul din toată inima, fiindcă Îl iubesc, și nu datorită fricii de judecată sau a dorinței de răsplătire. M-aș bucura să ne întâlnim într-o zi cu toții, pentru a sărbători biruința Domnului în viața noastră. Domnul să vă binecuvânteze pe fiecare în parte!

[Copyright © 2010 www.contracurentului.com]

BOGDAN

Mă numesc Bogdan și am 34 de ani. Cineva mi-a arătat site-ul dv. și am cumpărat și cartea *Contra Curentului*. Aș dori să mă apropiu de Dumnezeu, poate mă ajutați în această privință!

Nici nu știu cum sau cu ce să încep. Aș dori să vă mărturisesc, în primul rând, că viața și orientarea mea sexuală nu sunt cele care ar trebui să fie. Adică, sunt puțin mai diferit și poate că o să mă înțelegeți și pe mine. Am să fiu cât se poate de sincer și direct, cu toate că îmi este jenă. Aș fi vrut să mă schimb de foarte multe ori, însă nu am reușit. Îmi este greu să cred că Dumnezeu mi-ar ierta toate, iar în al doilea rând, nu pot renunța la acest păcat, deoarece sunt foarte dependent de el și îmi place ce fac. Însă am să țin cont de ceea ce îmi spuneți și așa am să mă rog. Oricum, Biblia este greu de înțeles și, oricât aș citi, nu înțeleg nimic.

Am discutat cu multă lume, cu psihologi, cu preoți, și răspunsul a fost același: mare păcat. Însă ei nu înțeleg că noi sau eu personal, de fapt, nu am nicio vină că sunt așa. Așa am fost de când mă știu, niciodată nu mi-au plăcut femeile, iar ca mine sunt zeci de mii. Facem parte din creație. Suntem diferiți, nu putem fi la fel. Și regret foarte tare faptul să suntem judecați de oameni pe nedrept, fiindcă, repet, practic noi nu avem vină că Dumnezeu ne-a lăsat așa. Știe El de ce. Da, viața pe care o trăiesc eu am ales-o, exact cum ați ales dv. Biserica. Așa și eu, doar cu un bărbat mă simt bine. Iar Dumnezeu nu este numai acolo, în biserică, Dumnezeu este peste tot, doar noi să vrem să Îl chemăm în ajutor. Am citit în Biblie, însă asta suntem și asta vom rămâne, ori cu Biblie, ori fără. Doar Dumnezeu ne va putea schimba, nu Biblia, nu oamenii, nu altcineva. Și, să vă spun ceva, nu este totul la voia întâmplării.

Am avut foarte mari experiențe cu Dumnezeu și știu că El mă iubește, însă nu înțeleg de ce mă chinuiește în așa hal. Posibil că de fapt Cel rău mă chinuiește. Întotdeauna mi s-au ascultat rugăciunile, iar ce am cerut, am și primit, însă un singur lucru pe care îl cer lui Dumnezeu, nu îl primesc.

Acum locuiesc singur. Sunt la o cabană, m-am retras o perioadă ca să mă reculeg. La fel și în oraș, tot singur locuiesc. Părinții mei stau în apropiere. Am prea multe și mi-a dat Dumnezeu mult, însă ceea ce vreau cu adevărat nu am. Ce folos că ai de toate, dacă nu ai pe cine dorești lângă tine?

Tocmai am început un tratament din cauza stresului. Lucrez, am mai multe joburi, dar am renunțat la unele dintre ele, deoarece simt că nu mai am putere. Dar nu aceasta este problema, jobul, că nu am nevoie de job. Nu am nevoie de absolut nimic deocamdată. Nici măcar de sfaturi, sunt cam sătul de ele. Desigur, vorbesc cu părinții mei, ei mă înțeleg. Credeți că aş avea nevoie de ceva sau că duc lipsă de ceva? Nu cred. Iar ceea ce îmi doresc eu, nimeni nu îmi poate oferi, doar Dumnezeu.

Mă simt tot mai slăbit, iar injecțiile parcă nu mai au niciun efect, de altfel nici vitaminele. M-am obișnuit cu ideea că trebuie să merg în frumosul rai. Să nu uităm că trebuie să luptăm, unii pentru fericire, alții cu boala; fiecare avem o luptă din care trebuie să ieșim învingători.

Sper că nu v-am obosit prea tare, dar chiar simțeam nevoia să vă spun toate acestea. Dacă v-am plictisit, îmi cer iertare. Vă mulțumesc că m-ați ascultat. Acum am să mă retrag, deoarece sunt foarte obosit. Poate o să mai vorbim și mâine. Cu respect, Bogdan cel păcătos!

[Copyright © *www.contracurentului.com*. La câteva zile după ce a făcut această mărturisire, Bogdan a pierdut bătălia cu viața. SIDA l-a răpus fără milă.]

BOGDI

Sunt Bogdan din București. Vă scriu pe e-mail pentru că nu v-am văzut pe mess. Vreau să vă anunț că din ziua când am vorbit cu voi, viața mea s-a schimbat. Încă din dimineața aceea am luat hotărârea să îmi schimb atitudinea. Am fost atent la cum vorbesc, am fost atent să nu mai gesticulez, să nu mai folosesc diminutive etc. și în mare parte am reușit. Chiar a doua zi am fost la psiholog și mi-a spus ceva ce m-a bucurat enorm. Citez: „Nu ești gay, totul la tine este doar inducția, anumite circumstanțe din viață te-au făcut să gândești așa.” Bineînțeles, asta după ce m-a evaluat.

Sunt foarte fericit. Dumnezeu S-a atins de mine mai mult, am vorbit cu cineva din echipa voastră, care m-a încurajat foarte mult și mi-a spus cum să lupt cu gândurile mele. Bineînțeles că lupta de-abia a început, dar știu că în această luptă nu sunt singur, vă am pe voi. Am vorbit cu Tibi și mi-a pus filtru la calculator, așa că nu mai am de ce să fiu ispitit. Timpul pe care-l petreceam făcând lucruri urâte, acum îl petrec citind din Biblie.

M-ați ajutat enorm și mă rog zilnic ca Dumnezeu să vă răsplătească pentru ce ați făcut pentru mine. Mi-aș dori să mă susțineți în continuare în rugăciune, pentru că îmi e greu în lupta mea cu gândurile, dar știu că la Dumnezeu totul e cu putință. Acum chiar mă gândesc să îmi fac o prietenă, ceea ce până acum era exclus. Vă mulțumesc mult că v-ați implicat în problema mea și sper să reușesc, în totalitate, să scap de gândurile și atracțiile homosexuale. Domnul să vă binecuvânteze pe voi și organizația!

Un fost...

[Copyright © 2013 www.contracurentului.com]

EUGEN

Ei bine... am ajuns să scriu acest mesaj fiindcă mă lupt cu atracții față de persoanele de același sex.

Am crescut fără tată, deoarece părinții mei au divorțat când aveam 2 ani. Pot să spun că am avut o viață minunată fără el. Nu mi-a lipsit și nici acum nu-mi lipsește. Am crescut în prezența mamei mele și a „prienilor” ei, pe care i-am considerat părinții mei. Începând de la vârsta de 9 sau 10 ani, nu mi s-a mai permis să vorbesc cu rudele, pentru că mama era în conflict cu ele. (Și-a petrecut șase ani din viață la tribunal, judecându-se cu ele.) Apoi a descoperit că avea cancer. Așa că am strâns mânie în interiorul meu împotriva rudelor mele, gândind că ele erau responsabile...

În urmă cu patru ani mama mea a murit. Am trăit cu rudele mele timp de doi ani (cele pe care înainte le uram), până ce unchiul meu nu a mai vrut să stau acolo. De atunci trăiesc cum

vreau, o viață homosexuală, dar pe de altă parte știu că este greșit și vreau să scap. Am avut de câteva ori ocazia, accidental, să văd un homosexual stând lângă mine și mi s-a făcut greață.

Problema este că pornografia reprezintă o „lume perfectă”. Deseori mă autosatisfac sau privesc pornografie. Înainte să o fac, spun: „Doamne, iartă-mă, ai milă!”, iar după aceea mă gândesc la personajele din Biblie sau ascult o cântare și încep să plâng, pentru că știu că am greșit! Este foarte greu pentru mine, dar uneori simt tocmai invers, că nu vreau să scap.

Îmi este rușine, mă simt vinovat, un ratat. De fiecare dată, trebuie să mă prefac că zâmbesc și să le spun tuturor că sunt OK, când de fapt nu sunt. Am vorbit cu un prieten de-al meu despre problema mea, dar aceasta nu m-a ajutat. Nu am pe nimeni altcineva pe care să mă bazez, nici măcar pe pastor. Oamenii te judecă cea mai mare parte a timpului, în loc să te ajute. Nu-mi pot permite să știu toți despre lupta mea. Nu am nicaieri altundeva unde să cer ajutor.

[Copyright © www.contracurentului.com]

GEORGE

Vreau să spun mai întâi că mi-a fost foarte greu să mă conving să vă spun povestea mea.

Am 20 de ani, iar povestea mea a început cu mulți ani în urmă, mai exact când aveam 7-8 ani. Eu și sora mea mai mare cu doi ani eram într-o zi în casă, stăteam în pat, vorbeam și am început să ne pipăim în zona intimă, doar atât, nimic mai mult. Țin să vă spun că din acea zi viețile noastre s-au schimbat radical, din toate punctele de vedere, parcă Dumnezeu ne-ar fi blestemat. Acum am ajuns într-un moment când simt că nu mai pot continua, că nu mai am puterea de a merge mai departe. Sora mea are 22 de ani și a ajuns damă de companie, dar nu despre ea vroiam să vă povestesc, iar eu am ajuns să îmi placă băieții.

Am remarcat acest lucru începând cu vârsta de 12 ani, când îmi plăceau aproape toți prietenii mei, ca și acum de astfel. Mă

simt inferior față de mulți prieteni de-ai mei pe care îi plac și aș face orice pentru ei, dar nu vreau să simt o astfel de atracție față de ei!

Am avut relații sexuale cu bărbați de la vârsta de 17 ani și recunosc că am fost atras și încă sunt. În schimb, am avut o relație sexuală și cu o fată, când aveam 18 ani și nu m-am simțit la fel de atras, parcă nu era normal pentru mine; mă confruntam cu ceva nou, nu eram în apele mele.

Sincer, aș vrea tare mult să scap de această povară și să reușesc să devin un om normal. Vreau să mă căsătoresc cândva (cu o femeie!), să am copiii mei, să simt că Dumnezeu mă iubește și că nu trăiesc degeaba pe pământ! Nu pot avea o relație cu nicio fată, sunt mai timid din fire, sunt o persoană liniștită, evit scandalurile, nu-mi plac bătaile. Nu pot avea o conversație cu o fată, nu știu ce să îi spun, în schimb cu băieții pot vorbi despre orice.

Nimeni nu mai cunoaște această parte a vieții mele, nici măcar familia mea, nici chiar sora mea nu știe că sunt gay, dar probabil bănuiește. Nu îmi place să mă comport ca un gay. În societate, față de prieteni, familie și alte persoane străine, încerc să par un om normal. Acum vreo patru ani eram în clasa a noua și un coleg de-al meu mi-a spus ceva ce m-a uimit și nu am putut să uit nici acum. Vorbeam despre fete și dintr-una, în alta, mi-a spus, citez: „Tu nu ai față de fete, ci doar de bărbați, poate nici de ăia”, și s-a dovedit a fi adevărat. Prieteni nu am, i-am pierdut pe toți, dar nu din acest motiv, ei nu știu că am atracții pentru bărbați, din alte motive.

M-am rugat de multe ori la Dumnezeu să mă ia, să mă ajute să întâlnesc o fată, să fie prietena mea, să mă iubească și să o iubesc și eu, dar până acum nimic, parcă mai rău îmi întărește atracția pentru bărbați. Oare asta vrea Dumnezeu pentru mine? Oare nu pot deveni un om normal? Oare voi avea vreo vindecare? Sunt cam multe întrebări pe care le am, dar nu am răspuns pentru ele. Aceasta e povestea mea, am spus-o pentru prima oară.

[Copyright © www.contracurentului.com]

Sunt botezat de șaisprezece ani. Acum doi ani m-am mutat în altă localitate și am găsit o biserică evanghelică independentă, pe care am început să o frecventez și unde am fost primit ca membru. Nu am putut spune nimănui despre mine, fiindcă nu aș fi putut să mă duc pur și simplu și să zic: „Asta e problema mea”, în ciuda faptului că găsisem un consilier din altă biserică, cu care mă întâlneam regulat și care mă ajuta.

Deși trăiam în minciună privitor la înclinația mea, lucrurile în general stăteau bine: nu mă întâlneam cu băieți, iar un an mai târziu am decis să intru la Facultatea de Teologie, pentru a continua să perfecționez ceea ce cred că Dumnezeu a pus în mine ca daruri și abilități. Am făcut practică, am predicat în diverse biserici, iar reacțiile au fost întotdeauna pe măsura chemării.

Dar în timpul facultății s-a întâmplat un lucru care a dus ulterior la exmatricularea mea: am rămas în vacanța de iarnă în căminul facultății și în acele împrejurări, am cunoscut un băiat care avea aceleași probleme. Nu am știut, până în momentul când deja nu am mai putut ține lucrurile sub control. Am decis amândoi că acea întâmplare trebuia să pună punct oricăror tangențe dintre noi, care ar fi putut duce ulterior la același tip de fapte.

Am ingenuncheat amândoi, am cerut iertare lui Dumnezeu pentru ceea ce am făcut și am decis să ne continuăm viața, inclusiv școala. Experiența mi-a reamintit cât se poate de profund cât sunt de fragil în această direcție, dar am continuat să mă bucur de harul lui Dumnezeu și de bunăvoința Lui. Am hotărât ca, în continuare, să Îl las pe Dumnezeu să Se folosească de mine și de abilitățile mele, iar Dumnezeu a făcut-o într-un mod extraordinar.

Anul următor, în primăvară, băiatul respectiv s-a dus la rectorul universității și i-a spus despre problema sa și despre ce s-a întâmplat între mine și el. Când am vorbit cu el ulterior, mi-a zis ca a făcut-o pur și simplu pentru a cere ajutor.

După discuția cu rectorul, acesta m-a întrebat: „De ce crezi că Dumnezeu a îngăduit să se descopere această întâmplare?” și i-am spus: „Ca să ne puteți ajuta!” Nu s-a întâmplat acest lucru niciodată; pur și simplu, am fost exmatriculați.

Ulterior, în biserica unde eram membru, am fost pus sub disciplină. Și acum mai sunt. Partea urâtă nu este punerea mea sub disciplină, cred că aș fi făcut la fel dacă eram în locul lor. Disciplina își are locul ei și trebuie primită ca din mâna lui Dumnezeu, dar împreună cu acuzația, mi s-au pus în spate și lucruri nefondate, iar unii s-au purtat extrem de urât față de mine. Întâmplarea aceea, reputația pe care o aveam, faptul că predicam în biserici și eram, până la urmă, un venetic, i-au determinat pe unii, când m-au văzut jos, să facă gesturi contrare statutului de creștin.

Fără să exagerez, cred că dacă nu m-aș mai ridica niciodată de unde am căzut, pentru unii ar fi o mare bucurie. Iar aceasta, pur și simplu, pentru că păcatul meu, căderea mea, au venit pe fondul unei chestiuni nu doar prost înțeleasă, dar și față de care cei mai mulți nu se ascund să își arate dezaprobarea, în modurile cele mai necreștinești posibile. Ulterior, când am reclamat acest lucru păstorului, mi s-a adus la cunoștință că în comparație cu ceea ce am făcut eu, gesturile lor erau legitime. Cum aș fi așteptat ca unii să se poarte față de mine, având în vedere situația dată, și ce pretenții am acum, după ce i-am mințit pe toți?

După cum bine se observă din mărturiile celor de aici, toți suferim de „minciuna” în care ne trăim viața. Înclin să cred însă că pretenția ca, ducându-mă într-o biserică, să ies în față ca să le pun tuturor: „Știți, eu am această problemă”, este cât se poate de copilărească. Felul în care este ea privită m-a determinat să tac.

Am fost chemat la comitet și obligat să spun ce s-a întâmplat, în cele mai intime detalii posibile, scopul fiind, chipurile, acela de a fi ajutat. Concluzia a fost tranșantă și lipsită de înțelepciune din partea unora: „Un creștin n-ar face așa ceva!” sau „Un om născut din nou nu face astfel de păcate.”

Adevăratul „ajutor” s-a întrevăzut și se întrevește încă prin faptul că, deși sunt pus sub disciplină de un an de zile, din vreo nouă membri din comitet, cu excepția unuia singur, care m-a îmbrățișat în ascuns și mi-a zis: „Pentru noi (el și soția lui) ești ca și copilul nostru, poți apela la noi oricând ai nevoie” și a păstorului, toți ceilalți nu m-au întrebat în anul care a trecut, nici măcar în treacăt, dacă sunt bine. În această perioadă s-a văzut destul de clar „ajutorul”.

După un an de zile în care am sperat ca măcar vreunul să-și arate interesul față de situația mea, dar un interes real, adică să fiu abordat și să mi se aducă la cunoștință că are intenția să mă ajute, nu să mă aștepte să vorbesc eu cu ei, căci, la drept vorbind, doar unul mai prezintă avantajul că aș apela la el când am vreo problemă, pot trage o concluzie extrem de firească, normală: nu le pasă, iar situația în care mă găsesc sau situația în care consideră ei că mă găsesc, mă face inapt de a primi din partea lor vreun gest de acceptare și de compasiune.

Majoritatea celor din biserică cunosc acum problema mea, dar, cu mici excepții, este singurul lucru care s-a schimbat în această direcție. Nu este suficient că biserica știe de tine, câtă vreme în această privință simți doar sentimente confuze, evitare, compătimire, iar majoritatea te privesc ca pe un inapt, ca pe un „incomplet”, indiferent câte daruri, abilități sau potențial deții.

Voi fi chemat iarăși la comitet pentru a se discuta repunerea în drepturi, rămânerea sub disciplină sau, după caz, excluderea mea. După un an de zile, deși nu mi-am dorit situația, mi-e indiferent ce decizie vor lua. Probabil vor cere iar detalii picante, detalii pe care le-ar fi putut obține mult mai ușor și mai bine și cu o influență bună asupra mea, dacă și-ar fi făcut timp să vorbească cu mine în particular în tot acest timp. Le pasă de mine? Poate! Dar faptele vorbesc mai mult decât cuvintele.

Voi fi sortit probabil să alerg toată viața și să mă mut din loc în loc, în speranța că vreodată, undeva, mă voi putea așeza. Doar speranța că voi ajunge, într-un final, cu ajutorul lui Dumnezeu, acolo unde El mi-a pregătit să mă duc, îmi dă

puterea să continui. Nu știu unde voi fi mâine în această lume, dar voi fi sigur în Împărăția Lui, dacă mă va chema.

[Copyright © 2010 www.contracurentului.com. Prima mărturie a lui Gheo a fost publicată în cartea *Contra Curentului* și poate fi citită online pe site-ul cu același nume.]

ISTVAN

Sunt interesat de posibilitățile de suport oferite de echipa *Contra Curentului*.

Am 29 de ani și am parcurs un drum destul de analitic, mai ales în ultimii cinci ani, privind orientarea, obiceiurile, stilul de viață și mentalitatea mea. Dar pe acest drum am încercat să progrez într-un mod autodidact și astfel m-am închis în mine destul de mult. Am studiat, m-am retras, am analizat, am notat în agendă, am vorbit (mai rar) cu preoți și cu prieteni hetero despre aceste aspecte, dar mai mult în general.

Sunt creștin romano-catolic, bineînțeles, am încercat să mă regăsesc și în învățăturile biblice. M-am și regăsit (evident, nu singur, nu consider aceasta ca fiind un merit personal, mai mult o grație, un dar), văd că am tentații care au la bază un întreg trecut colorat și care nu mă îndreaptă spre bine și că am un repertoriu de atitudini și comportamente care s-au format în urma unor dificultăți de orientare în valori, probleme de relaționare, stimă de sine scăzută etc.

Nu sunt de acord cu comportamentul homosexual. Nu mai am relații sexuale cu bărbați de mai mult de doi ani, dar, desigur, am întipărit vechi șabloane mintale și dorința, instinctul. Am încercat să „îmblânzesc” aceste dorințe, să văd dorința de bază și pe zi ce trece consider că văd mai global și mai cu detașare perioada de șase ani când am întreținut relații cu persoane de același sex.

Totuși, cea mai mare lipsă consider că este faptul că nu împărtășesc aceste experiențe aproape cu nimeni și, mai ales, într-un mod sistematic, regulat. Doresc acest lucru, încerc să mă deschid treptat și în mod verbal, dacă găsesc astfel de persoane:

mă gândesc la persoane cu trecut asemănător și care sunt în proces de schimbare, un grup de astfel de persoane. Am posibilitatea să cer sprijin profesional creștin individualizat, dar nu cunosc aici persoane care s-ar afla într-un astfel de proces de schimbare sau măcar la început.

Evident, povestea mea nu se poate rezuma la rândurile de mai sus, dar acestea sunt informațiile principale sau de bază, și mă adresez echipei *Contra Curentului*, în speranța de a mă orienta în posibilele direcții, în legătură cu astfel de persoane sau cu un grup din zona mea. Nu mă văd în consiliere virtuală, în corespondență, doar în situații de comunicare vie. ☺

Vă mulțumesc pentru timpul acordat și aștept un răspuns,

Istvan

[Copyright © 2012 www.contracurentului.com]

IULIAN

Este destul de greu să-ți faci public trecutul.

Am 30 de ani și am scăpat de homosexualitate de aproximativ un an. În primul rând, am conștientizat că este o spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, iar din momentul când m-am întors cu o inimă sinceră și curată la Cristos, am avut puterea să spun „nu” poftelor și să nu mă mai las purtat de ele.

Eu, sincer, nu aș apela la consiliere, pentru că rugăciunea este cel mai bun consilier al meu. Faptul că aș apela în mod permanent ar fi ca și cum m-aș îngrădi singur sau mi-aș aduce aminte permanent că am o problemă pe care nu o mai am de mult.

Mie, ca persoană, nici nu-mi place să dezbat un capitol așa de traumatizant din punct de vedere psihic din viața mea, pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, l-am depășit cu bine și nici nu aș insista să mă tot învârt în jurul acestui subiect. Că doar Domnul Isus promite că odată cu pocăința, mărturisirea și renunțarea la înfăptuire, va arunca păcatele noastre în marea uitării. De ce să-mi tot aduc aminte de ceva care nu-mi face plăcere? Sunt convins că poate și alții gândesc ca mine.

Știu că este o luptă pentru tot restul vieții. Gânduri mai vin, dar diferența este că am puterea să spun nu! Am ID-uri de homosexuali pe Messenger, dar ei cunosc că m-am pocăit și păstrează distanța. Pur și simplu le spun cum am scăpat eu de probleme și îi întreb dacă vor să vină și ei la Cristos. Sunt liber și nu mai am probleme cu homosexualitatea. Aceasta este libertatea pe care o primești de la Cristos și nu ești permanent frustrat sau stresat că vei cădea.

Legat de vise, nu poți să le controlezi tu ca individ. Ele vin și se duc de la cine au venit. În vis nu este voia ta totul, este fără voia ta.

Mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns să cunosc viața liberă și fără a mai simți vreo condamnare a propriului cuget, din cauză că ceea ce am făcut este un păcat înaintea lui Dumnezeu și o ocară înaintea oamenilor. Aș sfătui pe toți cei care se confruntă cu homosexualitatea, care-ți distruge viața și îți îneacă orice speranță: Veniți la Cristos, toți cei trudiți și împovărați de acest păcat și veți căpăta odihna eliberării și mai mult, speranță și nădejde la slava viitoare! Dacă nu aș fi experimentat personal această bucurie, poate nu aș fi crezut. Dumnezeu să binecuvânteze pe toți cei care își doresc adevărata viață liberă în Cristos!

Voi, cei de la *Contra Curentului*, sunteți de apreciat că puteți rezista la această viață zbuciumată a unora. Cum de v-a venit gândul sau dorința de a ajuta persoane cu astfel de probleme? Și misiunea pe unde se desfășoară? Dumnezeu să vă îmbrace cu puterea Duhului Sfânt să faceți această lucrare care salvează multe suflete de la pieire. Domnul să vă binecuvânteze și să ajungem victorioși în veșnicie!

[Copyright © www.contracurentului.com]

LASZLO

Mă numesc Laszlo și am citit câteva mărturii ale tinerilor cu problema atracției față de persoanele de același sex. Aș vrea să mărturisesc cum am ajuns să fiu și eu un gay.

Am crescut într-un loc în care certurile, scandalurile, băutura și chiar divorțul – doar verbal – al familiei mi-au ruinat viața de mic copil. Ai mei, când erau despărțiți, erau ba unul la mama, ba unul la tata, adică la bunicii noștri. Încă de atunci, îmi plăcea să merg la biserica ortodoxă și să spun crezul și rugăciunea domnească în fața enoriașilor și, credeți-mă, simțeam o chemare puternică a lui Dumnezeu pentru viața mea și chiar mă dedicam Lui, slujindu-L.

În localitatea unde am crescut aveam și amici care frecventau biserica evanghelică și mă invitau să merg acolo, desigur, mergeam, dar ce știam eu, fiind la 9-10 ani un copil neștiutor. Am început să mă las de frecventarea bisericii ortodoxe și să frecventez biserica evanghelică din satul cu pricina.

În timpul acesta, eram curios și nedumerit de ce mă atrăgeau băieții. Ai mei părinți și amici, mai cu seamă colegi de școală, nu știau nimic cu privire la orientarea mea sexuală.

Pe la vârsta de 13-14 ani mi-am făcut din dușmanul meu din copilărie, amicul meu preferat. Apoi ne-am mutat, culmea, amândoi cu familiile în oraș, fără ca ai noștri să afle de relația noastră. Eu eram mai tupeist; eu îl atrăgeam și îl sărutam. În timpul acesta, frecventam biserica și slujeam cu poezii și cântări. La 18 ani am luat botezul. Înainte și după, cam un an și jumătate, nu ne-am mai văzut deloc, dar Satan a venit iar să mă ispitească la aventuri. Mergeam frecvent la el; fiind vecini, ne satisfăceam reciproc și plecam cu un gust amar...

Pe acest om l-am iubit și l-am prețuit nu numai ca gay, pentru că era abil și foarte deștept, deloc tocilar. Avea ceva special. Am fost numai cu el, eu am avut unul și bun, nu am fost plimbăreț, de la o persoană la alta. Nu mi-a plăcut, așa că am fost constant. Acum suntem departe unul de celălalt, nu mai suntem împreună de la sfârșitul anului 2004, iar eu m-am mutat în alt oraș. Relația s-a rupt înainte de a pleca eu, pentru că el avea și o prietenă și ne vedeam la două, trei zile, doar seara și când eu eram mai liber, adeseori în weekenduri.

De atunci și până astăzi, nu pot să mă scap. Postesc și am voință să mă scap și nu pot. Vreau să devin hetero. Relații homosexuale nu mai am, dar încă mă mai macină gândul pentru fostul meu amic și mi-e cam dor. Mă rog și uneori am câte două, trei zile în care pur și simplu nu mă gândesc la sex, ci îmi impun să fiu curat. Fetele nu prea mă atrag și, să fiu sincer, mă atrag doar unele, adică sunt cam pretențios. Vă rog, ajutați-mă!

[Copyright © 2009 www.contracurentului.com]

LIVIU

Pace tuturor! Mă numesc Liviu și în curând împlinesc 26 de ani. Sunt evanghelic. De trei ani și jumătate L-am acceptat pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor în inima mea.

Vă voi povesti câte ceva din viața mea. Suntem doi frați și două surori. Mama mea a avut probleme în viață. Cu primul soț a avut un băiat și o fată. După ce a divorțat de bărbatul pe care l-a avut mulți ani lângă ea, a luat pe altul și așa am venit pe lume sora mea, mai mare cu doi ani decât mine și eu. Tatăl nostru a murit, iar mama s-a împăcat cu primul soț. Când eram în vârstă de un an, m-a dat la stat ca să mă crească, fiindcă nu a mai putut să ne întrețină, singură cu patru copii, tatăl vitreg fiind în închisoare. S-a gândit pe cine să deie și m-a dat pe mine, ultimul copil, care eram mic. Din spusele ei, nu mă putea ține în casă cu tatăl vitreg cu care este și în prezent, pentru că a vrut să mă omoare.

Am stat la casa de copii de la un an până la terminarea școlii, la vârsta de 21 de ani. În acest timp am fost la trei case de copii, prima fiind un leagăn de copii, unde am rămas până s-au gândit că mă pot duce la grădiniță, după care am mers la o altă casă de copii, unde m-au dat la școală. În 1992 am mers în clasa I, unde am fost cu cei din oraș, nu era o școală specială pe care să o facem numai noi, cei instituționalizați, pentru că nu am avut probleme. Până la 21 de ani nu mi-am pus problema mâncării sau a îmbrăcăminte, am avut totul pe tavă, ceea ce mulți nu au în familie.

M-am zbatut însă cu altfel de probleme și ispite, fiind de mic abuzat sexual. În primii ani, cei mari, cărora li se spunea asistați, îi puneau pe cei mici să-i autosatisfacă și făceau și alte lucruri mai mari, iar eu am fost printre aceia care au făcut lucrurile acestea. Pe parcursul anilor, am ajuns să fiu atras de homosexualitate, să văd alți băieți. Și ei mă provocau și mă autosatisfăceam aproape în fiecare zi.

Dar am ajuns la credință și Domnul să-i binecuvânteze pe cei care au venit și au avut răbdare cu noi, să steie să ne explice despre El. Ne vesteau despre Isus și Dumnezeu, cântam cu ei, ne rugam și stăteam de vorbă cu ei ca să ne îmbărbăteze. Erau de la o fundație creștină care se ocupa cu casele de copii. Ne adunau din mai multe case, fie de fete, fie de băieți, și ne strângeam într-o tabără unde socializam, ne cunoșteam, de la copii până la personalul care avea grijă de noi. În fiecare zi mergeam în drumeții, făceam studiu biblic, cântam, iar mie îmi plăceau foarte mult cântările. Și în prezent cânt foarte mult.

Am început să merg la biserică la vârsta de 22 de ani, când nu mai aparțineam de instituție și eram pe cont propriu, dar mulțumesc Domnului că îmi poartă de grijă, El nu mă lasă singur. În anul 2007 am făcut legământ cu Isus și m-am botezat. Nu știu ce aș fi făcut în ziua de astăzi, cum aș fi trăit, pentru că nu merit să mai stau pe pământ nici un minut. Dar cum Dumnezeu are un plan cu fiecare, încă mă mai ține în viață. Mă întreb cum poate un tânăr să-și țină cărarea dreaptă, că tot înspre mai rău merge, tot mai multe rele auzi, băieți care se căsătoresc între ei, fete cu fete. Eu le sugerez să se lese de asta că nu e greu, cred că putem să ne lăsăm, pentru că un Împărat ca Domnul ne vrea sfinți și curați.

Am stat și m-am gândit că mă duc la biserică și nu simt nimic. M-am întrebat ce îi cu mine și mi-a venit în minte versetul din Isaia 59:1: „Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască... ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru.” De aceea, eu mă rog ca Domnul să Se îndure de noi, cei care ne gândim la astfel de treburile și să ne elibereze de viciu. Cred că se poate, am încercat.

M-am stăpânit o lună, iar înainte mă autosatisfăceam aproape în fiecare zi și mă uitam la homosexuali pe site-uri, mă întâlneam cu ei și făceam ceea ce nu este bine să faci.

Vreau să închei cu povestea asta și să uit trecutul meu rău. Vreau să fiu curat înaintea lui Dumnezeu, să-L proslăvesc și să-L laud toată viața, să văd că Domnul lasă călăuzirea Sa peste mine, mă botează cu Duhul Sfânt și Își face planul Lui cu mine. Cred că deja m-am lăsat de lucrurile acestea rele, care nu plac lui Dumnezeu și lumii.

Sper să fie spre zidire și să vă îmbărbăteze rândurile mele. Am scris pentru a mă mărturisi, căci spune să ne mărturisim unii altora păcatele. Să mă iertați și să nu mă judecați că am trecut prin asta. Domnul să vă binecuvânteze! Domnul să vă ajute să vă lăsați de ce este rău, ca să facem binele, pentru a putea moșteni Împărăția cerurilor. De aceea L-a dat pe singurul Lui Fiu să moară pentru noi, ca să fim mântuiți.

[Copyright © www.contracurentului.com]

MARCU

Repară drumul ce l-ai spart! Repară relația ta cu Dumnezeu! Isaia 1:18: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”

Pace tuturor! Mă numesc Marcu și sunt evanghelic. Vă voi povesti fragmente din viața mea. Sper să te regăsești și tu printre aceste rânduri și fie ca Domnul să se îndure și de tine! Să vă spun câte ceva despre familia mea. Mama mea merge împreună cu mine la biserică, dar nu e prea pocăită. Ea este o persoană isterică, mereu exagerează și dacă vrei să o asculți va trebui să-ți astupi urechile pentru eventualele cuvinte urâte. Tatăl meu nu vorbește cu mine, când vrea să afle ceva despre mine o întreabă pe mama. Este pasiv, nu vine la biserică împreună cu mine și mama. Nici fratele meu nu merge la biserică.

Eu m-am născut într-o duminică de Rusalii. Mama mea nu știa că voi fi băiat și când m-am născut a fost surprinsă și m-a

respins. Ea credea că sunt fată, asta își dorea. A fost dezamăgită, dar după aceea i-a părut rău și m-a luat înapoi. Mă bucur că sunt băiat.

Anii au trecut și iată-mă la vârsta de 4-5 ani, având probleme cu rinichi. Vomitam cam tot ce mâncam și eram foarte slab. Am fost la doctor, mi-a dat un tratament, iar apoi m-am făcut bine, luând serios în greutate. Se pare că am fost alergic la acel tratament, așa că acum am probleme cu auzul.

Până la vârsta de 7 ani am avut o copilărie cât se poate de fericită. O copilărie petrecută în satul bunicilor, mai ales vara. Totul a mers bine până când unchiul meu, care a moștenit casa bunicii, ne-a dat afară din acea casă din cauza unei certe între frați. Atunci a trebuit să-mi iau la revedere de la verișorii mei, deși nu știam că acel la revedere însemna adio. Adio copilărie. Adio prieteni! De atunci, nu am mai mers în sat decât la înmormântarea bunicii. A fost ultima dată când mi-am văzut rudele. M-am întors în oraș. Curând urma să încep școala.

Îmi aduc și acum cu plăcere aminte cât de nerăbdător eram să încep școala, neștiind ce mă așteaptă. Scăpasem de grădiniță, unde nu mi-a plăcut, și acum era șansa unui nou început, un început mai bun, speram eu. În clasa întâi lucrurile au fost OK, dar în următorii ani eram bătut de colegi la școală zilnic. Eu nu mă băteam cu ei pentru că pur și simplu nu puteam să dau înapoi. Duritatea lor m-a marcat. Stăteam mai mult cu fetele și mă înțelegeam foarte bine cu ele, dar când venea vorba de băieți mă feream, pentru că știam că s-ar putea să mă bată. Când jucam fotbal ceilalți băieți mă înjurau, mă loveau, mă jigneau și mă scuipau. Din această cauză am refuzat să mai am de-a face cu ei, așa că am început să mă joc cu fetele.

Eram bătut aproape zilnic. Părinții știau și au încercat să rezolve problema vorbind cu părinții acelor copii, dar nicio schimbare, așa că am fost nevoit să mă mut în altă clasă, una mai bună. Acolo nu am mai fost bătut, dar eram tratat altfel decât ceilalți colegi.

Între timp, pe parcursul acelor ani grei, am început să merg la biserică. Încă din clasa întâi mă rugam Domnului cunoscută

rugăciune „Tatăl nostru”. Aveam locul meu din cameră unde mă rugam. Mai țin minte și acum momentul în care L-am întrebat pe Domnul dacă mă lasă să merg la biserică, primind răspunsul așteptat că „da”. Am început să merg la biserică împreună cu mama mea, tatăl meu a refuzat când l-am chemat, la fel și fratele meu. Mi-a plăcut mult la biserică și încă îmi place. M-am implicat în diferite activități: cântam la chitară, la pian, vocal, am mers la un grup de tineri la care mai merg și acum. Eram și sunt fericit alături de ei. Nu știu ce aș fi făcut astăzi și unde aș fi fost, dacă nu aș fi mers la biserică. Îi mulțumesc Domnului că mi-a dat ocazia minunată de a-L cunoaște.

Totuși, încă de mic practicam autosatisfacerea. Atunci mă atrăgeau tare femeile, chiar și pronunțarea cuvântului „femeie” mă făcea să fiu agitat. Până în clipa când am ajuns la pubertate, parcă bărbații nu ar fi existat. Din păcate, am observat că în revistele de îmbrăcăminte mă uitam mai des la bărbați și, ceea ce era și mai rău, la bărbați dezbrăcați. Chestia asta mi se părea ceva normal. Aveam 11 ani.

Cu timpul, am început să-mi dau seama că ceva nu era în regulă cu mine. Aveam atracții homosexuale din ce în ce mai puternice. După numai un an, am ajuns să mă autosatisfac zilnic, în afară de duminică. Eram foarte stresat, mai ales din cauza a ceea ce păteam la școală. Când veneam acasă să le spun părinților, îmi spuneau să tac. Pur și simplu îmi spuneau că vorbesc prea mult. Atunci ce să mai fac? Cui să-i spun necazul meu când nimeni nu mă înțelegea, nimeni nu vroia să mă asculte? Mergeam în camera mea, plângeam și mă rugam ca Domnul să mă ajute. Mă rugam ca Domnul să-mi dea o boală ca să mor, pentru a nu mai suferi pe pământul acesta. Pentru mine, era foarte greu să trec prin aceleași lucruri în fiecare zi.

Am descoperit internetul. La început jucam diverse jocuri, dar apoi am văzut că îl puteam folosi și la altceva. Mă uitam la poze cu bărbați, poze în care doi homosexuali întrețineau relații intime. Măcar dacă m-aș fi oprit aici, dar nu a fost așa. Mă uitam la videoclipuri în care homosexualii făceau lucruri nelegiuite. Făcând acest lucru, am ajuns să-mi stric gândul și ochii. Chiar

dacă mergeam la biserică, nu prea luam în serios faptul că ce făceam era păcat.

Abia la vârsta de 15 ani am conștientizat că ceea ce făceam era în ascuns, deci nu putea fi ceva bun. Mi-am dat seama că am ajuns un băiat cu atracții homosexuale. În vara anului 2009 am reușit să renunț la pornografie timp de trei luni. Dar cu toate acestea, aveam mintea formată să producă imagini în care bărbații fac sex. Deseori îmi imaginam, în timp ce mă autosatisfăceam, că fac sex cu un bărbat de la biserică, uneori chiar și cu pastorul. Chiar dacă renunșasem la pornografie, în minte aveam continuu imagini păcătoase. Dacă stau bine și mă gândesc, în tot acel timp trăiam în plăceri. Am început să mă rog Domnului să mă ierte pentru păcatul autosatisfacerii și pentru gândurile nelegiuite. Chiar dacă El mă ierta, în ziua următoare făceam la fel, dar nu am renunțat. Mă rugam în fiecare seară același lucru.

După cele trei luni de pauză, m-am apucat din nou de pornografie, de data aceasta intram pe site-uri extrem de stricate. Dar seara iar mă rugam și ceream iertare Domnului, cu gândul că într-o zi nu voi fi nevoit să o mai fac. Din păcate, am intrat și pe site-uri în care puteam vorbi cu homosexuali din România, mai exact, chiar din orașul meu. Acum începeam să sufăr pentru că mă simțeam singur. Vroiam ca cineva să mă asculte, dacă părinții nu făceau asta. (Mama mea era cea care mă mai asculta.) Căutam pe cineva care să mă înțeleagă, să știe prin ce trec și că nu e ușor să te schimbi. Eu vroiam să termin cu toate prostiile pe care le făceam, vroiam pe cineva alături de mine pentru a nu mă mai simți atât de singur. Am adăugat în lista mea de messenger o grămadă de homosexuali. I-am băgat pe toți pe parcursul a câtorva zile.

Am așteptat cu nerăbdare ziua în care cineva să-mi dea accept și să vorbim. Mai mulți mi-au dat accept, dar încă nu era nimeni online. Într-o zi am nimerit pe cineva. Speram că va fi șansa mea. Am vorbit puțin iar apoi – probabil că acum vă gândiți că ne-am dat întâlnire, dar nu a fost așa – m-a întrebat care e adresa mea. Și i-am spus că nu pot să i-o dau. Mi-a cerut

mai multe detalii despre mine, ori eu deja îl mințisem că am 20 de ani. Mi-a zis că dacă nu îi spun, atunci mă scoate din listă. Nu puteam să-i spun unde stau, pentru că ar fi însemnat să aflu părinții de atracțiile mele și mai grav, că mi-am făcut rost și de cineva care să mă încurce și mai mult în problemele acestei lumi. Am decis să îl șterg din listă. I-am spus adio cu părere de rău, dar mă bucur că am făcut-o. Apoi am fost dezamăgit, am început să mă enervez și i-am scos pe toți homosexualii pe care îi adăugasem în listă în zilele precedente. Am decis să renunț la tot ce ține de homosexualitate.

În decembrie 2009 am făcut cel mai mare pas din viața mea. Am renunțat la pornografie, la autosatisfacere și am început să lupt cu atracțiile și gândurile mele. Am început să am pace și să dorm noaptea. M-am rugat zilnic Domnului și citeam mult mai des Biblia, ajungând la câteva capitole pe zi dimineața și la amiază, acele părți ale zilei fiind un timp dedicat meditării asupra Cuvântului.

Eram fericit că am intrat la liceul la care mi-am dorit. Înainte să intru, m-am rugat mult Domnului să se facă voia Lui și să intru acolo unde va vrea El. Și acum sunt acolo unde El m-a pus și Îi mulțumesc pentru asta. Aici nu sunt bătut, nici măcar jignit, iar ceilalți se comportă frumos cu mine. Sunt o fire foarte sensibilă. Temperamentul meu predominant este cel melancolic și Îi mulțumesc Domnului că m-a creat așa cum a vrut El.

După șase luni în care am reușit să renunț la autosatisfacere și pornografie, am recăzut în păcat. Când mă autosatisfac nu mai am gândul la bărbați, nici la femei, ci pur și simplu o fac fără a mă gândi la ceva nelegiuit. Chiar și așa autosatisfacerea e păcat și duce la izolare și singurătate, lucruri de care vreau să scap.

M-am gândit să scriu această mărturie ca să-i încurajez pe toți homosexualii care vor citi, că se pot face progrese de la dezastru la ceva mult mai bun. Fără Domnul n-aș fi reușit să ajung unde sunt astăzi, n-aș fi putut să renunț nici la invidie, gelozie, ură, furie, neascultare, lucruri care duceau la distrugerea mea. Și chiar dacă am încă atracții homosexuale și mă lupt cu

autosatisfacerea, eu Îi spun Domnului așa: „Doamne, Tu care mă vezi, vino în mine prin Duhul Tău cel Sfânt și nu mă lăsa să mor în aceste nelegiuiri. Doamne, ajută-mă să scap definitiv de autosatisfacere și atracții homosexuale! Știu că Tu mă vrei altfel, un om mai bun, în care să locuiască Duhul Tău, știu că fără Tine sunt doar o carne fără viață, un praf purtat de vânt. Știu că dacă voi cere ceea ce vrei Tu, voi primi, iar dacă s-ar întâmpla să cad, ridică-mă Tu mai sus decât în trecut și ajută-mă să nu mă mai clatin. Doamne, ajută-mă! Îți mulțumesc că mă ascuți. Amin.”

Am primit un ajutor de la Domnul, un consilier la care mă duc săptămânal. Sper ca Domnul să-mi vorbească și prin el și să mă ajute. Îi mulțumesc Domnului că am un consilier la mine în oraș. Dacă te confrunți și tu cu aceeași problemă, te-aș sfătui să mergi la un consilier sau dacă nu se găsește niciunul în orașul tău, atunci alege pe cineva să te ajute. Nu te distruge ținând păcatul în tine! Mărturisește-I Domnului totul, iar apoi alege pe cineva heterosexual care să te ajute. Eu mă rog pentru homosexuali, pentru cei care nu au înțeles chemarea Domnului, pentru cei care nu pot renunța la obiceiurile proaste. Domnul să Se îndure de voi și să vă deschidă inima, pentru a vă da seama că ați fost creați cu un scop. Domnul are un plan și cu viața voastră, nu uitați asta. Dumnezeu vă iubește!

Anii au trecut și am ajuns la frumoasa vârstă de 20 de ani, cu o minte mai clară și o vedere mai largă asupra vieții. Luptele au continuat și vrând, nevrând am intrat în discuție cu bărbați gay, născându-se în mine speranțe ce mureau și înviau. Știi cât de dificil este! Și tot acest timp dificil a fost în zadar. Am refuzat să mai caut și să mai sper că pot găsi iubire unde nu este.

Pot să spun că am petrecut mult timp gândindu-mă și comparând viața normală cu cea homosexuală și am ajuns la concluzia că nu merită să trăim o astfel de viață. Să cauți homosexualitatea, din punctul meu de vedere, e ca și cum ți-ai căuta distrugerea propriei vieți. Cine și-ar dori o viață irosită? Cu toții căutam iubirea, înțelegerea și fidelitatea, dar ar fi bine să ne deșteptăm, să ne deschidem larg ochii și să urmărim câtă

înșelătorie e în mediul homosexual. Fii sincer cu tine și nu te minți singur! Eu asta am făcut și am ajuns la concluzia că nu are rost să trăiești așa. Decât să am o suferință provocată de relații care nu țin, mai bine rămân singur. De ce să îmi dedic viața unor oameni care nu își doresc decât plăcere, având falsă impresie că iubesc și sunt iubiți?

Lumea gay e o lume a minciunii, a înșelăciunii și a egoismului. E o lume în care cred că nu ți-ai dori să trăiești și totuși o promovezi, pentru că trăiești cu o speranță care sună în felul următor: „Poate de data asta voi găsi perechea potrivită.” Dar perechea ta nu e acolo și nu va fi niciodată în lumea gay. Și asta știi și tu! Decide azi ce vrei să faci cu viața ta! Eu am ales să trăiesc adevărul.

[Copyright © *www.contracurentului.com*]

MARIAN

Deci, să încep cu începutul. De mic am atracții homosexuale. Totul a început când aveam vreo 4 ani și am găsit în casă o casetă video. I-am dat drumul și era un film porno! Eram foarte surprins la vârsta aceea, chiar dacă mi se părea scârbos.

Am o soră și de mic am stat mai tot timpul cu ea și cu prietenele ei. Chiar și acum mă înțeleg foarte bine cu ea, dar nimeni nu știe de atracțiile mele. Când eram mic, la școală stăteam mai tot timpul cu fetele, dar prin clasele I-IV nu era nimic neobișnuit, pentru că eram prea mici, însă am crescut și, la fel, stăteam mai tot timpul cu fetele. Colegii râdeau pe seama mea și chiar mă dădeau la o parte. În clasa a opta am încercat să stau mai mult cu băieții, ca să nu mai râdă de mine, și chiar m-am apucat să fumez, pentru a merge cu ei la fumat și a uita de bârfele fetelor.

Îmi făcusem și un ID cu numele unei fete și adăugam băieți și vorbeam tot felul de chestii, care pot să spun că mă excitau, neștiind ei că eu sunt băiat. Într-o zi, căutam cluburi de gay pe net și, din întâmplare, am dat peste acest site. La început nu

credeam că schimbarea este posibilă, dar am găsit și ID-ul unuia dintre adminii site-ului. L-am adăugat, dar timp de mai multe luni nu am vorbit cu el.

Aseară am început să vorbesc cu el. I-am povestit despre mine și mi-a dat tot felul de sfaturi, chiar și ID-ul unui colaborator, care m-a sfătuit și mi-a spus despre Dumnezeu. Eu sunt creștin catolic; merg foarte des la biserică, dar niciodată nu m-am rugat pentru schimbarea mea. Mi-a dat și el niște sfaturi, mi-a spus să mă rog, iar acum, chiar dacă nu sunt nici 24 de ore de când am vorbit cu el, astăzi la școală parcă totul a fost puțin schimbat. Am început să nu le mai bag în seamă pe fete și să nu vorbesc cu ele. Parcă e puțin diferit... Încerc din răputeri și sper să reușesc. Nu am avut niciun fel de act sexual nici hetero, nici homo, și sper ca asta să mă ajute. Aș vrea să fiu și eu normal!

[Copyright © www.contracurentului.com]

MAXIMILIAN

Dădusem, din întâmplare, de site-ul dv. Citeam și citeam mărturii ale celor care au scăpat de anumite înclinații sexuale. Chiar mă bucur pentru ei. Din păcate și eu mă confrunt cu aceasta. Am 30 de ani. Nu am vorbit cu nimeni. Sunt creștin evanghelic, religia nu e semnificativă, nu am avut relații sexuale cu tipi niciodată, însă sunt momente în care „tânjesc”, dacă mă pot exprima așa. Însă parcă ceva mă reține și renunț.

E dificil să trăiesc înconjurat de oameni frumoși, fericiți, să văd fericirea pe chipul lor, iar eu să fiu ca o persoană cu o mască pe care o afișez foarte des, ca fiind fericit. Mă închid în camera mea și plâng, unde sunt doar eu și Dumnezeu. Mă simt eliberat, însă gândurile mă năpădesc iar. Am avut o copilărie fericită, fără traume. Greșeala mea a fost că, atunci când am simțit că sunt atras de bărbați, am continuat să mă informez și parcă dorința în mine crește mereu.

Sunt momente în care vreau să urlu. Simt că nici Dumnezeu nu mă mai ascultă și mă întreb: „Doamne, Tu ai venit în lume pentru cei care au nevoie de ajutor”, uitând, de fapt, că sunt un

nimeni și că nu am eu autoritatea de a cere socoteală Celui care mi-a oferit viață. Îmi e foarte greu, sunt singur și nu am cu cine să împărtășesc trăirile mele, însă cel mai greu este că mă simt lăsat la o parte de Dumnezeu.

Aveți grijă de voi și nu știu ce să spun, sper ca site-ul dv. să ne ajute pe lângă cuvânt, rugăciune, dar dincolo de acestea, să existe motivația de a o face. Pentru că tind să cred că am ajuns să ne complacem, că nu ne mai dorim. Eu unul chiar dacă nu am practicat, ajung să mă complac...

[Copyright © 2012 www.contracurentului.com]

MIHAI

Dragi prieteni,

Chiar am nevoie de ajutorul vostru. Mă lupt cu homosexualitatea și vreau să scap. Problema este că îmi place să fiu cu bărbați. Am fost căsătorit, dar am divorțat din cauza relației cu un tip. Viața mea a mers pe un drum greșit. Acum am hotărât să mă opresc și să mă întorc la Dumnezeu, dar îmi este teamă. Nu am niciun fel de credință.

Aici, pe acest site, parcă ne mai alinăm suferința și ne dăm seama că nu suntem singuri. Ce este trist și pe mine mă doare, este că nu găsim înțelegere, ajutor, sprijin, consiliere în biserică. Eu am suferit mult și nu cumva să zică cineva că nu am vrut sprijin, că vă dau lista cu numerele de telefon ale celor de la care am cerut ajutor.

Ce viață am avut! Urma să conduc biserica, visasem ani de zile acest lucru, mă rugasem și a trebuit să renunț. Am fost nebun, am simțit că îmi pierd mințile, nu puteam face nimic, nici acum nu pot.

Nici eu nu știu cum se va sfârși povestea mea. Îmi doresc aceleași lucruri, dar... sper, îmi doresc, plâng, mă urăsc, am vrut să îmi iau viața. Știu ce este suferința, știu ce înseamnă să vrei să mori, totuși cumva, fără vreo explicație logică, sunt în viață. Lupt și visez pentru mine, pentru viața mea, pentru Biserica lui Dumnezeu. Sunt nebun?

Probabil că în România sunt mai mulți care se luptă cu homosexualitatea, așteptând să scape de ea, dar nu găsesc ajutor. Visez să lucrez cu program întreg într-o misiune pentru foștii homosexuali.

Nu știu ce să cer... dar vă rog, ajutați-mă!

Cu sinceritate,

Mihai

[Copyright © www.contracurentului.com. Prima mărturie a lui Mihai a fost publicată în cartea *Contra Curentului* și poate fi citită online pe site-ul cu același nume.]

NICU

M-am gândit mult ce aș avea de scris sau de spus lumii despre viața mea. Ce ar avea de învățat cineva din trăirile mele? Am făcut destule greșeli în viață și destule fapte de care nu sunt mândru, chiar dacă mi-am impus să accept ceea ce sunt.

Sunt un tânăr de 26 de ani care se „luptă” de câțiva ani buni cu atracția pentru persoanele de același sex. M-am născut într-o familie cât de cât normală. Părinții mei au divorțat când aveam 5-6 ani, apoi mama mea s-a pocăit, deci practic m-am născut într-o familie creștină.

Am fost un creștin activ, cântam în grupul de laudă, când am crescut am condus acel grup de laudă, totuși aveam o problemă cu pornografia și autosatisfacerea încă din clasa a șasea.

Bineînțeles că pe la 16 ani, am decis să mă botez. Așa cum este „obiceiul” înainte de botez, se face mărturisirea, unde i-am zis clar pastorului despre problemele cu care mă confruntam, dar el m-a întrebat dacă mă înțeleg bine cu bunicii. ☺

După terminarea liceului, m-am mutat într-un oraș mare, unde trebuia să urmez o facultate. Dar atunci au început să iasă la iveală înclinațiile mele. Nu știu dacă le aveam înainte, dar din curiozitate am intrat pe site-uri de socializare gay. Acolo mi-am dat seama că nu eram singur; erau sute de băieți care doreau să se întâlnească cu mine, mai ales că eram „prospătură”.

La vârsta de 19 ani am avut prima aventură cu un bărbat. După aceea m-am simțit extrem de murdar și am decis că nu pot să mă ajut singur, așa că am căutat ajutorul la un consilier creștin. Acel consilier era și profesor la o școală biblică și am decis să merg să studiez teologia.

A fost bine cam un an, apoi poftele și atracțiile au apărut din nou și am căzut iarăși în lumea din care îmi doream să ies. Chiar dacă nu am mai avut nicio relație aproximativ un an, intram pe site-uri și aveam încă probleme cu autosatisfacerea și pornografia.

În acea perioadă credeam că eram singurul „pocăit” care se confrunta cu așa ceva, dar bineînțeles că am dat de o groază de „frați” pe site-uri. Chiar am ieșit cu ei, cu doi sau trei am avut și contact sexual. Culmea e că vorbeam și ne plângeam de milă unul altuia. Ne încurajam că o să ieșim, că o să scăpăm, că totul va fi roz, dar continuam să ne zbatem în aceleași obiceiuri care se transformaseră într-un mod de viață.

După doi ani de la începerea *Facultății de Teologie*, am decis să nu mai merg. Oricum aveam destule restanțe și nu puteam să continui cu amândouă, cu viața gay și cu teologia, trebuia să aleg una.

Deja trecuseră cinci luni de când nu mai mergeam la școală, când cineva, pe Facebook, un fost „coleg”, m-a întrebat dacă e adevărat ce se zice în facultate despre mine. Pare-se că directorul școlii a anunțat la capelă că am fost exmatriculat pe baza faptului că sunt gay sau că am legături cu lumea gay.

Vestea m-a cam dat peste cap. Nu vroiam în niciun fel să aflu ai mei despre mine, nu i-ar fi ajutat la nimic, plus că era o „rușine” pentru ei. Dar odată cu vestea aceasta, colegii, foștii colegi de an, s-au apropiat foarte mult de mine și au vrut să mă ajute.

Atunci eram extrem de hotărât să ies din lumea gay și aveam și ajutorul necesar. Am început să merg la un psihoterapeut, pe care îl plăteau colegii, un pastor creștin, și lucrurile parcă intrau în normal. Bineînțeles că nici asta nu a ținut mult. Am decis că ar trebui să îmi fac ceva teste, să văd dacă nu am luat ceva în

acest timp, mai ales că am făcut sex cu o groază de tipi și, de obicei, neprotejat. Atunci am descoperit că sunt HIV+, ceea ce mi-a cam dat lumea este cap, chiar dacă, într-un fel, mă așteptam, era aproape imposibil să ies curat.

De atunci, încă nu mi-am revenit și au trecut aproape trei ani. Merg destul de rar la biserică. Am încercat să dau vina pe Dumnezeu pentru tot ce mi s-a întâmplat, dar ceva în mine tânjește după vremurile când eram fericit și eram în biserică. Sper ca acea „minune” să se întâmple odată și sper să nu fie prea târziu.

[Copyright © 2014 www.contracurentului.com]

PETRU

A trecut ceva timp de când urmăresc site-ul vostru și de când mi-am propus să vă scriu. De fapt, aș fi preferat să nu fi fost nevoie să o fac, dar se pare că în seara aceasta am capitulat.

Mă numesc Petru și am 26 de ani. M-am născut într-o familie de creștini evanghelici într-un sat din apropierea orașului Cluj-Napoca. Totul a început când am venit la facultate la Cluj. M-am împrietenit cu unul dintre colegii de grupă, el fiind, de asemenea, creștin neoprotestant, și am devenit nedespărțiți. Am devenit atât de apropiat de el încât i-am mărturisit despre lupta mea cu atracțiile homosexuale; atunci am descoperit că se confruntă cu aceeași problemă și el. Cred că vă imaginați ce s-a întâmplat mai departe.

Acum, după mai bine de șapte ani petrecuți în acest stil de viață și având zeci de parteneri, am ajuns la capătul puterilor; sunt obosit și gol, viața nu mai reprezintă nimic pentru mine. Îl vreau pe Dumnezeu înapoi, dar parcă nu mai pot. Am ajuns dependent de relațiile sexuale, sunt ca și drogații după doză. Uneori sunt la birou și nu mă pot concentra asupra muncii, aștept să se termine programul și să dau doar un singur telefon și să am un bărbat de care să mă folosesc pentru a-mi satisface pofta.

Am nevoie de ajutor, sunt disperat și nu pot să mă schimb singur. M-am gândit să vorbesc cu păstorul bisericii pe care o frecventez, dar e prea riscant, are vârsta părinților mei și nu cred că ar înțelege, plus că nu-l consider de încredere. I-am mărturisit unui păstor american despre lupta mea, în urmă cu patru ani; m-a încurajat să ies cu fete, nu m-a ajutat deloc.

Am nevoie de ajutorul vostru, nu știu ce să mai fac, știu doar că nu mai pot continua viața așa, încep să clachez tot mai des, sunt un mizerabil! Toate visele mele s-au năruit, vreau să am iertarea lui Dumnezeu și o viață nouă.

Ați putea să mă ajutați și pe mine, de unde sunteți, aveți reprezentanți și în Cluj? Bănuiesc că da, doar e un oraș mare. Vă rog, îndurați-vă și de mine! Vă mulțumesc și aștept cu nerăbdare răspunsul dumneavoastră.

[Copyright © www.contracurentului.com]

SAMI

Mă bucur că am găsit pe cineva care mă poate ajuta. Mă numesc Sami și am 16 ani. Am doi frați mai mari și am fost crescut într-o familie creștină și iubitoare. Când eram mic, mi se spunea des că trebuia să fiu fetiță, din cauză că eram frumos. Mama mea dorea să fiu fată, dar nu a regretat niciodată faptul că sunt băiat. Fiind cel mai mic, am fost mereu alintat, ceea ce mi-a dat un comportament mai feminin. Nu am fost niciodată băiatul care vroiam să fiu: să am un corp musculos, să joc fotbal și alte lucruri.

La 13 ani am experimentat autosatisfacerea. Prietenul meu cel mai bun mi-a spus că a învățat la școală despre autosatisfacere și că i se pare un lucru extrem de scârbos. A fost momentul în care mi-am dat seama de păcatul pe care îl făceam, dar nu m-am putut opri. Peste câțva timp, prietenul meu mi-a povestit că a încercat și el. Încet, discuțiile noastre se îndreptau tot mai mult înspre sex. Mai apoi, am rămas singuri într-o cameră. Nu ne-am dat seama ce facem, deși amândoi aveam frică de Dumnezeu. În timp, experiențele au trecut la un alt

nivel. Ne uitam la pornografie împreună și ne autosatisfăceam unul lângă altul, apoi reciproc. Nu am mers mai departe. Cu părere de rău, ne-am promis că nu o vom mai face niciodată.

Ce s-a întâmplat apoi cu el nu știu, dar eu am început să fiu atras de băieți. Mă simțeam extrem de rău și găseam din ce în ce mai puțină atracție la fete. Perioada prin care am trecut a fost grea, luptându-mă cu urmările experiențelor trecute. Viața mea a devenit un coșmar, deși eram un copil credincios, citeam Biblia, mă rugam, dar erau momente în care Diavolul îmi umplea mintea cu lucruri perverse. Am început să vizionez din când în când pornografie homosexuală, ceea ce a înrăutățit lucrurile.

Acum nu mai am un comportament feminin, îmi plac înotul, alergatul, excursiile periculoase în pădure și mă consider destul de puternic, ceea ce mă face să mă simt bărbat. Mă gândesc mereu la o familie, la o „prințesă” care trebuie salvată, dar homosexualitatea încă mă „bântuie”. Îmi doresc întotdeauna să am un corp musculos și de multe ori aceasta mă atrage la băieți. Anul acesta am fost botezat cu Duhul Sfânt și am primit un dar special, prorocia. Dau slavă Domnului că nu sunt în starea celor care au scris mărturii aici, dar atracția față de corpul masculin încă există.

Am o relație super cu o fată minunată, pe care o dezvoltăm încet, din cauza vârstei, plus că suntem despărțiți de 1500 km. Îmi doresc să-mi fie soție într-o zi. Problema mea este că pofta pentru bărbați arde încă, pe când pofta pentru femei nu prea. Mi-e scârbă de lucrul acesta. Mi-aș dori să pot fi atras de sexul opus și nu într-un mod pervers, ci într-un mod normal și aceasta este și întrebarea mea: S-ar putea întâmpla vreodată lucrul acesta? Sau o să trebuiască să mă lupt toată viața cu homosexualitatea? O să pot să am relații sexuale minunate cu soția?

Sunteți primii cărora vă povestesc experiențele mele și cred că faptul acesta o să-mi aducă eliberare într-o oarecare măsură. Mă bucur că luptați „contra curentului” și simt că aceasta este și chemarea mea. După experiențele prin care am trecut, I-am

spus Domnului: „Doamne, eu vreau să lupt împotriva homosexualității în Biserică și în lume.” Domnul să mă ajute pe mine și pe ceilalți băieți și fete să trecem deplin peste povara aceasta, iar pe dumneavoastră să vă binecuvânteze cu înțelepciune, spiritual și apoi material. Pace! Mulțumesc!

[Copyright © 2012 www.contracurentului.com]

SEBASTIAN

Am 25 de ani și e prima dată când îmi povestesc viața. Sunt creștin și am sentimente pentru persoane de același sex.

Mărturisind aceasta în scris, conștientizez cât de greu îmi e să recunosc, să îmi pun problema în față și să o confrunt. Nimeni nu știe cu ce mă lupt, în exterior par un om normal, cu un job stabil și prieteni buni – exclusiv hetero. Știu că sunt antisocial de multe ori și faptul că depun efort să mă integrez într-un grup nu este vizibil în general. Cele mai accentuate dificultăți apar în cazul cunoașterii de tineri care au, din perspectiva mea, un aspect fizic plăcut – aceasta mărește și mai mult efortul de integrare. Nu întrețin relații sexuale, nici nu am făcut-o vreodată în adevăratul sens al cuvântului, dar problema cea mai mare cu care mă confrunt în prezent e o combinație periculoasă: pornografie și autosatisfacere.

Vă scriu, în primul rând, cu scopul de a scăpa de dependența care mă doboară încet, dar sigur. Simt că credința mea e mult prea neînsemnată, chiar dacă conștientizez că Dumnezeu mă ajută și nu mă abandonează, îmi susține echilibrul mintal; păcat că eu nu îl pot susține, cu ajutorul Său, pe cel moral. Nici cu încrederea în forțele proprii nu pot să zic că stau foarte bine.

Vă rog să mă ajutați, să-mi oferiți o direcție, un plan bine stabilit care să mă oblige la disciplină și organizare, pentru a lupta împotriva dependenței de pornografie și autosatisfacere. Am încercat, în ultimul timp, să fiu mai hotărât în privința aceasta, dar văd cât de mult s-au întipărit în mine, cât de dependent sunt și cât de mică e voința mea.

Când am venit la Cluj, acum șase ani, la facultate, am lăsat acasă copilăria și anii de liceu. Cel puțin așa am crezut, dar am înțeles mai târziu că de acolo pornește totul.

Nu pot să zic că îmi amintesc cu drag de copilărie. Părinții mei se certau mai mereu, iar tatăl meu era mereu inabordabil și nu am fost niciodată apropiati. În schimb, se pricepea de minune să-mi spulbere toată încrederea în mine, în vremea în care trebuia să o clădească, spunându-mi tot timpul că nu sunt bun la nimic, că sunt „papă-lapte”, chiar dacă mă preocupam de școală și am fost întotdeauna primul din clasă.

În liceu eram considerat tocilar. Destul de retras, vorbeam mai mult cu fetele și, deși sunt ortodox, prietenul meu cel mai bun era un penticostal. Frustrările mele erau legate de faptul că eram cam paralel cu sportul, nu știam să joc fotbal ca toți ceilalți băieți și, nu în ultimul rând, mă simțeam atras de băieți. Mă îndrăgosteam de băieți din alte clase, iar uneori dura chiar mult. Îmi imaginam că și lor le plăcea de mine, dar trezirea la realitate dura – conștientizam, după un anumit timp, că totul era doar în mintea mea.

Într-o vară, mergând la bunici ca în fiecare an, am întâlnit un băiat cu cinci ani mai mic decât mine, venit și el la bunici. Ne-am împrietenit repede, aveam multe lucruri în comun și a fost mult prea ușor să mă îndrăgostesc de el. Eu eram topit după el, iar el mă considera un prieten foarte bun. Din momentul în care ne-am întors la casele noastre și până în vara următoare, când ne-am întâlnit iar... cred că a fost prima mea perioadă cu adevărat grea: mă gândeam în fiecare zi la el, adormeam și mă trezeam cu el în gând, uneori plângeam, scriam poezii de iubire neîmplinită, de dor, de durere.

Dar au trecut și acestea și am ajuns la Cluj. Aici a început cu totul o altă viață. Am stat pe perioada facultății în cămin, am cunoscut o mulțime de oameni noi, am început să fiu mai sociabil, am început să am responsabilități și chiar dacă eram dependent de tatăl meu când venea vorba de bani, mă simțeam liber. În ultimul an de facultate am început să lucrez și m-am simțit mai împlinit când am văzut că mă pot întreține singur.

La serviciu l-am întâlnit pe el, băiatul pentru care aş fi fost în stare să fac orice. Era vorbăreţ şi sociabil, astfel că nu a fost greu să ne împrietenim. Am ajuns să fim foarte apropiaţi, vorbeam cu el despre lucruri pe care nu le ziceam aproape la nimeni, deşi nu erau secrete – de exemplu, că mai ţineam post, că mama şi tata nu se înţelegeau. Iar el făcea la fel, chiar dacă faţă de restul îşi păstra atitudinea de băiat mai şmecher. Colegii ne vedeau foarte apropiaţi şi ne întrebau dacă ne cunoşteam de dinainte, dat fiind faptul că el venise recent în firmă. Era atent cu mine, iar aceasta mă impulsiona să vreau mai mult de la el – şi aici mă refer la a petrece cât mai mult timp împreună. Eram gelos, îl voiam doar pentru mine, astfel că în timp am ajuns să sufăr din ce în ce mai mult. Eram efectiv distrus, au fost perioade în care făceam tot posibilul să nu mă întâlnesc cu el, dar mi-era drag. Nu i-am spus niciodată ce simt pentru el, iar el nu a înţeles niciodată oscilaţiile mele de apropiere/depărtare faţă de el.

Într-o ieşire la munte organizată de firmă, ne-am „cuplat” să dormim în aceeaşi cameră şi dat fiind faptul că majoritatea camerelor dispuneau doar de pat matrimonial, să dormim în acelaşi pat. N-am dormit toată noaptea... eu. L-am privit ore în şir, mi-am pus capul pe pieptul lui; el dormea. A fost noaptea în care am început să mă autosatisfac din nou, după o frumoasă abţinere de câteva luni... Am fost copleşit şi atunci mi-a deschis Dumnezeu ochii. Am început să mă îndepărtez de el irevocabil şi să îl evit; am continuat să ţin la el, dar mă luptam să resping totul. Îl vedeam în fiecare zi, mi-era foarte greu pentru că tot ţineam la el, dar lucrurile s-au simplificat mult în momentul în care mi-am schimbat locul de muncă. Per ansamblu, a fost o perioadă critică şi nu îmi pare rău că am trecut prin ea pentru că am învăţat multe, dar îmi pare rău că nu mi-am pus nădejdea în Cristos, când El era acolo lângă mine şi doar aştepta să Îl chem...

De când sunt în acest oraş, am învăţat să mă descurc singur, să am demnitate, să nu mă las călcat în picioare şi să îmi susţin punctul de vedere. Faptul că prietenul meu cel mai bun e un om

foarte credincios, stăpân pe sine și curajos, m-a ajutat să îl iau drept model. Suntem prieteni buni din anul I de facultate, dar niciodată nu am simțit pentru el mai mult decât o prietenie sinceră, iar aceasta contează enorm. De asemenea, am și alți prieteni și prietene, care sunt oameni credincioși.

M-am învățat să nu mai visez cu ochii deschiși la băieții pe care îi văd pe stradă. M-am învățat să merg înainte. Câteodată nu știu ce înseamnă „înainte”, dar știu că în viața aceasta eu trebuie să evoluez ca persoană, ca fiu al lui Dumnezeu, spre desăvârșire.

Partea critică a vieții mele în momentul de față constă în renunțarea la autosatisfacere și pornografie. Am văzut ce mult mă ajută să împărtășesc aceasta cu cineva, prin simplul fapt că v-am scris cu ce mă confrunt și mi-ați răspuns și mi-ați dat informații utile, am ajuns ca din acea zi să fiu ferm în a spune „nu”. Vă mulțumesc că realizați și întrețineți acest site, că într-o lume în care fiecare e pe cont propriu, există și oameni dispuși și răbdători în a-și ajuta semenii. Mă autosatisfac de mulți ani, poate vreo zece... și e momentul să îmi curăț viața. Nu am întreținut relații sexuale cu nicio persoană, dar pe la 12-13 ani mă întâlneam în ascuns cu băiatul vecinului, ne dezbrăcam, ne pipăiam, simulam sexul anal...

În prezent, nu știe nimeni de orientarea mea sexuală și de dependențele cu care mă confrunt. În mod categoric, nu vreau să împărtășesc niciunui cunoscut lucrul acesta. În primul rând, pentru că nu vreau eu, iar în al doilea rând, mă gândesc la săraca maică-mea, femeie simplă, care și acum are probleme cu tatăl meu, cu banii... cred că s-ar îmbolnăvi să afle. Și prietenii... sunt fiecare preocupați de familiile proaspăt întemeiate sau de întemeierea lor sau altele... chiar nu simt nevoia să îi deranjez cu așa ceva. Nu e numai aceasta, clar că mi-ar fi foarte rușine și n-aș mai putea da ochii cu ei. Probabil nici nu m-ar crede...

DUPĂ UN TIMP

Mulțumesc pentru cuvinte și îndrumare și scuze pentru răspunsul întârziat.

T. nu mi-a răspuns la e-mail, așa că mi-am instalat eu filtrul antipornografic, primul recomandat pe site-ul vostru. O să fac astfel încât parola pe care am pus-o (greu de memorat – din cifre și litere), să o stochez în așa fel încât să îmi ia vreo cinci minute să o recompun. Asta în caz că filtrul îmi blochează o pagină de care am de fapt nevoie, ca să o pot deschide în cele din urmă. Dacă nu o să funcționeze, la prima abatere o să vă dau parola, iar eu o s-o șterg.

O clipă de extaz – am citit cartea zilele acestea. Mi-a răspuns la întrebările pe care le aveam legate de autosatisfacere.

Atât legat de filtru, cât și de carte și explicațiile pe care mi le-ați dat și voi – înțeleg de ce am sentimente și atracție față de persoane de același sex, oarecum învăț să accept aceasta, dar... mă văd singur în luptă; vreau să am mai multă credință, vreau să învăț să îmi stăpânesc poftele.

Știu că interdicțiile mă ajută în prima fază („nu ai voie să intri pe site-uri xxx”, „nu ai voie să te autosatisfaci”), dar trebuie să mă rog mai mult, să citesc mai mult, să devin conștient că pornografia și autosatisfacerea nu au ce căuta în viața mea. De exemplu, mi-e simplu să găsesc seminuditate pe internet care să mă stârnească, chiar și cu filtrul activat, și aici trebuie să intervină conștiința mea.

Mi-am creat un zid în jur, un zid de piatră care mi-a împietrit și inima. Mă protejează de „accesul” la secretele mele. Nu prea mai am încredere în oameni, decât în prietenii foarte apropiați. De aceea am păstrat distanță și față de voi. Câteodată îmi doresc așa de mult să fiu naivul de acum 6-7 ani care a venit la facultate în Cluj, care avea încredere în toată lumea și nu suspecta pe nimeni...

Încă nu îmi știu locul. Sunt în poziția în care aud jigniri la adresa homosexualilor, atât din partea creștinilor, cât și din partea ateilor. Cred că e singurul subiect în care se pot pune de acord. Oricum, lumea e ignorantă și acuză fără să înțeleagă. În cartea *O clipă de extaz* am citit prima și singura abordare realistă a subiectului autosatisfacerii, iar la voi, echipa *Contra Curentului*, am găsit singura abordare care se referă la altceva decât:

homosexualii vor arde în iad/afară cu homosexualii din țara noastră.

Fiindcă am aproape 26 de ani, presiunile la prietena care nu mai apare, la căsătoria care nu va fi, încep să devină tot mai mari. „Și tu, când ne chemi la nuntă?” „Prietena unde e, n-ai adus-o?”

O prietenă bună are un prieten gay, iar în câteva ocazii ne-am mai „ciocnit” unul de altul, în sensul că am făcut cunoștință și am mai schimbat câteva vorbe. E un pic mai feminin și am cumva o stare de repulsie în ceea ce îl privește. Cum pot să fiu atât de ipocrit? Sau sunt doar rodul societății în care am crescut?

Aș putea să vă scriu săptămânal un raport vizavi de autosatisfacere, pornografie, homosexualitate, cu ce m-am confruntat în fiecare săptămână? Cred că m-ar ajuta, dar n-aș vrea să vă luați prea mult din timp pentru mine.

[Copyright © 2012 www.contracurentului.com]

SILVIU

Sunt Silviu, am 29 de ani și trăiesc în străinătate de cinci ani, unde m-am întors și la Domnul Isus, doar prin harul și mila Sa. Nu știu cum s-a făcut întâmplarea că, deși fiind gay din copilărie, totuși El, în îndurarea Lui, a găsit să mă cheme la curățire.

E greu într-adevăr să duci lupta aceasta în inima și mintea ta. Eu o duc și știu că nu e ușor, cel puțin o simt pe pielea mea. Fapt este că sunt întors numai de un an la Domnul. Nu am să detaliez cum și prin ce mijloc m-a întors Domnul, dar eu cred că lupta o putem duce cu Isus împreună.

La început a fost totul frumos. Am cunoscut pacea și dragostea de copil născut din nou, dar ulterior lupta a fost prea mare ca să o pot purta. Deși știu că numai prin post și rugăciune ies aceste duhuri rele, eu unul sunt cam încăpățânat la capitolul „post”, pentru că nu sunt obișnuit să postesc.

Am început să am relații sexuale de mic copil. Trăiam în orfelinat, abandonat de părinți, și acolo am cunoscut desfrâul și modul de păcătuire al homosexualității. Într-adevăr, situația că mulți băieți și fete erau nesupravegheați de educatori, a condus la faptul că am dormit cu băieți în pat. Țin minte că prima relație sexuală am avut-o la 5-6 ani, cu o fată. Nu a fost ceva serios, ca atunci când o fac cei mari, dar știu că ne jucam unul cu celălalt. Apoi au urmat băieții, tot așa, din joc prostesc, și așa am ajuns să devin gay.

Anii au trecut, dar în cămin era un băiat cu care aveam relații sexuale aproape în fiecare zi. Culmea era că eu nu știam că îi plăceau băieții, dar într-o noapte s-a urcat la mine în pat și m-a ademenit, iar de atunci relația noastră a fost numai pe sex. Știam în cugetul meu de copil mic că este un păcat rău, dar nu îi dădeam atenție, pentru că deja eram stăpânit de el.

Am avut multe relații cu băieți și bărbați, dar nu am avut relații serioase sau de iubire cu ei, deși îmi plăceau și îmi plac băieții atrăgători și simpatici. Chiar și plecat fiind din România, mi-am dorit să mă angajez într-un bar gay de prin altă țară, iar visul mi s-a îndeplinit. Am lucrat ca barman într-un bar și o saună de gay. Vă dați seama cam ce era pe acolo. Am început să iau droguri și să nu îmi mai pese de nimeni și nimic, numai de mine și de modul în care trăiam.

Prin chemarea Domnului am ajuns să Îl cunosc, deși nu foarte bine, căci mai am încă de citit Scriptura, dar văd în mine lupta aceasta, pe care o duceam și în trecut. Nu mai am relații cu bărbați, am renunțat de atunci la jobul pe care îl aveam și m-am angajat în altă parte, dar după o perioadă de timp, Satan nu m-a lăsat. Văd că abia acum începe lupta spirituală și nu e ușor. Vă spun sincer, am început să mă uit iarăși la filme porno cu bărbați și să mă autosatisfac. Am spus asta și pastorului bisericii de două ori, dar parcă nu pot să mă las. Într-adevăr, nu doresc să mă culc cu cineva, dar în mine e firea care dorește acest lucru și nu mă pot opri. Am tot spus că nu o să mă mai autosatisfac uitându-mă la filme porno, dar e în zadar.

Eu, cel puțin, când Satan vine cu un gând, mă gândesc la versete din Biblie, cum ar fi, de exemplu, nici moartea, nici puterile întinericului sau chiar nici viața nu ne vor despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos. Știu în mintea mea că nu e bine ce fac, dar nu am puterea să mă împotrivesc și nu am atracție față de nicio fată... Nici nu știu cum e să ai o relație cu o femeie. Mie încă îmi plac bărbații și mă tot rog Domnului să îmi ia viața, decât să mai păcătuiesc așa.

Să știți, fraților, că nu avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva acelor duhuri obraznice care ne fură mintea și inima și sentimentele. Eu și noaptea când dorm nu am pace din partea Celui rău. Spun asta pentru că vine cu vise pornografice în mintea mea și îmi arată tot felul de plăceri, ca și când aș fi eu în visul acela, iar când mă trezesc îmi spun mie: „Doamne, Îți mulțumesc că nu am mai făcut-o cu trupul.” Sper să pot să duc lupta până la sfârșit cu acest duh obraznic, deși nu e ușor.

Îndemnul meu este să nu renunțați la Isus, pentru că El nu a renunțat la noi. Chiar dacă păcătuim, avem la Tatăl un Mijlocitor. Nu spun lucrul acesta ca să păcătuiți, dar Ioan ne spune că dacă ne mărturisim păcatele, El este drept și credincios ca să ne ierte și să ne curețe de nelegiuire. Oricum, Domnul să fie cu cei ce ducem această luptă. Domnul ne-a chemat la curăție și voia Lui este să fugim de curvie, oricare ar fi ea. Nu am scris multe, pentru că nu aș vrea să vă plictisesc...

[Copyright © 2014 www.contracurentului.com]

VALENTIN

Sunt Valentin și, intrând pe site-ul vostru, am văzut că nu sunt singurul care încearcă și dorește să se schimbe. Sunt creștin și nu pot duce o viață normală cu astfel de porniri, deoarece sunt împotriva idealurilor mele.

Am avut o perioadă în care chiar o luasem pe drumul cel bun, însă în ultima vreme gândul îmi stă numai la relații sexuale cu bărbați. Nu mă mai suport, plâng nopți întregi și sunt confuz

tot timpul. Mi-a pierit și pofta de mâncare, sunt total debusolat. Am neapărat nevoie de ajutor, pentru că nu vreau să-mi distrug viața. Vreau să fiu un tip normal, cu familie (soție, copii), iar gândurile mele din această perioadă sunt total în contradictoriu cu ceea ce eu doresc.

Am 22 de ani, iar până acum singurul contact sexual cu un bărbat s-a întâmplat în noiembrie anul trecut. Cristos mi-a dat atât de multe și m-a ajutat enorm. Oare nu ar trebui și eu să fac? Pentru ceea ce El a făcut, eu vreau să mă schimb. Viața ne rezervă multe, și bune și rele, iar așa cum un lucru rău atrage după el un altul rău, așa se întâmplă și cu cele bune.

Eu unul aș prefera să nu am niciun fel de relație cu un bărbat, atât timp cât știu că în felul acesta mă îndepărtez de Dumnezeu. Este drept, El iubește și iartă pe toți, dar nu pot să Îi cer ajutorul și să continui să umblu cu bărbați. Dacă nu pot să o iau pe calea normală a vieții, măcar să încerc să Îi arăt că El există pentru mine și că Îl prefer pe El în locul unui bărbat. Măcar cu gândul acesta să fiu împăcat.

Câteodată îmi vine în gând suicidul și tare nu aș vrea să se ajungă la așa ceva. Viața mea pare fără rost în momentul de față. Prietenii mei sunt foarte puțini, de fapt am două prietene, nu am prieteni băieți deloc. Simt nevoia să împărtășesc cu cineva ceea ce mi se întâmplă și, de asemenea, să mă simt tras de mânecă atunci când greșesc...

Vă rog să mă ajutați, atât cât se poate. Aștept răspuns cu nerăbdare. Vă mulțumesc.

[Copyright © www.contracurentului.com]

VALI

Timotei, luptă puțin mai mult! Mie îmi pare atât de rău de noi, că necurmat suspin sau oftez. Te sfătuiesc din propria experiență, am 20 de ani, pentru că încerc și eu să scap. După ce am fost la trei păstori, am observat că dacă nu facem nimic, cu nimic ne alegem, ba chiar suntem mai răi pe zi ce trece.

Îți promit că dacă vei face ce-ți zic, vei ajunge cel puțin în stadiul meu, deși încă mă mai lupt cu gândurile. Doresc ca Domnul să ne ajute să luptăm pe zi ce trece tot mai mult, ca să scăpăm din groapa sau chiar din prăpastia asta.

Experiența mea a fost puțin mai bună ca a unora dintre voi, cei ce ați scris. Am fost botezat cu Duhul Sfânt și apoi am întreținut relații sexuale cu băieți. În acea seară, eu am început, nu am vrut să o fac, dar eram așa de robit, încât cu oricine dormeam în pat, doar băieți, îi forțam să fac sex cu ei. Am știut că nu e bine, dar nu m-am putut abține, și nu a fost numai o dată. Dar apoi am avut o depresie de tremuram tot și nu mai puteam gândi. Eram sigur de faptul că a fost din cauza a ceea ce am făcut. Parcă cineva îmi forța mâna la nas să mă omor sau, când vedeam un cuțit, parcă mă forța cineva să mă omor – slavă Domnului că nu am făcut-o! – dar apoi am mers la păstorul bisericii unde mergeam și i-am spus ce-i cu mine. Când i-am spus cum mă simt, mi-a sugerat să mă duc la psihiatrie. Am luat tratamentul și mi-am revenit puțin. De trei ori am fost internat.

Când am fost la o întrunire de frați înguști, îți spun sincer că ei sunt aspri cu nelegiuirea, dar sunt oameni ca noi, am vorbit cu niște păstori și le-am spus cu ce mă confrunt, că ochii mei fugeau după băieții mai simpatici. Tot așa a mers și mai departe, ba mai mult, recent mă gândeam nopțile că dorm cu băieți. Practicam și alte perversiuni sexuale. Dar am observat ce ți-am spus mai sus, că nu rezolvăm nimic dacă nu încercăm.

Deși acum încă am atracție pentru ei, și aceasta nu știu cum să o schimb, nu sunt de acord cu ideea că așa m-am născut, mă lupt. M-am rugat de nenumărate ori ca Domnul să mă scape, dar ceva din mine nu vrea și cred din toată inima că este firea și știi ce-i ea. Nu mai privesc poze și filme, deși m-am uitat la unul și nu pot să mi-l mai scot din cap. Să știi, Timotei, că am probleme și cu vocea unora, adică timbrul mă atrage la ei, cu mâinile, că au mâinile mai nu știu cum.

Am hotărât să nu mă mai uit la filme, chiar simple, cu tipi cool; nu am mai conversat cu cei care sunt așa și nici nu vreau, deși mă lupt mult, să nu cumva să mă dau la ei sau altceva de

felul acesta. Îți sugerez să renunți la ei dacă îi ai în preajma ta; eu unul am hotărât să nu mă mai holbez la ei. Nu uita că nu este ușor. Dar eu mă gândesc că mai bine stau cu capul în pământ acum, decât în ziua judecății. Roagă-te cu lacrimi, iar dacă nu ai, cere-I lui Isus.

Încerc să mă integrez în familie, apoi între colegi și apoi în biserică. Și mie îmi e frică de ce ai spus tu, că ne descoperă, dar vreau să-ți spun ceva: atunci când mă luptam cu mine tot mai mult, cu atât mai mult conversau oamenii cu mine, deși nu știau ce-i cu mine și asta cred că doar Dumnezeu o face. Mie mi se pare că sunt fățarnic, că încerc să fiu altul fiindcă mă dau drept altul, dar și aceasta cred că vine de la Satan. Trebuie să credem Biblia, deși eu mă lupt să o cred. Domnul cu tine! Doamne, dă-ne putere!

[Copyright © www.contracurentului.com. Mărturia lui Timotei a apărut în cartea *Contra Curentului* și poate fi citită online pe site-ul cu același nume.]

VLAD

Mă numesc Vlad și am 22 de ani. Viața mea este cu totul alta decât ceea ce trebuie. Sunt homosexual și nu sunt mulțumit de ceea ce sunt. De la vârsta de 15 ani până în prezent, am avut nenumărate contacte cu persoane de același sex. Nu am vrut să fac asta, dar ceea ce simt mă îndeamnă mereu și tot acolo îmi stă gândul. Mă simt bine cu bărbații și, deși știu că nu este calea pe care trebuie să merg și că nu este bine, de fiecare dată m-am implicat foarte profund și fără nicio rețineră.

Am avut însă eșecuri în urma relațiilor în care m-am implicat sentimental. Sunt nefericit, dar nu pot să mă las. Cum să fac și ce să fac, ca să fiu schimbat de ceea ce simt și de ceea ce sunt? Oare va exista vreodată posibilitatea de a mă schimba? Nu pot să cred, nu pot să văd cum poate fi schimbarea. Cele de pe site sunt scrise, dar până la fapte, nu știu dacă e real. Eu unul știu ceea ce sunt și nu cred că voi scăpa vreodată. Îmi pun tot felul de întrebări și nu găsesc răspunsul. Aș merge oricând la

consiliere. Curiozitatea mă îndeamnă și chiar aș încerca, dacă e posibilă schimbarea, după cum se spune.

Îmi amintesc de unele jocuri copilărești la lacuri, cu prietenii. Jucam prinsa prin apă, dezbrăcați, atingându-ne unii de ceilalți, ne cuprindeam în brațe unul pe celălalt și, în anumite momente, mă cuprindeau senzații de plăcere. Oare de acolo să fie dereglarea?

Am avut și relații de lungă durată cu bărbații. M-am îndrăgostit nebunește de cei cu care am avut o relație stabilă, ultima fiind de cinci ani. Stăteam împreună seară de seară și locuiam împreună ca persoanele hetero, în cuplu normal. Așa ne-am considerat și noi, doar atât, diferea orientarea sexuală, restul lucrurilor le-am făcut la fel ca într-un cuplu de hetero.

Cu prietenul actual sunt împreună de cinci luni și ne leagă o dragoste foarte puternică. El are 34 de ani și face cu bărbații de la 18 ani, mai rar, dar a făcut-o. A mai avut contacte și cu femei și cu bărbați, dar până la mine nu a fost îndrăgostit. Pentru prima dată s-a îndrăgostit orbește de un bărbat, de mine. Avem sentimente atât de puternice, încât între noi unele lucruri funcționează telepatic.

Nu de mult, părinții lui au aflat despre el cum este. De atunci e un haos total, un dezastru. Îl supun la tot felul de obligații și îi interzic multe lucruri, iar el nu mai are liniște. În el este o luptă extrem de mare, are depresii, cedează nervos, plânge într-una când îl apucă, tremură. Nu vrea să renunțe și nu poate renunța nici la mine, pentru că mă iubește enorm, dar în același timp nici lor nu vrea să le întoarcă spatele. El e mai slab de înger, nu e sigur pe el. Tot timpul încerc să-i explic: nu e bine să te lași influențat, dai ascultare la tot ce zic ei, deși nu simți să faci asta, o faci obligat. Vrea totuși să vadă și să fie convins că este calea pe care trebuie să meargă, de când părinții intră foarte adânc în viața lui, încercând să-l oprească.

Până să afle părinții lui a fost totul OK între noi, nu a fost vorba de lăsat sau de renunțat, dar de când au aflat ai lui, totul s-a întors pe dos, din cauză că este amenințat cu anumite lucruri și îl sperie, pentru a-l face să renunțe la mine. Bine, și eu, de

partea mea, nu renunț și tot trag de el să nu lase ca acestea să ne despartă. Iar el e prins la mijloc și nehotărât, efectiv nu știe pe care drum să o ia. A ajuns o dată să bea din cauza asta fără oprire, încât nu s-a mai putut ține pe picioare. Singur fiind la el acasă, așa a băut încât s-a lovit la cap. Și zicea în unele momente, chiar nu de mult, că preferă să moară, decât să mai sufere atât în situația de acum, cu tot ceea ce se întâmplă și cu faptul că părinții lui îl presează mereu. Se vede că aproape îi vine să înnebunească, neputând să mai facă față situației.

Acum părinții îl forțează să meargă la psiholog, mâine are programare. El merge să vadă ce o să-i spună, dar mai merge și ca să-l ajute să depășească momentele astea și depresiile pe care le face. Ar vrea să încerce să se schimbe, dar nu poate! Îi stă gândul doar la mine, dar și la părinții lui, că suferă din cauza a ceea ce au aflat despre el. I-am spus că doar se amăgește, nu poate decât să renunțe la mine, dar nu și la ceea ce este, nu așa ușor sau poate niciodată.

Ați auzit să se schimbe cineva la psiholog? Vreun homosexual? Tocmai am ascultat emisiunea cu *Contra Curentului* și acolo spunea tipul respectiv că la psiholog șanse nu prea sunt, că acolo nu au dotări și prea multă experiență pentru cazuri de genul. Până și la *Contra Curentului* e foarte complicat, pentru că mulți renunță, merg la ședințe o dată, de două ori și a treia oară nu mai merg.

Nu sunt pocăit, dar îmi place să merg la biserică la evanghelici, mai rar acum, pentru că serviciul nu îmi permite vara. Și acasă ascult muzică de genul de pe net, Efraim – „Spre cer privim”, Ierusalim – „Tu îmi cunoști viața mea”, Emanuel-Canada – „Doamne, sunt al Tău elev”, Raze de lumină – „A trecut o zi”, Harul popular – „Vino!”, melodii care îmi plac și mă fac să mă simt bine când le ascult.

Mă cunosc foarte bine și cu păstorul și cu mulți alții de acolo. Au încercat să mă ducă pe drumul acesta cu ei, dar neștiind ceea ce sunt. Am evitat, tocmai pentru situația în care sunt. Mă gândesc că e un păcat să fac asta. Nu vreau să par în fața lumii cinstit ca pocăit, dacă eu în interiorul meu nu sunt

cum trebuie să fiu. Nu pot să fiu doar de fațadă, în fața lumii, cum fac mulți alții din bisericile de pocăiți, fiecare din anumite motive sau din interese materiale sau financiare, pentru a fi ajutați. Mai mult, aş muri de rușine dacă ar afla păstorul despre mine, știind că am mers atâta timp așa acolo și mă cunosc toți cei mai importanți din biserică. Nu pot discuta despre problema mea cu cei care mă cunosc.

Aș dori să mai povestesc încă multe lucruri, dar nu îmi permite acum timpul să scriu, deși nu cred că o să-mi ajungă vreodată, ar fi un roman întreg de povestit. Aș dori să destăinui pe parcurs tot ce am pe suflet, tot ce s-a întâmplat până acum în viața mea.

Deși nu cred că se va putea, încerc și vreau, de aceea apelez la dumneavoastră, pentru a mă îndrepta într-un fel sau altul să merg pe calea cea bună, într-o zi, când va fi posibil. Cine mă poate ajuta, aștept să mă contacteze.

[Copyright © www.contracurentului.com]

CÂND CELOR DRAGI LE PASĂ

FIULE, TREBUIE SĂ VORBIM!

„De mult timp am vrut să-ți vorbesc despre ce simt cu privire la faptul că ești homosexual, dar nu era timpul potrivit. Nu știam ce să spun, fără să mă supăr sau să mă cert cu tine. I-am spus mamei tale că Dumnezeu va găsi timpul și locul și îmi va da cuvintele pe care să le spun. Acel timp a venit.” Stăteam la ușa salonului 842, la *Spitalul Metodist Central*, în Memphis, fără să știu la ce să mă aștept. Mike, fiul meu cel mai tânăr, a răspuns când am bătut în ușă. De fiecare dată când soția mea și cu mine am venit să îl vizităm la spital, ne-a revenit în memorie acea zi din luna mai a anului 1994, când medicul ne-a spus că Mike era într-un stadiu avansat al SIDA. Doctorul i-a spus mamei lui că Mike mai avea probabil de trăit între trei și șase luni.

Atunci avea numai două perfuzii (sau așa cum le-am spus eu întotdeauna, IV). Am observat că își mâncase deja supa. Ne-am întrebat unul pe celălalt ce facem. A spus că temperatura îi scăzuse și că medicul va face niște teste în ziua următoare. După aceea putea să se întoarcă acasă.

Am continuat să vorbim puțin, mi-am privit ceasul și am observat că tocmai trecuse de ora cinci. Mi-am tras scaunul aproape de pat și am zis: „Fiule, trebuie să vorbim.” Mike s-a uitat la mine și a spus: „Grozav.”

„Mike”, i-am zis, „am să-ți spun lucruri pe care nu-ți place să le auzi, dar pe care le-am lăsat să se adune în ultimii șase ani. Parte din ceea ce am să-ți spun este un rezultat al mâniei, amărăciunii și dezamăgirii față de tine. Dar Dumnezeu a înlocuit toate acestea cu o nouă dragoste pentru tine.”

Am continuat: „De mult timp am vrut să-ți vorbesc despre ce simt cu privire la faptul că ești homosexual, dar nu era timpul potrivit. Nu știam ce să spun, fără să mă supăr sau să mă cert cu

tine. I-am spus mamei tale că Dumnezeu va găsi timpul și locul și îmi va da cuvintele pe care să le spun. Acel timp a venit.

Fiule, îmi amintesc cum am venit acasă într-o sâmbătă de la lucru și am găsit-o pe mama ta stând pe canapea, având aproape o prăbușire nervoasă. Mi-a cerut să stau jos, explicându-mi că are să-mi dea o veste îngrozitoare. M-a întrebat dacă îmi aminteam de bărbatul pentru care urma să lucrezi în Houston. Am spus că da. Mi-a zis că ați venit amândoi mai devreme în ziua aceea, ca să vă luați la revedere de la noi la sfârșitul călătoriei voastre de afaceri. În timpul conversației, Bob a spus că am fost excepțional de drăguți cu el, nu ca părinții foștilor lui iubiți.

În acel moment, mama ta a spus că a trebuit să se ducă în dormitor pentru a-și regăsi calmul. În timp ce era acolo, te-a auzit spunându-i lui Bob că nu ar fi trebuit să-i spună că ești homosexual, pentru că noi nu știam nimic despre aceasta. Mama s-a întors și a vorbit cu amândoi despre ce spune Dumnezeu cu privire la homosexualitate și despre ce simțeam noi cu privire la ea.

Fiule, ai pus o mare povară asupra mamei tale. Nu ai avut intenția să asculți ce avea de spus. Tot ce vroiai să faci era să scapi cât mai repede de acolo.

Mintea mi se învârtea în jurul unor întrebări și neliniști fără răspuns, după ce mi-a dat vestea. Jena de a face lucrul cunoscut a fost mai mult decât am fi putut îndura pe atunci. Eram zdrobiți, ca să nu spun mai mult. Cum să le spunem fraților tăi și soțiilor lor, bunicilor tale, prietenilor?

Ca părinți, toți avem visuri pentru copiii noștri. Ele fuseseră spulberate. Mike, să spun că eram supărat, rănit și înnebunit, ar fi doar o jumătate de adevăr. Dacă tu și Bob ați fi fost atunci acasă, chiar nu știu ce s-ar fi întâmplat.

Ne-am rugat ca Dumnezeu să ne călăuzească în deciziile noastre de a spune altora despre homosexualitatea ta. Am hotărât să nu spunem nimănui. Nu credeam că cineva din familie era pregătit pentru o asemenea veste. Mama ta și cu mine am lăsat ca asta să se adune în interiorul nostru timp de

șase ani. Nu cunoșteam misiuni sau grupuri care ne-ar fi putut ajuta.

Apoi, în mai 1994, ceva foarte rău s-a întâmplat în viața noastră. Ne-ai telefonat într-o noapte, spunându-ne că te duceai la urgență, la *Spitalul Metodist Central*. Credeai că ai pneumonie și că puteai fi tratat. Medicii și asistentele nu ne-au spus nimic aproape o săptămână. Apoi a venit diagnosticul de temut că aveai SIDA și, probabil, numai între trei și șase luni de trăit.

Nu am putut ascunde vestea. Fratele tău cel mai mare era acolo când medicul ți-a spus ție și mamei tale. Cred că bănuiai deja o parte a diagnosticului, dar pe vremea aceea diagnosticul a fost o surpriză destul de mare pentru noi. Faptul că John era acolo a ușurat povara de a spune familiei. Dar îl văd încă pe David zguduit din cauza știrii. Nepoata ta, Emily, nu-și putea stăpâni lacrimile și plângea oriunde se ducea. Curgeau lacrimi; se făceau rugăciuni.

Biserica știa că ceva nu era în ordine. Noi, ca familie, ne-am dus înaintea bisericii ca să le spunem și să cerem rugăciunile lor. Fiind într-o biserică mică, într-o comunitate rurală, ne-am asumat un mare risc, dar Duhul lui Cristos a venit peste oamenii Lui de acolo.

În acea vreme, te-am luat să stai cu noi. Erai fiul nostru și te iubeam, în ciuda homosexualității tale. Aveai nevoie de dragostea și de îngrijirea pe care le puteai primi numai acasă. Prea puțin știam ce va însemna aceasta.

În familia lui John, care locuia alături, avea să apară o situație pe care nu am prevăzut-o. După ce a auzit atât de multe teorii contradictorii despre răspândirea virusului, John nu i-a mai îngăduit lui Tyler să vină la noi acasă, fără ca John sau Alissa să fie cu el. L-am întrebat pe John dacă aceasta însemna că nu avea destulă încredere în noi ca să-l lase pe nepotul nostru să vină la noi. A spus că nu, numai că nu-și puteau asuma riscul să se întâmple ceva. Încă simt separarea familiei noastre.

Toate acestea adunate împreună erau mai mult decât puteam duce. Dar Dumnezeu era la lucru în ce ne privea, fără ca noi să știm cu adevărat. Ceea ce nu știam era că John era pe

cale să-și piardă serviciul la spitalul unde lucra și că avea să găsească de lucru în alt oraș, ceea ce i-a îndepărtat de orice risc.

De asemenea, ai sugerat ca mama ta și cu mine să mergem pentru consiliere la unul sau două grupuri de care știai. Ne-am interesat despre acele grupuri și am aflat că nu susțineau ce credeam noi despre homosexualitate. Dar, prin grija lui Dumnezeu, într-o după-amiază, mama ta asculta postul de radio *WCRV*, când a auzit un interviu cu un membru al personalului de la *Love In Action*. Am fost la trei dintre întâlnirile lor și am găsit un grup de suport pentru părinți, prieteni și cei dragi, care își făceau cunoscute poverile cu privire la cei dragi ai lor din stilul de viață homosexual. Dumnezeu ne-a găsit un grup de suport pe care îl puteam privi în ochi, la care puteam ajunge și pe care îl puteam atinge, cu care puteam plânge și cu care ne puteam ruga.

Mike, vreau să știi că te iubesc și că voi face tot ce-mi stă în putință să fac, ca lucrurile să fie mai ușoare pentru tine. Îți cer numai să-L rogi pe Dumnezeu să te ierte și să te vindece, dacă este voia Lui.”

Mi-am privit ceasul și am descoperit că trecuseră trei ore de când începusem să vorbim. În acest timp, nu venise nicio asistentă, niciun vizitator nu bătuse la ușă și nu fusese niciun apel telefonic. Cu siguranță Dumnezeu alesese acel moment ca să vorbim. Mike mi-a făcut cunoscute câteva lucruri pe care credea că i le făcusem, despre care gândea pe vremea aceea că erau greșite, dar a zis că privind în urmă, știa că perspectiva lui era greșită. Am terminat discuția, spunându-ne unul celuilalt că ne iubim și rugându-ne împreună.

Toate acestea s-au întâmplat în luna octombrie a anului 1995. S-a mai internat în spital de cinci sau șase ori în următoarele zece luni. Mike a murit pe 12 iulie 1996. Îi aduc laudă lui Dumnezeu pentru cei doi ani în plus în care l-am avut pe fiul nostru.

Sâmbătă seara, înainte să se țină slujba de înmormântare, Linda și cu mine stăteam lângă sicriul lui Mike cu două doamne tinere, prietene de-ale lui Mike. Una dintre ele avea o pungă

mică din plastic, care avea în ea un ac de siguranță cu un înger mic din aur. A întrebat dacă putea prinde îngerul de cămașa lui. Amândoi i-am spus că este în regulă. Când a terminat de prins acul de siguranță, amândouă tinerele au pășit în spatele nostru, ne-au înconjurat cu brațele și ne-au spus: „Vă mulțumim că ați continuat să-l iubiți pe Mike. Atât de mulți părinți, când află despre fiul sau fiica lor, încetează să-i iubească.”

Am aflat câteva zile mai târziu că tânăra îl vizitase pe Mike în apartamentul lui și îl întrebase de ce nu răspunde Dumnezeu la rugăciuni. Mike a întrebat-o dacă I-a cerut vreodată lui Dumnezeu să vină în inima ei și să o mântuiască. A spus: „Nu.” Apoi el i-a zis că acela era motivul. Ea l-a întrebat pe Mike și despre mântuirea lui. El i-a spus că știa că este păcătos și că îi ceruse lui Dumnezeu să îl ierte. I-a spus că știa că Dumnezeu îl iertase și că va merge în cer. Ea ne-a făcut cunoscut mai târziu că, drept rezultat al timpului acela petrecut cu Mike, I-a cerut într-adevăr lui Dumnezeu să vină în inima ei și să o mântuiască. Știa că El a făcut-o. S-a alăturat unei biserici locale și a fost botezată.

Privesc în urmă la lucrurile care s-au întâmplat în ultimii câțiva ani și văd că Dumnezeu ne poate folosi chiar și când suntem bolnavi și pe moarte. Cred că punctul de cotitură în viața noastră a fost când am înțeles că Dumnezeu a știut dintotdeauna că vom fi părinți unui fiu homosexual. El avea să ne dea puterea și călăuzirea pentru a vedea victoria în viața noastră. Indiferent cât de mult încercăm noi ca părinți sau prieteni, nu-i putem schimba pe cei dragi ai noștri în ceea ce vrem să fie. Numai ei pot face aceasta, cu ajutorul Duhului Sfânt.

[*Son, We Need to Talk*. Copyright © Love In Action. Tradus și publicat cu permisiune.]

ÎNFRUNTÂND CELE MAI MARI TEMERI ALE MELE
WILLA MEDINGER, într-un interviu cu BOB DAVIES

L-am cunoscut prima dată pe viitorul meu soț, Alan, când eram la gimnaziu. O mulțime de fete care arătau bine îl plăceau, dar lui îi plăcea cel mai mult de mine.

Am început să ne întâlnim în clasa a noua. Îmi amintesc că mă gândeam, cu mintea mea prostuță: „Chiar nu-mi place de el!” Dar era o apărare: se părea că ori de câte ori cineva mă plăcea cu adevărat, spuneam aceasta. Era atât de echilibrat, întotdeauna economisind pentru viitor. Mă gândeam: „Ce om plictisitor!” Dar după colegiu, când am început să văd unele realități ale vieții, am înțeles că acele lucruri ale lui Alan erau caracteristici minunate. Am început să-l iubesc din ce în ce mai mult. Când Alan mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, am acceptat. Fără să știu, era deja implicat în homosexualitate de șapte ani.

Primii doi ani ai căsătoriei noastre au fost ideali. Am avut un timp minunat, dar după nașterea celor două fete ale noastre, au început să iasă la suprafață tot felul de lucruri din copilăria mea, o varietate de sentimente de nesiguranță și anxietate. Cred că multe probleme cu care Alan se confruntase mai înainte în viață au început să iasă la suprafață și în cazul lui. După aproximativ cinci ani de căsătorie, lucrurile au început într-adevăr să se înrăutățească.

Chiar înainte de acea perioadă, am ajuns să-L cunosc pe Isus în mod personal. Într-o noapte, am avut o viziune. Eram în mijlocul oceanului, într-o barcă și L-am văzut pe Domnul în apă. El îmi tot spunea să sar și eu am zis: „Știi că sunt îngrozită de apă. Nu pot să o fac.” Iar El a spus: „Te voi prinde Eu.”

În cele din urmă, am sărit și îmi amintesc că m-am scufundat mult timp. Apoi Isus m-a prins și m-a scos din apă. Cred că Domnul mă pregătea pentru viitor. Tot nu aveam idee despre implicarea sexuală a lui Alan cu alți bărbați.

Dar la șase luni după viziune, viața a devenit un iad pentru Alan și pentru mine. Nu era capabil să se acomodeze cu mine

pe niciun plan. Mă simțeam din ce în ce mai distrusă ca persoană.

Au trecut câțiva ani, apoi un prieten de-al nostru care era homosexual a venit să stea cu familia noastră. Răspunsul meu, când aflu că cineva avea o problemă, era să mă duc la bibliotecă și să iau orice carte pe care o găseam despre subiectul respectiv – apoi mă apucam să „repar” persoana.

Așa că am început să citesc aproximativ zece cărți despre homosexualitate. În timp ce citeam, am început să realizez că în viața lui Alan existau deja condițiile pentru factorii homosexualității. A fost foarte dificil pentru mine să accept, dar a devenit evident pentru mine că homosexualitatea era o problemă în viața lui Alan. Însă nu l-am confruntat niciodată. Poate că îmi era teamă să nu-l pierd. Și n-am vorbit cu nimeni despre ceea ce bănuiam. Am știut aceasta în inima mea timp de cinci ani, dar n-am exprimat-o față de nimeni. În toți acei ani, Dumnezeu a fost singurul cu care comunicam într-un totuș sincer.

Dumnezeu mi-a arătat că nu Se putea ocupa de Alan, pentru că insistam să-l protejez de durere. Spuneam: „Pot să am grijă de el mai bine decât Dumnezeu.” Numai la o lună după ce m-am hotărât cu adevărat să l-dau pe Alan Domnului, viața lui s-a schimbat complet.

S-a întâmplat pe 26 noiembrie 1974. Înainte ca Alan să plece la o întâlnire de rugăciune, unde l-a primit pe Isus Cristos în viața lui, mi-a zis: „Spune-mi la revedere. N-ai să mai vezi niciodată această persoană.” Când a venit în noaptea aceea acasă, am știut că se întâmplase ceva. Când soțul tău nu te-a atins de doi ani, apoi vine de la o întâlnire de rugăciune și alergă după tine, știi că a avut loc o schimbare!

I-a luat câteva zile lui Alan să realizeze cât de mare fusese vindecarea lui. A descoperit că nu mai vroia să fumeze sau să bea. Era diferit chiar și cu copiii. Dar cea mai mare schimbare a fost faptul că s-a îndrăgostit atât de mult de mine.

Cam la o lună după aceea, Alan a venit la mine și a spus că vrea să vorbim. Puteam să văd că era foarte îndurerat. Când a

început să vorbească, i-am zis: „Ai fost homosexual, nu-i așa?” A fost complet uimit: nu avea idee că știam.

După acea discuție, au început să iasă la suprafață emoții despre care nu aveam idee că existau înăuntrul meu. Mă simțeam ca o nebună care bătea câmpii. Prima mea emoție a fost furia. Obişnuiam să plâng ca Dumnezeu să mi-o ia, dar a devenit și mai intensă.

Într-o duminică, după biserică, am venit acasă, iar sentimentele mele erau de necontrolat. L-am prins pe Alan și l-am lovit cu amândoi pumnii, strigând: „Te urăsc! Te urăsc!” A fost în stare să stea acolo, înțelegând că Dumnezeu îngăduia în sfârșit ca lucrurile urâte să iasă din mine.

Apoi m-am prăbușit pe canapea într-o apatie extenuată cam trei ore. Când m-am sculat, m-am simțit altfel de cum mă simțisem de ani de zile. Dar furia a continuat să se reverse din mine. Am simțit, de asemenea, o mare dificultate în relația noastră sexuală.

Dar Dumnezeu a început să mă vindece. Începutul călătoriei către plinătate era să aflu cine eram. Când eram fată, am devenit ce vroia mama mea. Apoi m-am căsătorit cu Alan și am devenit ce vroia el. Dar nu m-am găsit niciodată pe mine însămi.

Astfel că am început să-L ascult pe Dumnezeu, căutând să-mi găsesc identitatea în El. Când El a șoptit inimii mele cine eram, mi s-au umplut ochii de lacrimi. Lucrurile pe care le spunea erau atât de minunate! Era atât de iubitor și încurajator! Așa a început să iasă la iveală persoana pe care Dumnezeu a creat-o înăuntrul meu.

Apoi au urmat unele dintre lucrurile cel mai greu de făcut, ca a-i spune lui Alan când eram supărată, când mă supăra ceva ce făcuse, când mă simțeam singură. A trebuit să-l înfrunt cu sinceritate, să mă opresc din a face din el și din nevoile lui centrul vieții mele. Întotdeauna fusesem o persoană care făcea pe placul oamenilor, făcând lucruri pe care nu vroiam să le fac, pentru ca alții să creadă că sunt minunată.

Am început să-l iubesc pe Alan cum am început să mă iubesc pe mine însămi. În cele din urmă, m-am putut raporta la

soțul meu ca la un bărbat. Nu mai trebuia să-l privesc ca pe băiețelul meu. Nu trebuia să-l controlez, să-l păzesc să nu fie vulnerabil. Întotdeauna îmi fusese teamă de bărbații masculini, dar acum nu-mi mai este teamă.

Lucrurile care s-au schimbat la Alan sunt lucrurile pe care le iubesc cel mai mult la el. Acum îmi place să fiu femeie, să am un soț care mă provoacă să fiu o persoană cât pot de bună.

Trebuie să vă spun despre un alt lucru frumos pe care ni l-a dat Domnul. În anul 1976 am rămas însărcinată. Doctorul ne-a avertizat solemn cu privire la riscul de a naște la 40 de ani. Pierdusem două sarcini, dar a fost o sarcină ideală, de la început până la sfârșit. Alan a fost cel mai minunat soț în acea perioadă: m-a ajutat la fiecare pas și am simțit intens dragostea lui. Nu-mi amintesc de un timp mai fericit în toată viața mea.

Când s-a născut Steven, a fost albastru timp două minute. Dar anestezistul l-a făcut să respire și creierul nu i-a fost afectat în niciun fel. În inima mea, L-am auzit pe Dumnezeu spunând: „Nu trebuie să te mai temi niciodată.” Fiul nostru era un semn pentru mine că Alan nu se va întoarce niciodată la stilul lui de viață din trecut.

Astăzi fiul nostru este la colegiu și este lider creștin în campus. Înfățișarea, vocea și purtarea lui amintesc toate de Alan. Suntem așa de mândri de el! De fiecare dată când mă uit la el, îmi amintesc de marea minune pe care a făcut-o Dumnezeu în căsnicia mea. Atât timp cât El are controlul vieții mele, știu că nu am de ce să mă tem.

[Willa Medinger, Bob Davies, *Facing My Deepest Fears*. Copyright © 1984, 1998 Bob Davies. Tradus și publicat cu permisiune. Willa Medinger a fost cunoscută pe plan național drept consilier și învățătoare talentată pentru membrii de familie care încearcă să se ocupe de cineva drag care este homosexual. Soțul ei, Alan, a fost fondatorul și Directorul *Regeneration*, o misiune creștină din Baltimore, SUA, care oferă ajutor celor care vor să renunțe la comportamentul homosexual.]

MATURIZÂNDU-MĂ PRIN DURERE

ANITA WORTHEN

Fiul meu, homosexual? Mă simțeam copleșită de vină și durere și eram hotărâtă să-l „repar” cu orice preț.

Când fiul meu de 16 ani, Tony, a început să nu mai vină acasă noaptea, am fost îngrijorată. Nici măcar nu știam numele prietenilor lui. Într-o zi m-am furișat în dormitorul lui ca să aflu ce se petrecea. Am găsit o bucată de hârtie în portmoneul lui și am început să scriu în grabă nume și numere de telefon. Deodată a intrat Tony. „Ce crezi că faci?” a strigat el, cu ochii strălucind.

Fața mi s-a înroșit de jenă, dar vocea mi-a rămas calmă. „Tony, vreau să știu unde ești. Când nu vii acasă, trebuie să știu unde să sun.”

Ne-am certat câteva minute, apoi a lansat bomba. „Ei bine, știi că sunt homosexual, nu?” Mintea mi-a înghețat. Tony a început să umple tăcerea jenantă cu detalii îngrozitoare. Cu trei luni în urmă, făcea autostopul spre casă, când un consilier de la școală l-a luat cu mașina și l-a sedus. Acum își accepta „noua” identitate și ajunsese să cunoască alți homosexuali. „Și mami”, a încheiat el, „am găsit bărbatul viselor mele. De acum totul va fi bine!”

În zilele următoare am căutat fiecare greșeală pe care am făcut-o vreodată ca mamă. M-am gândit la început, când am fugit, la vârsta de 18 ani, cu prietenul meu. De fapt, nu am reușit să ne oficializăm căsătoria, iar apoi am rămas însărcinată. Când m-am mutat acasă cu părinții la puțin timp după aceea, toți au presupus că eram divorțată. Am ascuns că eram de fapt o mamă însărcinată necăsătorită. După nașterea lui Tony la spitalul districtului, m-am lăsat purtată înapoi în mulțimea care nu trebuia. Curând experimentam droguri ca marijuana și LSD. Următorii câțiva ani au fost îngrozitori de singuratici.

Mi-am menținut viața socială făcând o înțelegere cu fratele meu mai mic: eu îi dădeam droguri; el avea grijă de Tony când eram plecată la petreceri. Apoi fratele meu a devenit creștin și

s-a transformat într-un radical „ciudat al lui Isus.” Mama a fost îngrijorată de moarte din cauza lui, dar viața lui mi-a dat o speranță secretă: *dacă el se poate schimba, poate că și eu pot.*

Într-o noapte, am mers cu fratele meu la un studiu biblic. Surprinzător, am observat ceva diferit la oamenii de acolo. Nu știam exact ce era, dar știam că vroiam acel lucru.

M-am dus acasă și I-am spus lui Dumnezeu că Îl voi urma trei luni. Dacă nu mergea, aveam să mă întorc la vechile mele căi. În săptămânile care au urmat am simțit o putere nouă în viața mea de a face alegerile corecte. M-am lăsat de droguri și am evitat muzica de petrecere de la radio, care îmi amintea de serile petrecute la localurile unde serveam cocktailuri.

Apoi Tony și cu mine ne-am alăturat unei misiuni de ucenicie – un mediu care oferea multă susținere unei mame singure. M-am rugat în fiecare noapte ca Dumnezeu să fie un soț pentru mine și un tată pentru fiul meu. Alții mă considerau un exemplu perfect de mamă necăsătorită.

Dar după câțiva ani de misiune, am început să mă simt complet epuizată. Mergeam la muncă, veneam acasă, stăteam în fața televizorului și mă târam la biserică în dimineațele de duminică.

Apoi Dumnezeu a îngăduit să intre în viața mea niște circumstanțe dificile și am început să mă apropiu din nou de Domnul, rugându-mă și citind Biblia. În timp ce ochii mei spirituali s-au deschis din nou, am văzut că relația cu fiul meu nu era bună. Ne îndepărtasem. Tony își făcuse o mulțime de prieteni noi, pe care nu-i cunoșteam.

Puțin după aceea, am fost devastată de mărturisirea lui Tony despre implicarea în homosexualitate. „Nu înțeleg”, i-am spus în acea zi, „dar te iubesc și vom rezolva.” Nu am avut deloc înțelepciune cum să tratez situația. Știam un singur lucru: că voi face orice ca să-l opresc pe acel om să-și mai pună vreodată brațele în jurul fiului meu.

Apoi am venit cu soluția perfectă: îl vom răpi pe Tony! L-am sunat pe unul dintre frații mei, care a aranjat să-l ducă pe Tony cu avionul la casa altui frate din partea centrală a

Oregonului. În ziua următoare, i-am încărcat toate lucrurile într-o mașină și l-am condus la aeroport. Înainte ca Tony să-și dea seama ce se întâmplă, era în drum spre nord.

M-am gândit că toată problema era rezolvată. Tony se afla acum la 1100 de mile depărtare de prietenii lui homosexuali din California – perfect! Fratele meu a promis să aibă grijă de Tony până ce mă voi putea alătura lor.

Am fost imens de ușurată, în special după telefonul fratelui meu de a doua zi. „Tony s-a dus la biserică”, mi-a adus el la cunoștință. „Totul va fi în ordine.” În ziua următoare, a sunat din nou. „Anita, am vești proaste. Știi biserica aceea la care merge Tony? Ei bine, este o biserică homosexuală.” Am simțit că mi se face rău. Situația avea să fie mai greu de rezolvat decât am gândit.

Mi-am dat imediat demisia de la serviciu. Cred că au fost ușurați când în sfârșit am plecat; timp de două săptămâni am plâns încontinuu și am umblat ca prin ceață. Eram copleșită de vină. Poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă aș fi fost căsătorită, mă dojeneam singură. Frumosul meu fiu fusese întotdeauna mândria vieții mele; acum îmi era atât de rușine cu el. Eram sigură că nicio altă mamă creștină nu s-a aflat vreodată în situația mea.

Înapoi în Oregon, m-am alăturat fostei mele biserici. M-am dus la consiliere, dar tot ce a putut face consilierul a fost să citeze versetele despre homosexualitate. Avea intenții bune, dar nu aveam nevoie să aud despre bărbați care poșteau unul după celălalt.

După șase luni de agitație, am auzit despre *Love In Action* din California, pentru cei care părăseau homosexualitatea. Mi s-a luat o greutate de pe umeri când am citit mărturiile unor bărbați și femei care fuseseră eliberați. În cele din urmă, am avut speranță – atât pentru mine, cât și pentru fiul meu.

Viața a revenit în mintea mea epuizată. Acum vroiam să ajut pe toată lumea. Vroiam mai ales să ajung la alte mame în situația mea. Domnul m-a condus la un consilier creștin local, care a

fost de acord să-mi ofere îndrumare spirituală în misiune. Curând am înființat un grup de sprijin pentru părinți.

Lucrurile s-au îmbunătățit mult în ceea ce mă privea. Puteam să spun cu sinceritate: „Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat fiului meu, sunt o persoană mai bună.” Umblarea mea cu Domnul era mult mai puternică. Șovăirea nu mai mergea; trebuia să mă agăț de El.

Cam în acea vreme am înfruntat câteva întrebări dificile: *Dacă Tony va fi tot homosexual peste zece ani, eu unde voi fi? Îmi voi baza întreaga viață pe așteptarea zilei când el se va schimba?* Nu, trebuia să merg înainte. Aveam o viață în afara lui Tony; viața mea era centrată în Cristos.

În 1983 m-am mutat în sudul Californiei ca să o ajut pe mama mea să se acomodeze cu pensionarea. Apoi am ajuns să îl cunosc pe Frank Worthen, fondator al *Love In Action*. Prietenia noastră s-a adâncit repede și, în cele din urmă, ne-am căsătorit în noiembrie 1984.

De atunci Dumnezeu a continuat să facă lucruri palpitante în viața mea. După ce am lucrat la biroul *Love In Action* timp de șase ani, Dumnezeu ne-a îndrumat pe Frank și pe mine să ne mutăm la Manila. În ianuarie 1991 am început *Bagong Pag Asa*, o misiune pentru homosexualii din Filipine. După trei ani ne-am întors în regiunea San Francisco și am început *Misiunea New Hope* (*Love In Action* relocalizată în Memphis, Tennessee).

„Ce s-a întâmplat cu Tony?”, mă întreabă mulți părinți. Fiul meu este încă în stilul de viață homosexual. Și se confruntă cu consecințele infecției cu HIV. Cu toate acestea, avem o relație bună și cred că într-o zi Tony va vedea goliciunea stilului său de viață și se va întoarce la Dumnezeu. Știu, de asemenea, că eu nu pot face ca aceasta să se întâmple, deci îl las în grija Unuia care îl iubește chiar mai mult decât îl iubesc eu.

Bineînțeles, fiul meu și Frank se înțeleg foarte bine unul pe celălalt. (Frank a trăit o viață exclusiv homosexuală timp de douăzeci și cinci de ani, înainte de a părăsi acel comportament

în 1973.) Și Tony mă tachinează: „Mami, dacă nu aș fi fost eu, nu ai fi căsătorită!”

Experiențele din viața mea au fost uneori foarte dureroase, dar m-au făcut să mă maturizez și mi-au dat o sensibilitate deosebită pentru oamenii care suferă. Numai Domnul poate să ia asemenea experiențe profunde și să le transforme în binecuvântări. Îi mulțumesc în fiecare zi pentru ceea ce a făcut.

[Anita Worthen, *Growing Through the Pain*. Copyright © Anita Worthen. Tradus și publicat cu permisiune. Anita Worthen locuiește în SUA împreună cu soțul ei, Frank.]

SIDA INVADEAZĂ O CĂSĂTORIE

La șase luni după căsătorie, un cuplu tânăr – Mark și Shireen – au descoperit că soțul (fost homosexual) era purtător de HIV, virusul care provoacă SIDA. Mark și Shireen erau căsătoriți de mai puțin de trei ani, dar oamenii spuneau că parcă erau împreună de treizeci de ani. „Am depus multe eforturi în căsătoria noastră”, explică Shireen, „mai ales în domeniul comunicării. Făceam totul împreună – spălatul rufelor, curățenia în casă, cumpărăturile, chiar lucrul la proiecte de design în textile și flori.”

Dar credința lor comună în Isus Cristos a fost temelia solidă care i-a purtat prin vremurile de încercare care le stăteau înaintea. Mark a fost diagnosticat cu SIDA și o intensă luptă spirituală și fizică a început.

Negare

Inițial numai o pată superficială pe piele și oboseala generală au trădat prezența virusului. „Mark și cu mine am trecut amândoi printr-un stadiu de negare”, spune soția lui. „Părea atât de sănătos. Mă gândeam că va fi bine.”

În acel timp, Mark și-a „înăbușit” și el mânia. După câteva luni, toate au izbucnit dintr-odată. „Era furios pe mine, pe Dumnezeu, pe el însuși, pe biserică – era furios pe toată lumea”, își amintește Shireen. „Dar am rămas curajoasă și hotărâtă lângă el. Cunosc mulți oameni care nu ar fi făcut-o.” De fapt, după

moartea lui Mark, un membru de familie i-a spus că numai datorită prezenței ei a fost în stare să mențină o relație așa de bună cu Mark până la sfârșit.

Vindecare emoțională profundă

Dar a fost un timp dificil. „Aveam și eu propria mea mânie cu care să mă confrunt”, recunoaște Shireen. Domnul a folosit aceasta pentru a face o vindecare emoțională profundă în viața lor, iar relația pe care o aveau unul cu celălalt a fost întărită.

Mai târziu, Mark a făcut pneumonie, un simptom tipic legat de SIDA. A pierdut o parte din pasiunea lui pentru viață. Înainte vroia într-adevăr să trăiască, dar acum se gândea că ar fi minunat și să fie cu Domnul. Voința lui de a lupta s-a diminuat și mai mult când a avut leziuni în gât. Apoi a făcut gripă și nu credea că va supraviețui.

În acea perioadă, Mark era descurajat, dar pentru un timp Shireen nu a știut. „Când eram plecată în timpul zilei, se simțea foarte deprimat”, explică ea. „Dar când ajungeam acasă, dispoziția i se schimba și era în ordine.” În cele din urmă, o infirmieră a avertizat-o. După aceea, îl suna pe Mark în timpul pauzei de prânz, ca să-l ajute în timpul zilei.

Lecții în rugăciune

Shireen și soțul ei au învățat să se roage cu putere. Războiul spiritual care avea loc a devenit foarte evident. O carte de Mark Bubeck, cu titlul *Adversarul* (Moody Press) le-a dat ajutor practic și chiar modele de rugăciune, pentru a îmbrăca armura lui Dumnezeu și a purta lupta împotriva dușmanului. Era tot timpul o luptă. „Uneori era greu și să ne rugăm împreună și să petrecem timp cu Cuvântul”, mărturisește Shireen. „Ceea ce ne-a făcut să continuăm a fost cântarea laudelor și citirea Psalmilor. Am făcut și din acele versete rugăciunea noastră.”

Sprijinul bisericii

Propria biserică a lui Shireen, *First Covenant* din San Francisco, a jucat un rol activ în sprijinirea lor, în timpul ultimelor luni din viața lui Mark. Oamenii de la biserică se rugau pe rând pentru ei. Shireen avea un grafic cu cei care se rugau și când anume o făceau. Când ceva mergea dintr-odată rău cu

Mark, le putea face cunoscut ce se întâmpla, astfel încât să se roage în mod specific pentru nevoia din momentul respectiv. Au văzut răspunsuri clare la rugăciune în acea perioadă.

Pe lângă rugăciune, nevoile practice, precum munca în gospodărie, erau împlinite de prietenii ei creștini. „Nu a trebuit să gătesc, să fac curat, să fac niciunul dintre aceste lucruri în ultima lună a lui Mark”, spune Shireen. „Sunt așa de mulțumitoare că Mark și cu mine am putut petrece acel timp împreună.” O altă prietenă, care este infirmieră, a coordonat programul, astfel încât în ultimele săptămâni Shireen a avut întotdeauna în apropiere o persoană care să o sprijine.

Prieteni care au ajutat

Pentru alții care se confruntă cu această situație, Shireen recomandă cu tărie formarea unei echipe de sprijin. „Va fi un ajutor imens”, spune ea. „Domnul nu ne-a creat ca să facem lucrurile independent. Ne-a făcut ca să lucrăm cu alții, iar Trupul Bisericii este pentru aceasta.”

Susținerea din partea bisericii ei este încă puternică. „Unii din biserică, apropiați de Mark, trec și ei prin procesul de jelire”, spune ea. „Trecem prin el împreună și îi încurajez să nu le fie teamă să vorbească despre Mark cu mine. Unii dintre ei au încă multe întrebări la care caută răspuns.”

În prima lună după moartea soțului ei, mai mulți prieteni au stat pe rând cu ea când avea nevoie de companie. Prietenii și familia încă verifică, pentru a se asigura că Shireen nu este singură la aniversările datelor importante din relația ei cu Mark.

Ajustări neîntrerupte

În ciuda sprijinului iubitor, Shireen tot trece prin ajustări enorme. „În ultimele două luni m-am luptat mult cu depresia”, explică ea. „Nu m-am confruntat niciodată cu ea înainte. Am încercat să mă disciplinez să fac anumite lucruri, chiar când simt că nu pot să le fac.”

„De exemplu, nu-mi place să gătesc pentru mine, deci am o grijă deosebită să invit pe cineva cel puțin o dată pe săptămână. Aceasta îmi îngăduie să continui să-mi deschid casa, așa cum Mark și cu mine făceam împreună. Acest lucru le permite

oamenilor să vadă unde mă aflu. Și dacă erau apropiați de Mark, îi ajută, de asemenea, să se confrunte cu durerea lor.”

Este deschisă față de prieteni cu privire la nevoia ei continuă de a primi sprijin. „Cu două săptămâni în urmă, îmi lipsea mult Mark. Am venit acasă de la lucru și plângeam. M-am gândit, chiar nu pot sta singură acasă în seara asta. Am sunat o prietenă și i-am spus: «Știu că înveți, dar trebuie să vin la tine. Nu este nevoie să-ți fac o vizită. Doar voi citi și voi scrie ceva.» A spus că ar fi minunat și mi-a fost de mare ajutor să petrec câțva timp cu cineva în acea seară.”

Shireen crede că este un administrator al experiențelor ei și a avut multe oportunități de a împărtăși altora ce a învățat. La numai trei săptămâni după înmormântarea lui Mark, a dat un interviu despre SIDA la o emisiune a unei televiziuni creștine locale. Vara trecută a avut un angajament de a vorbi la o biserică locală și a fost interviuată de un membru în conducerea *InterVarsity*, pentru una dintre publicațiile lor. „Unii oameni mi-au spus că este încă prea devreme pentru mine să fac cunoscută povestea noastră”, spune Shireen. „Dar cred că Dumnezeu folosește aceste oportunități pentru a continua vindecarea în mine.”

Oportunități de slujire

Interviurile ei au adus oportunități pentru slujirea personală. „Recent am primit o scrisoare de la o femeie din Midwest, al cărei soț tocmai fusese diagnosticat cu SIDA”, spune ea. „Ne-a văzut pe Mark și pe mine la *The 700 Club* și ei mi-au trimis scurtul ei comentariu. Era disperată să-mi vorbească; avea cu adevărat nevoie de cineva în care să aibă încredere. Am fost bucuroasă să o încurajez și i-am împărtășit cât de important este să ai un grup de sprijin. Acest fel de ajutor, împreună cu puterea și harul Domnului, este ceea ce ne-a ajutat pe Mark și pe mine.”

Shireen crede că există un scop special în cele prin care Domnul le-a îngăduit să treacă ei și lui Mark. „Sunt și alți creștini care se confruntă cu această luptă. Cred că felul în care a fost tratată situația lui Mark poate fi un model pentru creștini și pentru biserici.”

Mai presus de toate, Shireen depune mărturie despre credințioșia lui Dumnezeu. „Încă am întrebări la care caut răspuns. Dar știu că Dumnezeu este suveran. Nu poți să-L pui într-o cutie.”

„Dumnezeu a făcut o vindecare fizică reală în Mark. I-a îngăduit să trăiască mult mai mult decât cele șase luni pe care le-a prezis medicul. Până la sfârșit a fost afectuos, amuzant, iubitor... A fost cu adevărat special.”

„În multe feluri, este ca și cum aș lua-o de la început. Dar Domnul tot este cu mine. Are grijă bine de mine, oferindu-mi tot ce am nevoie.” Pentru o femeie în situația lui Shireen, aceasta spune multe.

[*AIDS Invades a Marriage*. Copyright © 1986 Bob Davies. Tradus și publicat cu permisiune. Povestea completă a lui Shireen este disponibilă în cartea *In Sickness and in Health*.]

ÎNTREBĂRI CARE NE FRĂMÂNTĂ

AM COPII. AR TREBUI SĂ-I PĂZESC CÂND SUNT
ÎN PREZENȚA UNOR FOȘTI HOMOSEXUALI?

Se presupune (și sunt sigur că există motive bine întemeiate) că toți homosexualii vor sex cu copiii. Prin urmare, foștii homosexuali suferă și ei din cauza aceleiași etichetări datorate prejudecății. Pur și simplu nu este adevărat.

Să separăm puțin lucrurile. Mai întâi, să-l lăsăm pe fostul homosexual să fie doar atât – un fost homosexual. Dacă un homosexual s-a schimbat cu adevărat, atunci de ce să-l judecăm pe baza trecutului? Ai vrea ca cineva să-ți judece fiecare faptă pe baza *trecutului* tău? Cred că nu.

În al doilea rând, ar trebui să fim conștienți că există atât homosexuali, cât și heterosexuali care au înclinații pentru copii. Orice părinte cu copii impresionabili ar face bine să nu permită oricărui adult să dezvolte o relație apropiată cu copilul, când se pare că o persoană are motive ascunse. Cei care sunteți credincioși, în loc să fiți paranoici și exagerat de protectori, folosiți-vă discernământul spiritual pentru a lua decizii. Unii foști homosexuali iau hotărârea de a nu avea copii, dar iubesc bucuria pe care o aduce un copil în viața lor. Ar fi un gest deosebit de dragoste și acceptare să le îngăduiți să facă parte din viața copilului dv. Păziți-vă neapărat copiii, dar nu-i sufocați și nu uicideți speranța cuiva de a face un copil fericit.

[*I have children. Should I watch them when they are around exhomosexuals?* Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

AR TREBUI UN FOST HOMOSEXUAL SĂ LE SPUNĂ CELOR DRAGI ȘI/SAU UNUI POTENȚIAL PARTENER DE CĂSĂTORIE DESPRE TRECUT?

Cred că femeile sunt cel mai prețios dar al lui Dumnezeu pentru un bărbat. Și nu înțeleg de ce un bărbat care intenționează să-și petreacă viața cu partenera aleasă ar începe *intenționat* relația bazându-se pe înșelăciune. Implicarea homosexuală atrage după sine o cantitate mare de reziduuri, pe termen lung, care, cu siguranță, vor ieși la suprafață în căsătorie.

Prin urmare, unei femei ar trebui să i se acorde respectul de a alege în relație. Dacă pe baza a ceea ce-i împărtășești, simte că nu-și poate asuma relația, este dreptul ei să aleagă.

Fostele lesbiene, primind o cerere în căsătorie, ar trebui să-și informeze potențialul soț. Cât de mult și felul în care se face mărturisirea, depinde de persoană. Discutarea acestui lucru ca parte a consilierii premaritale cu un pastor sau cu un consilier de căsătorie, oferă o atmosferă de siguranță, pentru a vorbi deschis despre problemele din trecutul partenerului.

În ceea ce privește familia, unii membri de familie te vor respinge, iar alții te vor accepta. Nu poți să intuiești cu adevărat felul cum va răspunde cineva la mărturisirea ta. Din nou, cum, cât de mult și cui îi spui este alegerea ta. Nu cred că ar trebui să soliciți o întrunire de familie și să faci un anunț, dar nici nu ar trebui să nu ții seama de oportunitățile care îți permit să faci cunoscut că ai fost eliberat. Cred că Duhul Sfânt te va îndemna la timpul potrivit, în locul potrivit și către persoana potrivită, în special dacă dorești. Amintește-ți, nu stinge Duhul, dă-I libertatea de a te călăuzi pentru a-L glorifica pe Tatăl.

Pentru a afla mai multe despre căsătorie, despre mărturisirea trecutului și învingerea homosexualității, vezi cartea mea *Atingând un om mort*.

[Should a former homosexual tell his/her loved ones and/or potential marriage partner about the past? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

AU FOST SODOMA ȘI GOMORA JUDECAȚE DIN CAUZA LIPSEI DE OSPITALITATE?

Teologii pro-homosexualitate afirmă că Sodoma și Gomora au fost judecate fiindcă erau lipsite de ospitalitate.

Argumentul este luat din Ezechiel 16:49-50: „Iată care a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit. Ele s-au semețit și au făcut urâciuni blestamate înaintea Mea; de aceea le-am și nimicit, când am văzut lucrul acesta.”

Principalul păcat, se spune, era că Sodoma și Gomora nu arătau ospitalitatea corectă. Unii spun că Lot nu a respectat regulile cu privire la ospitalitatea corectă, care i-ar fi cerut să le facă cunoscut bătrânilor cetății cine venise în cetatea lor. Ei spun că termenul evreiesc arată că bărbații din Sodoma vroiau doar să (yada) „să cunoască” cine erau cei doi îngeri, iar Lot încălcase acele reguli.

Răspunzând la prima interpretare, este adevărat că Sodoma și Gomora arătau în mare parte ca unele din civilizațiile noastre occidentale de astăzi, excesiv de bine hrănite, prospere și leneșe, și ignorându-i pe cei în nevoie. Cultura noastră de astăzi se poate să fie și ea vinovată de păcatul mândriei. Totuși, actele deplorabile făcute în acele cetăți intraseră în atenția lui Dumnezeu.

În Iuda 1:7-8 citim: „Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie (ekporneuō) și au pofțit după trupul altuia (carne străină – heteros sarx), ne stau înaintea ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic. Totuși, oamenii aceștia, târați de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile.” Ceea ce definește actele de sexualitate ca cele mai importante dintre păcatele de care Sodoma și Gomora erau vinovate.

Dumnezeu Își pusese în gând să trimită îngerii să distrugă cetățile, înainte ca îngerii să fi intrat în ele sub înfățișarea unor bărbați umani. Deci acel singur act de a vrea să-i „cunoască” nu

a fost cauza distrugerii. Întâmplător, cele două fiice ale lui Lot nu „cunoscuseră” (yada) bărbat și este clar că în acest sens cuvântul se referă la relații sexuale.

Apoi s-a argumentat că bărbații din Sodoma și Gomora poșteau după viol sexual, ceea ce nu este același lucru cu relațiile iubitoare între persoanele de același sex. Este mai mult ca actele sexuale ale bărbaților din închisoare, care folosesc forța.

Faptul că Lot și-a oferit fiicele virgine adaugă gândul că acei bărbați erau în primul rând bărbați heterosexuali, care este posibil să fi fost tentați să ia femeile. Deci argumentul este că nu erau bărbați homosexuali, ci mai curând bărbați heterosexuali care vroiau să facă acte „nenaturale” cu bărbați.

Fără îndoială, oamenii din Sodoma și Gomora practicau un număr de lucruri care erau dezgustătoare pentru Dumnezeu. Lăcomia și mândria erau notabile, dar, în mod clar, Sodoma și Gomora erau vinovate de un spectru de multe păcate sexuale. Societatea lor se prăbușise și este posibil să nu fi existat așteptări pentru „relații iubitoare”. Totuși, Lot a avut speranță pentru gineri, iar în raționamentul omenesc, trebuie să fi existat unii care simțeau că actele sau relațiile lor erau „iubitoare”.

Vincent McCann de la *Spotlight Ministries*, scrie în apologetica sa cu privire la această discuție teologică:

„Doar fiindcă cineva simte că ceea ce face este corect, nu înseamnă neapărat că Dumnezeu este de acord cu lucrul respectiv (Proverbe 14:12).

Cei care sunt implicați în incest ar putea și ei să argumenteze că relațiile pe care le au sunt iubitoare și naturale pentru ei. Totuși, aceasta nu face ca ceea ce fac ei să fie corect. Fapt este că Scripturile nu fac deosebire între actele homosexuale violente și relațiile homosexuale unde se spune că există o relație iubitoare. Alături de numeroase alte păcate, homosexualitatea este, pur și simplu, identificată ca fiind contrară voii lui Dumnezeu.”

[*Were Sodom and Gomorrah judged because of inhospitality?*
Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CÂND DUMNEZEU TE ELIBEREAZĂ DE HOMOSEXUALITATE, TREBUIE ÎNTOTDEAUNA SĂ FACI ACEST LUCRU CUNOSCUȚ SAU UNEORI NU ESTE OK SĂ O FACI?

Mulți bărbați și femei din Biserică au fost condiționați să *nu* depună mărturie, fiindcă Biserica privește homosexualitatea ca pe un spirit demonic puternic. Prin urmare, ea privește cu scepticism pe oricine „mărturisește” că a fost eliberat. Climatul de necredință a devenit o capcană închisă, care împinge Biserica mai departe în necredință și îndoială, iar pe fostul homosexual, la izolare în ceea ce privește eliberarea. Eliberarea de *orice*, prin puterea lui Dumnezeu, ar trebui să fie un motiv de bucurie, dar refuzul Bisericii de a se bucura, de a accepta și de a proclama deschis, eliberarea membrilor săi foști homosexuali, semnalează discriminare carnală, în loc de conducere spirituală. Din această cauză, cine ar risca să iasă în față proclamând eliberarea, când este convins că Biserica îl va respinge sau îl va supune la și mai mult ridicol? Cred că de aceea pui această întrebare. Este o teamă primară, care i-a cuprins pe prea mulți, iar lui Dumnezeu I se *neagă* gloria.

Putem aborda întrebarea ta cu două versete relevante, care se ocupă de teamă, înțelepciune și gloria lui Dumnezeu, cu privire la depunerea mărturiei despre eliberare. Primul se găsește în Estera 4:13-14. Mordecai, vărul Esterei, o avertizează că dacă nu va spune *cine este* (o evreică) și nu-i va face cunoscut regelui pericolul cu care se confruntau iudeii, atunci Dumnezeu va face ca „izbăvirea... pentru iudei” să vină „din altă parte”. Dar a avertizat-o că (deoarece a păstrat tăcerea într-o vreme *critică*) Dumnezeu nu Se va purta la fel de bine cu ea. Spațiul nu-mi permite să explic totul, dar acestea sunt vremuri *critice* (2 Timotei 3:1-7). Acceptarea deschisă a homosexualității, printre altele, amenință chiar existența Bisericii de astăzi, fiind în mare măsură ca situația în care se aflau iudeii. Apoi Duhul Sfânt îi cheamă pe cei care cunosc adevărul să se ridice și să declare

adevăruL. Dacă noi, care suntem martorii care arată spre El (Fapte 1:8) nu vorbim, cine o va face?

În al doilea rând, acest lucru are de-a face cu gloria lui Dumnezeu. Ceea ce face Dumnezeu este explicit cu scopul de a-Și aduce glorie. Dacă ne-a eliberat, suntem obligați să spunem despre bunătatea Lui. De fapt aceasta ar trebui să fie o pasiune (Psalmul 111:1-4). Ascunderea gloriei Lui este periculoasă și păcătoasă, fiindcă gloria lui Dumnezeu nu ar trebui să fie niciodată ascunsă. De aceea S-a făcut Isus trup și a locuit printre noi. Observă în Psalmul de mai sus unde trebuie să fie adusă mărturia. Nu este de mirare că Satan ne ridică atâtea obstacole! El urăște ca Dumnezeu să primească glorie! Apocalipsa 12:11 înfățișează mărturia publică, fiindcă ea este *victoria* noastră asupra vrăjmașului. Din nou, privește cum Satan manipulează, amenință și ne face confuzi, pentru a împiedica auzirea mărturiilor care arată biruința.

Acum, în ceea ce privește problema înțelepciunii și interesului. Este o vreme și un ceas pentru *orice* (Eclesiastul 3:1). Dacă observi, strategia Esterei (odată ce s-a hotărât că va vorbi) nu a fost să alerge la rege și să spună supărată tot ce avea pe inimă. Ea și-a plănuIt cu înțelepciune mărturia, la timpul cel mai potrivit (Capitolul 7). A făcut o faptă măreață, fiind înțeleaptă și ascultătoare. Trebuie să ne amintim că mărturia noastră este o nestemată prețioasă și că nu trebuie să aruncăm nestematele înaintea porcilor (oameni care ar strica valoarea ei). Cred că Duhul Sfânt îți va da timpul, locul, persoana, modul și pasiunea cu care să-ți depui mărturia. Dar trebuie să fii dornic să deschizi gura. Cuvintele tale vor ajuta la salvarea unei generații de bărbați și femei confuzi sexual, cărora li se vinde una dintre cele mai mari înșelăciuni născocite de Satan.

[When God delivers you from homosexuality, is it always the case for you to share or is it sometimes not ok to share? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE CREDE BISERICA TA DESPRE CĂSĂTORIA SAU PARTENERIATELE ÎNTRE PERSOANE DE ACELAȘI SEX?

O întrebare care ne-a fost pusă de mai mult biserici a fost cum să răspundă unui cuplu de homosexuali sau lesbiene care vin la biserică, încep să frecventeze cu regularitate, iar apoi întreabă care este teologia bisericii despre parteneriatele/căsătoria între persoane de același sex?

Cele mai multe biserici încă sunt de acord că Dumnezeu a creat două genuri, bărbat și femeie, și că sexul în afara căsătoriei bărbat/femeie este în afara planului Său.

Totuși, a afirma pur și simplu aceasta poate părea ca o mare insultă pentru homosexuali. Deci, înainte de a răspunde la întrebare, ar fi de ajutor să descoperim dacă ambii din cuplu Îl cunosc pe Isus? Sau doar se bucură de sentimentul prezenței lui Dumnezeu sau poate de dragostea oamenilor din biserică? Important este să încurajăm relația lor cu Isus.

Poate că mai întâi ar fi o idee bună să răspunzi cu strategia lui Isus, să răspunzi cu întrebări. Întreabă-i ce experiențe au avut cu alte biserici. Poate că au fost în alte biserici unde s-a pus această problemă și au fost ostracizați. Sau poate că ei știu că unele biserici din zilele noastre au adoptat teologia pro-homosexualitate.

Adesea unul dintre parteneri dorește să-L găsească pe Dumnezeu sau vrea să se întoarcă la credință, după ce se îndepărtase de ea. Celălalt se poate să aibă o oarecare atracție sau înclinație către Dumnezeu, dar nu la fel de profund. Deci oricum, cu timpul, urmarea lui Cristos poate crea conflict în relație.

Le-ai putea sugera să-și găsească mai întâi identitatea în Cristos, în loc să se îngrijoreze pentru identitatea lor din prezent ca și cuplu, și să-I dea voie lui Dumnezeu să le arate voia Lui pentru viețile lor.

În cele din urmă, ca în cazul oricărui alt păcat, va trebui să arăți, cu blândețe, că biserica afirmă aceeași perspectivă biblică

pe care o arată Dumnezeu, care ne aduce pe noi toți în acord cu planul Său, și anume ca orice om să fie curat sexual. Nu înseamnă că ei trebuie să devină brusc heterosexuali și să se căsătorească cu genul opus, ca să fie considerați buni creștini.

Și heterosexualitatea este plină de mult păcat. *La Exodus noi spunem că opusul homosexualității nu este heterosexualitatea, ci sfințenia. Deci, pentru unii, aceasta poate însemna celibatul.*

Când homosexualii aud așa ceva, pentru ei este ca o sentință pe viață. Un motiv pentru aceasta este că ei sunt de obicei convinși că, genetic, s-au născut homosexuali. Deci a spune că Dumnezeu îi va accepta doar într-o relație bărbat/femeie va însemna pentru ei că sunt condamnați să fie singuri tot restul vieții. Când, de fapt, Dumnezeu poate să aibă multe moduri diferite de le face viețile împlinite.

Unii pot să găsească satisfacție în Dumnezeu fiind creștini celibatari, iar unii într-adevăr, se căsătoresc. Dar Dumnezeu poate să aibă un plan pentru oameni, care onorează alegerea lor de a-L urma, negându-se pe ei înșiși și luându-și crucea zilnic. Toți creștinii sunt chemați la aceasta, într-un mod sau altul.

O soluție pentru orice lider căruia îi este pusă întrebarea, este să amâne să răspundă pe loc și să aștepte de la Dumnezeu unele soluții personale pentru cei doi oameni și să-I ceară lui Dumnezeu discernământ și înțelepciune pentru cel mai bun rezultat. La urma urmei, și biserica va privi, pentru a vedea cum se conturează situația, care poate avea potențial pentru multă rănire și opoziție în cadrul bisericii.

În cele din urmă, fără îndoială, cuplul va realiza că relația lor este în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu. Este dificil de ignorat aceasta la nesfârșit. Atunci se va pune problema la cât de mult este dispus un individ să renunțe, ca să-L câștige pe Cristos.

[What does your church believe about same sex marriage or partnerships? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE ESTE HOMOFOBIA?

Homofobia, în sens tehnic, denotă o „teamă irațională de om” „Homo” vine din latinescul „homo” care înseamnă om, bărbat. Pentru că cei care au folosit limbajul uzual pentru a forma limbajul homosexual, au deturnat sensul original a orice care îi arată cât de puțin într-o lumină negativă, termenul „homofobia” a trecut înspre o extremă îngrozitoare. Înțelesul său original (posibil bun) nu mai este recunoscut de cei care gândesc corect. Homofobia este văzută acum ca fiind la fel de mortală ca un galon de antrax. Dușmanii libertății o folosesc ca pe o armă de intimidare și discriminare, pentru a distruge politicieni, lideri religioși, vecini, conducători de corporații, pe oricine ar îndrăzni să nu fie de acord cu demagogia elitistă a mișcării pentru drepturile homosexualilor.

Definiția „oficială” a homofobiei, recomandată de ortodoxia homosexuală, este „teamă și ură irațională față de homosexuali și lesbiene, care este produsă de prejudecățile dintr-o societate sau cultură” (SIECUS). De observat introducerea cuvântului „ură”.

Vezi un eseu remarcabil pe această temă de Allan Turner: „*Homofobia*” și agenda homosexuală.

Homofobia, ca și „toleranța” și „diversitatea”, ar fi nedăunătoare dacă ar rămâne la sensul lor original. Oamenii sunt oameni și au dreptul de a se confrunta cu orice „fobie” ar avea, inclusiv așa-numita „homofobie”. Creștinii ar trebui să se împotrivească folosirii cuvântului respectiv pentru a-i descrie pe alții, pentru că aceasta nu ar face decât să avantajeze mișcarea homosexuală.

Vezi articolul *Homofobia a devenit prea incluzivă* de Patrick Gibbons.

[*What is homophobia?* Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE ESTE HOMOSEXUALITATEA?

Această întrebare nu are un răspuns unanim acceptat.

Un motiv îl constituie numeroasele diferențe dintre cei cărora le este aplicată descrierea de „homosexual”. Unii simt atracții față de persoanele de același sex și se consideră homosexuali. Alții simt atracții față de cei de același sex, dar se consideră bisexuali. Iar alții consideră că sunt heterosexuali care simt atracții nedorite față de persoanele de același sex. Unii, care se identifică drept homosexuali, susțin că „au fost întotdeauna diferiți”, în timp ce alții au dus o viață heterosexuală mulți ani, chiar căsătorindu-se și având copii, apoi s-au întors spre homosexualitate.

De obicei, homosexualitatea este descrisă ca o atracție sexuală persistentă și predominantă față de persoanele de același sex – bărbații fiind atrași sexual de bărbați, iar femeile fiind atrase sexual de femei. Cuvintele folosite uneori pentru a-i descrie pe cei care simt atracție față de cei de același sex includ persoane homosexuale, bărbați homosexuali și femei lesbiene. Totuși, nu oricine simte atracții față de persoanele de același sex alege să se identifice pe sine ca homosexual sau lesbiană.

[*What is homosexuality?* Copyright © Exodus Global Alliance.
Tradus și publicat cu permisiune.]

CE ESTE ORIENTAREA SEXUALĂ? (1)

Orientarea sexuală este un mod de a ne referi la direcția atracțiilor sexuale predominante ale unei persoane, în timp. Despre o persoană care simte o atracție sexuală persistentă față de cei de același sex, se spune uneori că are orientare homosexuală. Despre o persoană care simte o atracție persistentă față de sexul opus, se spune uneori că are orientare heterosexuală. Despre o persoană care simte o atracție persistentă atât față de bărbați, cât și față de femei, se spune uneori că are orientare bisexuală.

CE ESTE ORIENTAREA SEXUALĂ? (2)

Orientarea sexuală este o altă expresie plină de semnificație, introdusă în lexiconul social după ce homosexualii și susținătorii lor au respins referința inițială pe care o avea „preferința sexuală”. Conform *Consiliului pentru Informare și Educație cu privire la Sexualitate (SIECUS)*, o organizație în favoarea sexului homosexual, respingerea a avut loc deoarece „de obicei nu se mai crede că orientarea sexuală este preferința conștientă sau alegerea individuală a cuiva, ci se crede, în schimb, că este formată de o rețea complicată de factori sociologici, biologici, economici și politici”. Orientarea sexuală poate fi cauzată de „economic”? De politică? Pur și simplu, mișcarea homosexuală s-a trezit într-o dimineață și a decis că sentimentele lor erau parte integrantă a unei conspirații masive, în afara controlului lor. Desigur, această schimbare în gândire a fost în folosul specialiștilor în sănătate mintală induși în eroare, iubitori de bani, care au știut cum să profite de banii homosexualilor când au văzut oportunitatea.

Există erori supărătoare în această gândire umanistă. Constructiviștii sociali nu recunosc homosexualitatea ca fiind păcătoasă. Aceasta le permite să atașeze o mulțime de cauze care îi victimizează (economia, tradiția religioasă etc.), ca motiv al situației neplăcute în care se găsesc. Alegerea, un cuvânt operativ când vorbim despre orientarea sexuală, este un privilegiu care le-a fost dat tuturor oamenilor de Dumnezeu (Deuteronom 30:15-19). Activiștii homosexuali susțin că orientarea homosexuală și comportamentul homosexual sunt două lucruri diferite. Și în timp ce s-ar putea să fie într-adevăr așa, amândouă sunt legate mai degrabă de expresia căzută a sexualității, decât de intenția lui Dumnezeu.

Celălalt motiv pentru care definiția orientării sexuale, ca și a homofobiei, este un punct important în mișcarea homosexuală,

se datorează factorului imutabilitate. Cu alte cuvinte, dacă se poate dovedi că orientarea sexuală este de neschimbat, efortul de a-i schimba pe homosexuali va fi efectiv condamnat. Este orientarea sexuală fixată la naștere?

Ceea ce este extrem de problematic cu pretinsul argument al imutabilității orientării sexuale este suportul homosexual pentru transgenderi. Transgenderilor (travestiți, transsexuali) li s-a dat cu greu un loc la masa drepturilor pentru homosexuali, adică LGBT. „T” vine de la transgender. Dar un protest zgomotos al acelor bărbați și femei, i-a adus, în cele din urmă, în mozaicul confuziei sexuale. Transgenderii reprezentau o problemă pentru activiștii drepturilor pentru homosexuali, deoarece argumentul lor era exact opusul celui al homosexualilor. Ei susțin că nu s-au născut în trupul potrivit sau cu orientarea potrivită, prin urmare acestea trebuie schimbate. Homosexualii susțin că s-au născut homosexuali și că aceasta nu se poate schimba. Totuși, acești tovarăși au inventat o alianță nesigură, a unor filozofii distinct contradictorii.

[What is sexual orientation? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE SFAT DAȚI, DACĂ CINEVA A FOST INVITAT LA O NUNTĂ HOMOSEXUALĂ? DAR DACĂ ESTE NUNTA COPILULUI SĂU?

Ce se întâmplă când un părinte din biserica ta explică faptul că fiul sau fiica sa a declarat că urmează să intre într-o căsătorie cu o persoană de același sex? Poate că se află în Noua Zeelandă sau va călători în Noua Zeelandă sau se așteaptă să poată să o facă în realitate, foarte curând.

Părintele este într-o stare de confuzie. A continuat să-și afirme dragostea față de copil. Poate că a fost curajos și a arătat dragoste și față de partener. Se simte bolnav pe dinăuntru la gândul de a merge la „nuntă”, dar știe că refuzarea invitației doar îl va înstrăina și mai mult de copilul său.

Conform experienței noastre, copiii răspund întotdeauna cam așa:

„Când îți aduci religia în relația noastră, mă faci să vreau să mă îndepărtez și mai mult de tine. Nu cred în Dumnezeu, deci nu-mi pasă cu adevărat ce crezi tu și Dumnezeul tău. Sunt homosexual, îl iubesc pe partenerul meu și aleg să fiu cu el, chiar dacă religia ta nu acceptă asta. Adevărul tău nu este adevărul meu și trebuie să înțelegi că comentariile tale dureroase și ofensatoare au consecințe directe.

Ideal vreau ca voi, ca părinți ai mei, să veniți la nunta noastră, dar realizez că este improbabil să o faceți. Felul în care văd eu asta este că poți veni la nuntă și să-ți ții pentru tine comentariile dureroase. Însă dacă simți că vei veni, dar trebuie să-ți faci obiecțiile cunoscute, nu ești binevenit.”

Când părintele vine la tine, ce sfat este de ajutor?

Mai întâi, este nevoie să recunoaștem că, în mod tradițional, a merge la o nuntă este o susținere a evenimentului. Totuși, pentru un părinte poate să însemne doar o susținere a copilului. Decizia nu poate fi luată cu ușurință și nu există un precedent biblic pentru acest gen de experiențe de viață pe care le vedem în zilele noastre.

Important este să susținem părintele. Se confruntă cu o situație care necesită „înțelepciunea lui Solomon”, iar fiecare situație este diferită. De multe ori, un părinte va merge la nunta unui cuplu heterosexual, când nu este fericit cu o decizie precum căsătoria copilului său cu un necredincios. Nu este ceva foarte diferit fiindcă nunta este între persoane de același sex. Amândouă sunt situații care nu sunt în armonie cu ce are mai bun Dumnezeu pentru copil, din punct de vedere spiritual.

Este important să-i facem părintelui cunoscut că are cu adevărat dreptul să-și respecte convingerile. Ceea ce poate să însemne că alege să fie ostracizat și să nu meargă la nuntă. Ca lider, este important să urmărești atent asemenea momente, deoarece sunt incredibil de dureroase pentru părinți, iar ei merită suportul bisericii, orice decid.

[What do you advise if someone has been invited to a gay wedding? What if it is for their offspring? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CE VREȚI SĂ SPUNEȚI CÂND AFIRMAȚI CĂ HOMOSEXUALII SE POT SCHIMBA?

Creștinii care oferă un concept simplist al schimbării au făcut mult rău. Mulți avertizează că homosexualitatea este un păcat și că oamenii trebuie doar să înceteze să păcătuiască. Acestei abordări îi lipsește înțelegerea, probabil și compasiunea. În timp ce comportamentul este cu siguranță un aspect al homosexualității, există și alte aspecte ale homosexualității care pot fi schimbate. A ne adresa numai comportamentului este ca și cum ne-am uita la vârful unui iceberg, în timp ce ignorăm masa de gheață de sub apă.

Cristos a venit ca să avem viață și să o avem din belșug (Ioan 10:10) – nu ca să trăim în robia dorințelor pe care nu le vrem. Putem acționa conform dorințelor sau nu și tot să fim în robia lor. Când lupta de a ceda dorințelor pe care nu le vrem consumă mult din timpul și energia noastră în fiecare zi, unde sunt libertatea și viața din belșug?

Prin „schimbare” vrem să spunem că cei cu orientare homosexuală pot să-și schimbe comportamentul – adică să pună capăt implicării în stilul de viață homosexual; să reducă, să țină sub control, iar în unele cazuri, să elimine practic sentimentele și atracțiile homosexuale; și în multe cazuri (deși nu în toate), să experimenteze relații heterosexuale satisfăcătoare.

Avem mai multe articole care explorează mai în amănunt răspunsul la această întrebare.

[What do you mean when you say homosexuals can change? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CEL MAI BUN RĂSPUNS PENTRU CREȘTINI NU ESTE: „IUBEȘTE PĂCĂTOSUL, URĂȘTE PĂCATUL”?

Când homosexualii aud aceasta și o aud adesea, reacționează cu mânie. Când crezi că orientarea ta este genetică, afirmația nu are sens. Ar fi ca și cum ai spune: „Iubește-l pe stângaci, dar urăște cum scrie el cu mâna stângă.” Pentru homosexuali, să audă această afirmație este un nonsens, din cauză că a fi homosexual este identitatea lor, este cine sunt ei. Precum spune Joe Dallas: „Folosind această frază, creștinii pot să considere că este dragoste, dar tot ce aud oamenii este ură.”

Dacă cineva se identifică drept „creștin homosexual”, de asemenea, nu-și vede comportamentul ca „păcat”. Iar în zilele noastre, pentru mulți creștini afirmația tot va fi văzută ca o condamnare. Ei întreabă: „Cine poate judeca un alt om și să spună că este păcătos?”

Mai bine nu am folosi această frază. Desigur, tot suntem chemați să rostim adevărul și să detestăm ce detestă Dumnezeu, dar aceasta include multe lucruri, pe care adesea le ignorăm, ca ura lui Dumnezeu față de divorț. Când folosim acest termen vorbind cu homosexualii, ei se gândesc la toată ipocrizia pe care o văd la creștini, de la cei care acceptă căderile homosexuale, la abuzul sexual din biserică.

Este mult mai bine să arătăm dragoste și să acceptăm omul pe care îl întâlnim, orice formă ar lua păcatul lui. Uită de etichete și iubește-l doar ca om, așa cum este el. Uneori păcatul comportamentului homosexual este cea mai mică dintre ofensele omului respectiv împotriva lui Dumnezeu, când ajungem să îl cunoaștem, chiar dacă el pare „impecabil”, la bază există mândrie sau mânie și rebeliune.

O bună discutare a acestui subiect se găsește la adresa www.six11.wordpress.com/2012/08/17/why-love-the-sinner-hate-the-sin-fails/.

[Isn't the best response for Christians to "love the sinner, hate the sin"?] Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CRED CĂ S-AR PUTEA SĂ FIU HOMOSEXUAL SAU LESBIANĂ, TREBUIE SĂ DECID ACUM?

Nu, nu trebuie să decizi acum. Anii adolescenței sunt adesea ani plini de confuzie, când treci prin pubertate, hormonii o iau razna și trupul începe să se schimbe. Înveți, de asemenea, cum să formezi prietenii care sunt mai profunde și mai satisfăcătoare emoțional decât prietenii din copilărie. Nu te grăbi să-ți etichetezi sentimentele. Acordă-ți timp și spațiu. Amintește-ți că o anumită confuzie cu privire la sentimentele sexuale este tipică pentru cei mai mulți oameni. De asemenea, pot exista alte motive pentru felul în care simți.

[*I think I might be gay or lesbian, do I have to decide right now?*
Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM CONVINGI PE CINEVA CĂ ESTE GREȘIT SĂ FII HOMOSEXUAL?

Treaba unui creștin este să-i convingă pe bărbații și pe femeile homosexuale că Dumnezeu îi iubește în continuare și vrea să aibă o relație personală cu ei.

Mai întâi, o mulțime de oameni cu care lucrăm sunt deja convinși că homosexualitatea este greșită. Le este foarte greu să accepte ideea că a fi homosexual este în ordine.

În al doilea rând, încercăm să convingem oamenii că Dumnezeu, care S-a descoperit pe Sine în Biblie, are dreptate și că Dumnezeu, care are dreptate, spune că toți greșim în multe feluri. Nu individualizăm homosexualitatea când spunem că a fi astfel este greșit; spunem că tot Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și bun și că aceasta înseamnă că ceea ce spune despre homosexualitate este, de asemenea, adevărat și bun, spre deosebire de orice ar crede sau ar spune lumea. Dacă poți accepta că Biblia este adevărul lui Dumnezeu, atunci este relativ ușor să tragi concluzia că acele dorințe și comportamente pe care le condamnă sunt cu adevărat greșite. Cu toate acestea,

dacă nu crezi că Biblia este adevărată, nu există prea mult temei pentru a convinge pe cineva că orice, inclusiv homosexualitatea, este greșit.

În al treilea rând, nu urmărim să convingem sau să convertim oamenii prin înțelepciunea sau priceperea noastră. Nu încercăm să recrutăm oameni pentru a ne susține ideologia. Încercăm să rostim și să aplicăm adevărul lui Dumnezeu, ca parte a convingerii oamenilor de către Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, că El este Cine spune că este în Cuvântul Lui și, de asemenea, că noi suntem cine spune El că suntem.

Deci nu este treaba noastră să convingem oamenii că este greșit să fii homosexual. Treaba noastră este să convingem oamenii că Dumnezeu îi iubește în continuare pe bărbații și pe femeile homosexuale. Și că ei pot să aibă o speranță reală pentru că Dumnezeu nu numai că îi iubește, El are un plan realist și un angajament ferm de a aduce transformare și schimbare în viețile lor.

[How do you convince someone that being homosexual is wrong?]
Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM POATE BIBLIA SĂ ÎNVEȚE CĂ DUMNEZEU ÎI IUBEȘTE PE TOȚI COPIII LUI, IAR APOI SĂ AFIRME CONTRARIUL, SPUNÂND CĂ URĂȘTE HOMOSEXUALII? CARE ESTE ADEVĂRUL? CUM POT FI ADEVĂRATE AMBELE? ESTE O CONTRADICȚIE, CA CELE MAI MULTE LUCRURI DIN BIBLIE?

Biblia învață că Dumnezeu iubește orice ființă omenească, cu siguranță inclusiv pe homosexuali. Pentru că Dumnezeu este Creator, esența Lui este dragostea (1 Ioan 4:7-18). Dacă o persoană Îl primește sau Îl urmează pe Dumnezeu, Îi răspunde cu ură sau cu dragoste, El iubește. Mai mult, Biblia ne învață că *nimic* nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu (Romani 8:28-39). Ceea ce înțelegem este că nici măcar păcatul nu ne desparte de dragostea lui Dumnezeu. [Există însă

diferență între păcatul în care omul se complăce și cel de care omul se pocăiește. N. trad.] Aceasta fiindcă dragostea Lui este agape. Agape este dragoste divină, necondiționată, jertfitoare.

Fiindcă esența lui Dumnezeu este dragoste, este El capabil de ură? Da, dar „ură” Lui se datorează sfințeniei Lui slăvite. Sfințenia nu poate niciodată coexista cu ceva mai prejos de ea. Dumnezeu ne iubește (pe noi, oamenii), dar în același timp urăște păcatul (acțiunile noastre care nu reflectă sfințenia Sa). Vedem același lucru când un tată omenesc își iubește copilul, dar nu iubește furtul sau violența copilului.

Mai mult, Biblia nu este contradictorie, dar pentru o persoană care nu a intrat într-o relație cu Dumnezeul care dă revelație biblică prin Duhul Sfânt, Biblia poate cu siguranță să *pară* contradictorie. Isus a spus: „cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63). Biblia poate fi ca citirea unei scrisori destinată ochilor altcuiva.

Pentru informații mai detaliate, vizitează *Supravegherea mișcării creștine homosexuale*, blogul nostru despre homosexualitate și teologie.

[*How can the Bible teach that God loves all of his children and then turn around to say that he hates homosexuals? Which is it? How can it be both? Is it a contradiction just like most things in the Bible? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune. Adresa blogului Homosexual Christian Movement Watch este www.gcmwatch.com.*]

CUM POT SĂ DETERMIN O PERSOANĂ HOMOSEXUALĂ SĂ SE SCHIMBE?

Bineînțeles, nu poți face pe nimeni să se schimbe. Fiecare trebuie să fie motivat el însuși să vrea să se schimbe. Dar categoric, poți avea un rol foarte important în asistarea creștinilor pentru a învinge homosexualitatea sau lesbianismul.

Mai întâi, te poți ruga pentru o persoană homosexuală nemântuită și îi poți face cunoscută Evanghelia. Dacă ai legătură cu un creștin care se luptă cu această problemă, te poți ruga și

pentru el. Roagă-te ca Dumnezeu să-i dea curaj și perseverență ca să ajungă la abținerea sexuală. Activitatea sexuală ascunde de obicei răni adânci. Odată ce activitatea sexuală ia sfârșit, „calmantul” sexului se atenuează, iar durerea emoțională ascunsă iese la suprafață. Fii acolo ca să-l asculți și să-l sprijini în acest proces.

Roagă-te ca Dumnezeu să-l ajute să vadă și să găsească fermitatea biblică pentru problemele de bază care conduc la orientarea homosexuală. Învață tot ce poți despre aceste probleme și găsește pe cineva calificat care să-l consilieze pe prietenul tău. Roagă-te ca Domnul să-l ajute să fie din nou în armonie cu planul și scopul Său original pentru el. Dacă ești de același sex cu prietenul tău, poți juca un rol extraordinar în vindecarea lui, fiind un model a ceea ce este un bărbat după voia lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă să fii vulnerabil cu privire la slăbiciunile tale, urmărind energic maturitatea personală și, mai presus de toate, căutând să crești în relația cu Isus Cristos.

Nu nesocoti abilitatea ta de a ajuta pe cineva să părăsească homosexualitatea și să intre în planul lui Dumnezeu pentru viața sa. Fii un prieten adevărat: încurajează, confruntă, ascultă, împărtășește. Pășește alături de prietenul tău în aventura provocatoare care vă stă în fața.

[What can I do to make a gay person change? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM PUTEM AJUTA PE CINEVA CARE A ÎNCERCAT
SĂ ÎNVINGĂ ATRACȚIA FAȚĂ DE PERSOANELE DE
ACELAȘI SEX, DAR A DAT GREȘ? ȘI ASTFEL A FOST EL
ÎNSUȘI RĂNIT DE CREȘTINI SAU BISERICI.

Răspunsul este să „stai în spărtură” (Ezechiel 22:30). Cere-i iertare pentru trecutul din partea Trupului lui Cristos și oferă-i speranță și o dragoste care să fie așa cum se descrie în 1 Corinteni 13. Prima calitate este răbdarea.

Este bine să asculți și să confirmi durerea prin care a trecut deja omul respectiv. Apoi asigură-te că experiența pe care o are

omul în adunarea ta este diferită. Aceasta înseamnă că este important să-i instruiești, în special pe liderii tăi, ca să înțeleagă problemele existente în homosexualitate. Dacă ajung la înțelegerea modului în care se dezvoltă ea și a câtorva experiențe comune ale homosexualilor, vor ajunge și la compasiune.

Oricine are răni, datorate unor experiențe anterioare cu biserica, va fi prudent. Este nevoie ca biserica să stea alături de el și să fie pregătită să se poarte ca o adevărată familie, pentru a reclădi încrederea. Comunitatea homosexuală și bisericile care îi susțin, pro-homosexualitate, îi vor primi pe acești oameni cu brațele deschise și necondiționat. Și noi trebuie să ne deschidem brațele, așa cum am face-o pentru un membru de familie care nu trăiește în nicio formă de relație în afara standardelor prescrise de Dumnezeu.

Roagă-te cu stăruință pentru evenimentele din experiența din trecut a celui om și pentru eșecurile lui, ca să-l ajuți să dobândească tăria care vine din iertare și din „mărturisirea slăbiciunii sale” (Iacov 5:16).

Poate dura luni sau ani până când cineva care a avut un accident grav să se vindece. Trebuie să realizăm că rănilor sale pot fi dureroase, emoțional și spiritual. Este adevărat că uneori oamenii reacționează cu mânie sau anxietate, chiar și fizic, dacă este atinsă o zonă dureroasă. Încearcă să nu reacționezi la reacție! În timp, procesul de vindecare poate fi complet, dacă biserica ta este avizată. Atunci vei avea niște mărturii minunate, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și pentru a le împărtăși altora.

[How can we help someone who has tried to overcome their same sex attraction but have failed? And in this they have been hurt by Christians or churches. Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

CUM SE SCHIMBĂ O PERSOANĂ HOMOSEXUALĂ?

Noi credem că eliberarea de homosexualitate este experimentată din ce în ce mai mult, când bărbații și femeile se maturizează prin supunere continuă față de puterea lui Cristos și a Bisericii Sale. Această transformare le dă posibilitatea să renunțe la identitatea veche, păcătoasă și, în locul ei, să învețe moduri noi de a se raporta la sine și la alții. Să lucrezi la problemele relaționale de bază și la problemele abuzului este o componentă semnificativă în acest proces, ca și folosirea consilierii individuale și pastorale, a grupurilor de sprijin și a studiului personal al Bibliei. Mulți găsesc că un grup de ucenicie pentru persoane de același sex este benefic.

[*How does a homosexual person change?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DACĂ AM DE-A FACE CU O PERSOANĂ HOMOSEXUALĂ DIN PUNCT DE VEDERE SOCIAL, NU-I SCUZ STILUL DE VIAȚĂ?

Ciudad, puțini oameni sau chiar nimeni nu pune această întrebare cu privire la legăturile sociale cu bârfitorii, mincinoșii, oamenii din medii religioase necreștine etc. Biblia ne spune în mod repetat că Dumnezeu nu arată favoritism, nici prejudecăți față de nimeni. Isus Se considera „un prieten al păcătoșilor” și a fost numit astfel de alții, fiindcă avea legături sociale cu colectorii de impozite, cu prostituatele și cu alții. Totuși, Scriptura nu spune niciodată că făcând aceasta, a scuzat modul lor de viață. În schimb, Scriptura spune că ei au devenit urmașii și ucenicii Lui, în mare parte fiindcă El le-a oferit mai degrabă dragoste și har dumnezeiesc, decât condamnare și respingere. Nu ar fi mai bine dacă noi, creștinii, am privi o persoană homosexuală doar ca pe oricare alt păcătos, care are nevoie de aceleași lucruri de care avem toți nevoie – de vestea bună a răscumpărării din păcatele noastre, prin lucrarea lui Isus Cristos pe cruce? Dacă știi adevărul și nu arăți favoritism sau

prejudecată, interacțiunea cu cineva homosexual nu ar trebui să te clatine pe tine sau credința ta, în mediul social sau la lucru. Nici nu va scuza modul său de viață.

[*If I have anything to do with a gay person socially, aren't I condoning his or her lifestyle?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DACĂ DUMNEZEU NU MĂ SCHIMBĂ DUPĂ CE MĂ ROG, ÎNSEAMNĂ CĂ M-A CREAT HOMOSEXUAL?

Au fost mulți oameni în Biblie care au așteptat de la Dumnezeu ani de zile răspunsul la rugăciunile lor. Avraam nu a văzut împlinirea promisiunii pe care i-a făcut-o Dumnezeu până la vârsta de aproape 100 de ani. Biblia spune că în timp ce a așteptat mult pentru aceasta, el era deplin încredințat că Dumnezeu va face ce a promis.

Pentru a fi mai direct totuși, răspunsul la întrebare este „nu”. Faptul că cineva se roagă să fie „heterosexual” sau să fie „transformat în heterosexual”, dar nu vede o schimbare, nu este o indicație că Dumnezeu a creat pe cineva homosexual.

Deseori găsim oameni care sunt confuzați cu privire la ce să se roage și la rezultatele pe care le așteaptă. În Iacov 4:3 ni se spune că atunci când facem în mod egoist rugăciuni nespirtuale, care nu sunt după voia lui Dumnezeu, ne rugăm „rău”. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu vrea doar sexualitatea ta, te vrea *în întregime*. El a fost întotdeauna preocupat de restaurarea *totală* a oamenilor, nu doar de domenii din viața unei persoane. Sunt o mulțime de heterosexuali care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Scopul Lui nu este să-ți schimbe sexualitatea, ci să-ți schimbe viața. Amintește-ți că scopul nu este heterosexualitatea, ci sfințenia.

Un alt domeniu în care apare confuzia poate fi ilustrat prin analogie. Să ne imaginăm un adolescent care vine acasă de la școală și îi spune mamei lui că îi este foame. Dar nu este încă timpul pentru cină. Așa că se duce în camera lui și se roagă ca Dumnezeu să-i ia pofta de mâncare. Indiferent cât de sincere

sunt rugăciunile lui, Dumnezeu nu-i va lua pofta de mâncare. Motivul? Faptul că îi este foame și că are nevoie să mănânce face parte din felul în care i-a făcut Dumnezeu pe oameni. Dumnezeu nu-i va lua foamea, nu vrea să o facă. Dar ceea ce poate să facă Dumnezeu este să-l conducă să-și satisfacă foamea într-un mod sfânt. Așa cum explică unele dintre articolele noastre, Dumnezeu vrea să-i conducă pe oameni să-și satisfacă nevoile mai profunde mai degrabă în moduri sfinte, decât să folosească sexul și sexualitatea în mod păcătos, pentru a încerca să-și satisfacă acele nevoi. Când te rogi ca Dumnezeu să-ți ia atracțiile nedorite față de persoanele de același sex, fără să te rogi ca Dumnezeu să te conducă la înțelegerea și apoi la satisfacerea nevoilor mai profunde dinăuntrul tău, Îi ceri lui Dumnezeu să facă ceva nepotrivit. Dumnezeu vrea să te restaureze în întregime. După cum am spus mai sus, Scopul Lui nu este să-ți schimbe sexualitatea, ci viața.

Nu poți să-L cauți pe Dumnezeu cum vrei tu. Acesta este lucrul care a dat naștere unui sentiment nechibzuit de alienare față de Dumnezeu la mulți homosexuali, care afirmă că au încercat rugăciunea de a fi heterosexual, dar au găsit-o nefolositoare. Deși sinceritatea celui care caută acest lucru poate fi 100% adevărată, felul în care se apropie cineva de Dumnezeu este important.

Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută. (Evrei 11:6)

Ți-aș sugera să te întorci la El și să I te oferi în întregime. Dacă aș fi în locul tău, aș spune: „Doamne, ia-mă în întregime, sunt al Tău în întregime. Curăță-mă complet și restaurează în mine un cuget neprihănit.” Cred că dacă Îl urmezi cu toată inima, nu vei fi dezamăgit.

Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga și vă voi asculta. Mă veți cânta și Mă veți găsi, dacă Mă veți cânta cu toată inima. Ieremia 29:11-13

[If God doesn't change me after I pray, does that mean He created me gay? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DACĂ UN LIDER DE TINERET MĂRTURISEȘTE CĂ SE LUPTĂ CU ATRACȚIA FAȚĂ DE PERSOANELE DE ACELAȘI SEX, AR TREBUI SĂ SE RETRAGĂ DIN MISIUNE?

Mai întâi, dacă un lider de tineret are curajul să aibă încredere în tine, este o cinste foarte mare. Este nevoie ca cineva să învingă obstacolele uriașe ale fricii și rușinii, ca să meargă la un lider și să dezvăluie o asemenea luptă.

Este minunat că acum ai șansa de a te adresa la ceea ce se întâmplă cu adevărat în credința și dezvoltarea personală a ființei respective. Pentru a nu mai menționa faptul de a-i da speranță și ușurarea că cineva de încredere cunoaște acum cu ce se luptă, îl va iubi și îl va ajuta să lucreze la problemă.

Ar trebui să se retragă din misiune? Numai dacă simte că vrea. Este la fel cu situația în care un tânăr sau o tânără ar veni și ar spune că se simte tentat sau tentată să se culce cu prietenul sau prietena sa. Ispita nu este păcat. Sau dacă un lider tânăr ar dezvălui că se luptă cu atracția pentru pornografia pe internet. În oricare dintre aceste cazuri, mai întâi ai vrea să afli exact unde se află persoana în comportamentele adictive sau în orice fel de comportament. Dacă este doar o luptă cu ispita, primul pas este să înlături condamnarea dușmanului, să-l accepți pe tânărul lider și să-l asiguri de suportul tău.

Dacă cineva practică păcatul, avem un mandat din partea Bibliei care ne spune că este nevoie de un proces de restaurare (Galateni 6:1). În multe cazuri, este un proces lung. În acest caz, o pauză este esențială, de dragul liderului și bisericii. Prea adesea oamenii sunt considerați a fi „reparați” și sunt repuși în misiune prea devreme. Din cauza darurilor lor și a nevoii ca poziții pentru lucrarea în biserică să fie ocupate, slăbiciunea din

caracter este ocolită, când ceea ce trebuie este o lungă perioadă de ajustare.

Cu siguranță, atracția față de persoanele de același sex nu a început, pur și simplu, într-un anumit moment în timp. Este posibil ca sentimentele să fi început într-un moment în timp, dar dezvoltarea lor începe în cele mai timpurii stadii ale vieții. Din fericire, pentru toate tipurile de zdrobire, Isus are puterea și abilitatea de a face ca slăbiciunile noastre să devină tăria noastră.

[If a youth leader confides that they are struggling with same-sex attraction, should they step down from ministry? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DAR ISPITA? DACĂ SUNT ISPITIT ÎNSEAMNĂ CĂ NU SUNT ELIBERAT?

Ispita este parte a unei călătorii creștine autentice către plinătate, maturitate și sfințenie. Ispita nu este niciodată păcat, nici nu dovedește că cineva a păcătuit. Isus, în starea Lui perfect lipsită de păcat, a fost ispitit în timpul lucrării publice, din pustie (Luca 4:1-13), până ce a atârnat pe cruce (Marcu 15:29-31). Dacă ispita ar fi păcat, chiar jertfa lui Isus ar fi nulă și lipsită de valoare. Tocmai faptul că a fost ispitit – dar fără păcat – L-a calificat pentru a Se identifica în mod intim cu noi, în ispitele noastre (Evrei 4:15).

Satan, ca ispititor, ispitește pe *orice* creștin, nu numai o dată, ci de câte ori apare ocazia. El caută timpul și oportunitatea pentru a ne prinde slabi sau într-o stare în care ispita ne va surâde. Ispita este obișnuită și nu trebuie să ne fie teamă de ea, pentru că Dumnezeu a pregătit pentru fiecare o cale de scăpare (1 Corinteni 10:13).

Unii „mărturisesc” că de când au fost eliberați, nu au mai fost niciodată ispitiți de atracții homosexuale. Poate să fie adevărat, dar este ceva temporar și este neînțelept să se laude cu astfel de lucruri, pentru că Satan așteaptă doar timpul și oportunitatea. Mai mult, prin ispită învățăm să ne împotrivim tacticilor lui Satan. Nu ne putem aștepta să creștem sau să ne

maturizăm în credință, fără ajutorul ispitei. Biblia spune de fapt că este „ferice” de noi (Iacov 1:12) când *răbdăm* (ne împotrivim) ispita. Se poate ca cineva (un fost homosexual în acest caz) să nu fie ispitit un timp, dar dacă nu este atent, prin mândrie și aroganță (1 Corinteni 10:12), Satan îi va întinde o capcană și-l va prinde în păcat. Victoria noastră asupra păcatului și a ispitei nu se datorează perspicacității noastre sau abilității omenești, ci puterii supranaturale a Duhului Sfânt care lucrează în noi. Trebuie să fim atenți să-I dăm cinste lui Dumnezeu, pentru că ne păzește în ceasul ispitei (Iuda 24).

De aceea, putem trage concluzia că ispita (indiferent de ce gen este) nu este păcat, dar cedarea în fața ei este.

Cealaltă latură a monedei numită ispită este responsabilitatea persoanei de a se confrunta cu ea. Iacov a scris că suntem atrași de poftele noastre, prin urmare nu ar trebui să acuzăm că ne-a ispitit Dumnezeu. Aceasta nu contrazice încercările lui Satan de a ne face să păcătuim, ci doar extinde conceptul, incluzând propriile noastre pofte, care îi dau lui Satan un motiv pentru a ne ispiți. Satan nu ne poate forța să păcătuim, el doar ne influențează. Trebuie să recunoaștem rolul pe care îl avem în păcat și să ne pocăim. Învinovățirea Diavolului nu este o scuză acceptabilă pentru păcatul nostru, conform lui Iacov.

În sfârșit, trebuie să verificăm toate „mărturiile” sau experiențele cu Scriptura. Versetele de mai sus arată clar că ispita va veni la toți cei care Îl urmează pe Cristos.

[*What about temptation? If I'm tempted, does that mean I'm not delivered?* Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE AR VREA UN HOMOSEXUAL SĂ SE SCHIMBE?

Unii oameni găsesc că atracția față de persoane de același sex este în conflict cu convingerile lor morale și religioase. Nedorind să abandoneze sau să revizuiască convingerile lor morale sau religioase, ei vor să privească atracția lor în lumina Scripturilor, pe care se bazează convingerile lor morale și

religioase. Din păcate, pe unii aceasta i-a condus la decizia tristă de a încerca să nege și/sau să-și reprime dorințele. Vestea bună este că după ani de zile de izolare, rușine și respingere, mesajul schimbării reale este un suflu de viață!

Altora, atracția homosexuală le controlează viața. Căutarea persoanei care va satisface dorurile interioare adânci, pare să nu se termine niciodată. Pentru unii, căutarea a devenit foarte sexuală. Persoana căutată ajunge să fie doar un trup cald, care poate să aline durerea și dorul o noapte sau pentru puțin timp – dar dorurile interioare tot tânjesesc să fie împlinite. Poate că următorul va fi acela... și astfel căutarea continuă. Pentru ei, mesajul schimbării aduce speranța unui sfârșit al ciclului nesatisfăcător al sexului.

Altora, viața le-a fost plină de o serie de relații, fiecare începând cu speranță și încântare. Fiecare totuși ajungând să fie stăpânită de gelozie, dependență emoțională și infidelitate. Relațiile se termină în durere sufletească și deziluzie. Mesajul schimbării durabile oferă împlinire adevărată în relații.

Iar alții, care au de-a face cu atracția față de persoane de același sex, s-au gândit la impactul pe care adoptarea unui stil de viață homosexual l-ar avea asupra celor dragi ai lor. Mesajul schimbării reale oferă speranță căsnicilor și familiilor lor.

Un ultim gând. Societatea oferă speranță pentru schimbare oricui altcuiva. Dacă există ceva nesatisfăcător în viața ta, nu trebuie să rămâi prins acolo. Problema ar putea fi orice, de la pierderea greutății, la găsirea unei slujbe, educație, sărăcie, țigări, alcool, droguri. Oricare este problema – societatea spune că schimbarea este posibilă. Cu excepția unui grup de oameni – cei afectați de homosexualitate. Acestui grup mulți îi spun că schimbarea nu este posibilă. Cât de nedrept, dureros și intolerant este ca unii să spună că în timp ce schimbarea este posibilă pentru oricine altcineva, nu este posibilă pentru homosexuali – pentru acest grup anumit de oameni nu există speranță pentru schimbare. Cei mulți care sunt implicați în *Exodus*, gândesc diferit. Ei cred și știu că schimbarea este

posibilă și că cei care vor să se schimbe ar trebui să poată primi sprijin, pentru a avea succes în schimbarea pe care o caută.

[*Why would a homosexual want to change?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE PARE SĂ DUREZE ATÂT DE MULT SĂ FII ELIBERAT DE HOMOSEXUALITATE?

Eliberarea de homosexualitate este un proces. Faptul că este un proces este subliniat de numărul mare de oameni care descoperă că „eliberarea instantanee” nu este ceea ce se crede. Homosexualitatea ia naștere în viața unei persoane printr-un proces de dezvoltare sau prin lipsa dezvoltării în anumite domenii ale masculinității, prin relația cu părintele de același sex, prin creștere emoțională blocată și prin alți factori. Unor asemenea factori puternic înrădăcinați nu li se răspunde printr-o eliberare instantanee, ci printr-un program susținut de consiliere și după eliberare, prin ascultarea de principiile biruitoare ale Scripturilor. Eliberarea instantanee nu înseamnă că orice luptă dispare pentru a nu reveni niciodată, ci doar că Dumnezeu onorează strigătul pentru eliberare și preia inițiativa cu răspunsul Lui divin. Este „alfa” călătoriei, care va culmina cu „omega”.

Procesul cuprinde următoarele:

1. Curățirea sufletului.
2. Eliberarea trupului.
3. Transformarea minții.
4. Concentrarea asupra eternității.

Fiecare dintre aceste părți ale eliberării totale are nevoie de timp și succesul fiecăreia depinde de persoana în cauză. Găsești mai multe despre eliberarea de homosexualitate în Capitolul 3 din cartea *Atingând un om mort*.

[*Why does it seem to take so long to be delivered from homosexuality?* Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE SUNT UNII OAMENI BISEXUALI?

Este o întrebare bună. Prima cauză ar putea fi problemele care contribuie la formarea unei orientări homosexuale, precum neglijarea din partea părintelui de același sex, respingerea din partea celor de aceeași vârstă și abuzul sexual. În al doilea rând, cineva ar putea lua parte la bisexualitate pentru că a fost inițiat în acest tip de comportament. Uneori, când părinții nu oferă linii directoare sănătoase sau principii morale de urmat, când există oportunități pentru bisexualitate, cineva poate experimenta sexul cu persoane de ambele sexe. În al treilea rând, un individ poate fi atras de bisexualitate pentru că este narcisist; vrea ca ambele sexe să-l găsească atrăgător.

[*Why are some people bisexual?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DE CE UNII HOMOSEXUALI NU VOR SĂ MAI FIE HOMOSEXUALI?

Mulți homosexuali, dacă ar fi putut să aleagă, ar fi pus capăt dorințelor puternice față de persoanele de același sex cu mult timp în urmă. De fapt, mulți homosexuali mărturisesc că au dus o luptă tăcută ani de zile, înainte de a se decide să se identifice ca homosexuali. Atunci de ce unii nu mai vor să fie homosexuali, chiar după ce au hotărât în inimile lor că sunt homosexuali? Simplu, la urma urmei, viața lor nu a fost „gay” [în limba engleză, cuvântul „gay” avea inițial sensul de „vesel”, n. trad.]. Mulți dintre ei au găsit că viața „homosexuală” este disfuncțională, descurajatoare, distructivă, nesatisfăcătoare sau lipsită de sfințenie. Sentimentele i-au condus la homosexualitate, dar au plătit un preț mare pentru ea. De multe ori, acești oameni încetează să „gândească” cu sentimentele și încep să accepte ceea ce știu că este adevărat despre homosexualitate, despre rădăcina atracțiilor lor, despre planul lui Dumnezeu pentru expresia sexuală etc. Ei caută suport când părăsesc viața

homosexuală și intră în viața pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru ei.

[*Why do some gay people not want to be gay anymore?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

DUMNEZEU URĂȘTE CREVEȚII

Se argumentează că creștinii selectează cu multă grijă din legea Vechiului Testament. De ce ar trebui să fie homosexualitatea condamnată, când creștinii nu-și fac o problemă din purtarea îmbrăcăminte din material amestecat și mănâncă crustacee și porc?

Legea Vechiului Testament conține legea rituală, socială și morală, care sunt distincte.

Legea rituală nu este respectată pe deplin nici de evreii ortodocși de astăzi, fiindcă nu mai există templu.

Legea socială a fost dată pentru circumstanțele în care trăiau evreii, mai întâi ca oameni ducând o viață nomadă, apoi ca locuitori, într-un timp în care igiena și știința sănătății erau necunoscute. Dumnezeu a stabilit niște legi foarte radicale, care erau privite de oamenii Vechiului Testament ca legea generală. Vedem acum că multe dintre acele legi erau din motive practice, pentru a menține națiunea mai sănătoasă decât națiunile din jurul lor și în ordine din punct de vedere social.

Legile sociale și rituale au fost anulate și considerate neimportante în scrierea Noului Testament. De exemplu, Petru, văzând animalele necurate ca bune de mâncat, și Pavel, vorbind despre toată hrana ca fiind acum „curată”.

Singurul domeniu din Lege care a rămas și a fost aprobat de Isus a fost legea morală. Noul Testament reia multe pasaje, pentru a recunoaște că legile purității sexuale din Vechiul Testament nu s-au schimbat. În creștinism, pedepsele au devenit mai degrabă supunere față de har, decât aplicarea unor judecăți punitive dure.

Dar urmărirea purității și înfrânarea de la orice relații sexuale în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie au fost întărite de

Isus (Matei 19:3-7) și învățate de-a lungul Noului Testament de către scriitorii epistolelor.

Link către o discuție teologică de 30 de minute, foarte profundă, a lui Robert Gagnon: *Homosexuality & the Bible*: www.youtube.com/watch?v=MqK9LkqAgw0

[*God Hates Prawns*. Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE 10% DIN POPULAȚIE CU ADEVĂRAT HOMOSEXUALĂ?

Procentul de 10% a început ca o interpretare greșită a studiilor făcute în anii 1940 de sexologul/entomologul (specialist în insecte) Alfred Kinsey și asociații lui. Specialiști ca Dr. Judith Reisman și Edward Eichel au pus sub semnul întrebării metodologia cercetării lui Kinsey, ca fiind defectuoasă (a folosit un procent nespecific de voluntari, studenți la colegiu și condamnați pentru delikte sexuale), și statisticile lui, ca fiind, prin urmare, incorecte. O serie de studii recente, din 1983 până în 1993, arată toate valori similare ale proporției reale de indivizi exclusiv homosexuali din America: aproximativ între 1 și 2%.

[*Is 10% of the population really gay?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE HOMOSEXUALITATEA GENETICĂ SAU ESTE O ALEGERE?

Nu, homosexualitatea nu este genetică. Dar nici nu aleg oamenii să aibă sentimente homosexuale.

Genetica este domeniul științei. Deci să nu pierdem din vedere ce a aflat știința cu privire la homosexualitate și genetică. Mai întâi, știința a descoperit că sexualitatea și orientarea sexuală sunt unele dintre cele mai complexe aspecte ale oamenilor și că răspunsurile la întrebări simple precum: „Este homosexualitatea genetică?” nu sunt simple. De exemplu, știința nu are niciun test care să îi poată deosebi pe homosexuali de heterosexuali –

niciun test al vreunei gene sau al ADN-ului, niciun test al sângelui sau hormonal, niciun test al vreunui organ.

Unii au studiat gemenii. Dacă homosexualitatea ar fi exclusiv genetică, te-ai aștepta să găsești o corelare de unu la unu a orientării sexuale pentru gemenii identici. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când unul dintre gemeni ar fi homosexual, celălalt geamăn identic ar fi, de asemenea, homosexual, pentru că au gene identice. Studiile pe gemeni nu arată aceasta. Ceea ce au arătat unele studii pe gemeni este că atunci când unul dintre gemeni este homosexual, situațiile când celălalt geamăn este și el homosexual apar mult mai des decât apare homosexualitatea în general în societate. Dar aceste studii au privit și restul familiei și au găsit că rata homosexualității în restul familiei, inclusiv la frații adoptați, era cu 200-300% mai mare decât rata generală în societate. Și astfel, datele conduc la concluzia că ceva face ca homosexualitatea să apară mai frecvent în anumite familii, dar că ea nu poate fi genetică, fiindcă rata creșterii apare și la frații adoptați, care nu au gene comune cu restul familiei.

Alții au studiat structurile hormonilor și ale creierului, căutând alte cauze posibile ale homosexualității care ar fi biologice, dar nu genetice. În timp ce au găsit că pot exista diferențe biologice între heterosexuali și homosexuali, ei nu pot determina dacă posibilele diferențe cauzează homosexualitatea sau sunt rezultatul activității homosexuale.

Iar alți oameni de știință au studiat cauzele sociologice și psihologice ale homosexualității. Și au găsit dovezi substanțiale că homosexualitatea se dezvoltă (este ceva în care crești) și că orientarea sexuală nu este fixă, ci se poate schimba.

Când toate cercetările care s-au făcut pentru a înțelege cauzele sunt centralizate, întrebării despre cauzele homosexualității i se poate răspunde după cum urmează.

Mai întâi, știința nu are un răspuns ferm cu care oricine din domeniul științei, ca să nu mai zicem oricine altcineva, să fie de acord. Originile homosexualității nu sunt înțelese clar de oamenii de știință și tema este încă dezbătută. Dovada științifică despre cauză sau cauze este deocamdată neconcludentă.

În al doilea rând, știința spune că această căutare a cauzelor este înțeleasă mai degrabă ca o combinație de cauze, decât ca o singură cauză. Este mai corect și mai util să considerăm că o combinație de factori psihologici, de mediu și biologici, împreună cu alegerea umană, contribuie în grade diferite, care diferă de la persoană la persoană, la cauzarea homosexualității.

Este, de asemenea, important de observat că fiecare individ care experimentează atracție față de persoane de același sex sau se identifică mai târziu ca homosexual sau lesbiană, va avea predispoziții și experiențe unice, care contribuie mai mult sau mai puțin la formarea identității sexuale. Cu alte cuvinte, predispozițiile și experiențele sunt percepute diferit, în funcție de individ.

Trebuie să mai facem o observație despre alegerea umană. Tocmai am spus că factorii psihologici, de mediu și biologici se combină cu alegerea umană. Alegerea umană poate fi văzută corect ca unul dintre factorii care influențează dezvoltarea orientării sexuale, dar nu înseamnă că oamenii decid în mod conștient orientarea lor sexuală. Nimeni nu hotărăște într-o anumită zi, că din acea zi va fi homosexual. În schimb, orientarea sexuală este modelată și remodelată de o serie de multe alegeri, de răspunsul la circumstanțele vieții cuiva și de enorme presiuni culturale și sociale.

În concluzie, nu spunem că nu există factori biologici implicați în homosexualitate. Nu spunem că teoriile psihologice au fost dovedite și că ele sunt singurii factori. Și spunem clar că oamenii nu aleg să aibă atracții homosexuale. Întrebarea despre cauzele homosexualității pare să aibă un răspuns mai degrabă complicat. Dovada științifică despre cauza sau cauzele ei este deocamdată neconcludentă. Dar este clar că nu trebuie să adoptăm o abordare de tipul sau/sau. Căutarea cauzelor este mai bine înțeleasă ca o combinație de cauze cu aspecte multiple.

[*Is homosexuality genetic or is it a choice?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE HOMOSEXUALITATEA ÎN PRIMUL RÂND O PROBLEMĂ NORD-AMERICANĂ?

Nu. Mulți oameni din locuri ca Africa, America Latină, India și China sunt afectați de homosexualitate, la fel ca în America de Nord. De fapt, cum populația din Orientul Îndepărtat este mult mai mare decât populația Occidentului, iar 2-3% din populația din Orientul Îndepărtat este, de asemenea, afectată de homosexualitate, sunt afectați un număr mult mai mare de oameni din Orientul Îndepărtat decât din America de Nord. Dacă vrei să iei în considerare ce înseamnă aceasta din perspectiva unei misiuni, vezi pagina noastră *Missions*.

[*Is homosexuality primarily a North American issue?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE NORMAL SĂ AI SENTIMENTE HOMOSEXUALE ÎN ADOLESCENȚĂ?

De fapt, este ceva obișnuit să ai sentimente homosexuale în adolescență. Dacă vrei sau nu să spui că este normal, depinde de definiția pe care o dai normalului. Dacă vrei să spui: „Se întâmplă deseori sau este neobișnuit?”, atunci da, se întâmplă deseori și nu, nu este neobișnuit. Dacă vrei să spui: „Este o parte sănătoasă, naturală a maturizării?”, atunci aș spune că sunt multe lucruri foarte obișnuite care sunt parte a maturizării, care nu sunt nici sănătoase, nici naturale. Ura, pofta și înșelăciunea sunt, de asemenea, obișnuite în anii adolescenței, dar nu sunt sănătoase.

[*Is it normal to have homosexual feelings during adolescence?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE OK SĂ AI GÂNDURI HOMOSEXUALE?

Conform Scripturilor, ar trebui să „răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui

Dumnezeu” și „orice gând [să] îl facem rob ascultării de Cristos” (2 Corinteni 10:5). Biblia ne avertizează împotriva îngăduirii unui *tipar* de gânduri păcătoase de a prinde rădăcină (Romani 6:1), ceea ce duce la o împietrire a sensibilității spirituale. Ea nu face deosebire între gândurile heterosexuale și homosexuale, ci îi învață în egală măsură pe toți creștinii că astfel de gânduri sunt greșite. Orice gânduri sexuale nestăpânite, cărora li se îngăduie să aibă loc și să ne macine, pot să se transforme în păcat înfăptuit (care să aibă întâietate în viața ta față de Cristos), de aceea trebuie să acționăm pentru a le ține în stăpânire. Pentru o mai bună înțelegere a felului cum își face loc gândul păcătos, citește Iacov 1:14-15.

Biblia nu spune și nu sugerează niciodată că gândurile greșite nu vor apare, ci se concentrează mai degrabă asupra a ceea ce este de făcut când apar.

Dacă vrei să învingi gândurile homosexuale, cheia este să fii schimbat prin înnoirea minții (Romani 12:1-2). Fiecare dintre aceste cuvinte, „schimbat” și „înnoire”, semnifică o continuare a unui proces al minții, voinței și emoțiilor. Astfel de gânduri trebuie să fie descurajate prin laudă, închinare, rugăciune și meditație la Cuvântul lui Dumnezeu. Desigur, aceasta se bazează pe o relație cu Cristos.

[Is it okay to have homosexual thoughts? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE PĂCAT SĂ AI GÂNDURI HOMOSEXUALE?

Pentru a răspunde la această întrebare dintr-o perspectivă biblică, trebuie să o transformăm în mai multe întrebări:

Ce este păcatul?

În sensul său fundamental, „păcat” înseamnă să mergem pe drumul nostru, în loc să mergem pe drumul lui Dumnezeu. Înseamnă să ne închinăm mai degrabă lucrurilor și oamenilor decât lui Dumnezeu. Înseamnă să mă bazez mai degrabă pe mine însumi și pe înțelepciunea mea, decât pe Dumnezeu, care este Dătătorul vieții și al tuturor lucrurilor bune. Înseamnă să

hotărăsc că eu știu mai bine decât Cel care este atotcunoscător și care m-a creat. Înseamnă să mă răzvrătesc, în loc să-L urmez. Într-un sens zilnic și practic, păcatul de „a merge pe drumul nostru” înseamnă să facem lucruri care sunt greșite, să nu facem lucrurile pe care știm că ar trebui să le facem și să ne încredem în noi înșine și în ceilalți, în loc să ne încredem în Dumnezeu.

Este păcat să fii implicat sexual cu cineva de același sex?

Biblia spune destul de clar că există un singur loc pentru implicarea sexuală: în angajamentul unei căsătorii exclusive și pentru toată viața, dintre un bărbat și o femeie. Orice altceva – sexul premarital, sexul în afara căsătoriei, sexul între două persoane de același sex, sex cu mai mult de o persoană etc. este păcat.

Este păcat să ai fantezii sexuale cu persoane de același sex?

După părerea noastră, fantezia sexuală *în general* este greșită, indiferent cu cine sau despre ce ai fantezii. Dumnezeu dorește să trăim în realitate și să fim conduși de Duhul. Fantezia ne transportă în imaginar. Uneori, fantezia poate fi un mod de a deține controlul sau de a inventa, pentru că nu avem control în viața, slujba sau familia noastră. Isus a vorbit despre fantezii sexuale, spunând că Dumnezeu consideră folosirea imaginației pentru a avea fantezii despre activități sexuale, ca fiind la fel ca și comiterea activităților sexuale respective.

Este păcat să simți atracție față de persoanele de același sex?

Nu. Din perspectivă biblică, nu este păcat să vrei să faci ceva ce Biblia interzice; este păcat numai să acționezi conform cu ceea ce vrei – să faci. Acest principiu poate fi aplicat multor lucruri. Realizăm că există o diferență între a fi ispitit într-o zi să furi niște bani pe care i-a lăsat cineva pe birou la școală sau la lucru, și a fi ispitit să acționezi conform unei atracții pe care o simți în cea mai mare parte a timpului. Totuși, de fiecare dată, Biblia se referă la lucrurile pe care le face sau le gândește cineva. Ea nu spune că anumite atracții în sine sunt păcat.

Dacă simți atracții sexuale față de persoane de același sex sau față de sexul opus, Biblia face distincție între simțirea atracțiilor și folosirea imaginației pentru a te angaja în fantezii sexuale. Atracțiile nu sunt păcătoase. Poate că nu vrei să simți atracțiile. Pentru mai multe gânduri asupra acestui subiect, vezi secțiunea *Articole*.

[*Is it sinful to have homosexual thoughts?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ESTE POSIBIL CA PREDICATORII ȘI INTERPREȚII DE MUZICĂ RELIGIOASĂ CARE SUNT HOMOSEXUALI SĂ AIBĂ UNGEREA?

Este posibil să fii uns și totuși să comiți fapte păcătoase. Mai întâi, să stabilim ce este „ungerea” și care este scopul ei. Ungerea este definită ca „alegere specială și înzestrarea unei persoane de către Dumnezeu, pentru un scop special”.

Dacă acceptăm această definiție ca validă din punct de vedere al Scripturii, atunci trebuie să înțelegem și că o astfel de ungere va „funcționa”, indiferent de sănătatea spirituală a individului. Ungerea nu dă *niciodată* asigurarea că individul va avea relația calitativă cu Dumnezeu care arată aprobarea divină în viața sa. Cu alte cuvinte, darurile și chemarea vin fără părere de rău. Este posibil ca recipientul înzestrării să nu o folosească pentru gloria lui Dumnezeu. Dar din cauza harului *Dăătorului*, darul lucrează din respect pentru Stăpânul său.

Să luăm exemplul lui Samson. Deși la naștere Samson a fost special ales, dăruit și înzestrat de Dumnezeu, cu toate acestea și-a folosit ungerea de putere în mod nesăbuit, pentru plăcerile lui carnale. Era în afara voii lui Dumnezeu. Chiar și așa, Dumnezeu nu a revocat darurile care erau ale lui prin naștere și ungerea acelui dar. Despre Samson se spune că ungerea era „peste el”, dar nu *în el*! Muzicienii, cântăreții și predicatorii (vorbitorii) care au chemare și ungere de la Dumnezeu, pot fi capabili să lucreze în acea chemare specială (vindecare, cântare, alungarea demonilor, predicare etc.), dar să trăiască total în afara voii lui

Dumnezeu. Există o referință cu privire la soarta unor astfel de oameni în Matei 7:21-23:

„Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune curat: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.»”

Un alt rezultat al ungerii este abilitatea ei de a „nimici” lucrurile care nu sunt ca Dumnezeu. Acolo se trage linia de despărțire între cei care simulează o ungere sau lucrează în fărădelege (păcate ascunse) și cei care se supun vocii lui Dumnezeu. Homosexualilor religioși le place să citeze „mișcarea Duhului” din serviciile lor divine, ca pe o dovadă că Dumnezeu aprobă homosexualitatea lor. Dar ei presupun în mod greșit că prezența Duhului lui Dumnezeu transmite automat aprobarea divină. Ar putea însemna de fapt că Duhul a venit ca să le convingă inimile. Dar când cineva trăiește în înșelăciune, respinge și nesocotește convingerea din partea Duhului.

Alții care nu își declară homosexualitatea (nu sunt homosexuali pe față) vorbesc despre rezultatele predicării și evanghelizării, dar este trist, în final vor avea o soartă eternă tragică. Vor fi pierduți, iar lucrările lor vor fi distruse. Cuvintele: „Niciodată nu v-am cunoscut” (Matei 7:23) sunt în antiteză cu „Bine, rob bun și credincios” (Matei 25:21). *Singurul* lucru care are importanță pentru Dumnezeu este *relația* cu El. Toți cei care practică păcatul sunt excluși din relație, până se pocăiesc și se supun Domnului Isus Cristos.

[Is it possible for homosexual preachers and gospel singers to “flow” in the anointing? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

FIUL MEU ADOLESCENT CREDE CĂ S-A NĂSCUT HOMOSEXUAL. CUM POT SĂ-L AJUT?

Dacă adolescentul dumneavoastră se luptă cu întrebări legate de orientarea sexuală, discutați cu el răspunsul la aceste întrebări: Cunoști o altă „specie” care nu are abilitatea de a se reproduce? Dacă homosexualitatea ar fi mai degrabă genetică, decât un comportament învățat, de ce un cuplu homosexual nu este capabil să se reproducă?

[Copyright © *www.contracurentului.com*]

ISUS A SUSȚINUT O RELAȚIE HOMOSEXUALĂ CÂND L-A VINDECAT PE IUBITUL CENTURIONULUI ROMAN

„Dar Isus a susținut relațiile homosexuale iubitoare când l-a vindecat pe iubitul centurionului roman.” Un tânăr lider creștin a lansat provocarea. Aceasta începe să devină încă o „dovadă” că Dumnezeu nu este împotriva relațiilor homosexuale iubitoare, monogame, la urma urmei, Isus nu le-a condamnat.

Este bine documentat că în vremea lui Isus romanii adoptaseră practica bărbaților mai în vârstă, îndeosebi bărbați bogați sau bărbați cu autoritate, așa cum ar fi fost centurionul, care aveau un tânăr ca partener sexual. Ceea ce era de fapt pederastie, deoarece nu era același gen de relație care ar putea fi definită ca o relație homosexuală reciprocă, iubitoare. Bărbatul mai în vârstă avea în mod normal soție și familie.

Cuvântul grecesc pentru un asemenea tânăr este „pais”. Cuvântul este folosit în povestea privitoare la centurion, care se găsește în Matei 8:5-13 și Luca 7:1-10, Luca incluzând termenul „doulos”, însemnând „sclav”. Cuvântul a fost tradus ca „slujitor”, dar noile interpretări spun că acest cuvânt ar trebui să fie tradus mai corect ca „iubit”.

Termenul este folosit de 24 de ori în Noul Testament și în fiecare caz se referă la cineva care este un slujitor sau un copil drag. De exemplu, fiica lui Iair este descrisă ca „pais” și, de fapt, în Matei 12:18 Isus este, de asemenea, descris ca „pais”, ca

slujitor al Tatălui Său Dumnezeu. Deci deși există o foarte mică posibilitate ca slujitorul să fi fost un partener homosexual tânăr al centurionului, este improbabil.

Dar dacă interpretarea este posibil să fie adevărată, atunci Isus nu susține relațiile homosexuale iubitoare, ci mai degrabă pederastia. Și se argumentează de către teologii pro-homosexualitate că Pavel, mai târziu, în Romani, nu spunea că relațiile iubitoare erau greșite, ci, mai degrabă, că tocmai situația pederastiei romane era greșită. Nu este un bun argument că Isus susține asemenea practici.

După ce am spus acestea, nu există îndoială că Isus l-ar fi vindecat pe băiat, chiar dacă situația ar fi fost așa. Isus „a tămăduit pe *toți* bolnavii” (Matei 12:15). Nu a acordat nimănui nicio premisă de nevinovăție, înainte de a-i fi arătat îndurarea și dragostea lui Dumnezeu. Fără îndoială, mulți dintre cei pe care i-a vindecat erau implicați în multe păcate diferite, dar vindecarea nu se baza pe faptul că Isus susținea omul în păcatul său, ci arăta, mai degrabă, dragostea și puterea lui Dumnezeu.

John Bryan, Profesor de Noul Testament la *Seminarul Teologic Asbland*, discută subiectul la pagina de internet www.thebiblicalworld.blogspot.com.au/2012/08/did-jesus-heal-centurions-same-sex.html.

[*Jesus affirmed a gay relationship when he healed the Roman centurion's lover.* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ISUS NU A MENȚIONAT HOMOSEXUALITATEA. DE CE VOI ȘI ALȚI CREȘTINI FUNDAMENTALIȘTI SUNTEȚI ATÂT DE OBSEDAȚI DE EA?

Există o presupunere larg răspândită printre teologii pro-homosexualitate că Isus nu a spus niciodată nimic despre homosexualitate în învățăturile Sale. Iar și iar, homosexualii repetă la nesfârșit, fără să gândească: „Isus nu a spus niciodată nimic despre homosexualitate.” Acest tip de „compartimentare” a Bibliei le servește acestor religioși în două moduri:

1. Susține argumentul eronat și illogic că tăcerea este egală cu încuviințarea.

2. Dacă Isus nu a avut o problemă cu homosexualii, atunci de ce ar trebui ca altcineva să aibă?

Mai întâi, Isus nu a avut o problemă cu oamenii, a avut o problemă cu păcatul, acesta fiind tocmai motivul pentru care a venit să moară. Deoarece homosexualitatea este una dintre numeroasele expresii păcătoase ale alegerii sexuale, se înțelege, prin urmare, că ori de câte ori Isus a vorbit despre păcat, a fost inclusiv despre condiția homosexuală.

În al doilea rând, Isus a susținut specific mandatele *morale* ale Vechiului Testament, care interzic exprimarea homosexuală, printre multe alte lucruri precum incestul, sexul cu animale și travestirea. El nu s-a referit la legi alimentare, rituale, de îmbrăcăminte sau la altele similare, pentru că ele erau numai pentru cei de descendență iudaică, dar legile morale erau atât pentru evrei, cât și pentru cei dintre neamuri. El a încălcat în mod deschis anumite tipuri de legi, pentru a arăta că nu era preocupat de tradiții. Totuși, nici măcar o dată nu a încurajat sau nu a participat la încălcarea unei legi morale (Evrei 4:15).

În Matei 19:3-9, când a fost întrebat despre divorț, Isus a răspuns cu o condamnare cuprinzătoare a tuturor relațiilor, cu excepția celor care respectau intenția originală. Aceasta era relația pe viață dintre un bărbat și o femeie.

Încercările politicii sexuale greșite a acestor teologi de a-L despărți pe Isus (ca pe un conducător original) de Dumnezeu Bibliei, nu se potrivesc cu adevărata interpretare biblică. Orice studiu simplu al Scripturii va arăta că Isus este Dumnezeu (1 Ioan 4:23), că Isus este Cuvântul (logos) făcut trup (Ioan 1:14) și că toată Scriptura este dată prin inspirația lui Dumnezeu (2 Timotei 3:16). În stabilirea adevărului învățăturii biblice, nu poate să existe separare de adevărurile decisive și fundamentale.

Cât despre acuzația de „obsesie”, i-aș spune mai degrabă pasiune. Creștinii care cred că homosexualitatea este distructivă pentru existența structurii familiale și sociale, au dreptul

constituțional și biblic de a-și exprima asemenea puncte de vedere, cât de deschis doresc.

[Jesus never mentioned homosexuality. Why are you and other fundamentalist Christians so obsessed with it? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

ISUS NU A SPUS NIMIC DESPRE HOMOSEXUALITATE ȘI NU A CONDAMNAT HOMOSEXUALITATEA, DECI DE CE BISERICA CONDAMNĂ ACEST COMPORTAMENT?

Că Isus nu a spus nimic despre homosexualitate este cu cea mai mare siguranță adevărat! Dar interpretăm aceasta ca însemnând că, prin urmare, o tolera? Ei bine, dacă ar fi să luăm tăcerea Lui cu privire la un subiect drept aprobarea de către El a unui comportament, atunci aceasta ar însemna că a aprobat și zoofilia, incestul, pedofilia sau canibalismul, fiindcă nu a spus nimic despre aceste subiecte și despre multe altele.

Amintindu-ne că Isus era evreu, este greu de imaginat că era nefamiliar cu pasajele din Vechiul Testament care defineau clar sentimentele lui Dumnezeu cu privire la practica homosexualității. Toți evreii erau foarte conștienți de standardele stabilite, iar El le vorbea unor evrei bine informați.

În toată omenirea, există o încercare constantă de a forța granițele lui Dumnezeu. Avem un fals sentiment al libertății, care în esență sa este, pur și simplu, o rebeliune care vrea să ne împingă într-o stare de anarhie, în care „fiecare face ce-i place” (Judecători 17:6).

În vremea lui Isus, unii rabini vroiau să găsească un motiv teologic pentru divorț. Deci, în răspunsurile pe care Isus le-a dat în acest domeniu, vedem că El era pe deplin de acord cu planul lui Dumnezeu ca un bărbat și o femeie să se alăture împreună în căsătorie (Matei 19:3-6, Marcu 10:1-12).

Deci, cu toate că Isus nu a spus nimic despre multe comportamente sexuale, a aprobat pe deplin sexul în cadrul căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Și, deși avea îndurare față

de un popor care căzuse într-un comportament în afara planului frumos, văzut prima dată în Geneza 2:22-24, El a fost, de asemenea, clar cu privire la păcatul în afara uniunii căsătoriei, ca fiind ceva la care trebuie să renunțăm.

[Jesus didn't say anything about homosexuality and didn't censor homosexuality, so why does the church condemn this behaviour? Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

MISIUNILE FOȘTILOR HOMOSEXUALI NU ÎI AMĂGESC PE HOMOSEXUALI ȘI NU SUNT DĂUNĂTOARE PENTRU EI

Orice organizație, mică sau mare, cunoscută sau necunoscută, are în mod latent potențialul de a amăgi și de a răni. Acest lucru nu a fost niciodată mai evident ca în cazurile unor companii ca *Enron* și *Martha Stewart* și chiar al *Bisericii Catolice*. Au existat adăposturi pentru cei lipsiți de locuințe și organizații care promovează paradele homosexuale, care au avut atitudini lipsite de etică. Desigur, aceasta nu exclude arbitrar toate organizațiile pentru foștii homosexuali. Și nici nu le face automat suspecte.

Au fost unii homosexuali răniți de misiunile foștilor homosexuali? Da, este posibil. Dar la fel de mulți oameni au fost răniți și afectați de adoptarea doctrinei homosexuale: „Dacă spui la toți că ești homosexual vei fi fericit.” Eu susțin alegerea. Așa face și Dumnezeu. El ne dă puterea de a alege. Dacă cineva a ajuns la concluzia că cel mai bine pentru sine este să fie homosexual sau lesbiană, atunci nu îl putem sili să-și schimbe decizia. Tot ce putem face este să îl informăm despre consecințele alegerii sale.

Misiunile foștilor homosexuali, întocmai ca echivalentele lor care slujesc alcoolizilor, dependenților de droguri, membrilor bandelor, prostituatelor, celor fără adăpost, mamelor necăsătorite și altora asemenea, urmează același mandat creștin evanghelic, așa cum a fost el dat de Cristos. Ele au o obligație –

indiferent de obiecțiile politice sau sociale – să asculte de acea chemare.

Mulți din mișcarea pro-homosexualitate arată cu satisfacție cazuri izolate (precum John Paulk) sau povești irelevante, în încercarea de a zugrăvi o imagine amplă a eșecului misiunilor pentru schimbare. Asemenea tactici defăimătoare pur și simplu nu rezistă la examinarea cea mai simplă și mai logică.

Mii de studenți au eșuat sau au căzut în toate tipurile de programe, școli și instituții. Unii dintre cei care au scris sau au condus programele au căzut ei înșiși în dizgrație. Prin urmare, este extrem de ipocrit să se ajungă la astfel de concluzii cu privire la misiunile foștilor homosexuali, fără să se recunoască aceleași fenomene în alte organizații, chiar și în cele homosexuale.

Adevărul este că dacă o persoană homosexuală se schimbă, atunci misiunea își face treaba.

[*Aren't exgay ministries misleading and hurtful to homosexuals?*
Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

NU A FOST BIBLIA INTERPRETATĂ GREȘIT DE
HOMOFOBII CARE VOR SĂ NEGE DREPTUL
BĂRBAȚILOR ȘI FEMEILOR CARE SUNT
HOMOSEXUALI DE A SE IUBI UNUL PE CELĂLALT
ÎN RELAȚII FIDELE, MONOGAME?

Dacă am accepta această premisă ca adevăr, atunci Isus Însuși ar fi cu siguranță cel mai mare „homofob” care a trăit vreodată! Nimeni nu neagă că Biblia a fost folosită pentru justificarea unor activități umane păcătoase. Dar aceasta nu are nimic de-a face cu Biblia și cu ce spune ea, ci numai cu oamenii și cu modul lor greșit de folosire a Bibliei. Homosexuaii și lesbienele pot găsi satisfacție în relațiile lor, dar nu există justificare spirituală pentru astfel de relații.

În plus, Biblia a fost scrisă pentru indivizi care *aleg* să Îl urmeze pe Isus și care își supun de bunăvoie viața conducerii

Lui. În acest fel, ne pierdem „drepturile” de a ne urma propriile dorințe. Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze” (Matei 16:24). Prin urmare, dacă cineva își asumă termenul incompatibil de „creștin homosexual”, este în conflict cu poruncile creștine de bază. Cine nu renunță la o identitate păcătoasă nu poate să pretindă că Îl urmează pe Isus. Nu există model, prezumție sau încurajare biblică pentru relațiile homosexuale, indiferent de contextul relației. Pur și simplu dragostea nu este sinonimă cu exprimarea sexuală, ci mai degrabă exprimarea sexuală este un derivat, un beneficiu al dragostei aprobate divin, instituită la început de Dumnezeu Creatorul.

[Hasn't the Bible been misinterpreted by homophobes who want to deny gay men and women the right to love each other in faithful, monogamous relationships? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

NU VREAU SĂ FIU HOMOSEXUAL. CE SĂ FAC CU SENTIMENTELE MELE?

Dacă nu este dorința inimii tale să fii homosexual, atunci trebuie să știi mai întâi că există speranță și ajutor real, în Persoana lui Isus Cristos. Biruința nu vine prin metode și ritualuri, ci printr-o relație personală, pe termen lung cu Isus Cristos. Deci vrem să te încurajăm să continui să dezvolti relația ta cu Isus Cristos, ceea ce implică să-L faci pe Isus Cristos Domn al tău. Aceasta înseamnă să-L lași să devină stăpân peste orice în viața ta, inclusiv peste sexualitatea ta.

După ce am spus acestea, vrem, de asemenea, să spunem că a pretinde că sentimentele tale nu există, nu ajută. Folosind numai disciplina pentru a-ți suprima sentimentele, în timp, îți va fi din ce în ce mai greu. Mulți dintre cei de la *Exodus* au încercat astfel de abordări în adolescență și știu unde duc ele. Te încurajăm, în schimb, să cauți și să ceri ajutor de la cineva care vrea să te asculte, astfel încât să nu duci singur povara sentimentelor și, de asemenea, să poți primi ajutor, lămuriri și

resurse, pentru a deveni persoana care vrei cu adevărat să fii. Există resurse bune pentru tineri, care oferă siguranță și anonimitate. Contactează *Exodus* pentru mai multe informații.

[*I don't want to be gay. What do I do with my feelings?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

NU VREAU SĂ FIU HOMOSEXUAL, DAR DE CE NU POT SĂ SIMT ATRACȚII PENTRU PERSOANELE DE SEX OPUS?

Dacă nu este dorința inimii tale să fii homosexual, atunci trebuie să știi mai întâi că există o speranță reală în persoana lui Isus Cristos. Biruința nu este prin metode și ritualuri, ci printr-o relație personală, pe termen lung cu Isus Cristos. Orice persoană care are astfel de sentimente ar trebui să fie profund preocupată de calitatea relației sale cu Cristos, care este mai importantă decât faptul de a avea o relație cu o altă persoană. Cu alte cuvinte, pune-ți prioritățile în ordine. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:33) Când venim la Dumnezeu, trebuie să venim oferindu-I totul, nu doar nevoia pentru companie sexuală. Preocuparea principală a lui Dumnezeu pentru tine este să-L cunoști mai întâi pe El, prin iertarea păcatelor tale.

Acestea fiind zise, dorința unei tovarășii cu adevărat biblice cu cineva de sex opus este un lucru bun. Faptul că Dumnezeu a creat bărbatul pentru femeie și femeia pentru bărbat, face parte din miracolul creației. Căutarea companiei în cadrul binecuvântării căsătoriei este deci alegerea noastră. Îți înțeleg teama și neîncrederea în raportarea la sexul opus. Ca bărbat care am fost exclusiv homosexual, fără experiențe anterioare cu femei, îți pot spune că este o teamă reală. Totuși, credința noastră în Dumnezeu poate birui orice teamă pe care Satan o aduce în calea noastră. Dacă este dorința ta – fără presiune din partea liderilor bisericii sau a familiei – să intri într-o relație sănătoasă cu cineva de sex opus, atunci ai pus baza pentru o

relație durabilă, plină de semnificație. Nelipsindu-ți mecanismele vindecării, trebuie să supraviețuiești provocărilor relaționale.

În ceea ce privește faptul că nu „simți” atracție față de sexul opus, aceasta se datorează probabil unei combinații a mai multor disfuncții psihosexuale și psihologice. Orientarea homosexuală este cimentată când mintea și trupul sunt supuse constant la impulsuri față de persoanele de același sex. Dacă îți petreci o mare parte din viață fiind deprins emoțional și fizic cu homosexualitatea, atunci dificultatea intensă în raportarea, în acest mod, la sexul opus este de înțeles. De aceea trebuie să apară reorientarea. Cu alte cuvinte, în timp, Duhul Sfânt te va ajuta să inversezi procesul. Aici se află puterea aplicației Scripturii. „Să vă prefaceți (reorientați), prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

[I don't want to be gay, but why can't I feel any attractions to the opposite sex? Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

**PRIETENUL MEU HOMOSEXUAL NU ÎNȚELEGE CĂ
POȚI SĂ PLACI/SĂ IUBEȘTI PE CINEVA ȘI SĂ NU FII DE
ACORD CU ACȚIUNILE/GÂNDURILE SALE. CE POT SĂ-
I SPUN, CA SĂ ÎNȚELEAGĂ CE VREAU SĂ ZIC?**

Mulți oameni au prieteni apropiați, pe care îi iubesc mult, dar nu sunt de acord cu unele dintre alegerile sau convingerile lor personale. Este ceva tipic pentru aproape toate prietenii. Doi oameni nu vor fi niciodată de acord în toate privințele. Iar prietenii benefici permit părerile diferite, în timp ce rămân respectuoși și dedicați prieteniei. Este manipulativ să spui: „Nu pot fi prietenul tău, decât dacă ești de acord cu mine.” Deci în cazul unui prieten homosexual, este OK să spui: „Vreau să fim prieteni în continuare, chiar dacă nu suntem de acord cu privire la toate. Iar din dedicare față de tine, încerc să-ți fiu un prieten bun, chiar când avem opinii diferite.” Dacă rămâneți prieteni, atunci va fi o prietenie care are limite sănătoase, în care o

persoană nu controlează opiniile celeilalte persoane, ca o condiție a prieteniei.

[*My gay friend does not understand that you can like/love a person and not agree with their actions/thoughts. What can I tell or say to him so that he will understand what I am trying to say?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

SE IUBESC CU ADEVĂRAT CUPLURILE HOMOSEXUALE?

Da, homosexualii se iubesc cu adevărat. Întrebarea este despre ce fel de dragoste este vorba? Mulți homosexuali, când își apără stilul de viață, întreabă: „Ce este greșit în a iubi pe cineva de același sex?” Răspunsul este, bineînțeles, nimic, dar ***dragostea și intimitatea sexuală sunt două lucruri complet diferite***. În timp ce noi, ca și creștini, nu ar trebui să-i muștrăm aspru sau să-i discredităm pe homosexuali pentru relațiile lor, ar trebui să fim fermi în convingerile noastre că asemenea relații sunt păcătoase și încalcă planul original al lui Dumnezeu pentru sexualitatea umană. Dragostea poate fi oarbă la adevăr, în special la adevărul lui Dumnezeu. Scopul nostru ar trebui să fie să afirmăm pur și simplu adevărul și să păstrăm standardele, gata să-i iertăm și să-i acceptăm pe cei care aleg să vină la Dumnezeu.

Creștinii tind să fie foarte ipocriți când este vorba de relațiile cu cuplurile homosexuale. Poate că știm că un cuplu întreține relații heterosexuale în afara căsătoriei și le facem o primire călduroasă în biserică, dar cuplurile homosexuale nu sunt bine-venite. Dacă păcatul este păcat, atunci de ce facem diferențe în felul în care îi primim? Eu cred că dacă este vestit limpede, Cuvântul lui Dumnezeu va împlini ce Și-a propus Dumnezeu.

[*Do gay couples really love each other?* Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

SUNT O MULȚIME DE OAMENI CARE SPUN DESCHIS
CEEAA CE SUNT, FIIND MÂNDRI CĂ SUNT
HOMOSEXUALI SAU LESBIENE. DIN MOMENT CE
ATÂT DE MULȚI TRĂIESC O VIAȚĂ BUNĂ,
RESPONSABILĂ, CUM AR PUTEA ACEST LUCRU SĂ FIE
ATÂT DE GREȘIT?

Este adevărat, există mulți oameni care sunt homosexuali în mod deschis, care duc o viață bună. Își plătesc impozitele, votează regulat, merg la întâlnirile dintre părinți și profesori, nu depășesc limita de viteză și dau bani asociațiilor de caritate. Iar ca cetățeni, pot fi exemple model. Isus a întâlnit un astfel de cetățean model, o personalitate publică; el s-a lăudat față de Isus cu astfel de realizări. Dar lipsea ceva din viața lui. Ascultarea deplină de Cristos.

Dar dacă cineva este în mod deschis homosexual și are succes ca homosexual, nu înseamnă că împlinește ideea lui Dumnezeu cu privire la „bun”. Toată bunătatea și faptele lui bune nu pot să compenseze faptul că se află în afara voii și planului Tatălui. Dorința lui Dumnezeu nu este doar ca oamenii să fie cetățeni buni, ci să I se supună prin Isus. Dar trist este că întocmai ca acel tânăr conducător bogat, mulți homosexuali și lesbiene au ajuns să fie convinși că nu pot sau că nu vor să se despartă de sexualitatea lor și să umble cu Cristos.

Încercăm mereu să ne măsurăm „dreptatea” comparându-ne cu alții. Aceasta duce întotdeauna la rezultate false. Linia de demarcație este: ce este greșit este greșit și va fi întotdeauna greșit, indiferent cât de mulți fac acel lucru.

[There are lots of people who are out, proud gays and lesbians. With so many who are living good, responsible lives, how could it be so wrong?
Copyright © Witness Freedom Ministries, Inc. Tradus și publicat cu permisiune.]

SUNTEȚI HOMOFOTBI?

Prin definiție, homofobia este „teamă sau ură față de homosexuali”. Noi nici nu ne temem, nici nu urăm persoanele homosexuale. De fapt, mulți oameni de la *Exodus*, de la liderii internaționali la liderii misiunilor membre, până la cei care lucrează în numeroasele noastre locații, au fost cândva homosexuali. Credem că fiecare persoană are libertate de la Dumnezeu de a-și trăi viața după cum înțelege. Respectăm aceasta.

Respectăm, de asemenea, că unii homosexuali și lesbiene nu vor să fie homosexuali sau lesbiene. Și există oameni care sunt atrași de propriul lor sex, dar care nu s-ar considera niciodată homosexuali sau lesbiene. Suntem aici pentru toți acei oameni și le oferim sprijinul nostru în procesul de a deveni oamenii care vor să fie.

[*Are you homophobic?* Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

UNII OAMENI SPUN CĂ DUMNEZEU URĂȘTE HOMOSEXUALII. VOI CE CREDEȚI?

Dumnezeu spune clar în Scriptură că iubește oamenii. Ioan 3:16 spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Dumnezeu spune și noi credem că El iubește pe toți oamenii. Nu contează dacă sunt homosexuali sau heterosexuali, negri sau albi... Dumnezeu a creat pe fiecare și totul și iubește pe toți oamenii pe care i-a făcut. De aceea putem spune, conform Ioan 3:16:

Dumnezeu îi iubește pe bărbații homosexuali și pe femeile homosexuale din această lume atât de mult, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca orice bărbat homosexual sau femeie homosexuală care crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Este adevărat că Dumnezeu a spus, de asemenea, că o relație sexuală în afara căsătoriei dintre un bărbat și o femeie este greșită. Dumnezeu spune că El a creat sexul și sexualitatea. El spune că vrea ca noi să urmăm planul Lui pentru sex și sexualitate. Și ne avertizează că nerespectarea planului Său pentru sex și sexualitate are consecințe – fizice, emoționale, relaționale și spirituale. Dar în timp ce Scriptura spune clar că un anumit comportament este greșit, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu îi urăște pe oamenii care au acel comportament.

Dacă ești atras de persoane de același sex sau de sex opus, vrem să te asigurăm că Dumnezeu te iubește foarte mult.

[Some people say God hates homosexuals. What do you think?]
Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

„VERSETE CARE CRITICĂ EXCESIV”

La versetele din Biblie despre homosexualitate, atât din Vechiul cât și din Noul Testament, se face adesea referire ca la pasajele „care critică excesiv”. Creștinii tradiționali văd aceste versete condamnând în mod clar comportamentul sexual cu același sex, pe când cei care se consideră progresiști, văd în ele mai degrabă condamnarea violului, pedofiliiei și promiscuității sau a orgiilor idolatre.

Teologia pro-homosexualitate ia din nou fiecare pasaj, redefinindu-L pentru a spune că Dumnezeu este cu siguranță împotriva celor care se comportă sexual în afara orientării lor naturale. Deci ea spune că aceasta înseamnă că dacă un heterosexual acționează din punct de vedere homosexual, acționează în afara modului său natural de a fi și ar trebui condamnat. Totuși, dacă cineva este homosexual, atunci înclinația sa „naturală” pentru relații sexuale cu același sex este normală și trebuie să fie acceptată. Prin urmare, argumentează promotorii ei, pasajele nu se referă la homosexualii în stabile, iubitoare. Ei vorbesc despre teologie ca evoluând, deoarece acum trăim cu concepte sociale diferite.

Aceste argumente nu sunt compatibile cu pasajele implicate, care condamnă în mod clar orice comportament sexual cu același sex. Timp de două mii de ani, erudiții au înțeles sensul lor și numai acum pretind unii că am fost induși în eroare.

Albert Mohler întreabă: „Este «criticare excesivă» a oamenilor, să arăți că Scriptura identifică comportamentul și atitudinile lor ca păcătoase?” Și constată că este cu siguranță important ca noi toți să ne însușim adevărul despre păcatul nostru, oricare ar fi el.

Fără o cunoaștere a păcătoșeniei noastre, nu cunoaștem nevoia noastră de un Mântuitor. În acest sens, toți avem nevoie să fim „criticați excesiv” de Biblie, ca să cunoaștem nevoia noastră de Cristos.

Citește mai mult despre aceasta la pagina de internet www.christianpost.com/news/the-church-and-the-clobber-scriptures-the-bible-on-homosexuality-50792/#F7q7EtphoyGSGb2A.99, ca și pe site-ul www.albertmohler.com.

[“*Clobber Scriptures*”. Copyright © Exodus Global Alliance. Tradus și publicat cu permisiune.]

ALTERNATIVE CONSTRUCTIVE

CONTRA CURENTULUI: SCHIMBAREA ESTE POSIBILĂ.
DUMNEZEU DĂ BIRUINȚĂ!

Chemarea noastră nu este aceea de a eticheta, condamna sau judeca oamenii, ci de a manifesta aceeași atitudine pe care ar manifesta-o Cristos, dacă ar fi în trup, printre noi.

Înțelegem durerea, frustrarea și lupta interioară a celor care se confruntă cu atracții nedorite față de persoanele de același sex și dorim să le oferim speranță, promovând mesajul că schimbarea este posibilă prin Isus Cristos. Nu promitem minuni, dar oferim sprijin și nădejde. Nu promitem cale ușoară, dar vedem potențial de eliberare.

Materialele și informațiile de pe site-ul nostru sunt pentru voi, cei care vă gândiți să renunțați la homosexualitate. Dorim să vă fim de folos vouă, familiilor și prietenilor voștri, prin suport emoțional online și consiliere creștină, având ca perspectivă o abordare biblică a condiției homosexualității. Iar prin mărturiile prezentate, sperăm să sensibilizăm creștinii și bisericele, pentru a fi alături de cei care doresc să învingă homosexualitatea.

Dacă te lupti cu homosexualitatea și nu rezisti singur sau dacă ai reușit să învingi această dependență și vrei să ne dezvălui modalitatea prin care ai făcut-o, nu ezita niciun moment să ne contactezi. *Contra Curentului* există pentru tine, pentru a te ajuta. Schimbarea este posibilă. Descoperă cum!

[Copyright © www.contracurentului.com]

AJUTOR ONLINE! SUNTEM AICI PENTRU A TE SPRIJINI!

Cine suntem

Proiectul acesta aparține *Asociației Doar Împreună*. Este metoda practică prin care noi ne arătăm disponibilitatea de a ajuta pe cei care au nevoie de suport în momente grele din viață.

Eu sunt Teofil Gavril, locuiesc în Mediaș și mă pasionează din adolescență consilierea, psihologia și psihoterapia. Am învățat foarte mult ca autodidact și continui să învăț în acest domeniu, dar am urmat și cursuri ale diferitelor școli de formare în consiliere creștină din România. Am fost Președinte al *Asociației Consilierilor Creștini din România* și practic cu drag consilierea creștină.

Cum funcționează

Ei bine, aici e mai mult de explicat. În principiu vrem să vă spunem că toate discuțiile pe care le aveți cu noi sunt confidențiale; prin aceasta se înțelege că nimeni nu va dezvălui unei alte persoane detalii despre discuție, fără acordul vostru. Este și motivul pentru care avem un script de consiliere online unde îți poți da ce identitate vrei. De ce facem aceasta? Pentru că știm că e greu să spui despre problemele tale interioare altor persoane, mai ales dacă acestea te cunosc.

Cum poți fi ajutat practic?

1. Prin scriptul de chat din site. Acolo poți să îți dai identitatea care o vrei tu, fie cea reală, fie una anonimă. Poți să scrii un nume care nu este real și o adresă de e-mail temporară, ca să putem totuși dialoga.

2. Prin e-mail. Un mesaj trimis din pagina de contact sau la adresa ajutor@consiliere.org te pune în legătură cu noi. Răspundem la mesajele tip e-mail cam o dată pe săptămână, pentru că sunt multe cazuri, iar noi facem aceasta după orele de serviciu.

3. Telefonice. Deși nu putem vorbi foarte mult la telefon, pentru urgențe există și metoda aceasta de consiliere (sau de început de consiliere).

Cât vă costă?

Vestea bună este că deocamdată nu costă nimic. Deși nu suntem sponsorizați de nicăieri, facem lucrarea gratuit, atât timp cât vom putea. Nu garantăm că așa va rămâne mereu, dar deocamdată nu te costă, iar dacă aceasta se schimbă, vei fi anunțat din timp, dacă ești abonat în acest site.

Ce probleme abordăm?

În general ne poți contacta în legătură cu orice fel de problemă. Noi suntem organizați pe departamente; chiar dacă nu toate sunt acoperite de oameni în acest moment, ele vor fi suplinite de cei disponibili.

[Copyright © 2014 Teofil Gavril. Acest articol a apărut inițial pe site-ul autorului – www.consilierecrestina.org (*Consiliere Creștină*). Publicat cu permisiune. Teofil Gavril este consilier creștin și trainer la *Asociația Consilierilor Creștini din România*, al cărei Președinte a fost între anii 2011-2014. În prezent este prezbiter la *Biserica Baptistă Agârbiciu*. Locuiește în Mediaș, este căsătorit și tatăl a doi copii. Poate fi contactat prin e-mail la adresa ajutor@consiliere.org sau telefonic la numărul 0744.201601.]

CONSILIERE ȘI PSIHOTERAPIE CREȘTINĂ ONLINE PENTRU HOMOSEXUALITATE

Despre mine

Mă numesc Paul Andrei Negrulescu și primul lucru pe care aș vrea să-l cunoști despre mine este că sunt pasionat de oameni și de privilegiul care mi s-a oferit, de a-i vedea pe aceștia și poate chiar și pe tine, depășindu-și problemele și dezvoltându-și potențialul, pentru a putea trăi o viață din abundență!

Sunt căsătorit cu o femeie extraordinară, a cărei dragoste o port zilnic, pentru a contribui la ceea ce eu numesc „cea mai mare binecuvântare oferită omului” – căsnicia! Împreună cu soția mea, Ana, continuăm să învățăm ce înseamnă limbajele iubirii, pentru a menține constant vie dragostea și pasiunea dintre noi.

Sunt o persoană care se bucură de viață! Sunt fericit chiar dacă viața, în ritmul ei natural, aduce deseori și situații dificile. De fapt, situațiile grele din viață, atacurile de panică și depresia prin care am trecut stau la baza dorinței mele de a cunoaște omul și de a studia cum funcționează el într-un mod holistic: psihic, fizic și spiritual. După mulți ani de studiu, atât în țară cât și în străinătate, în domeniul psihologiei și psihoterapiei, am practicat mai mulți ani ca psiholog în asociații non profit și într-o clinică din Geneva, Elveția, ulterior practicând în cabinetul meu privat, dar și online.

Deși în România nu există un criteriu clar după care să îți numești specializarea, eu pot spune că specializarea mea este în domeniul de psihotraumatologie, unde am și cea mai solidă pregătire, având până în prezent câteva sute de cazuri și pregătire academică/științifică în țară și în străinătate.

Nu cu o experiență la fel de bogată, dar cu același interes, am început să mă pregătesc și să ofer servicii de life coaching. Deși terapia este un timp special pentru beneficiar, în care consilierul este prezent 100% pentru a-l asculta și a-i oferi feedback, inevitabil, în acest timp beneficiarul terapiei ajunge să îl cunoască și pe terapeut. Aș vrea să îți dorești asta, dar, în primul rând, mi-ar plăcea să te pot cunoaște eu mai bine!

Cu prietenie,

Paul Andrei

Ce spun alții

„Am început să lucrez cu Paul acum mai bine de doi ani. Datorită unor evenimente neplăcute din viața mea, eram într-o situație destul de dificilă. Insomnii, depresii, anxietăți... tot tacâmul. Toate aceste anxietăți proveneau din criza de identitate prin care treceam și din teama că aș putea avea atracții homosexuale. Încet, încet, alături de Paul am trecut printr-un proces terapeutic lung și dureros, dar benefic, care m-a ajutat să depășesc acel moment de cumpănă din viața mea și să redevin un om normal și plin de viață. Îl recomand cu încredere.” A. E.

„Mă numesc Alex și am început ședințele de terapie cu Paul Negrulescu pentru a înțelege mai bine de ce, deși sunt

credincios, am atracții față de persoane de același sex. Dacă aş vrea să fac un „rezumat” al drumului terapeutic parcurs împreună cu Paul, îmi vine în minte Isus. El nu a cerut niciodată să nu greșim în viață. El a invitat omul la o schimbare a mentalității malformate, la o curățenie interioară, pornind de la o interogare sinceră a trecutului nostru, a identității noastre și a mentalității cu care ne trăim zilele, având ca reper Adevărul. Pe acest drum întunecat însă, nu e bine să fii singur. Ședințele cu Paul și insight-urile lui sunt un punct de siguranță, un reper important în această curățenie profundă. Fiind student, am putut beneficia și de un cost redus al ședințelor. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru posibilitatea pe care o am de a mă întâlni cu Paul!”

[Copyright © 2014 Paul Andrei Negrulescu. Acest articol a apărut inițial pe www.consilierecrestina.com. Publicat cu permisiune. Paul Andrei Negrulescu este psiholog clinician și psihoterapeut acreditat de *Colegiul Psihologilor din România* și de *Federația Română de Psihoterapie*, iar din anul 2011 este Președintele *Asociației Psihologilor Creștini din România*. Este căsătorit și locuiește în Timișoara. Poate fi contactat prin e-mail la adresa negrulescupaul@yahoo.com.]

DOAR ÎMPREUNĂ – LOCUL ÎN CARE ÎNVĂȚĂM RELAȚII

Un site pentru toți soții și soțiile, cu sau fără probleme de relații. Încercăm să venim în ajutorul celor care întâmpină greutăți în relaționare dintr-o varietate de motive, de la lipsa de cunoștințe în domeniu, până la probleme cauzate de infidelitate, violență sau implicarea în homosexualitate. Dumnezeu oferă soluții la toate problemele contemporane ale relațiilor. Te ajutam să vezi soluțiile lui Dumnezeu. Și nu uita – o relație familială sănătoasă și matură este soluția de vindecare a multor probleme ale Bisericii și societății contemporane.

Acordăm o atenție deosebită consilierii bărbaților și femeilor care suferă de tulburări de orientare sexuală. Aici nu ești respins

sau ridiculizat. Nu te condamnăm, nici nu te forțăm, ci încercăm să te sprijinim în efortul tău de a-ți rezolva problema. Pentru noi, confidențialitatea și discreția sunt lege. Suntem convinși că cei care caută să se schimbe pot și credem că doar Duhul Sfânt este Cel care te îndeamnă să cauți ajutor, pentru că Dumnezeu dorește să ai pace în suflet și relații familiale sănătoase și binecuvântate.

Credem că Dumnezeu are soluție și pentru problema ta. Suntem aici și pentru tine.

[Copyright © 2010 Teofil Gavril. Publicat cu permisiune. Pentru mai multe detalii, vezi www.doarimpreuna.ro.]

SPERANȚĂ ȘI VINDECARE PENTRU HOMOSEXUALI

Speranță și Vindecare pentru Homosexuali (SVPH) este un proiect al *Alianței Familiilor din România*, pe tema controversatului subiect al homosexualității.

Proiectul este realizat în parteneriat cu asociații de specialitate de peste graniță și oferă informații de natură genetică, psihologică, socială și religioasă. Ne adresăm cu informații documentate atât celor ce vor să afle mai multe despre homosexualitate, cât și celor care vor să învingă aceste atracții și deprinderi.

Cercetările științifice arată că homosexualitatea nu este înăscută, ci este rezultatul unor interacțiuni complexe între diferiți factori – familiali, sociali și posibil biologici.

Întrucât atracțiile și comportamentul homosexual sunt niște condiționări psihologice, ele se pot reduce și elimina din viața persoanei, dacă persoana dorește aceasta și este dispusă să își asume un proces de cunoaștere personală și autoeducare, care începe cu o informare corectă.

Dacă te confrunți cu atracții homosexuale și simți că ai ajuns la capătul puterilor, dacă crezi că ești singur, scrie-ne și vei beneficia de suportul nostru emoțional.

Dacă ai reușit să învingi atracțiile homosexuale, scrie-ne pentru ca experiența ta să fie o încurajare pentru alții.

[Copyright © 2005 Bogdan Mateciuc. Acest articol a apărut inițial pe www.homosexualitate.ro. Publicat cu permisiune.]

GÂNDURI PENTRU SINUCIGAȘI ȘI PENTRU SUPRAVIEȚUITORI

Dacă ați ajuns pe acest site, probabil că nu a fost întâmplător! Acesta este un grup virtual de suport pentru persoanele care au luat în calcul (cel puțin o dată!) ideea de a părăsi această lume, cu problemele ei copleșitoare. Veți găsi aici sute de oameni care, la fel ca și dumneavoastră poate, cel puțin o dată în viață nu au mai găsit puterea de a merge mai departe bizuindu-se doar pe propriile lor forțe. Vă invit să parcurgeți în liniște poveștile lor și, în măsura în care veți dori, să ne scrieți despre problemele dumneavoastră. Nu vă vom spune că problema dumneavoastră se va rezolva și nici că vă înțelegem pe deplin, pentru că fiecare individ și fiecare problemă este unic(ă). Promitem, în schimb, să vă ascultăm fără a vă judeca, să vă fim alături, să plângem împreună cu dumneavoastră și să ne bucurăm împreună cu dumneavoastră de fiecare reușită, oricât de mică ar fi aceasta. Se spune că o durere împărtășită devine puțin mai suportabilă. Acesta este motivul pentru care suntem aici! Ne puteți scrie lăsând un comentariu oriunde pe acest site. Apoi, moderatorul va prelua comentariul dumneavoastră și vă va face o „categorie” (o „căsuță”) doar a voastră, pe care o găsiți în coloana din partea dreaptă (puțin mai jos), unde veți putea citi atât ceea ce ați scris dumneavoastră, cât și gândurile celorlalți membri ai grupului virtual de suport.

Despre comentarii

Toate comentariile pe care le postați pe acest site vor trebui să respecte regulile elementare ale bunului simț. Întrucât este un site dedicat unui aspect extrem de delicat, cred că este de la sine înțeles că voi șterge rapid și voi trece la spam orice comentariu malițios.

În schimb, sunt binevenite încurajările, vorbele bune... orice cuvinte care credeți că le-ar mai putea alina durerile sufletești

celor care se deschid în acest spațiu virtual unde *nimeni* nu este judecat.

Având în vedere faptul că au existat mai multe comentarii malițioase la adresa unora dintre membrii grupului de suport virtual, precum și unele încercări de a furniza id-uri de messenger sau date de contact ale unor persoane necunoscute, *toate* comentariile vor fi aprobate de moderator înainte de a fi postate pe site (în cel mai scurt timp posibil).

Aceasta este o măsură menită să ducă la protecția membrilor acestui grup virtual de suport.

Vă rog să evitați să intrați în contact cu preinși „specialiști” în privat. Pe un portal public, chiar dacă – să zicem, primiți un sfat eronat, există întotdeauna posibilitatea ca ceilalți membri ai grupului să poată interveni și remedia eroarea. În privat însă răul rămâne făcut.

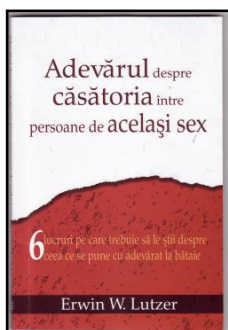
Despre comentariile religioase

Având în vedere faptul că site-ul se adresează unei largi categorii a populației, toate comentariile religioase vor trebui să fie făcute astfel încât să nu îi ofenseze pe membrii altor denominațiuni decât cea căreia îi aparțineți dumneavoastră. Nu sunt permise nici insultele la adresa altor culte decât cele cărora le aparțin semnarii comentariilor, nici prozelitismul religios (nici măcar cel ortodox!), ci toate comentariile pe teme religioase vor trebui să respecte libertatea de a alege a membrilor acestui site (chiar dacă aceasta presupune altă opțiune decât cea proprie, inclusiv cea de a nu dori să discute pe marginea acestui subiect). Vor fi moderate toate referirile la chestiuni cu accent denominațional evident. Recunoaștem și promovăm importanța credinței în Dumnezeu și a practicării ei în viața de zi cu zi, ca modalități eficiente de prevenire a suicidului și de gestionare a diverselor crize cu care ne confruntăm în existența noastră cotidiană, însă vom face tot ceea ce ține de noi pentru a nu aluneca pe panta bigotismului sau a absolutismului religios, ci mai degrabă ne vom strădui să promovăm *împreună* principiile și valorile creștine, comune tuturor cultelor creștine oficial recunoscute în România.

Considerăm că aceste principii și valori comune sunt elementele care ne apropie, în vreme ce sublinierea diferențelor confesionale dezbină și învrăjbește oamenii care ar trebui să se ajute unul pe altul! Este un spațiu virtual liber; prin urmare, dacă nu sunteți de acord cu aceste principii, sunteți liberi să comentați în altă parte decât aici! Vă mulțumesc pentru înțelegere! Adrian (Dr. E. A. Sârbu)

[Copyright © 2008 Emanuel Adrian Sârbu. Acest articol a apărut inițial pe www.suicid.wordpress.com. Publicat cu permisiune. Emanuel Adrian Sârbu este licențiat în psihologie, sociologie, teologie și filologie, doctor în teologie și doctorand în sociologie. Este lector univ. dr. la *Universitatea din București* și șeful *Serviciului pentru Relația cu Societatea Civilă și Alți Actori Sociali* din cadrul *Direcției Generale de Asistență Socială a Municipiului București*, membru fondator al *Asociației de Suicidologie*, membru al *Societății Sociologilor din România*. A scris peste cincizeci de lucrări (articole și cărți) de specialitate, publicate în țară și în străinătate, și a inițiat primul grup virtual de suport pentru persoanele cu conduită suicidară din România. Este căsătorit și tatăl unui copil. Poate fi contactat prin e-mail la adresa scrisorica@gmail.com.]

CĂRȚI CARE PREZINTĂ HOMOSEXUALITATEA DIN PERSPECTIVĂ BIBLICĂ

ADEVĂRUL DESPRE CĂSĂTORIA
ÎNTRE PERSOANE DE ACELAȘI SEX
De Erwin W. Lutzer
Editura Casa Cărții, Oradea, 2007
Nr. pagini: 138
Preț: 11,00 lei
Comenzi online: www.ecasacartii.ro,
www.kerigma.ro

Începând de la zgomotul știrilor de seară până la liniștea curții unui judecător se dezlănțuie o luptă pentru

căsătorie. Implicațiile pentru societate sunt profunde. Cu toate acestea mulți oameni ai credinței se întreabă nedumeriți: „Chiar așa mare scofală să fie?”

Erwin Lutzer spune lucrurilor pe nume: răspândirea căsătoriei între persoane de același sex reprezintă o amenințare profundă și periculoasă, iar Biserica trebuie să acționeze în dragoste și adevăr. Lutzer identifică adevărul în această problemă și pune niște întrebări grele, cum ar fi: Cum s-a ajuns aici? De ce este căsătoria așa cum a intenționat-o Dumnezeu mai bună și mai sănătoasă? Cum pot să le vorbesc copiilor mei despre acest subiect?

De la inimă la inimă

În timp ce noi dormeam...

Biserica trebuie să vorbească

Trebuie să consultăm manualul Creatorului

Trebuie să ținem cont de copii

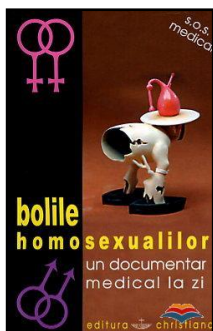
Trebuie să ținem piept presiunii

Biserica trebuie să acționeze

Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu

Note

Resurse

BOLILE HOMOSEXUALILOR. UN DOCUMENTAR MEDICAL LA ZI

De Genoveva Tudor (traducător)

Editura Christiana, București, 2005

Nr. pagini: 142

Epuizată

Descărcare gratuită: www.homosexualitate.ro,
www.provitabucuresti.ro

Lucrarea oferă o multitudine de date științifice, fiind un semnal de alarmă cu privire la riscurile la care se expun cei implicați în stilul de viață homosexual. Ea

constituie, de asemenea, un instrument de lucru util pentru medici și profesioniști în sănătate mintală.

Introducere

Contexte răspunzătoare de apariția homosexualității

Pedofilia la homosexuali

Integrarea socială

Prostituția copiilor

Imaginea corporală

Atitudini față de homosexuali

Atitudini ale homosexualilor față de heterosexuali

Agresivitatea. Măsurarea agresivității fizice la bărbații heterosexuali, homosexuali și transsexuali

Homosexualitatea și bolile psihice

Boli digestive

Boli neurologice

Boli cu transmitere sexuală (BTS)

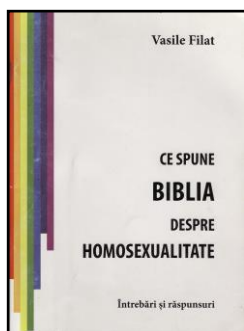
HIV

Cancer

Boli reumatologice

Particularități endocrine

Addenda

CE SPUNE BIBLIA DESPRE
HOMOSEXUALITATE

De Vasile Filat

Chișinău, 2012

Nr. pagini: 64

Preț: 6,00 lei

Comenzi online: www.moldovacrestina.md,
www.bestseller.md

Vasile Filat este predicator al Evangheliei și slujește în calitate de pastor al Bisericii „Buna-Vestire” din Chișinău, Republica Moldova.

„În această carte am adunat articole pe care le-am publicat pe portalul *www.moldovacrestina.md* sau alte pagini de internet. Dorința și rugăciunea inimii mele este ca această carte să-l ajute pe fiecare cititor să înțeleagă ce spune Dumnezeu despre homosexualitate și să facă alegeri corecte pe care să nu le regrete nici pe acest pământ, și nici în eternitate.

Dacă în urma citirii aceste cărți vă vor apărea și alte întrebări, le puteți adresa la e-mailul *preot.vasile.filat@gmail.com* și răspunsurile vor fi publicate pe portalul *www.moldovacrestina.md*.

Rugăciunea mea mai este ca bărbații și femeile care au fost prinși în patima homosexualității, în urma citirii acestei cărți să afle adevărul și să capete eliberare prin credință în Domnul Isus Cristos, pentru moștenirea vieții veșnice.” – VASILE FILAT

Introducere

Ce este orientarea sexuală?

Homosexualitatea este păcat, nu boală

Ce spune Biblia despre schimbarea sexului?

În ce măsură homosexualitatea este înăscută?

Sodomia este imoralitate, și nu lipsă de ospitalitate

Dragostea lui Ionatan pentru David

De ce Dumnezeu condamnă „dragostea” homosexuală?

Domnul Isus condamnă imoralitatea pentru a salva viețile oamenilor

Soarta homosexualilor și lesbienelor care nu au auzit

Cuvântul lui Dumnezeu

De ce Biserica nu acceptă homosexualii „creștini”?

Consecințele indiferenței față de imoralitatea impusă

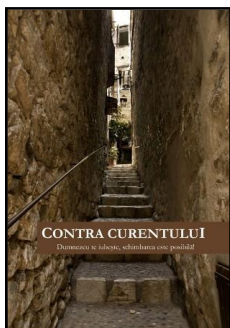
Cazul tânărului gay care s-a sinucis după discuția cu polițiștii și reacția comunității LGBT – extrem de alarmante

Cazul tânărului gay care s-a sinucis la Chișinău prin prisma statisticilor despre homosexualitate

Cum să capete eliberare cel ispitit de homosexualitate?

Ce să facă un transsexual (om care și-a schimbat sexul) după ce devine creștin?

Atenție! Violatori și homosexuali ucigași! Cazuri judiciare prezentate de un procuror criminalist

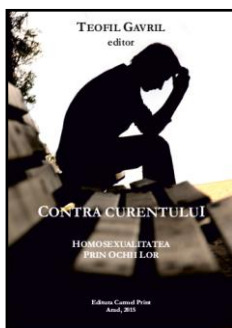

CONTRA CURENTULUI
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2010
Nr. pagini: 200
Preț: 11,00 lei
Comenzi online: www.kerigma.ro

La un procent estimat de 2,5% din populație, în prezent există în lume 155 de milioane de homosexuali, dintre care 18 milioane în Europa. Mulți dintre aceștia își duc viața în tăcere, temându-se că dacă se află despre orientarea lor sexuală se vor confrunta cu respingerea celor din jur. Pe acești homosexuali tăcuți, paginile lucioase ale revistelor mondene, care prezintă homosexualitatea ca pe un lucru cool sau trendy, îi ajută prea puțin.

Cei care se destăinuiesc în această carte prezintă o altă față a homosexualității, rareori întrezărită în mass-media. Din mărturiile pe care vi le oferim emană durere. Unii homosexuali suferă, luptă din răspuțeri împotriva atracțiilor față de același sex și doresc să se schimbe. Există homosexuali care cred în Dumnezeu și Îl văd ca pe singura lor salvare, dar, pe lângă credință, au nevoie de cineva care să îi asculte. Au nevoie de ajutorul nostru!

Mulțumiri
Cuvânt înainte
Homosexualitatea prin ochii lor
Ei au nevoie de noi!
Unde poți primi ajutor?
Resurse
Provocare

CONTRA CURENTULUI.
HOMOSEXUALITATEA PRIN OCHII LOR
De Teofil Gavril (editor)
Editura Carmel Print, Arad, 2015
Nr. pagini: 302
Ediția a II-a revizuită și adăugită
Carte electronică, format PDF
Descărcare gratuită: www.contracurentului.com,
www.scribd.com

Vă scriu aceste rânduri cu ochii plini de lacrimi. Eu așa sunt destinat, să trăiesc o viață de chin. Nu am pe nimeni, pentru că tuturor le este rușine de mine, colegii își bat joc într-una de mine, mă fac să sufăr enorm. De ce vrea Dumnezeu asta? Cu ce sunt eu de vină? Nu știu dacă mai are rost să trăiesc, nu are niciun sens. Dumnezeu mă poate ajuta, dar eu simt că nu mai pot, că mă sfârșesc. Oare voi avea clipe de bucurii în viață? Nu prea cred. Oare o să mă mai simt singur? – RUBEN

Până acum, creștinii au avut poziții defensive, de fapt... nu prea au avut o poziție definită, cei mai mulți erau și sunt pe nicăieri la capitolul homosexualitate. Cred că este timpul ca oamenii cu frică de Dumnezeu din țara noastră să stea la o masă a înțelepților, să cheme Duhul lui Dumnezeu în ajutor și să conceapă o strategie care să implice atitudinea publică față de homosexualitate, dar și pe cea particulară și, în același timp, să găsească o cale prin care creștinii temători de Dumnezeu să poată să se opună fenomenului și să salveze oameni, nu să lupte cu oameni. – TEOFIL GAVRIL

Homosexualitatea prin ochii lor

Ai decis să renunți la homosexualitate? Iată cum poți reuși!

Unde poți primi ajutor?

Resurse disponibile

File din jurnal

Misiunea pentru homosexuali: Te cheamă Dumnezeu?

FAȚA NEVĂZUTĂ A HOMOSEXUALITĂȚII

De Virgiliu Gheorghe, Andrei Dîrlău

Editura Christiana, București, 2014

Nr. pagini: 280

Preț: 12,00 lei

Comenzi online: www.librariasophia.ro,

www.librariaortodoxia.ro, www.agaton.ro

O monografie de o valoare excepțională, mai mult decât bine-venită în contextul răspândirii crescânde a homosexualității datorită, printre altele, lipsei crescânde a tatălui în viața copiilor, decăderii principiilor morale, propagandei pro-homosexualitate din mass-media și imaginilor pornografice omniprezente în viețile tinerilor, de la afișele publicitare, la pornografia online și canalele de profil disponibile la televiziunea prin cablu.

De ce o carte despre homosexualitate?

Primele 10 mituri privind homosexualitatea

Homosexualii nu s-au născut homosexuali

Cauzele reale ale comportamentului homosexual

Modificări psihopatologice aferente homosexualității

Homosexualii, abuzurile sexuale și pedofilia

Bolile homosexualilor

„Căsătoriile” dintre homosexuali și înfierea de copii

Cât de buni părinți pot fi homosexualii?

Consecințele legiferării căsătoriei între homosexuali

Organizațiile de sănătate mentală, instrumente ale

propagandei pro-homosexuale

Școlarizarea pro-homosexualitate

Anexa 1

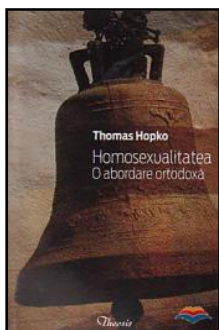
Anexa 2

Anexa 3

Anexa 4

Anexa 5

Bibliografie

HOMOSEXUALITATEA. O ABORDARE ORTODOXĂ

De Thomas Hopko

Editura Theosis, Oradea, 2009

Nr. pagini: 156

Preț: 15,00 lei

Comenzi online: www.librariasophia.ro,
www.cartiortodoxe.ro, www.librarie-universala.ro

O ideologie nu poate fi înfrântă prin replicile agresive ale unei alte ideologii. Ortodoxia propune o viață trăită sub binecuvântarea Duhului, iar nu un sistem închis de reglementări punitive. Din această perspectivă, preotul Thomas Hopko oferă publicului larg – îndeosebi educatorilor, psihoterapeuților, medicilor, preoților și duhovnicilor – un evantai teologic de reflecții profunde și echilibrate pe o temă delicată. Departe de-a minimaliza impactul profund vătămător al pansexualismului și al dezordinii morale din civilizația occidentală postcreștină, autorul ne reamintește criteriile agapice ale adevăratei îndreptări a omului, coram Deo. În acest fel, pr. Thomas Hopko subscrie integrat cuvintelor Sf. Pavel. „Ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin iubire” (Galateni 5.13).

Prozelitismul erotic și limita prieteniei
Cuvântul înainte al autorului
Credința creștină și homosexualitatea
Hristos și Biserica
O experiență tridimensională
Atracția pentru persoanele de același sex
Homosexualitatea și bunătatea
Homosexualitatea și patima
Homosexualitatea și păcatul
Homosexualitatea și alegerea
Homosexualitatea și voia lui Dumnezeu
Homosexualitatea și sfințenia

Homosexualitatea și asceza
Homosexualitatea și Scriptura
Homosexualitatea și fericita întristare
Homosexualitatea și bucuria
Homosexualitatea și prietenia
Homosexualitatea și activitatea sexuală
Homosexualitatea și cunoașterea sexuală
Homosexualitatea și copii
Homosexualitatea și drepturile omului
Homosexualitatea și moartea
Homosexualitatea și teologia
Homosexualitatea și religia
Homosexualitatea și comunitatea Bisericii
Homosexualitatea și Sfintele Taine
Homosexualitatea și grija pastorală
Homosexualitatea și consilierea
Homosexualitatea și mărturia creștină de azi

HOMOSEXUALITATEA. ROSTIREA ADEVĂRULUI ÎN DRAGOSTE

De Edward T. Welch

Editura Scriptum, Oradea, 2014

Nr. pagini: 35

Preț: 8,00 lei

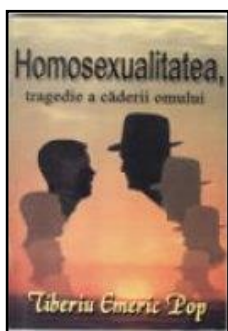
Comenzi online: www.scriptum.ro,
www.kerigma.ro, www.grammar.ro

Homosexualitatea este chestiunea aprins dezbătută a zilelor noastre, spune Edward T. Welch în această broșură. De aceea, Biserica va avea de luptat împotriva homosexualității, chiar mai mult decât împotriva avortului, de-a lungul acestei întregi generații, determinându-ne să ascultăm, să studiem și să avem un punct de vedere bine formulat și cumpănit.

Cum să răspundem provocărilor ridicate de homosexualii care pretind că Biblia nu interzice relațiile homosexuale angajate

într-un legământ? Sau că știința dovedește că homosexualitatea este o chestiune genetică, și nu un mod de viață ales de cineva? Welch aduce în dezbatere mai multe aspecte biblice și biologice care vizează homosexualitatea. Și, la fel de important, ne invită să ne analizăm propria noastră atitudine, pentru a aborda aceste situații cu sinceritate, compasiune și în mod convingător.

Purtarea unui dialog biblic
Informațiile biblice
Reacțiile homosexualilor
Cum ar trebui să gândim biblic?
Poziția biblică
Cauze biologice
Un model biblic cu privire la homosexualitate
Procesul schimbării

HOMOSEXUALITATEA, TRAGEDIE A
CĂDERII OMULUI

De Tiberiu Emeric Pop

Editura Agape, Făgăraș, 2001

Nr. pagini: 79

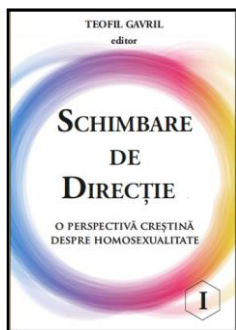
Epuizată

Descărcare gratuită: www.scribd.com

În lucrarea de față ne propunem să abordăm un aspect particular al sexualității umane, și anume homosexualitatea. Această deviație sexuală, numită de unii boală, de alții păcat, numită de unii mod de viață natural, și de alții perversiune sexuală, este o consecință directă a căderii omului în păcat...

Prefață
Introducere
Cadrul teologic general: sexualitatea ca dar al lui Dumnezeu
Sexualitatea ca dar al lui Dumnezeu
Puncte de vedere scripturale

Căderea omului în păcat și efectele Căderii asupra sexualității
Cadrul teologic general al căderii omului în păcat
Efectele Căderii asupra sexualității
Homosexualitatea ca dramă a căderii omului în păcat –
cauze care determină homosexualitatea
Cauze care duc la mentalitatea de tolerare, acceptare și promovarea a homosexualității
Domeniul cultural
Moștenirea culturală
Educația
Mass-media
Muzica
Politica
Domeniul medico-științific
Domeniul religios
Atitudinea corectă a Bisericii față de homosexualitate
Concluzie
Bibliografie

SCHIMBARE DE DIRECȚIE. O
PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ DESPRE
HOMOSEXUALITATE. VOLUMUL I
De Teofil Gavril (editor)

Editura Carmel Print, Arad, 2015

Nr. pagini: 473

Comenzi online: www.kerigma.ro,
www.clcromania.ro

Carte electronică gratuită:

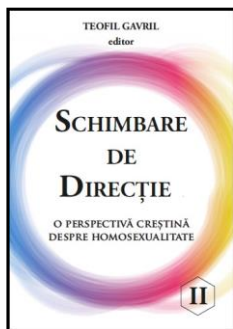
www.contracurentului.com, www.scribd.com

Homosexualitatea și tulburările de orientare și identitate sexuală sunt consecințe nefericite ale stării de păcat, care au ca urmare destructurări patologice la nivel biologic, psihic, relațional, moral și spiritual – extrem de complexe și greu de recuperat. Când eforturile specialiștilor sunt unite cu puterea

îndurătoare și transformatoare a lui Dumnezeu, miracolul poate avea loc. Este speranța, vestea bună, Evanghelia pe care CONTRA CURENTULUI o aduce prin SCHIMBARE DE DIRECȚIE într-un domeniu controversat, tenebros și aproape virgin. Fie ca acest exemplu de creștinism autentic necesar să ne contamineze, iar multe suflete nefericite, chinuite – destine naufragiate, să-și regăsească vindecarea, împăcarea, salvarea.

– DR. SORIN SÂNDULACHE

Autorul cărții „Consiliere și psihoterapie pastorală”

SCHIMBARE DE DIRECȚIE. O
PERSPECTIVĂ CREȘTINĂ DESPRE
HOMOSEXUALITATE. VOLUMUL II

De Teofil Gavril (editor)

Editura Carmel Print, Arad, 2015

Nr. pagini: 449

Comenzi online: www.kerigma.ro,

www.clcromania.ro

Carte electronică gratuită:

www.contracurentului.com, www.scribd.com

Cartea SCHIMBARE DE DIRECȚIE este cu siguranță unul dintre demersurile editoriale autohtone de anvergură care merită nu doar menționate, ci lecturate și chiar studiate de un public extrem de divers – de la persoane care se confruntă în mod direct cu tendințe, atracții și comportamente nonheterosexuale, la persoane care au în mediul lor astfel de prieteni, cunoștințe, membri ai familiei, și până la specialiști cu diverse formări și preocupări profesionale – preoți, pastori, lideri ai diferitelor biserici și grupuri sociale, terapeuți, psihologi, sociologi sau medici.

– Lector univ. dr. EMANUEL ADRIAN SÂRBU

Fondator al Asociației de Suicidologie

VOLUMUL I

Cuvânt înainte

Aspecte mai puțin cunoscute ale homosexualității

Homosexualitatea în societatea modernă – Încotro?

Oscilând între iubire și frustrare

Homosexualitatea din perspectivă biblică

VOLUMUL II

Pași spre schimbare

O viață nouă

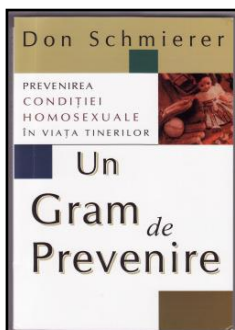
Cum vor reacționa dacă le spun?

Când celor dragi le pasă

Întrebări care ne frământă

Alternative constructive

Postfață

UN GRAM DE PREVENIRE. PREVENIREA
CONDIȚIEI HOMOSEXUALE ÎN VIAȚA
TINERILOR

De Don Schmierer

Editura Noua Speranță, Timișoara, 2007

Nr. pagini: 272

Preț: 21,00 lei

Comenzi online: www.kerigma.ro,
www.stephanus.ro, www.grammar.ro

În lumea noastră complicată, părinții, tinerii și liderii de tineret se confruntă frecvent cu subiectul homosexualității și pentru cei mai mulți oameni există mai multe întrebări decât răspunsuri. Autorul și consilierul Don Schmierer oferă o perspectivă echilibrată a acestei probleme complexe, discutând variatele ei aspecte fizice, emoționale și spirituale, cu înțelepciune și compasiune.

Introducere

De fapt, ce este homosexualitatea?

În căutarea „familiei perfecte”

Homosexualii: născuți sau făcuți?
Ce ar spune Isus?
Așa este viața sau nu?
Cum putem crea o familie iubitoare?
Schimbarea care poate face diferența
Lucrurile nu sunt așa cum par
Iertare și pace sufletească
Anexa A: Întrebări pe care le pun adolescenții
Note

POSTFAȚĂ

Homosexualitatea este, cu siguranță, un stil de viață care a născut și va continua să iște numeroase controverse. Permanent vor fi oameni, organizații sau tabere mai mult sau mai puțin vocale, care vor milita fie pentru înfierare, fie pentru normalizare în sfera relațiilor sociale și a drepturilor civile ale acestei minorități sexuale.

Volumele de față reprezintă un bun început al oricărei bibliografii de specialitate din România, țară aflată și din acest punct de vedere într-o perpetuă tranziție, însă în același timp cunoscută pentru conservatorismul și vehemența cu care continuă să stigmatizeze comunitatea LGBT. Prin multitudinea de articole și studii prezentate, prin numeroasele și diversele perspective și abordări, cele două tomuri ale lucrării *Schimbare de direcție* au meritul de a contribui, pe de o parte, la lărgirea sferei de înțelegere a problemelor pe care le ridică și, în același timp, le comportă acest stil de viață (care poate fi asumat sau reprimat), iar pe de altă parte, de a oferi răspunsuri și modalități practice de a acționa în situații limită, în aspecte delicate și extrem de controversate, față de care comunitatea românească manifestă încă nu doar rezerve, ci un comportament oarecum tabu. Altfel spus, dacă pentru a face efectiv o alegere în cunoștință de cauză, un individ are nevoie de suficient de multe informații și cunoștințe, pentru a-și construi o imagine echilibrată și echidistantă, în România secolului XXI literatura existentă este fie extrem de conservatoare (ca să nu spunem homofobă), fie extrem de libertină și de încurajatoare a unui stil de viață care, din perspectiva Bibliei și a teologiei creștine, rămâne cel puțin controversat. Ori, în aceste condiții, homosexualul ori lesbiana care, în ciuda opțiunilor sale sexuale, tânjește după Divinitate, nu are decât două opțiuni: fie alege să își renege propriile instincte, să le înăbușe în pofida a tot ceea ce simte, în speranța

(de multe ori utopică, din păcate) că va fi acceptat și reprim în rândurile comunității ultraconservatoare, fie, dimpotrivă, să se arunce întru totul în vârtoarea evenimentelor, lăsându-se pradă trăirilor și sexualității, pe care alege să o trăiască în forma ei nonheterosexuală. În ambele situații, acel individ va fi nefericit – în prima, pentru că problemele sale interioare nu vor fi rezolvate, ci doar reprimite, iar în a doua pentru că acea fărâamă din sine care strigă după Absolut, după Dumnezeu, după relația cu El este pur și simplu înăbușită. Ei bine, în tot acest context, volumele de față constituie o bine-venită alternativă, arătând nu doar că „schimbarea este posibilă”, ci și cum se poate realiza, efectiv, această *Schimbare de direcție*, care sunt provocările, dificultățile, dar și ce poate fi întreprins pentru a reuși.

Cititorul este introdus, pe rând, într-o lume despre care nu mulți se încumetă să discute, fiindu-i prezentate principalele argumente și teorii cu privire la cauzele homosexualității (naturale, genetice, experiențiale, biologice, psihologice, comportamentale, emoționale, spirituale), efectele în diversele planuri și sfere relaționale, abordând inclusiv aspecte mai puțin cunoscute sau comode – de la posibilitatea ca homosexualii să fie recrutați, până la obiectivitatea alegerilor individuale, eficiența sau ineficiența terapiei și a programelor de vindecare, dependența emoțională, determinismul genetic, diversele prejudecăți contemporane, relațiile cu părinții și alți membri ai familiei, abuzuri, riscuri ale comportamentului homosexual, căsătoria între persoane de același sex, rolul Guvernului, al Bisericii etc.

Cazuistica extrem de bogată și numeroasele sfaturi practice regăsite în diversele secțiuni ale celor două volume, ajută cititorul să depășească limitele sferei pur teoretice, ajungând să perceapă diversele persoane cu comportament homosexual în primul rând prin prisma calității lor umane. Pentru că, indiferent de percepția socială, comunitară, etică, teologică, un homosexual rămâne, în primul și în primul rând, un om care, la fel ca și heterosexualii, simte, iubește, relaționează, suferă, ezită,

poate fi rănit, deprimat, victimă a răutății sau neacceptării celorlalți.

Înțelegerea mentalității, a dramelor și a traumelor interioare pe care trebuie să le înfrunte persoana cu orientare nonheterosexuală, a prejudecăților cărora trebuie să le facă față zilnic, prin oferirea către publicul cititor a posibilității de a „încălța papucii” oricărui sau a fiecăruia dintre cei prezentați în studiile de caz sau poate chiar a posibilității ca el însuși să se confrunte cu o situație în care o persoană dragă să-i mărturisească „sunt homosexual”, contribuie, în primul rând, la încercarea de a normaliza relații care continuă să rămână tensionate (chiar dacă, uneori, acestea se manifestă latent, mocnit, sub masca unei acceptări teoretice ori a unui anumit grad de așa-numită „corectitudine politică”).

Abia după ce s-a ajuns în acest punct poate fi înțeles mesajul principal și unitar al tuturor articolelor, studiilor, editorialelor și cazurilor prezentate – respectiv acela că este necesar mult mai mult decât a manifesta o atitudine nonviolentă față de homosexuali. Este imperios necesar ca acești oameni să aibă parte de dragostea și de susținerea celor dragi, a familiei, a prietenilor, a celor care se pot implica, într-o manieră profesională și/sau duhovnicească. Desigur, nonviolența este utilă și necesară, însă aceasta poate fi uneori motivată sau dublată de o indiferență de tipul „problema lor, treaba lor”. Ori, autorii lucrării de față clamează cu fermitate că soluția nu a fost niciodată abandonarea homosexualilor sau manifestarea unei atitudini de indiferență față de aceștia, ci mai degrabă implicarea și sprijinirea tuturor celor dispuși să facă un cât de mic pas spre împăcarea cu Dumnezeu – începând cu susținerea duhovnicească, apelând la „armele” bine cunoscute de milenii (rugăciunea, postul, părtășia) și continuând cu a fi prezent alături de ei în momente în care poate nimeni altcineva nu ar fi dispus să o facă. De altfel, este cât se poate de evident faptul că nu poți păstra resentimente sau manifesta oroare, dispreț ori dezgust față de cineva pentru care te rogi, postești și cu care ai părtășie în Cristos, fiind conștient pe deplin de faptul că

Răstignitul de pe Golgota a intrat în casele vameșilor, a stat de vorbă cu femeile ușoare, a fost slujit de Maria Magdalena, l-a iertat pe Petru după ce s-a lepădat de Sine de trei ori, ba a mers până acolo încât a avut părtaşie până și cu Iuda, deși cunoștea prea bine tot ceea ce avea să facă acesta din urmă...

Lecturând, înțelegând, învățând a nu mai judeca înainte de a asculta cu atenție toate datele problemei și toate dramele și frământările din sufletul unui homosexual sau lesbiene, cititorului i se imprimă o atitudine cristică, duhovnicească, respectiv înțelegerea adevărului conform căruia Unul Singur este dreptul Judecător, iar noi toți, indiferent de cât de buni sau de morali am fi în aparență, avem cu toții luptele, frământările, păcatele sau căderile noastre, știute sau mai puțin știute. Ori, în aceste condiții, a-i judeca pe ceilalți doar pentru că, aparent, păcatele lor sunt blamate mai des de majoritate devine un nonsens, singura alternativă de bun simț fiind, așadar, alegerea de a călca pe urmele lui Cristos și a le oferi o mână întinsă chiar și celor pe care restul societății îi consideră vrednici de dispreț sau irecuperabili.

Odată intrat însă pe acest drum al reabilitării, indiferent dacă din postura persoanei care necesită schimbarea sau a celei dispuse să ofere asistență, trebuie înțeles și acceptat și faptul că, deși posibilă, transformarea nu este în niciun caz comodă, facilă sau plăcută. Ca orice schimbare, ea necesită timp, eforturi susținute, determinare, perseverență și uneori, a strânge din dinți și a merge „contra curentului”. Este momentul cel mai bun în care ambii (persoana care necesită ajutor și persoana care îl oferă) pot utiliza numeroasele resurse oferite de cele două volume ale *Schimbării de direcție* – de la oferirea unor pași concreți cu privire la cum să te rogi, cum să vorbești cu cineva, cum să răspundă un părinte, cum să discuți cu cei dragi, cum îți poți depăși trecutul, cum pot fi abordate căderile în păcate de natură sexuală, până la discuții extrem de complexe despre gestionarea emoțiilor, atracție, intimitate, relații, identitate, masculinitate pozitivă, puritate sexuală, identificarea factorilor declanșatori, ruperea legăturilor cu trecutul care se dorește a fi depășit, rolul

consilierii și al grupului de suport, modalități de identificare a limitelor sau a granițelor, dincolo de care zona de siguranță devine pusă sub semnul întrebării. Numeroasele perspective din secțiunea dedicată întrebărilor și răspunsurilor contribuie din plin la formarea unei înțelegeri mai ample a acestei problematice, iar diversitatea de opinii are meritul ca – inclusiv în eventualitatea în care nu va exista un acord cu toate sau cu fiecare dintre punctele de vedere exprimate – să constituie un bun punct de pornire pentru un dialog sau o dezbatere constructiv(ă), indiferent dacă acestea au loc într-un cadru formal, cum ar fi, de exemplu, un curs, seminar, oră de studiu biblic sau de tineret sau, dimpotrivă, într-un cadru informal sau chiar intim (discuții între prieteni sau lectură în intimitatea locuinței sau într-un loc ferit de priviri indiscrete).

Dincolo de articolele notabile ale diversilor specialiști din numeroase țări ale lumii, dincolo de reușita în a reuni și contribuțiile unor specialiști locali – pastori, consilieri, psihologi, teologi, voluntari având diverse profesii și calificări, dornici să se implice în asistarea persoanelor cu altă orientare sexuală care solicită sprijin, lucrarea are meritul de a transmite cititorului o perspectivă inedită – faptul că Biserica este provocată, ba chiar chemată de Dumnezeu să misioneze inclusiv în mijlocul homosexualilor și al lesbienelelor, al persoanelor cu alte orientări sexuale. Mai mult decât atât, Biserica și, indirect, fiecare dintre credincioșii care alcătuiesc acest Trup al lui Cristos, sunt datori să transmită mesajul că dragostea lui Dumnezeu este disponibilă „oricărei persoane care crede”, fără nicio referire la orientarea sexuală sau la trecutul acestora. Implicit, dintr-o atitudine de ignorare, negare, indiferență sau, mai rău, de homofobie, Biserica este chemată să aleagă să vadă numeroasele oportunități de slujire, dacă nu prin implicare directă, atunci prin mijlocire sau prin alte modalități de sprijin indirect.

Închei cu un singur gând, care m-a însuflețit, m-a îndreptat spre Dumnezeu și m-a ajutat să îmi păstrez privirile ațintite către El: acolo unde oricine altcineva nu a putut vedea decât nonvaloare, păcat, depravare, decădere morală, alegeri greșite,

Dumnezeu este Singurul care poate și este dispus să vadă valoarea eternă. Iar lucrul acesta s-a manifestat plenar prin faptul că Cristos a ales de bunăvoie să moară pentru noi. Pentru mine. Pentru tine. Pentru El. Da, chiar și pentru homosexuali. Iar dacă El a văzut în ei o valoare atât de mare încât să merite a plăti pentru răscumpărarea lor cu propria Sa viață, atunci noi nu putem decât să admitem că El are dreptate și că, prin prisma dragostei Lui, privindu-i pe ceilalți prin ochii lui Cristos, putem găsi iertare, dragoste, acceptare și oportunități de slujire a celor care cred că este posibilă și necesară o *Schimbare de direcție*.

Lector univ. dr. EMANUEL ADRIAN SÂRBU

CUPRINS

Pași spre schimbare / 5

- ♦ 10 sfaturi pentru păstrarea integrității sexuale / 5
- ♦ Ai decis să renunți la homosexualitate? Iată cum poți reuși! / 9
- ♦ Ar trebui să strigăm de pe acoperișul caselor? / 20
- ♦ Bărbați efeminați, femei masculine / 26
- ♦ Când acordăm prea multă atenție trecutului / 31
- ♦ Când ai o cădere sexuală: Diferența dintre răspunsurile corecte și cele greșite / 36
- ♦ Cât de eficiente sunt de fapt misiunile foștilor homosexuali? / 40
- ♦ Ce implică schimbarea? / 46
- ♦ Creșterea în masculinitate: Începerea călătoriei / 52
- ♦ Cum este mai bine, să renunți imediat sau progresiv? / 62
- ♦ Cum să iertăm? / 67
- ♦ De ce atât de puține vindecări instantanee? / 70
- ♦ De la izolare, la relație și intimitate / 74
- ♦ Decide, acționează, schimbă! / 81
- ♦ Depășirea „stării staționare de fost homosexual” / 82
- ♦ Desexualizarea nevoii mai profunde / 91
- ♦ Dumnezeu este răbdător; fii și tu răbdător cu tine însuși! / 96
- ♦ Fiți desăvârșiți! Ce înseamnă aceasta? / 100
- ♦ Hotărârea de a înfrunta durerea / 105
- ♦ Inima mulțumitoare: Un antidot pentru poftă / 107
- ♦ Luptă-te lupta cea bună, indiferent de preț! / 112
- ♦ Marea minciună: Nicio dovadă a schimbării / 116
- ♦ Monitorizarea / 122
- ♦ Nu sunt contabil / 123
- ♦ O abordare realistă a atracțiilor / 126
- ♦ Parte a ceva mai mare / 132
- ♦ Pofta: Marea evadare / 138

- ♦ Rolul consilierii și al grupurilor de suport / 144
- ♦ Sarcina dificilă a acceptării adevăratei noastre identități / 151
- ♦ Să-mi fie rușine! / 155
- ♦ Schimbarea apare când devii puternic / 157
- ♦ Stimularea vizuală și vindecarea / 162
- ♦ Ține-te bine de puritatea sexuală! / 167
- ♦ Un timp pentru a jeli / 188
- ♦ Vindecarea pentru homosexuali: Ce înseamnă ea? / 192
- ♦ Vindecarea și creșterea: Homosexualitatea și caracterul creștin / 199
- ♦ Vindecarea și creșterea: Ruperea legăturii / 204
- ♦ Vindecarea și creșterea: Schimbare sau ascultare? / 207

O viață nouă / 210

- ♦ Căutând un tată / 210
- ♦ Cea mai profundă dorință a mea / 214
- ♦ Dumnezeu mi-a vindecat căsnicia / 218
- ♦ El a fost cu mine / 223
- ♦ Gay, dar nu fericit / 228
- ♦ Găsirea acelui bărbat perfect! / 230
- ♦ Primul meu sărut / 232
- ♦ Privind înainte și privind înapoi / 237
- ♦ Războiul dinăuntru / 242
- ♦ Reflecții asupra a 25 de ani de vindecare / 248
- ♦ Renunțarea la minciună / 253
- ♦ Tatăl meu mă conduce acasă! / 259
- ♦ Trăind o viață de schimbare și promisiune / 266
- ♦ Vei accepta dragostea mea? / 272

Cum vor reacționa dacă le spun? / 280

- ♦ Adi / 280
- ♦ Adrian / 284
- ♦ Bogdan / 305
- ♦ Bogdi / 307

- ♦ Eugen / 308
- ♦ George / 309
- ♦ Gheo / 311
- ♦ Istvan / 314
- ♦ Iulian / 315
- ♦ Laszlo / 316
- ♦ Liviu / 318
- ♦ Marcu / 320
- ♦ Marian / 326
- ♦ Maximilian / 327
- ♦ Mihai / 328
- ♦ Nicu / 329
- ♦ Petru / 331
- ♦ Sami / 332
- ♦ Sebastian / 334
- ♦ Silviu / 339
- ♦ Valentin / 341
- ♦ Vali / 342
- ♦ Vlad / 344

Când celor dragi le pasă / 348

- ♦ Fiule, trebuie să vorbim! / 348
- ♦ Înfruntând cele mai mari temeri ale mele / 353
- ♦ Maturizându-mă prin durere / 357
- ♦ SIDA invadează o căsătorie / 361

Întrebări care ne frământă / 366

- ♦ Am copii. Ar trebui să-i păzesc când sunt în prezența unor foști homosexuali? / 366
- ♦ Ar trebui un fost homosexual să le spună celor dragi și/sau unui potențial partener de căsătorie despre trecut? / 367
- ♦ Au fost Sodoma și Gomora judecate din cauza lipsei de ospitalitate? / 368

- ♦ Când Dumnezeu te eliberează de homosexualitate, trebuie întotdeauna să faci acest lucru cunoscut sau uneori nu este OK să o faci? / 370
- ♦ Ce crede biserica ta despre căsătoria sau parteneriatele între persoane de același sex? / 372
- ♦ Ce este homofobia? / 374
- ♦ Ce este homosexualitatea? / 375
- ♦ Ce este orientarea sexuală? (1) / 375
- ♦ Ce este orientarea sexuală? (2) / 376
- ♦ Ce sfat dați, dacă cineva a fost invitat la o nuntă homosexuală? Dar dacă este nunta copilului său? / 377
- ♦ Ce vreți să spuneți când afirmați că homosexualii se pot schimba? / 379
- ♦ Cel mai bun răspuns pentru creștini nu este: „Iubește păcătosul, urăște păcatul”? / 380
- ♦ Cred că s-ar putea să fiu homosexual sau lesbiană, trebuie să decid acum? / 381
- ♦ Cum convingi pe cineva că este greșit să fi homosexual? / 381
- ♦ Cum poate Biblia să învețe că Dumnezeu îi iubește pe toți copiii Lui, iar apoi să afirme contrariul, spunând că urăște homosexualii? Care este adevărul? Cum pot fi adevărate ambele? Este o contradicție, ca cele mai multe lucruri din Biblie? / 382
- ♦ Cum pot să determin o persoană homosexuală să se schimbe? / 383
- ♦ Cum putem ajuta pe cineva care a încercat să învingă atracția față de persoanele de același sex, dar a dat greș? Și astfel a fost el însuși rănit de creștini sau biserici. / 384
- ♦ Cum se schimbă o persoană homosexuală? / 386
- ♦ Dacă am de-a face cu o persoană homosexuală din punct de vedere social, nu-i scuz stilul de viață? / 386
- ♦ Dacă Dumnezeu nu mă schimbă după ce mă rog, înseamnă că m-a creat homosexual? / 387

- ♦ Dacă un lider de tineret mărturisește că se luptă cu atracția față de persoanele de același sex, ar trebui să se retragă din misiune? / 389
- ♦ Dar ispita? Dacă sunt ispitit înseamnă că nu sunt eliberat? / 390
- ♦ De ce ar vrea un homosexual să se schimbe? / 391
- ♦ De ce pare să dureze atât de mult să fii eliberat de homosexualitate? / 393
- ♦ De ce sunt unii oameni bisexuali? / 394
- ♦ De ce unii homosexuali nu vor să mai fie homosexuali? / 394
- ♦ Dumnezeu urăște creveții / 395
- ♦ Este 10% din populație cu adevărat homosexuală? / 396
- ♦ Este homosexualitatea genetică sau este o alegere? / 396
- ♦ Este homosexualitatea în primul rând o problemă nord-americană? / 399
- ♦ Este normal să ai sentimente homosexuale în adolescență? / 399
- ♦ Este OK să ai gânduri homosexuale? / 399
- ♦ Este păcat să ai gânduri homosexuale? / 400
- ♦ Este posibil ca predicatorii și interpreții de muzică religioasă care sunt homosexuali să aibă ungerea? / 402
- ♦ Fiul meu adolescent crede că s-a născut homosexual. Cum pot să-l ajut? / 404
- ♦ Isus a susținut o relație homosexuală când l-a vindecat pe iubitul centurionului roman / 404
- ♦ Isus nu a menționat homosexualitatea. De ce voi și alți creștini fundamentaliști sunteți atât de obsedați de ea? / 405
- ♦ Isus nu a spus nimic despre homosexualitate și nu a condamnat homosexualitatea, deci de ce Biserica condamnă acest comportament? / 407
- ♦ Misiunile foștilor homosexuali nu îi amăgesc pe homosexuali și nu sunt dăunătoare pentru ei? / 408
- ♦ Nu a fost Biblia interpretată greșit de homofobii care vor să nege dreptul bărbaților și femeilor care sunt homosexuali

de a se iubi unul pe celălalt în relații fidele, monogame? / 409

- ♦ Nu vreau să fiu homosexual. Ce să fac cu sentimentele mele? / 410

- ♦ Nu vreau să fiu homosexual, dar de ce nu pot să simt atracție pentru persoanele de sex opus? / 411

- ♦ Prietenul meu homosexual nu înțelege că poți să placi/să iubești pe cineva și să nu fii de acord cu acțiunile/gândurile sale. Ce pot să-i spun, ca să înțeleagă ce vreau să zic? / 412

- ♦ Se iubesc cu adevărat cuplurile homosexuale? / 413

- ♦ Sunt o mulțime de oameni care spun deschis ceea ce sunt, fiind mândri că sunt homosexuali sau lesbiene. Din moment ce atât de mulți trăiesc o viață bună, responsabilă, cum ar putea acest lucru să fie atât de greșit? / 414

- ♦ Sunteți homofobi? / 415

- ♦ Unii oameni spun că Dumnezeu urăște homosexualii. Voi ce credeți? / 415

- ♦ „Verset care critică excesiv” / 416

Alternative constructive / 418

- ♦ Contra Curentului: Schimbarea este posibilă. Dumnezeu dă biruință! / 418

- ♦ Ajutor online! Suntem aici pentru a te sprijini! / 419

- ♦ Consiliere și psihoterapie creștină online pentru homosexualitate / 420

- ♦ Doar Împreună – locul în care învățăm relații / 422

- ♦ Speranță și vindecare pentru homosexuali / 423

- ♦ Gânduri pentru sinucigași și pentru supraviețuitori / 424

- ♦ Cărți care prezintă homosexualitatea din perspectivă biblică / 426

Postfață / 440

„Cei cu orientare homosexuală se găsesc în fața unei duble probleme: pe de o parte, respingerea din partea bisericii și societății, iar pe de altă parte, mari frământări interioare. Cartea de față, SCHIMBARE DE DIRECȚIE, constituie o speranță pentru cei care se confruntă cu problema homosexualității – ideea că transformarea este posibilă. Materialul este, de asemenea, relevant pentru consilierii și psihoterapeuții creștini.”

– PETRU MIHENȚ

Pastor și membru al Asociației Psihoterapeuților din România

„Avem nevoie de o adevărată schimbare de direcție în modul cum privim și abordăm homosexualitatea! Rezultat al unui laborios efort de cercetare, volumul include atât noțiuni teoretice generale legate de tulburările de identitate sexuală, cât și indicații practice pentru tratamentul homosexualității. Specificul volumului este dat de faptul că analiza este făcută dintr-o perspectivă științifică și evanghelică. Ne dorim să fim o lumină, ne dorim ca oamenii să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, vrem să avem lideri cu influență și totuși sunt atât de multe domenii în care noi, creștinii, nu intervenim și nu ne facem auzită părerea. Cartea SCHIMBARE DE DIRECȚIE este mai mult decât utilă, ea este necesară oricărui terapeut care se vrea a fi informat și, nu în ultimă instanță, celor care se luptă cu homosexualitatea.”

– PAUL ANDREI NEGRULESCU, *psiholog clinician și psihoterapeut*

Președintele Asociației Psihologilor Creștini din România

„Cartea SCHIMBARE DE DIRECȚIE este cu siguranță unul dintre demersurile editoriale autohtone de anvergură care merită nu doar menționate, ci lecturate și chiar studiate de un public extrem de divers – de la persoane care se confruntă în mod direct cu tendințe, atracții și comportamente non-heterosexuale, la persoane care au în mediul lor astfel de prieteni, cunoștințe, membri ai familiei, și până la specialiști cu diverse formări și preocupări profesionale – preoți, pastori, lideri ai diferitelor biserici și grupuri sociale, terapeuți, psihologi, sociologi sau medici.”

– EMANUEL ADRIAN SÂRBU, *lector universitar, doctor în teologie*

Doctorand în sociologie și fondator al Asociației de Suicidologie